

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

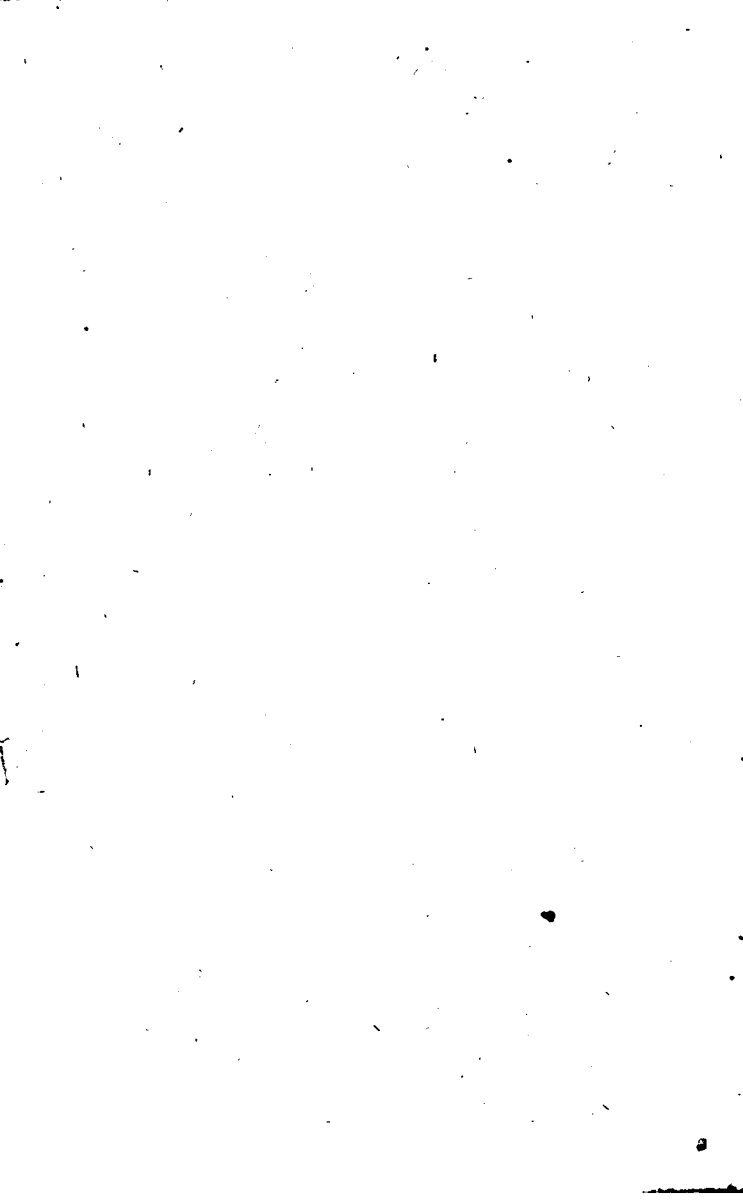
L V C I A N I
S A M O S A T E N S I S
D I A L O G I S E L E C T I O R E S ,
C O E L E S T E S , M A R I N I , E T I N -
f e r n i , G r æ c è & L a t i n è e d i t i
i n v s u m p u e r o -
r u m .

L I P S I A E

A N N O

M. D. L X V I I I .

ΘΕΩΝ ΔΙΑΛΟΓΟΙ. DE ORVM
 γοι. προμηθέως DIALOGI. PRO-
 καὶ διός. methei & Io-
 uis.

ΛΥΟΝ ΜΕ Ω ΖΩ. ΔΕΙΝΑ
 γὰρ ἦδη πέπονθα.
 ζῶς. λύσω σε, φῆς, ὃν ἐχρῆν
 βαρυτέρας πένδας ἔχον-
 τα, καὶ τὸν καύκασον ὄ-
 λον ὑπὲρ κεφαλῆς ὀγκεί-
 μενον, ὑπὸ ἐκκαίδεκα γυ-
 πῶν μὴ μόνον κείρειν τὸ
 ἦπαρ, ἀλλὰ καὶ τοὺς ὀφθαλ-
 μοὺς ὀξορύττειν, ἀνθ' ὧν
 τοιαυτὴ ἡμῶν ζῶα ἀνθρώπους
 ἔπλασας, καὶ τὸ πῦρ ἐκλε-
 ψας, καὶ τὰς γυναικας ἐδη-
 μιούρησας; ἀλλ' ὅτι ἐμὲ ἐξ
 πάσης ἐν τῇ διανομῇ τῇ
 κρέων, ὅς αἱ τιμὴν καὶ καλὴν
 μὲν μοι παρέβης, καὶ πῶς ἀ-
 μείνω τῇ μοιρῇ σταντὶ φυ-
 λάτῃ, τί χρὴ λέγειν; Πρ.
 οὐκοῦν ἱκανῶς ἦδη πῶς δι-
 κλῶ ἐκτέτিকা, τοσοῦτον
 χρόνον τῇ καυκάσῳ προσπ-
 λαμένος, τὸν κάκιστον ὁ-
 νέων ἀπολούμενον ἀετὸν στέ-
 φον

SOLVE ME IUVEN-
 ter, grauiam enim
 iam passus sum.
 IVP. Soluam te, ais,
 quem oportebat gra-
 uiores pedicas habentem,
 & Caucasum totum
 super caput incumbentem, à xv i. vul-
 turib. non solum cor-
 rodi epas, sed & oculis
 carere effossis, Eo
 quod talia nobis ani-
 malia, homines videlicet,
 effinxeris, & ignem
 furtim surripui-
 sti, & mulieres fabri-
 catus es. Nam quibus
 me ipsum decepisti, in
 distributione carniū
 ossa pinguedine obdu-
 cta mihi apponens, &
 meliorem partium ti-
 bi ipsi seruans, quid ar-
 tinet dicere? P x o. Igi-
 tur sufficientem iam
 poenam exolui, tantum
 tempus Caucaso affi-
 xus, pessimam auium
 perditam aquilā nutri-
 ens

ens hepate. IVP. Ne minimum quidem hoc eorum, quæ te oportet pati. PRO. Atqui non sine mercede solves Iupiter, sed tibi significabo valde necessarium. IVP. Blandiendo decipis me Prometheu. PRO. Et quid plus habebō? Non enim ignoras rursus, vbi Caucasus est, neque indigebis vinculis, si quomodo versutias agens deprehendar. IVP. Dic prius quamnam mercedem persolues necessariam nobis existentem? P. Si dixero, ad quem locum vadis nunc, fide dignus ero tibi & de reliquis vaticinans. IVP. Quomodo. n. nō. PRO. Ad Thetin, coiturus cum ipsa. IVP. Hoc quidem nosti. Quid igitur postea: videris. n. verum quidam dicere. PRO. Nihil o Iupiter rei habeas cū Nerine hac: si enim ipsa grauida reddetur ex te, fœtus similia faciet tibi, qualia & tu fecisti Saturno. I. Hoc ais. expulsurū me regno. PRO.

utinam

φων τῷ ἥπατι. Ζ. οὐδὲ πολλοσημέριον τοῦτο, ὃν σε δεῖ παθεῖν. ΠΡΟ. καὶ μὴ οὐκ ἀμυδί με λύσης ὧ ζεῦ, ἀλλὰ σοι μὴ λύσω πάνυ ἀναγκάον. Ζ. κατασφίζῃ με ὡς προμηθεῦ; ΠΡΟ. καὶ τί πλέον ἔξω; οὐ γὰρ ἀγνήσεις αὐδῆς ἐνθα ὁ καύκασός ἐστιν, οὐδ' ἀπρήσεις δεσμῶν, ὡς τι τεχνάζων ἀλίσκομαι. Ζ. εἰπέ πρότερον, ὅν τινα μὲν ἀποτίσεις ἀναγκάον ἡμῖν ὄντα. ΠΡΟ. ὡς εἶπα ἐφ' ὅ,τι βαδίζεις νῦν, ἀξιόπιστος ἔσομαι σοι καὶ περὶ τῆς ὑπολείπων μαρτυρήματος; Ζεὺς. πῶς γὰρ οὐ. ΠΡΟ. παρὰ τὴν δέτιν, σωπόμενος αὐτῇ. Ζεὺς. τοῦτ' ἐγὼ γινώσκω. τί δ' οὖν τὸ ὅτι τούτῳ; δοκεῖς γὰρ τι ἀληθὲς εἶρεν. ΠΡΟ. μηδὲν ὧ ζεῦ κοινωνήσης τῇ νηϊδί. ὡς γὰρ αὐτὴ κυφορήσῃ ἐκ σοῦ, τὸ τεχθὲν ἴσα ἐργάσεται σε, οἷα καὶ σὺ ἔδρασας τὸν κερβον. Ζεὺς. τοῦτο φῆς, ἐκ πεσῆναι με τῆς ἀρχῆς; ΠΡΟ. μὴ γὰρ

μὴ γένοιτο ὦ ζεῦ. πλὴν τοι-
οὔτό τι ἢ μίξις αὐτῆς ἀπει-
λεῖ. Ζεὺς. χαίρετω τοιγαρ-
ουῷ ἢ θέτις, σὲ δὲ ὁ ἥφαιστος
ὅππῃ τούτοις λυσάτω.

Vtinam ne fiat, o I v p.
Veruntamen tale ali-
quid coitus ipsius mi-
natur. I v p. Valeat igitur
Thetis, te vero
Vulcanus ob hæc sol-
uat.

Ερωτῶ καὶ διός.

Ερ.

Amoris & Iouis.
Cupido.

Αἰλ' εἰ καὶ τι ἡμαρτον ὦ
ζεῦ, συγγνώμῃ μοι. παιδίον
γὰρ εἰμι, καὶ ἔτι ἀφρων.
Ζεὺς. σὺ παιδίον ὦ ἔρως, ὃς
ἀρχαιότερος εἶ πολὺ τοῦ ἰα-
πιτοῦ; ἢ διότι μὴ πάγονα,
μηδὲ πολλὰς ἔφυσας, διὰ
ταῦτα καὶ βρέφος ἀξιοῖς νο-
μίζεσθαι, γέρον καὶ πανούρ-
γος ὢν; Ερ. τί δέ σέ ἡδίκη-
σα ὁ γέρον ὥς φής, ἐγὼ,
διότι με καὶ πεδῆσαι διανοή;
Ζεὺς. σὴν πεῖ ὦ κατάρτατι,
εἰ μικρὰ, ὃς ἐμοὶ μὴ οὕτως
ἐντροφᾶς. ὥς τε μηδὲν ὄντιν
ἢ μὴ πεποιήκας με, σά-
τυρον, ταῦρον, χρυσὸν, κύ-
κνον, αἰτῶν. ἐμοὶ δὲ ὅ-
πως οὐδεμίαν ἰὼ. τίνα
ἐραδιῶμαι πεποιήκας. οὐδὲ
σωήκα

At si quid etiam
peccaui, I v p. ignosce
mihi, puer enim admo-
dum sum, & adhuc im-
prudens. I v p. Tu puer
autem Cupido, qui an-
tiquior multo Iapeto
es? An quia neque bar-
bam habes, neque can-
os produxisti, propter
ea etiam infans putari
cupis, senex & versutus
adeo cū sis? C v p. Qua
vero iniuria affeci te,
ego senex ille, ut tu ais,
cur me vincere quoque
cogitas? I v p. Specta o
sceleste, an parua, qui
me ita ludibrio habes.
Itaq; iā nihil est, quod
me nō effeceris, Satyrū
taurum, aurum, cygnū,
aquilā, omnia hæc feci-
sti me. At quæ me vicif-
sim amaret, nullam pla-
ne vnquam fecisti neq;
A 3 intel-

intellexi me etiam vxori, propter te gratiorem fuisse: Sed oportet me præstigiis vri ad illas et me ipsum abscondere. Illæ autem taurum aut cygnum exosculantur, me verò si aspiciant moriuntur præ formidine. Cyp. Meritò, neque enim ferunt, o Iupiter, vt quæ mortales sint, aspectum tuum. Ivp. Quomodo igitur Apollinem Branchus ille & Hyacinthus tantopere amant? Cyp. Daphne etiam fugiebat illum, quamuis comatum & imberbem. Quod si autem voles amabilis esse, neque concutias Aegidem, neque fulmen geras, sed quam suauissimū teipsum exhibe, vtrinque demisso capillo, eoque mitra reuincto, vestem sume purpureā, crepidas subliga auratas, ad ribiam & ad tympana cōposito gressu incede, & videbis q̃ plures sequentur, quā Bacchū Menades. Ivp. Apage. Equidem noli amabilis esse istoc pacto, vt talem meipsum exhibeam. Cyp. Proinde

σωῆκα ἡδὺς γυναικί· διὰ
σε γενημῆδός. ἀλλὰ μὲν
δεῖ μαγγανεύειν ἐπ' αὐτάς,
καὶ κρύπτειν ἑμαυτόν. αἱ δὲ
τὸν μὲν ταῦρον ἢ κύκνον
φιλοῦσιν. ἐμὲ δὲ λῶ ἴδωσι,
τεθνᾶσιν ὑπὸ τοῦ δέους.
Ερ. εἰκότως οὐ γὰρ φέρουσιν
ὦ Ζεῦ, θνηταὶ οὕσαι πλὴν
πρόσοψιν. Ζ. πῶς οὐκ τὸν
Ἀπόλλων ὁ βράγχος, καὶ ὁ ὑάκινθος
φιλοῦσιν; Ερ. ἀλλ' ἡ δάφνη
καὶ κείνον ἔφουγε, καὶ τοὶ κομήτιες
καὶ ἀχλὺς ὄντα. εἰδ' ἐθέλεις
ἐπέραςος εἶναι, μὴ δῆσαι
πλὴν αἰγίδα, μὴδὲ τὸν
κεραυτὸν φέρε, ἀλλ' ὥς
ἡδισον ποιεῖ σεαυτὸν, ἑκατέρωθεν
καθειμένος βοσφύχους,
τῇ μέτρε τοῦτους ἀνελλημμένος.
πορφυρίδα ἔχει, ὑποδέου χρυσίδας.
ὑπ' αὐλῇ καὶ τυμπανοῖς
εὐρυθμα βαίνει. καὶ ὅψιν, ὅτι
πλείους ἀκολουθήσουσί σοι
ἢ Διόνυσου μαϊνάδων. Ζεὺς. ἀπαγε.
οὐκ αὖ δεξαίμεν ἐπέραςος εἶναι,
ταυτοῦτος γρόμινος. Περ-
οὐκ

ἐκ τούτῳ ὃ ζῶ, μὴ δὲ ἐρεῖν θέλω.
ἐξ ἄλλαν γὰρ τὸ γιν. Ζ. ἐκ ἄλλ'
ἐρεῖν μὴ, ἀπραγμονέστερον δ'
αὐτὸ ἐπιτυγχάνειν. ὅτι τού-
τοις αὐτοῖς ἀφίημί σε.

Διὸς καὶ Ἑρμῆ. Ζ.

Τί τὸ τοῦ ἱνάχου παῖδα
τίς καλῶς ὄψα ὃ Ἑρμῆ.
Ερ. ναι, τίς ἰὼ λέγεις. Ζ.
οὐκ ἔτι παῖς ἐκείνη ὄντιν,
ἀλλὰ δάμαλις. Ερ. τρέψι-
ον τοῦτο. τίς τρέψῃ δ' ἐνη-
λάγῃ; Ζ. ζήλοτυπήσασα ἡ
Ἥρα μίτρεβαλλεν αὐτῷ. ἀλ-
λὰ καὶ χαλὸν ἄλλῃ τι δεινὸν
ἐπιμεμηχανή) τῇ κακοδαί-
μονι. βουκόλον τινὰ πολυδύ-
ματον Ἀργον τοῖνομα ἐπέσ-
ειν, ὃς νέμει τίς δάμαλιν,
αὐπνος ὢν. Ερ. τί οὖν ἡμᾶς
χρὴ ποιεῖν; Ζ. καταπλάμενος
ἐς τίς νέμειαν, ἐκεῖ δέ που ὁ
Ἀργος βουκολεῖ, ἐκείνον μὲν
ἐπὶ κλέγον. τίς ἡ ἰὼ διὰ τὸ πε-
λάγους ἐς τίς Αἴγυπτον ἀ-
παγαγὼν, Ἰσιν ποίησον. καὶ τὸ
λοιπὸν ἔσω διὸς τοῖς ἐκεῖ, καὶ
τῷ γαίῳ ἀναγέτω, καὶ τοῖς ἀνέ-
μοις

de & amare nobis. Facili
us enim istud certe est.
IvP. Quin amare quidē
volo, minore autem ne-
gotio illo potiri. Atque
ob hęc nūc dimitto te.

Iouis & Mercurij.

Illam Inachi puellam
pulchram nosti Mercuri
M e r. Etiam, Io dicis.
IvP. Non amplius puella
illa est, sed iuvenca. M e r.
Monstruosum hoc. Quo-
modo mutata est? IvP.
Zelotypia mota Iuno,
trāsformavit ipsam. Sed
& novum aliud quod-
dam malum insuper ex-
cogitavit. Infelici illi
bubulcū quendam mul-
tioculum, Argum nomi-
ne, custodē addidit, qui
iuvenecam pascit, insom-
nis ac peruvigil ipse exi-
stens. M e r. Quid igitur
nos oportet facere? IvP.
Devolans in Nemeam
sylvam illic alicubi Ar-
gus pascit, illū quidem
interficito. Ipsam vero
Io per pelagus in Aegy-
ptum abducens, Isim fa-
cito, & de cætero p Deo
ab incolis habeatur, Ni-
lumque attollat, & ven-

ros immittat, & præterea
nauigantes seruet.

μους ὀππεμπέτω, καὶ σω-
ζέτω τοὺς πλείοντας.

Iouis & Gany- medis.

Διὸς καὶ γανυμή- δους.

Age ò Ganymedes ,
Peruenimus enim quo
oportebat , osculare me
iam , vt videas non am-
plius rostrum aduncum
me habere , neq; ungues
acutos, neque alas , qua-
lis videbar tibi modo ,
cum volucris esse appa-
rebam. G A. Mi homo. an
non aquila modo fuisti ,
ac deuolans rapuisti me
à medio ouili ? Quo pa-
cto igitur alæ illæ abla-
te tibi sunt? tu verò ipse
alius quispiam subito ap-
pares. I v. Sed neque ho-
mo, quem vides adoles-
centule , neque aquila ,
sed omnium rex Deorū
ego ipse sum, qui me ip-
sum ad tempus ita trans-
formaui. GAN. Quid ais
tu? Pan ille es? deinde ,
quomodo fistulā non ha-
bes, neque cornua, neq;
hirsutus es crura? I v p.
Solū enim illū existimas
Deum? GAN. Etiā. Atque
adeo sacrificamus ipsi ,
coleatū hircū ad spe-
luncam

Age ὦ Γανύμηδες, ἤκο-
μεν γὰρ ἔνθα ἔχρῃ, φίλῃσόν
με ἦδη, ὅπως εἰδῆς καὶ ἐξάμ-
φος ἀγκύλον με ἔχοντα, οὐδ'
ὄνυχας ὀξείας, οὐ πτερά, οἷος
ἐφαινόμην σοι πτερωτὸς εἶναι
δοκῶν. Γα. ἀνθρώπε, οὐκ ἀε-
τὸς ἀρετὴ ἦδ' αἰα, καὶ καταπλά-
μενος ἤε πασὰς με διὰ μέσου
τῷ ποιμνίου; πῶς οὖν τὰ
μὲν πτερά ἐκείνῃ σοι ἐξερρέυ-
ηκε, σὺ δ' ἄλλος ἦδη ἀνα-
πέφηνας; Ζεύς. ἀλλ' οὔτε
ἀνθρώπος, ὃν ὀρέας ὦ μαιρά-
κιον, οὔτε αἰετὸς. ὃ δ' πάντων
βασιλεὺς ἦ δ' θεῶν οὗτός εἰ-
μι, πρὸς τὸν καιρὸν ἀλλάξας
ἐμαυτόν. Γα. τί φῆς; σὺ
γὰρ ὁ πάντ' ἐκείνος; εἴτα πῶς
σύριγλα οὐκ ἔχεις, οὐδὲ κέρα-
τα, οὐδὲ λάσιος εἰ τὰ σκέλη;
Ζεύς. μόνον γ' ἐκείνον ἠγῶ
θεόν; Γα. ναί. καὶ δύο μὲν γε
αὐτῷ ἔνορχιν τρέγον ὅτι τὸ
σπῆ-

σπῆλαιον ἄγοντες, ἐνθα ἔσκη-
 κε. σὺ δὲ ἀνδραποδισῆς τις
 εἶναι μοι δοκεῖς. Ζ. εἰπέ μοι,
 Διὸς δὲ οὐκ ἤκουσας ὄνομα,
 οὐδὲ ῥωμὸν εἶδες ἐν τῷ Γαρ-
 γάρῳ τῷ ὕνλος καὶ βροντῶντος,
 καὶ ἀτραπὰς ποιοῦντος; Γ. σὺ
 ὦ βέλλεις φῆς εἶναι, ὃς πρῶτον
 κατέχεας ἡμῶν τὴν πολλὴν
 χάλαζαν, ὃ οἰκῆν ὑπὲρ αὐτὸν
 λεγόμενος, ὃ ποιοῦν τὸ φόβον,
 ὃ τὸν κρινὸν ὃ πατὴρ ἐθύσειν;
 εἶτα τί ἀδικήσαντά με ἀνέ-
 πασας ὦ βασιλεῦ τῷ θεῶν; ἰδὲ
 ὅτι πρῶτα ἴσως οἱ λύκοι δι-
 ηρπάσαντο ἡδὴ, ἐρήμοις ὅστις
 σόντες. Ζ. ἔτι γὰρ μέλει σοι τῆς
 προβάτων ἀθανάτων ἱερωμε-
 νῶ, καὶ ἐπὶ αὐθασυντομίῳ μὲν
 ἡμῶν. Γ. τί λέγεις; οὐ γὰρ καλὰ
 ξέεις με ἡδὴ εἰς τὴν ἰδὴν ἡμέ-
 ρον; Ζ. οὐδαμῶς. ἐπεὶ μάτῳ
 αἰὶός ἐστιν αὐτὸ τὸ θεοῦ γεγενη-
 μένος. Γ. ὁκοῦν ὅτι ζήτησέ με
 ὁ πατὴρ, καὶ ἀθανάτησέ με εὐ-
 ρίσκων, καὶ πληγὰς ὕστερον λή-
 φομαι, καὶ ἀλιπῶν τὸ ποιμ-
 νιον. Ζεύς. ποῦ γὰρ ἐκείνος
 ὄψεται σε; Γα. μηδαμῶς.

ποθῶ

luncam agentes, in qua
 ipse positus est. Tu vero
 plagiarius quispiā vide-
 ris mihi esse. I v r. Dic
 mihi. Iouis vero nomen
 non audisti? neque etiā
 arā vidisti illius in Gar-
 garo, pluenris scilicet at-
 que tonantis, & fulgura
 facientis? GAN. Tu te o-
 prime vir ais esse, qui
 paulo ante effudisti no-
 bis copiose grandinem,
 qui habitare supra nos
 diceris faciens strepitum
 cui arietem pater sacri-
 ficauit. Denique quidnā
 improbe tentāre me sur-
 sum rapuisti rex Deorū?
 Iam vero & oues fortasse
 lupi diripuerunt, de-
 fertas illas invadendo.
 I v r. Adhuc enim curae
 est tibi ouium immorta-
 li facto, & hic conuersa-
 turo nobiscum. GAN.
 Quid dicis? An nō deduc-
 ces me tandē in Idā ho-
 die? I v r. Nequaquā, quo-
 niam frustra aquila fuis-
 sem pro Deo factus. GA.
 Igitur inquireret me pa-
 ter, & indignabitur non
 inueniens, verberaque
 post capiam, relinquens
 ouile. I v r. Vbi ille vide-
 bit te? GAN. Nequaquā,

A s defi-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircū ab ipso immolatū iri, redemtionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præit cæteris in pascua. I V P. Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque idipsum solum puer adhuc. Verum o Gany- medes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cælestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & ne- ctar bibas. Hoc ramen & aliis nobis ipse infunden- do præbebis. Quod au- tem maximum est, non amplius homo sed im- mortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere fa- ciam pulcherrimum. & omnino felix eris. G A Si vero ludere cupiā, q̄ colludet mecum? in Ida enim multi coxtanei e- ramus. I V P. Habebis & hic collusorem tibi hunc Cup̄ idinē, & astra galos valde

ποθῶ γδ ἦδην αὐτόν. εἰδ' ἀ-
πάξεις με, ὑπαγοῦμαί σοι
καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κρείον
τιθήσεται λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ τὸν μέ-
γαν, ὃς ἡγεῖται πρὸς τὴν νο-
μῶν. Ζ. ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ὄξει,
καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦ-
το, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὧ γανύμη-
δες, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν
ἔα, καὶ ὀπλάθου αὐτῷ τῷ ποιμ-
νίου καὶ τῆς ἰδῆς. σὺ γ' ἦδην γὰρ
ἐπουρανίος εἶ, πολλὰ δὲ ποιή-
σεις ἐν τεύθειν καὶ τὸν πα-
τέρα, καὶ τὴν πατρίδα, καὶ
αὐτὶ μὲν τυροδὶ καὶ γάλακτος
ἀμβροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ
πίη. τὸτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλ-
λοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγ-
χέων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι
ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γι-
νήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως,
εὐδαίμων ἔσῃ. Γα. ἦν γ' παῖς
ζῆν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξει
ταί μοι; ἐν γδ τῇ ἰδῇ πολλοὶ
ἡλικιώη ἡμεν. Ζ. ἔχεις κἀν-
ταῦτα τῷ συμπαίζομένῳ σοι
τῷτον ἔρωτα, καὶ ἀπραγάλους
μάλα

μάλα πολλούς. Δάξει μόνον, καὶ φαιδρὺς ἴσθι. καὶ μηδὲν ἐπιπύθει τὴν κάτω. Γα. τί τὸ ὑμῶν χρέσιμος αὐτῷ θυοίμην; ἢ ποιμαίνειν καὶ νταῦδα δεισός; Ζεὺς. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχρήσας, καὶ ἐπὶ τῷ νέκταρος τιτάξῃ, καὶ ὀπμιελήσῃ τῷ συμποσίου. Γ. τὸ τοῦ οὐ χαλεπὸν. οἶδα γὰρ ὅς, καὶ ἐγγέσαι τὸ γάλα, καὶ ἀναδοῦναι τὸ κισύβιον. Ζ. ἰδοὺ πάλιν οὗτος γάλακτος μνημοσύνη, καὶ ἀνθρώποις διακοινησέας οἶεται. ταυτὶ δ' οὐρανός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐφίω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ἢ ζεῦ τῷ γάλακτος; Ζ. εἴσῃ μὲν ὀλίγον, καὶ γευσάμενος, οὐκ ἔτι ποθήσας τὸ γάλα. Γ. κοιμήσομαι δὲ ποδὶ τῷ νυκτός; ἢ μετὰ τῷ ἡλικιώτῃ ἐρωτός; Ζ. οὐκ ἀλλὰ διὰ τῷ τό σε ἀνέρωσσα, ὥς ἅμα καθεύδωμεν. Γ. μόνος γὰρ ἐκ αὐτοῦ δύναο, ἀλλ' ἥδιον σοι καθεύδῃ μετ' ἐμοῦ. Ζ. καὶ μετὰ γε τοιούτου, οἶος εἰσὶν Γανύμηδες, οὕτω καλός; Γ. τί γὰρ σε πρὸς τὸ ὑπνον ὀνήσῃ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλω

γῆρας

valde multos. Confide solum, & latus sis, & nihil desideres inferiorum. GAN. Quid vero vobis utilis ero? An oves pascere oportebit & hic? IVP. Non sed ministrabis vinum, & ad nectar paulo post ordinaberis, & procurabis conuiuio. GAN. Hoc quidē non difficile, scio enim ut oporteat et fundere lac, & coronare poculum pastorale. IVP. Vide, rursus hic lactis meminit, & hominibus se ministrare putat. Hoc vero cœlum est, & bibimus, quemadmodum dixi, nectar. GAN. Dulcius o Jupiter lacte? IVP. Scies post pusillum, & quum gustaueris, non amplius desiderabis lac. GA. Porro vbi dormiam nocte? An cum coxtaneo Cupidine? IVP. Non, sed ob hoc te rapui, ut simul dormiremus. GAN. Solus enim non possis, sed suavius dormire mecū? IVP. Profecto cum tali, qualis es tu. Ganymedes sit pulcher. GAN. Quid enim te ad somnum iuuabit pulchritudo? IVP. Habet quoddam inci-

tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectū, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormiturum sæpiusculē. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est; ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I v r. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculāte. I v r. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oporteat porrigere, scilicet phum.

γητρον ἡδὺν, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴν ὄγε πατρὸς ἤχθητό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἔσθαι, ὡς ἀφείλον αὐτὸν τὸν ὕπνον, σπριφόμενος καὶ λακίλων, καὶ τι φθεγβόμενος μεταξὺ ὅποτε κατεύδοιμι. ὥς παρὰ πῶν μητέρα ἐπεμπε με κοιμηθσόμενον ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι εἰ διὰ τούτο, ὡς φῆς, ἀνέρεπασάς με, καταδεῖναι οὐθὶς ἐς πῶν γλῶσση, ἢ ὀράγματα ἔξεις ἀρχυπῶν. ἐνοχλήσω γὰρ σε σιωπῶν σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀρχυπήσασαι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατέλλω πολλάκις, καὶ πεπύσσω. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλουῦντος. Ζεύς. εἰσθίμθα τότε, τί ὀραλήον. καὶ δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὁ Εὐμῆς πίντα τῷ

Ηρας ἔ Διός. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μεράκιον τοῦτο
ἄζεῦ, τὸ φρύγιον, ἀπὸ τῆ ἰδης
ἀρπάσας δούρο ἀνήγαγες,
ἐλαπὼν μοι ποστέχεις τὸν
νοῦν. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
Ηρα ζήλοτυπῆς, ἥδη ἀφι-
λὲς οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
ἐγὼ δὲ ὥμῳ ταῖς γυναιξί
μόναις χαλεπὴν σε εἶναι,
ὁπόσαι αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
Ηρα. οὐδ' ἐκέῖνα μ' εὖ ποι-
εῖς, οὐδὲ πρέποντα σιγαυτῶ,
ὅς ἀπάντων θεῶν διαπότῃς
ὢν, ὑπολιπὼν ἐμὲ πλὴν νόμῳ
γαμειτῶ, ὅπῃ πλὴν γλῶ κά-
τει μοιχεύσων, χεῦσίον ἢ
ταῦρος φθόγιμος. πλὴν ἀλλ'
ἐκέῖται μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
τὶ παῖδιον ἀρπάσας, ἀνέ-
πῃς ὦ φηγαύτα θεῶν. καὶ

Ex quo adolescentu-
lum hunc Iupiter, Phry-
gium istum dico, ab Ida
rapiens huc adduxi-
sti, minus aduertis mihi
animū. Iov. Etia ob hunc
Iuno Zelotypa iam es
simplicem adeo, & mini-
me molestum. Ego vero
putabam mulierib. solis
difficilem te esse quæcū-
que conuersantur mecū.
I v n. Neque illa quidem
recte facis, nec conveni-
entia tibi pſi, qui omniū
deorū dominus existiēs,
relinquens me legitimā
vxorem, in terram de-
scendis. ibique adulteria
exerces in aurū vel tau-
rum conuersus. Verum-
tamen illæ mulieres tibi
in terra manent. Ideo
autem hoc puero rapto,
etiam in cœlum subeo-
lasti, Deorū generosī-
sime, & nunc ille sub-
cum habitat, nec au-
los mihi adducis nec
æmulus, scilicet et ex-
cillaretur tibi, et ex-

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suauior tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibis, & ubi applicauit labia, vt & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I V P. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique vtroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μεινοι; σὺ δὲ καὶ πῶς κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὸν, ἀπάντων ὁρώντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἡδίων τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐπίοτε δὲ καὶ ἀπογυλάμενος μένον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν πῶς κύλικα, ὅσον ὑπολοιπὸν ἐν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἐπιπ, καὶ ἐνθάδε προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήης. παρῶν δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποδέμενος πῶς αἰγίδα καὶ τὸν κεραινὸν, ἐκάθιστο ἀσπραγμίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτην καθημέρος. πάντα οὕτως ὁρῶ ταῦτα, ὥς τε μὴ οἶη λανθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μειράκιον οὕτω καλὸν μεταξὺ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἡδεῖσθαι ἀμφοῖν, καὶ τὸ φίλημα τι, καὶ τὸ νέκταρ, ἡμῶν γούρῳ ὁππότε-φω αὐτῷ καὶ ἂν ἀπαῖξῃ φιλή-

φιλήσαι σε, ἐκείτι μέμνημαι,
 προτιμώτερον ἢ νέκταρος οἶο-
 μήν τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδρεῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ
 ἢ μὴ οὕτω μαυρίω, ὥς τὰ
 χεῖλη προσεγγεῖν τῷ μαλ-
 θακῷ τέττα φρυγί, νύτως ἐκ-
 τεθλυμῆν. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὃ θνητολογία τοῖς παιδι-
 καῖς. οὐτοσί γδ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάβερος, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξύνω
 ὀπιπλέον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτ' ἐμοῦ ἕνεκα μέμνησο
 γοῦν, οἷά μοι διὰ τ' οἰοχρόν
 τῶτον ἐμπαρονεῖς. Ζ. ἐκ. ἀλ-
 λά τ' ἡφαιστον ἔδξ' ἢ σὸν υἱὸν
 οἰοχρεῖν ἡμῖν χαλκύοντα, ἐκ
 τ' καμίνου ἥκοντα, ἔτι τ' ἄσιν
 θήρων ἀνάπλεον, ἄρτι τὴν
 πυράραν ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν ὅς δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν
 κύλικα, καὶ ὀπισπασαμένους
 φιλεῖν μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ὃ μήτηρ σὺ ἡδώς φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου καταθ-
 νυμῶν τὸ πρόσωπον; ἡδέ-
 ως τὰν-

accusabis me, quod of-
 culum illius præstanti-
 us nectare puto. I v n.
 Pædiconum verba hæc
 sunt. Ego vero non ita
 insanivero, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effe-
 minato. I v r. Ne conui-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suavior
 & desiderabilior, nolo
 autē dicere amplius, ne
 te magis irritem. I v n.
 Utinam vero & in vxo-
 rem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igit-
 ur, qualibus mihi, pro-
 pter egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. I v r. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc favillis
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie, Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque multum etiā pocillator ille, cohonestat deorum conuiuium, nonne? Gany-
medes autem hic iterum in Idam hinc ablegandus est, quippe purus ac candidus est, & digitos habet roseos, etiam scite porrigit poculum, & quod te omnium mor-
det maxime, osculatur dulcius ipso nectare. Iu-
no. Nūc tibi & claudus o Iupiter, Vulcanus est, & refertus fuligine, ac
qua nausea afficeris, cum aspicias ipsū, ex quo for-
mosum & capillatum istum Ida enutriit. Olim autem non videbas ista,
neque tū fauillæ, neque fornax ipsa absterrebat, quo minus biberes illo
porrigente. I v p. Aegri-
tudinē Iuno te ipsam af-
ficis, nihil aliud agis, &
mihi amorem eo magis incendis, quia zelotypa
es. Quod si vero grau-
aris a puero formoso ac-
cipere poculū, tibi qui-
dē filius ministret potū.
Tu vero Ganymedes mi-
hi soli redde calicem, &
cum quolibet bis oscula
re me, & cum plenū por-
rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
πολὺ ὁ οἶνοχόος σκῆπτρος ἐμ-
πρέπει τῇ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καλὰ τιμ-
πῆος αὐτῆς ἐς τὴν ἰδίαν. κα-
θαρεῖς, γὰρ, καὶ εὐδοδάκτυλος,
καὶ ὀψιταμένος ὀρέγει τὸ ἐκ-
πομα. καὶ ὅτε λυπῇ μάλιστα,
καὶ φιλεῖ ἡδίστον τοῦ νέκταρος.
Ἡρα. νῦν καὶ χαλὸς ὦ ζεῦ ὁ
ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
τῆς ἀνάξιοι τῆς σῆς κύλικος,
καὶ ἀσβόλου μεσὸς ὅστις, καὶ
ναυτιῶς ὀρέων αὐτὴν, ἔξότου
τὸν καλὸν κομήτην τοῦτον ἢ
ἰδὼν ἀνέθρεψε, πάλαι δὲ οὐχ
ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
θῆρες, οὐδ' ἢ κάμινος ἀπέβε-
πὸν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπῆς ὦ Ἡρα
σεαυτῷ οἰδὲν ἄλλο. καὶ μοι
ὀπιτείνεις τὸν ἔρωτα ζήλο-
τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
παιδὸς ὡραίου δεχομένη τὸ
ἐκπομα, σοὶ μὴ ὁ ὕψος οἶνο-
χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν
κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
γῃς,

γοις, καὶ αὖθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦ-
τε δακρύεις; μὴ δέδιδι. οἰ-
μῶζεται γὰρ, ὡς τις σε λυ-
πεῖν ἐθέλη.

rigis, & cum rursus a
me illum accipis. Quid
ita lachrymaris? Ne me-
tue. Malum enim feret,
si quis tibi molestus esse
voluerit.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Iunonis & Iouis.

Τὸν Ἰξίονα τοῦτον ὁρᾷς
ὦ Ζεὺς; ποῖον τινα τὸν τρι-
πον ἦγῃ; Ζεὺς. ἀνθρωπον
εἶναι χρεὼν ὦ Ἡρα, καὶ συμ-
ποτικόν. οὐ γὰρ αὖ σιωλῶ
ἡμῖν, ἀνάξιος τοῦ συμπο-
σίου ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιος
ὅτι ὕβρισις γε ὢν. ὥςτε μη-
κέτι σιωέσω. Ζεὺς. τί δὲ
ὑβρίζεις; καὶ γὰρ οἶμαι κα-
μὰ εἰδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλ-
λο; καὶ γὰρ αἰσχύνομαι εἰ-
πεῖν αὐτό. ταιούτων ὅτι, ὃ
ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὲν
διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἴποις
αὖ τ' ὅσον καὶ αἰσχροῖς ἐ-
πετρέχεις. μὴ οὖν ἐπεί-
ρεσθαι σινά; σιωήσω γὰρ ὁ-
ποῖον τι. τὸ αἰσχρὸν, ὅπως
αὐτοκλήσεις εἰπεῖν. Ἡρα.
αὐτίκα ἐμὲ, οὐκ ἄλλω τι-
νᾷ

Ixionem hunc vide-
Iupiter, quibus nam mor-
rib. affectum putas? I v.
Hominē esse vtilē Iuno,
& combibonem, non e-
nim conuersaretur no-
biscum, si indignus con-
uinio foret. I v n. At in-
dignus est, contumelio-
sus certe existens, qua-
propter nō amplius con-
uersetur nobiscum. I v.
Quid autē contumeliaz
intulit? oportet enim
(vt puto) & me scire. I.
Quid vero aliud? Etenim
erubesco dicere ipsum,
tale est quod sibi sumsit.
Iv. Atque ob hoc tanto
etiam magis dicere de-
bebas, in quantum ille
turpia quoque conatus
est. Num igitur sollici-
tauit aliquā ad stuprū
intelligo enim cuiusmo-
di turpe sit, quod refor-
midaueris dicere. I v n.
Ipsam me, non aliam
quam-

quampiam Iupiter, longo iā tempore. Ac primum quidem ignorabā quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iā ipso bibere. Et capiēs osculabatur inter ea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectū in me intēdebat, hæc intelligebā amatoria esse, & multo quidem tempore verecundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittens illum adhuc lachrymantē, & ad genua provolutum, obturatis auribus, ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abii ut tibi dicerē. Tu vero ipse vide, quōo explores virum. I. Euge, sceleratus ille in me ipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est nectare. Cæterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὁ Ζεύς, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνοῶν τὸ πρᾶγμα, δίδωμι ἀτινὲς ἀφειῶρα ἐς ἐμὲ. ὁ δὲ καὶ ἔστιν, καὶ ὑπεδάκρυε. καὶ ἔποιτε ποιοῦσα παρεδοίμην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ὁ δὲ ἤτει ἐν αὐτῷ σκείνω πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ, καὶ πρὸς τῷ ὀφθαλμοῦς προσήγε. καὶ αὐτῷ ἀφειῶρα ἐς ἐμὲ, ταῦτα ἤδη συνίμην, ἔρωτικά ὄντα. καὶ ὅπῃ πολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σι, καὶ ὅμην παύσασθαι τῆς ματίας τὸν ἀνθρώπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσεγγεῖν ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, σφοδρῶς δούμενον, ὅπῃ φραζομένη ταῦτα ὥς μὴ δὲ ἀκούσταιμι αὐτῷ ὑβριστικὰ ἐκτείνοντος, ἀπὸ πλὴθὸς σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὄρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνθρωπον. Ζεύς. εὖ γε ὁ κατέρματος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέγχι τῷ Ἡρατὶ γάμων; τοσοῦτον ἐμεδῆδην τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμῖν τοῦτον αἴτιον.

αὐτοὶ, καὶ φέρεται μετρίου φι-
 λαύθεστοι, οἷγε καὶ συμπό-
 τας αὐτοὺς ἐποιήσαμθα. συλ-
 γητοὶ οὖν, εἰ πίνοντες ὁμοία
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες οὐραῖα κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐποτέ εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμηται ἀπολαύσαι
 αὐτῆς ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔως, βίαιον τί ὅτι, καὶ οὐκ
 ἀνδράπων μόνον ἄρχει, ἀλ-
 λά καὶ ἡμῶν αὐτῆς ἐρίοις.
 Ηρα. σοὺ μὲν καὶ πάντο οὗτος
 γε διαπύτης ὅτι, καὶ ἄγει
 σι, καὶ φέρεται τῆς ξινός, φα-
 σιν, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῆς,
 ἐνθα αὐτῇ γῆταί σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ξαδίως, ἐς ὅτι αὐτῇ κελύ-
 σῃ, καὶ ὅλως κλῆμα καὶ παρ-
 δία τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ γυνῇ
 τῆς ἱξίων, οἶδα, καθότι συγ-
 γνῶμῃ ἀπνέμεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μοιχούρας ποτὲ αὐτῇ
 πλὴν γυναικα, ἢ σοὶ τὸν πε-
 ρίθου ἐτεκεν. Ζεὺς. ἐτι γὰρ
 σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι
 ἐγὼ ἐπαῖξα ἐς γυνῇ κατελ-
 θών; ἀτὰρ αἶδα ὁ μοι δοκεῖ
 περὶ τοῦ ἱξίωνος; καλέζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 nū, qui quidem & conur-
 uatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur ve-
 nia sunt, si bibentes si-
 milia atque eadē nobis-
 cum, deinde & aspici-
 entes cœlestes istas for-
 mas, & quales nunquam
 viderunt in terra, concu-
 puerunt frui illis, amo-
 re capti videlicet. Est
 autem amor violentum
 quiddam, & non homini
 bus solum imperat, sed
 & nobis ipsis, interdum.
 I v n. Tuus quidem &
 valde hic dominus est, &
 ducit te, & fere naso (ut
 aiunt) trahens, & seque-
 ris ipsum, quocunque
 duxerit, & te immuta-
 ris facile, in quocunque
 iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es
 tu. Et nunc Ixioni scio,
 quod veniam tribuis, ut
 qui & ipse adulterio co-
 gnoueris aliquando illi-
 us uxorem, quæ tibi Pi-
 rithou peperit. I v. Ad-
 huc enim tu meministi
 illorum, si quid ego lusi
 in terram descendens.
 Sed nosti quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-
 qua-

desidero vero ipsum. Quod si vero dimittes me promitto tibi & aliū hircū ab ipso immolatū iri, redemtionis precium pro me videlicet. Habemus autem triennem illum, & magnū, qui præit cæteris in pascua. **Ινρ.** Quam simplex hic puer est, & minime malus, atque idipsum solum puer adhuc. Verum o Gany- medes, illa quidem omnia valere sine, & obliuiscere ipsorum, ouilis videlicet & Idæ. Tu autem (iam enim cælestis es) multa benefacies hinc & patri & patriæ. Ac pro lacte quidem & caseo, ambrosiam edas, & ne- ctar bibas. Hoc tamen & aliis nobis ipse infunden- do præbebis. Quod au- tem maximum est, non amplius homo sed im- mortalis eris, atque etiā sydus tuum apparere fa- ciam pulcherrimum. & omnino felix eris. **Γα.** Si vero ludere cupiā, q̃ colludet mecum? in Ida enim multi coætanei e- ramus. **Ινρ.** Habebis & hic collusorem tibi hunc Cυρῖδινε, & astra galos
valde

ποθῶ γδ ἥδην αὐτόν. εἰδὲ δὲ
πάξεις με, ὑποχρῶμαί σοι
καὶ ἄλλον παρ' αὐτοῦ κερὶν
τιθήσεται λύτρα ὑπὲρ ἐμοῦ.
ἔχομεν δὲ τὸν τριετῆ τὸν μέ-
γαν, ὃς ἡγείται πρὸς πῶν νο-
μῶν. **Ζ.** ὥς ἀφελὴς ὁ παῖς ἐστὶ,
καὶ ἀπλοῖκός, καὶ αὐτὸ δὴ τοῦ-
το, παῖς ἐστὶ. ἀλλ' ὦ γανυμή-
δης, ἐκείνα μὲν πάντα χαίρειν
ἔα, καὶ ὀπιλάθου αὐτ' ἢ ποιμ-
νίου καὶ τῆς Ἰδῆς. σὺ γ' ἥδην γὰρ
ἐπουρανίος εἶ, πολλὰ δὲ ποιή-
σεις ὄντοῦν καὶ τὸν πα-
τέρα, καὶ πῶν πατρίδα, καὶ
αὐτὶ μὲν τυροῦ καὶ γάλακτος
ἀμειροσίαν ἔδῃ, καὶ νέκταρ
πίη. τῷτο μὲν τοι καὶ τοῖς ἄλ-
λοις ἡμῖν αὐτὸς παρέξεις ἐγ-
χείων. τὸ δὲ μέγιστον, οὐκέτι
ἀνθρώπος, ἀλλ' ἀθάνατος γε-
νήσῃ, καὶ ἀστέρα σου φαίνεσθαι
ποιήσω κάλλιστον. καὶ ὅπως,
κύδαίμων ἔσῃ. **Γα.** ἦν γ' παῖς
ζῆν ὀπιθυμήσω, τίς συμπαίξει
ταί μοι; ἐν γδ τῇ Ἰδῇ πολλοὶ
ἡλικιώη ἦμεν. **Ζ.** ἔχῃς καὶ ν-
ταῦτα ἢ συμπαίζόμενον σοι
τῷτον ἔρωτα, καὶ ἀπραγάλους
μάλα

μάλα πολλούς. Δάξῃ μὲ-
 νον, καὶ φαιδρεῖς ἴδι. καὶ μηδὲν
 ἐπιπύθει τῇ κάτῳ. Γα. τίς ὁ
 μὲν χρήσιμος αὐτῷ θυμῷ; ἢ
 ποιμαίνειν καὶ ταυῖδα δήσας;
 Ζεύς. οὐκ, ἀλλ' οἶνοχρήσας, καὶ
 ἐπὶ τῷ νέκταρος τιτάξῃ, καὶ
 ἐπιμελήσῃ τῇ συμποσίῳ. Γ.
 τῷτο μὲν οὐ χαλιπὸν. οἶδα γὰρ
 ὅς γε ἐγγράσι τὸ γάλα, καὶ ἀ-
 ναδύονται τὸ κισύβιον. Ζ. ἰδού
 πάλιν οὗτος γάλακτος μνη-
 μοσύει, καὶ ἀνθρώποις διακο-
 νήσας οἶεται. ταυτὶ δ' οὐρα-
 νός ἐστι, καὶ πίνομεν, ὥσπερ ἐ-
 φίω, τὸ νέκταρ. Γα. ἥδιον ἢ
 ζεῦ τῷ γάλακτος; Ζ. ἦσθ
 μετ' ὀλίγον, καὶ γευτάμενος,
 οὐκ ἔτι ποθήσας τὸ γάλα. Γ.
 κοιμήσομαι δὲ ποδὶ τῇ νυκτός;
 ἢ μετὰ τῇ ἡλικιώτῃ ἔρωτος; Ζ.
 οὐκ ἀλλὰ διὰ τῷτο σε ἀνέ-
 πασα, ὥς ἅμα καθεύδωμεν.
 Γ. μόνος γὰρ ἔκ αὐτοῦ δύναμαι, ἀλλ'
 ἥδιον σοι καθεύδην μετ' ἐμοῦ.
 Ζ. καὶ μετὰ γε τοιούτῳ, ὅιος εἶ
 σὺ Γανύμηδες, οὕτω καλός;
 Γ. τί γὰρ σε πρὸς τῇ ὑπνον ὄνῃ
 σὺ τὸ κάλλος; Ζ. ἔχῃ τί θέλ-
 γητος

valde multos. Confide
 solum, & latus sis, & ni-
 hil desideres inferorum
 GAN. Quid vero vobis v-
 tilis ero? An oves pasce-
 re oportebit & hic? IVP.
 Non sed ministrabis vi-
 num, & ad nectar paulo
 post ordinaberis, & pro-
 curabis conuiuiū. GAN.
 Hoc quidē non difficile,
 scio enim vt oporteat ef-
 fundere lac, & coronare
 poculum pastorale. IVP.
 Vide, rursus hic lactis
 meminit, & hominibus
 se ministrare paret. Hoc
 vero cælum est, & bibi-
 mus, quemadmodum dixi,
 nectar. GAN. Dulci-
 us o Iupiter lacte? IVP.
 Scies post pusillum, &
 quum gustaueris, non
 amplius desiderabis lac.
 GA. Porro vbi dormiam
 nocte? An cum coxtaneo
 Cupidine? IVP. Non, sed
 ob hoc te rapui, vt simul
 dormiremus. GAN. Solus
 enim non possis, sed sua-
 uius dormire mecū? IVP.
 Profecto cum tali, qua-
 lis es tu. Ganymedes sic
 pulcher. GAN. Quidē-
 nim te ad somnum iuua-
 bit pulchritudo? IVP.
 Habet quoddam inci-
 tamen

tamentum suave, & facilius inducit ipsum. G. Atqui pater meus indignabatur mihi condormienti, & narrabat mane, quod turbarem ipsius somnum volutatus per lectū, calcitrans, & aliquid loquens interea quando dormirem, quapropter ad matrem remittebat me dormituum sæpiusculē. Quare, si ob hoc, ut ais, rapuisti me, tempus tibi est, ut me denuo in terram deponas, vel molestia afficeris nihil dormiendo Turbabo enim te continue, huc atque illuc me reuoluens. I v p. Atqui hoc ipsum suauissimum mihi feceris, si tecum vigilare cogas. Osculabor enim interea te eo sæpius, & amplectar. GAN. Ipse videris, ego vero dormiam te deosculāte. I v p. Videbimus tunc, quid agendū. Nunc vero adhuc ipsum Mercuri, & posteaquam de immortalitate biberit, duc ut ministret nobis, docens prius, quemadmodum oporteat porrigere scyphum.

Iunonis

γῆτρον ἡδὺ, καὶ μαλακώτερον ἐπάγει αὐτόν. Γα. καὶ μὴ ὄγε πατὴρ ἤχθητό μοι συγκατεύδοντι. καὶ διηγείτο ἕανδεν, ὡς ἀφείλον αὐτὲ τὸν ὕπνον, σπριφόμενος καὶ λακίζων, καὶ τι φθειγδόμενος μεταξὺ ὁπότε κατεύδοιμι. ὥς παρὰ τὴν μητέρα ἐπιμπεμε κοιμηθησόμενον ὡς τὰ πολλά. ὦρα δὴ σοι εἰ διὰ τούτου, ὡς φῆς, ἀνέρεπασάς με, καταδεῖναι αὐθις ἐς τὴν γλῶσσην, ἢ πράγματα ἔξεις ἀχρυπνῶν. ἐνοχλήσω γάρ σε σπριφῶς σπριφόμενος. Ζεύς. τοῦτ' αὐτό μοι τὸ ἡδίστον ποιήσεις, εἰ ἀχρυπνήσαιμι μετὰ σου. φιλῶν γὰρ διατέλλω πολλάκις, καὶ φειπύσσων. Γα. αὐτὸς αὖ εἰδείης. ἐγὼ δὲ κοιμήσωμαι, σοὶ καταφιλουῦτος. Ζεύς. εἰσόμεθα τότε, τί πρᾶξιόν. νῦν δὲ ἀπαγε αὐτὸν ὧς Ἐρμῆ, καὶ πάντα τῆς ἀθανασίας, ἀγε οἰνοχοήσοντα ἡμῖν, διδάξας πρότερον, ὡς χρὴ ὑρέγειν τὸν σκύφον.

Ἡρας

Ηρας & Διός. Ηρα.

Iunonis & Iouis.

Εξ οὗ τὸ μεράκιον τοῦτο
 ὦ ζεῦ, τὸ φρέγγιον, ἀπὸ τῆς Ἰδης
 ἀρπάσας δούρο ἀνήγαγεις,
 ἔλαττον μοι προσέχεις τὸν
 νοῦν. Ζεὺς. καὶ τοῦτο γὰρ ὦ
 Ηρα ζηλοτυπεῖς, ἥδη ἀφι-
 λές οὕτω καὶ ἀλυπότατον;
 ἐγὼ δὲ ὅμιλῳ ταῖς γυναιξί
 μόναις χαλεπῶς σε εἶναι,
 ὁπότε αὖ ὁμιλήσωσιν ἐμοί.
 Ηρα. οὐδ' ἐκείνα μὲν εἴ ποί-
 ης, οὐδὲ πρέποντα σεαυτῷ,
 ὅς ἀπάντων θεῶν διαδότης
 ὢν, ἀπολιπὼν ἐμὲ πῶς νόμῳ
 γαμετῶ, ὅτι πῶς γὰρ κά-
 τει μοιχεύων, χευσίον ἢ
 ταῦρος ἡνόμενος. πῶς ἀλλ'
 ἐκείναι μὲν σοι, καὶ ἐν γῇ
 μένουσι. τὸ δ' ἰδαῖον του-
 τὶ παῖδίον ἀρπάσας, ἀνέ-
 πης ὦ ἡμναϊότατι θεῶν. καὶ
 συνοικεῖ νῦν ὅτι κεφαλῶν
 μοι ἐπαχθὲν, οἶνοχροῦν
 δὴ πῶς λόγῳ. οὕτως ἡ πό-
 ρεις οἶνοχρῶν; καὶ ἀπη-
 γορεύσασιν ἄρα ἥτε Η-
 ρα καὶ ὁ Ηφαίστος διακονού-
 μενοι;

Ex quo adolescentu-
 lum hunc Iupiter, Phry-
 gium istum dico, ab Ida
 rapiens huc adduxi-
 sti, minus aduertis mihi
 animū. IVP. Etiā ob hunc
 Iuno Zelotypa iam es
 simplicem adeo, & mini-
 me molestum. Ego vero
 putabam mulierib. solis
 difficilem te esse quæcū-
 que conuersantur mecū.
 I V N. Neque illa quidem
 recte facis, nec conveni-
 entia tibi pſi, qui omniū
 deorū dominus existēs,
 relinquens me legitimā
 vxorem, in terram de-
 scendis. ibique adulteria
 exerces in aurū vel tau-
 rum conuersus. Verun-
 tamen illæ mulieres tibi
 in terra manent. Ideo
 autem hoc puero rapto,
 etiam in cælum subuo-
 lasti, Deorū generosif-
 sime, & nunc ille nobis-
 cum habitat, ante ocu-
 los mihi adductus quasi
 æmulus, scilicet vt po-
 cillaretur tibi, sic enim
 aiunt. Itane vero care-
 bas pocillatoribus? Aut
 defecisti adeo sunt & He-
 be et vulcanus ministran-
 do?

do? Tu vero etiam calicem nō aliter ab eo accipis, quam simul & osculatus fueris ipsum antea omnibus aspicientibus. Et deosculatio ista suavis tibi est ipso nectare. Atque ob id sæpe numero, neque sitiens, petis bibere. Interdum autem etiam ubi degustasti solum, porrigere ipsi soles, deinde bibente ipso arripis calicem, & quantum in illo reliquum restat, omne ebibis, ea etiam parte vnde ipse bibis, & ubi applicauit labia, ut & bibas simul, & osculeris. Nuper vero rex ille atque omnium pater, depositis Aegide ac fulmine, sedisti talis ludēdo cū illo, barbā ipse tantā & tam promissam habens, Omnia igitur video hæc, quare ne te putes latere. I v p. At quid adeo graue hoc, o Iuno, adolescentē adeo pulcrum inter bibendū deosculari, oblectarique utroque illo, & osculo videlicet & nectare quod si igitur vel semel cōmittam ipsi, quo & te osculetur, non amplius accu-

μηναι; σὺ δὲ καὶ τὴν κύλικα οὐκ ἂν ἄλλως λάβοις παρ' αὐτοῦ, ἢ φιλήσας πρότερον αὐτὴν, ἀπάντων ὁρῶντων. καὶ τὸ φίλημά σοι ἥδιον τοῦ νέκταρος. καὶ διὰ τοῦτο οὐδὲ διψῶν πολλάκις αἰτεῖς πιεῖν. ἐνίοτε δὲ καὶ ἀπογυστάμενος μόνον, ἔδωκας ἐκείνῳ. καὶ πίνοντος ἀπολαβὼν τὴν κύλικα, ὅσον ὑπολοιπὸν ἔν αὐτῇ, πίνεις, ὅθεν καὶ αὐτὸς ἔπιε, καὶ ἐνθάδε προσήρμωσε τὰ χεῖλη, ἵνα καὶ πίνης ἅμα, καὶ φιλήσῃ. πρῶτον δὲ ὁ βασιλεὺς, καὶ ἀπάντων πατὴρ, ἀποδέμενος τὴν αἰγίδα καὶ τὸν χειρῶν, ἐκάθητο ἀτραγαλίζων μετ' αὐτοῦ, πώγωνα τηλικούτων καθήμενος. πάντα οὐκ ὁρῶ ταῦτα, ὥς το μὴ οἶν λανθάνειν. Ζεὺς. καὶ τί δεινὸν ὧ ἦρα, μιεράκιον οὕτω καλὸν μεταξύ πίνοντα καταφιλεῖν, καὶ ἥδιον αἰσθάναι, καὶ τὴν φιλήματι, καὶ τὴν νέκταρι, λιγυροῦς ὄψεσθαι αὐτῶν ἢ ἂν ἀπὸ φιλή-

φιλήσά σε, ἐκέτι μέμνη μοι,
 προτιμώτερον ἢ νέκταρος οἶο-
 μύρ τὸ φίλημα εἶναι. Ηρα.
 παιδιδραῶν οὗτοι λόγοι. ἐγὼ
 ἢ μὴ οὕτω μαρτύλω, ὥς τὰ
 χεῖλη προσινεγκέιν τῷ μαλ-
 θακῷ τῷ φρυγί, οὕτως ἐκ-
 τεθιγλυμύρ. Ζ. μή μου λοιδο-
 ροῦ ὃ θυμασιόλατῃ τοῖς παιδι-
 κοῖς. οὐτοσί γδ ὁ θηλυδρίας, ὁ
 βάρεβας, ὁ μαλθακός, ἡδίων
 καὶ ποθεινότερος. οὐ βούλομαι
 ἢ εἰπεῖν, μή σε παροξυνῶ
 ὀλιπλόον. Ηρα. εἴθε καὶ γαμή-
 σης αὐτὸ ἐμοῦ ἕνεκα μέμνησο
 γοῦ, διὰ μοι διὰ τὸ οἰνοχόον
 τῷτον ἐμπαροινεῖς. Ζ. ἐκ. ἀλ-
 λά τὸ ἥφαιστον ἔδξ τὸν ὑδὸν
 οἰνοχρεῖν ἡμῖν χαλκύνοντα, ἐκ
 τὸ καμίνου ἤκοντα, ἔτι τὸ σπιν-
 θήρων ἀνάπλεον, ἄρτι τὴν
 πυράραν ἀποτιθέμενον, καὶ
 ἀπ' ἐκείνων αὐτῶν οἷον δακ-
 τύλων λαμβάνειν ἡμᾶς τὴν
 κύλικα, καὶ ὀλιπασαμύρους
 φιλήσαι μεταξὺ, ὃν οὐδ' αὖ
 ἢ μήτης οὐ ἡδύας φιλήσας,
 ὑπὸ τῆς ἀσβόλου καταθα-
 ραμύρον τὸ πρόσωπον; ἡδέ-
 ας τὰν

accusabis me, quod os-
 culum illius præstanti-
 us nectare puto. I v n.
 Prædiconum verba hæc
 sunt. Ego vero non ita
 infaniuero, ut labia mea
 applicem molliculo isti
 Phrygi, adeoque effæ-
 minato. I v p. Ne conui-
 cieris generosissima tu,
 amores meos, nam mu-
 lierosus & barbarus, &
 molliculus iste, suavior
 & desiderabilior, nolo
 autè dicere amplius, ne
 te magis irrite. I v n.
 Utinam vero & in vxo-
 rem illum duxisses, mei
 gratia. Memineris igitur,
 qualibus mihi, pro-
 pter egregium istum po-
 cillatorem temulenter
 insultas. I v p. Imo vero
 Vulcanum istum, filium
 tuum oportebat nobis
 pocillari, claudicantem
 videlicet, & a fornace ve-
 nientem, adhuc fauillis
 plenum, deposito paulo
 ante forcipe. Et ab illis
 ipsis digitis, accipere nos
 calicem, attractumque
 ipsum interea osculari,
 quem neque mater tu li-
 benter osculata fueris
 præ fuligine quasi tota,
 illius exusta facie, Nimi-
 rum

rū suavia, adeoque mul-
 tum etiā pocillator iste,
 cohonestat deorum con-
 iuiuium, nonne? Gany-
 medes autem hic iterum
 in Idam hinc ablegan-
 dus est, quippe purus ac
 candidus est, & digitos
 habet roseos, etiam sci-
 te porrigit poculum, &
 quod te omnium mor-
 det maxime, osculatur
 dulcius ipso nectare. Iu-
 no. Nūc tibi & claudus
 o Iupiter, Vulcanus est,
 & refertus fuligine, ac
 qua nausea afficeris, cum
 aspicias ipsū, ex quo for-
 mosum & capillatum is-
 tum Ida enutrit. Olim
 autem non videbas ista,
 neque tū fauillæ, neque
 fornax ipsa absterrebat,
 quo minus biberes illo
 porrigente. I v p. Aegri-
 tudine Iuno te ipsam af-
 ficis, nihil aliud agis, &
 mihi amorem eo magis
 incendis, quia zelotypa
 es. Quod si vero grau-
 ris a puero formoso ac-
 cipere poculū, tibi qui-
 dē filius ministret potū.
 Tu vero Ganymedes mi-
 hi soli redde calicem, &
 cum quolibet bis oscula
 re me, & cum plenū por-
 rigis,

ως ταῦτα. οὐ γὰρ καὶ παρὰ
 πολὺ ὁ οἶνο·χρὸς ἐκείνος ἐμ-
 παρέπῃ τῇ συμποσίῳ τῶν θεῶν.
 ὁ γανυμήδης δὲ, καὶ καλὰ πεμ-
 πῆος αὐτῆς ἐς τὴν ἰδίαν. κα-
 θαρὲς, γὰρ, καὶ ῥοδοδάκτυλος,
 καὶ ὅπως αἰμένος ὀρέγει τὸ ἐκ-
 πομα. καὶ ὅτε λυπεῖ μάλα, καὶ
 φιλεῖ ἡδίων τοῦ νέκταρος.
 Ἡρα. νῦν καὶ χαλὸς ὦ ζεῦ ὁ
 ἡφαιστος, καὶ οἱ δάκτυλοι αὐ-
 τοῦ ἀνάζιοι τῆς σῆς κύλικος,
 καὶ ἀσβόλου μετὸς ὅτι, καὶ
 ναυτιῶς ὀρέων αὐτὸν, ὅς τοι
 τὸν καλὸν κομήτιν τοῦτον ἢ
 ἰδὼν ἀνέθρεψεν, πάλαι δὲ οὐχ
 ἐώρας ταῦτα, οὐδ' οἱ σπιν-
 θῆρες, οὐδ' ἢ κάμινος ἀπέρι-
 πτόν σε μὴ οὐχὶ πίνειν παρ'
 αὐτοῦ. Ζεὺς. λυπεῖς ὦ Ἡρα
 σεαυτῇ οὐδὲν ἄλλο. καὶ μοὶ
 ὀπιτείνεις τὸν ἔρῳτα ζήλο-
 τυποῦσα. εἰ δὲ ἄχθῃ παρὰ
 παιδὸς ὡραίου διεχομένη τὸ
 ἐκπομα, σοὶ μὴ ὁ υἱὸς οἶνο-
 χοεῖται. σὺ δὲ ὦ γανυμήδης,
 ἐμοὶ μόνῳ ἀναδίδου τὴν
 κύλικα. καὶ ἐφ' ἐκάστη δις
 φίλει με, καὶ ὅτε πλήρη ὀρέ-
 γεις,

γυς, καὶ αὐθις ὁπότε παρ' ἐμοῦ ἀπολαμβάνοις. τί τοῦτε δακρύεις; μὴ δέδιθι. οἰμώζεται γὰρ, ὡς τις σε λυπῆν ἐθέλῃ.

Ἡρας καὶ Διός. Ἡρα.

Τὸν ἰξίωνα τοῦτον ὁρᾷς ὦ Ζεὺς; ποῖον τινα τὸν πρὸν ἡγῆ; Ζεὺς. ἀνθρώπον εἶναι χρεὼν ὦ Ἡρα, καὶ συμποτικόν. οὐ γὰρ αὖ σωλὺν ἡμῶν, ἀνάξιος τοῦ συμποσίου ὢν. Ἡρα. ἀλλ' ἀνάξιος ὅτι ὕβρις ἡ γέ ὢν. ὥς μὴ κέτι σωέσω. Ζεὺς. τί δὲ ὕβρις; καὶ γὰρ οἶμαι καμῆ εἰδέναι. Ἡρα. τίδ' ἄλλο; καὶ γὰρ αἰχμῶμαι εἰπεῖν αὐτό. τοιοῦτόν ὅτι, ὃ ἐτόλμησε. Ζεὺς. καὶ μὲν διὰ τοῦτο καὶ μάλλον εἰποῖς αὐτὸ ὅσον καὶ αἰχρῶς ἐπεχρίσῃ. μὴ οὖν ἐπείρεαι σινά; σωτήρι γὰρ ὁποῖόν τι τὸ αἰχρῶν, ὅπως αὐτὸν ὁκνήσῃς εἰπεῖν. Ἡρα. αὐτίκα ἐμὲ; οὐκ ἄλλω τι

rigis, & cum rursum a me illum accipis. Quid ita lachrymaris? Ne metue. Malum enim feret, si quis tibi molestus esse voluerit.

Iunonis & Iouis.

Ixionem hunc vides Iupiter, quibus nam morib. affectum putas? I v. Hominē esse vtilē Iuno, & combibonem, non enim conuersaretur nobiscum, si indignus conuinio foret. I v n. At indignus est, contumeliosus certe existens, quapropter nō amplius conuersetur nobiscum. I v. Quid autē contumeliz intulit? oportet enim (ut puto) & me scire. I. Quid vero aliud? Etenim erubesco dicere ipsum, tale est quod sibi sumsit. I v. Atque ob hoc tanto etiam magis dicere debebas, in quantum ille turpia quoque conatus est. Num igitur sollicitavit aliquā ad stuprū intelligo enim cuiusmodi turpe sit, quod reformidaueris dicere. I v n. Ipsam me, non aliam

quampriam Iupiter, longo iā tempore. Ac primum quidem ignorabā quid rei esset, cur attente adeo in me aspiceret. Illa autem etiam ingemiscebat, & sublachrymabatur. Et si quādo bibens tradidissem Ganymedi poculum, hic petebat eo iā ipso bibere. Et capiēs osculabatur inter ea, & ad oculos admovebat, & rursus prospectū in me intēdebat, hæc intelligebā amatoria esse, & multo quidem tempore verēcundabar dicere ad te, putabamque cessaturum a furore hominem. Postquam vero & sermones ausus est mihi adhibere, ego dimittebat illum adhuc lachrymantē, & ad genua provolutum, obturatis auribus. ut ne contumelias supplicantis illius audirem, abii ut tibi dicerē. Tu vero ipse vide, quōdo explores virum. I. Euge, sceleratus ille in me ipsum & vsque ad Iunonis nuptias etiam, adeo ne inebriatus est. nectare. Cæterum nos autores horum sumus, & ultra modum

να ὁ Ζεύς, πολὺν ἤδη χρόνον. καὶ τὸ μὲν πρῶτον, ἠγνόω τὸ πρᾶγμα, διότι ἀτινὲς ἀφειώρα ἐς ἐμέ. ὁ δὲ καὶ ἔειπεν, καὶ ὑπεδάκρυεν. καὶ ἔποτε ποιοῦσα παρεδοίμην τῷ Γανυμήδει τὸ ἔκπομα, ἐδὲ ἤτει ἐν αὐτῷ σκείνω πιεῖν. καὶ λαβὼν ἐφίλει μετὰ τὸ, καὶ πρὸς τῶν ὀφθαλμοῦς προσήγει. καὶ αὐτῷ ἀφειώρα ἐς ἐμέ, ταῦτα ἤδη συνίλω, ἐρωτικά ὄντα. καὶ ὅτι πολὺ μὲν ἠδούμην λέγειν πρὸς σι, καὶ ὅμην παύσασθαι τῆς ματίας τὸν ἀνθρώπον. ἐπεὶ δὲ καὶ λόγους ἐτόλμησέ μοι προσεγγεῖν ἐγὼ μὲν ἀφείσα αὐτὸν ἔτι δακρύοντα, προκυλινδούμενον, ὅπως ἔα μὲν τὰ ὅσα ὥς μὴδὲ ἀκούταιμι αὐτοῦ ὑβριστικὰ ἐκτείνοντος, ἀπὴλθὼν σοι φράσουσα. σὺ δὲ αὐτὸς ὅρα, ὅπως μέτει τὸν ἄνδρα. Ζεύς. εὖγε ὁ κατέρματος ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν, καὶ μέχρι τῆς Ἡρας γάμου, τοσοῦτον ἐμεδήδην τοῦ νέκταρος. ἀλλ' ἡμεῖς τοῦτον αἴτιοι.

αἱρεῖται, καὶ φέρεται μετρίῳ φι-
 λάνθρωποι, οἳ γε καὶ συμπό-
 τας αὐτοὺς ἐποισάμειν. συ-
 γρασὸς οὐκ, εἰ πίνοντες ὅμοια
 ἡμῖν, καὶ ἰδόντες αὐράνια κάλ-
 λη, καὶ οἷα οὐ ποτε εἶδον ὅτι
 γῆς, ἐπιθύμουνται ἀπολαῖνται
 αὐτῶν ἔρωτι ἀλόντες. ὁ δὲ
 ἔρως, βίαιον τί ἐστὶ, καὶ οὐκ
 ἀνθρώπων μόνον ἀρχει, ἀλ-
 λα καὶ ἡμῶν αὐτῶν ἐνίοτε.
 Ηρα. σοὶ μὲν καὶ πάντοτε οὕτως
 γε διασώτης ἐστὶ, καὶ ἄγει
 σι, καὶ φέρεται τῆς ξινὸς, φα-
 σσι, ἔλκων, καὶ ἐπὶ αὐτῶν,
 ἐνθα αὖ ἡγῆται σοι, καὶ ἀλλάτ-
 τη ξαδίως, ἐς ὅτι αὖ κελεύ-
 σῃ, καὶ ὅπως κλῆμα καὶ παρ-
 διά τοῦ ἔρωτος σύ γε, καὶ γυνῶ
 πῶ ἰξίονι, οἶδα, καθότι συγ-
 γνώμην ἀπονέμεις, ἅτε καὶ
 αὐτὸς μνηστὴς ποτὲ αὐτῇ
 πλὴν γυναικα, ἢ σοι τὸν πα-
 ρέθου ἐτεκεν. Ζεὺς. ἔτι γὰρ
 σὺ μέμνησαι ἐκείνων, εἴτι
 ἐγὼ ἔπαυσα ἐς γυνῶ κατελ-
 θών; ἀτὰρ αἶδω ὅ μοι δοκεῖ
 περὶ τοῦ ἰξίονος; καλέζειν
 μὲν μηδαμῶς αὐτὸν, μὴ
 δ' ἀπα-

modum amatores homi-
 nū, qui quidem & conui-
 uatores nostros ipsos fe-
 cimus. Digni igitur ve-
 nia sunt, si bibentes si-
 milia atque eadē nobis-
 cum, deinde & aspici-
 entēs cœlestes istas for-
 mas, & quales nunquam
 viderunt in terra, concu-
 puerunt frui illis, amo-
 re capti videlicet. Est
 autem amor violentum
 quiddam, & non homini
 bus solum imperat, sed
 & nobis ipsis, interdum.
 I v n. Tuus quidem &
 valde hic dominus est, &
 ducit te, & fert naso (ve-
 aiunt) trahens, & seque-
 ris ipsum, quocunque
 duxerit, & te immuta-
 ris facile, in quocunque
 iusserit, & prorsus pos-
 sessio & ludus Amoris es
 tu. Et nunc Ixioni scio,
 quod veniam tribuis, ve
 qui & ipse adulterio co-
 gnoueris aliquando illi-
 us vxorem, quæ tibi Pi-
 rithou peperit. I v. Ad-
 huc enim tu meministi
 illorum, si quid ego lusi
 in terram descendens.
 Sed nostri quid mihi vide-
 atur de Ixione, multan-
 dum quidem ipsum ne-
 qua-

quaquam, neque à conuiuiò extrudendum esse rusticum enim foret. Sed quia amat, & ut ais, lachrymatur, & intolerabilia patitur. I v. Quidnam o Iup. metuo enim, ne & tu contumeliosum aliquid dicas. I v v. Nequaquam. Sed simulacrum ex nube fingentes tibi simile, postquam solutum fuerit conuiuium & ille vigilat (ut par est) præ amore, ad concubitum adhibeamus ipsi afferentes. Sic enim ab angendo animo fortassis desistet, putans se consecutum esse desiderium. I v n. Apage, ut nūquam quicquàm tempestiuum illi contingat, quādo ea ita, quæ supra ipsū sunt, concupiscit. I v p. Attramē patere o Iuno. Quid enim adeo prauè tibi accidet ex hoc figmento, si cum nube Ixion congregitur? I v. Sed nubes ego esse apparebo, & turpitudinem istam in me committet propter similitudinem. I v p. Nihil istud dicis, neque enim nubes hæc vnquam Iuno erit, neque tu nubes. Ixion autem

δ' ἀπαθεῖν τοῦ συμποσίου. σκαῖον γάρ. ἐπεὶ δ' ἐρεῖ, καὶ ὡς φῆς, δακρύει, καὶ ἀφθρητα πάσχει. Ηρα. τί ὧ ζεύ; Δέδια γάρ, μήτι ὑβριστικὸν καὶ σὺ εἴπης. Ζεύς. οὐδαμῶς, ἀλλ' εἰδωλὸν ἐκ νεφέλης πλασάμενοι αὐτῇ σοι ὅμοιον, ἐπφ-δαν λυθῇ τὸ συμπόσιον, καὶ κείνος ἀρξυπνέι ὡς τὸ εἶδος ὑπὸ τοῦ ἐρώτος, παρακλίσ-κλίνωμεν αὐτῷ φέροντες. οὕτω γὰρ πάντα το ἀνιῶμι-νος, οἰνθεὶς τετυχηκέναι τῆς δῆθυμίας. Ηρα. ἀπαγε μὴ ὤραισι ἴκοιτο τῆς ὑπὲρ αὐτὸν δῆθυμῶν. Ζεύς. ὅμως ὑπὸ βρεινον ὧ Ηρα. τί γὰρ ἂν καὶ πάδοις δει-νὸν ἀπὸ τοῦ πλάσμα-τος εἰ νεφέλη ὁ ἱξίων συ-νέσαι; Ηρα. ἀλλὰ ἡ νεφέλη ἐγὼ εἶναι δοξῶ, καὶ τὸ αἰσχρὸν ἐπ' ἐμὲ ποιήσει διὰ τὴν ὁμοιοτη-τα. Ζεύς. οὐδὲν τοῦ-το φῆς. οὔτε γὰρ ἡ νε-φέλη ποτὲ Ηρα γένοιστ' αὖ, οὔτε σὺ νεφέλη. ὁ δ' ἱξίων μόνον

μόνον ἔξαπατηθήσῃ). **Ηρα.**
 ἀλλὰ οἱοί πάντες ἀνθρώποι
 ἀπειρόκαλοί εἰσιν, ἀνχίσει
 κατελθὼν ἴσας, καὶ διηγί-
 σται ἅπασι, λέγων συγ-
 γενηῖσθαι τῇ **Ηρα.** καὶ σύλ-
 λεκτος εἶναι τῇ **Διὶ**. καὶ
 πού τάχα ἐξῶν με φήσκειν
 αὐτοῦ. οἱ ὃ πιστεύουσιν, ὡς
 εἰδότες ὡς νεφέλη σωλῶ.
Ζεύς. οὐκοῦν τί τι τοιοῦτον
 εἴπῃ, ἐς τὸν ἄδω ἐμπιστῶν,
 προχῶ ἄθλιος προσδεθείς,
 συμπερινεχθήσεται μετ' αὐ-
 τοῦ αἰῖ, καὶ πόνον ἅπαν-
 τον ἔξει, δίκλῳ διδούς τοῦ-
 το ἔσχατος. **Ηρα.** οὐ γὰρ δει-
 ρὸν τοῦτό γε ἀπὸ τῆς μεγα-
 λαυχίας.

Ἀπόλλων καὶ
Ἡφαίστου.

Εἰσακας ὦ **Ἀπολλων** τὸ
 τῆς **Μαίας** βρέφος τὸ ἀρτι-
 τεχθέν, ὡς καλὸν τέ ἐστι, καὶ
 προσγεῖα πάντα, καὶ δηλοῖ τι
 ἥδη ὡς εἰσαγαθὸν ἔσχε-
 σόμενον; **Ἀπο.** ἐκείνο γέ φῶ
 βρέφος

autem solum decipietur,
I v n. Sed (vt omnes ho-
 mines arrogantes sunt)
 gloriabitur descendens
 forsitan, & narrabit om-
 nibus , dicens , coisse
 cū Iunone, & Iouis riu-
 lem esse, forsitan etiam
 dixerit , me ipsum ama-
 re , illi vero credetur ,
 quando nō viderunt quo
 modo cum nube coierit.
I v p. Igitur si quid tale
 dixerit, in infernum præ-
 cipietur, ac rotæ miser
 alligatus , cum ipsa per-
 petuo circumuoluetur,
 & laborem nūquam ces-
 saturum sustinebit , præ-
 nas videlicet has pro a-
 more dependens. **I v n.**
 Nō enim graue hoc qui-
 dem, ob iactantiam.

Apollinis & Vul-
cani.

Vidistis **Apollo** Maie
 infantulum illum , nu-
 per genitum , vt formo-
 sus est, & arridet omni-
 bus, & iam quoque tale
 quiddā præ se fert, quasi
 in magnum aliquod bo-
 num euasurus sit. **A p o.**
 Illumne ego infantem
B ; dicam,

dicam, o Vulcane, aut in
magnum aliquod bonū
euasurum? qui ipso lape-
to antiquior est, quan-
tum ad fraudulentiam
V v l. Et quē adeo iniu-
ria afficere potuerit, iam
primū in lucem æditus?

A p o. Interroga Nep-
tunum, cuius tridentem
suffuratus est, aut Martē
nam & huius subtraxit
clam e vagina gladium,
ut interim de me ipso nō
dicam quem & arcu spo-
liauit & sagittis. V v l.
Hæccine infantulus &
modo natus ille, qui vix
dū mouebatur in cunis
inter inuolucra? A p o.
Scies Vulcane, si modo
ad te aliquando venerit.
V v l. Atqui venit iam
pridē. A p o. Quid igitur
habes ne omne fabrilē
instrumentum, nec dum
quicquam illius tibi a-
missum est? V v l. Omne
Apollo A p o. Attamen
inspice diligenter. V v l.
Per Iouem, forcipem nō
video. A p o. Sed vide-
bis illum alicubi inter
inuolucra in cunis infan-
tis. V v l. Adeone adun-
cas manus habet, perin-
de ac si in ipso ventre iā

tum

βρέφος ὃ Ἡφαίσι, ἢ μέγα
ἀγαθὸν, ὃ τοῦ ἱαπίτου
πρεσβύτερόν ὄν, ὅσον ἐν
τῇ πανουργίᾳ; Ἡφαί. καὶ
τίνα ἂν ἀδικῆσαι δυνά-
το ἀρετίτοκον ὄν. Απολλ.
ἔρωτα τὸν Ποσειδῶνα, οὗ
πῶς τρέιναν ἐκλεΐψεν, ἢ
τὴν Ἀρη, καὶ τούτου γὰρ
ᾧξείλκυσε λαθὼν τοῦ κου-
λιοῦ τὸ ξίφος, ἵνα μὴ ἐ-
μαυτὸν λέγω, ὃν ἀφάπτει-
σι τοῦ τόξου, καὶ τῆς βε-
λῶν. Ἡφαί. τὸ νεογνὸν ταῦ-
τα, ὃ μόγις ἐκινεῖτο ἐν
τοῖς σπαραγαῖσι; Απολλ.
εἶσθ' ὃ Ἡφαίσι, εἴ σοι προσ-
έλθῃ μόνον. Ἡφαίσι. καὶ
μὴ προσῆλθεν ἤδη. Απολλ.
τί οὖν, πάντα ἔχεις τὰ
ἐργαλεῖα, καὶ οὐδὲν ἀπόλω-
λεν αὐτῶν; Ἡφαί. πάντα
ὃ Ἀπολλων. Απολλ. ὅμως
ὀπίσκει-φον ἀκρεβῶς. Ἡφαί. νῆ
Δία πῶς πυράρεαν οὐχ' ὀρῶ.
Απολλ. ἀλλ' ὅφει αὐτῶν σου
ἐν σπαραγαῖσι τοῦ βρέφους.
Ἡφαί. οὕτως ὀξύχεις ὄν,
καθάπερ ἐν τῇ γαστρὶ ἐκ-
μελε-

μελετήσας τὴν κλεπτικὴν ;
 Απολ. οὐ γὰρ ἔπουσα αὐτοῦ
 καὶ λαλοῦντος ἥδη σομύλα
 καὶ ὀπίστροχα . ὁ δὲ καὶ δια-
 κρινεῖσθαι ἡμῖν ἰθέλει . χθὲς
 δὲ προσκαλισάμενος τὸν
 ἔρωτα , κατιπάλασεν αὐ-
 δὺς , οὐκ οἶδ' ὅπως ὑφέλ-
 κων τὰ πόδι . εἴτ' αὖ μεταξὺ
 ἐπαινούμενος , τῆς Αφρο-
 δίτης μὲν τὸν κιστὸν ἐκλε-
 ψι , προσπύξασθαι αὐτὸν
 ὅπ' τῇ νίκῃ , τοῦ Διὸς δὲ
 γελῶντος , τὸ σκῆπτρον .
 εἰ δὲ μὴ βαρύτερος ὁ κε-
 ραυτὸς ἦν , καὶ πολὺ τὸ πῦρ
 εἶχε , κακείνον αὖ ὑφείλε-
 το . Ἡφαισ. γοργὸν τινα
 τὸν παῖδα φής . Απολ. οὐ
 μόνον , ἀλλ' ἥδη καὶ μουσι-
 κόν . Ἡφαι. πῶς , τοῦτο τεκ-
 μαίρεσθαι ἔχεις ; Απολ.
 χελώνην σου νεκρὰν εὐ-
 ρὼν , ὄργανον ἀπ' αὐτῆς
 σιωπήσας . πῶς γὰρ
 ἐλατμόσας καὶ ζυγώσας ,
 ἔπειτα καλάμους ἐμπέ-
 ξας , καὶ μαγάδιον ἐσοδείς ,
 καὶ ἐστεννάμενος ἐπὶ τὸ χορ-
 δᾶς

tum meditatus esset fur-
 randi rationem ? A P O .
 An non audisti ipsum lo-
 quentem quoque iam ar-
 guta ac volubilia qua-
 dam . Atque hic etiam
 ministrare nobis vult .
 Heri autē vocato ad se
 Cupidine , statim illum
 palæstra superavit , nes-
 cio quo pacto pedes illi
 subtrahens . Deinde cum
 à cæteris laudaretur , in-
 terea Veneri surripuit
 cingulum , cum illa am-
 plexata ipsum fuisset ob
 victoriam , Ioue autem
 ridente , sceptrum illius
 sustulit , & nisi gravius
 fuisset , & plus ignis ha-
 buisset , ipsum quoque
 fulmē subtraxisset . VUL .
 Celerem atque agilem
 quendam puerum mihi
 narras . A P O . Quinimo
 & Musicū præterea . VUL .
 Vnde nam huius rei cō-
 iecturam facis ? A P O .
 Testudine mortua alicu-
 bi inuenta , instrumentū
 ex ea compactum dedit .
 Brachiis enim adapta-
 tis , & iugo super inducto
 deinde calamis (chorda-
 rum ansulis videlicet) in-
 fixis , fundoque infra ,
 & quasi quodam dorso
 B 4 sub-

subiecto, atque inde septem chordis suspensis & intentis, iucundum a deo quiddā modulatur, & concinnum, ut ego quoq; illi iam inuideam, qui iam olim personando citharā me exerceo. Cæterum ipsa Maia illud quoq; dicebat, quod neq; in cælo noctu maneret, sed præ nimio agendi studio, ad inferos usque descenderet, furatus scilicet etiam inde aliquid. Alatus autē quoque est, ac virgam quandam apparauit, mirificam potestatem ac vim habentem, qua animas euocat, & educit mortuos. VUL. Ego illā dedi ipsi, ut esset quasi ludicrū. APO L. Proinde & mercedem istam tibi retulit, forcipem videlicet. VUL. Recte sane ad monuisti, quare ibo, ut illum recipiam, sicubi, ut ais, inter inuolucra in cunis inueniri poterit.

Vulcani & Iouis.

Quid me oportet facere, Iupiter: venio enim ita ut iussisti: secum

δὰς, μελωδῆ πάσα γλαφυρὸν ὦ Ἡφαίστῃ, καὶ ἐπαρμόνιον; ὡς καὶ αὐτὰς φθονεῖν τὸν Πάλαι Κυδαρίζειν ἀσκοῦντα. ἔλεγε δὲ ἡ Μαΐα, ὡς αὐτὴ μόροι τὰς νύκτας ἐν τῇ οὐρανῷ, ἀλλ' ὑπὸ πειριγίας ἄρχει τοῦ ᾄδου κατίσι, κλέψαντί καὶ κείδην δηλαδὴ. ὑβήπιρος δ' ὄρεϊ, καὶ ῥάβδον τινὰ πεποιήται θανμασίαν πλὴν δυνάμιν. ἢ ψυχάγωγεῖ, καὶ κατὰγει τοὺς νεκροὺς. Ἡφαίσ. ἐγὼ ἐκείνῳ ἔδωκα αὐτὰ παῖγγιον εἶναι. ΑΠΟΛ. τοῦ γαρουῶ ἀπέδωκέ μοι τὸν μισθὸν πλὴν παρέχων. Ἡφαίσ. εὖ γε ὑπέμνησας. ὥς βαδιοῦμαι ὑποληθόμενος αὐτῷ, εἶπου ὡς φῆς, εὐρεῖσθην ἐν τοῖς παρηγάνοισι.

Ἡφαίστῃ καὶ Διὶ.

Ἡφαίστος.

Τί με ὦ Ζεῦ δεῖ ποιῆν; ἢ καὶ γὰρ ὡς ἐκέλευσας, ἔχω

ἔχων τὸν πέλεκυν ὀξύτατον,
 εἰ καὶ λίθους δέοι μὲν πικρῇ
 διατεμεῖν. Ζ. οὐ γὰρ Ἡφαῖστ.
 ἀλλὰ δέλεός μου τὸ κεφαλὴν
 οἷς δύο, κατενεγκών. Ἡφαῖ.
 πῶς μου εἰ μέμνηται, πρὸς αἴ-
 τε δ' οὐκ ἄλκιρος, ὅπως δέ-
 λης σοὶ γενέσθαι. Ζ. διαριθμῶναι
 μοι τὸ κρανίον. εἰ δ' ἀπὸ θή-
 σης, σὺ γὰρ πρῶτον ὀργίζομαι
 τοῦ πειράσει μιν, ἀλλὰ καὶ
 καθικνέσθαι παρὶ τῆς θυμῶ,
 μὴ δ' μέλλειν. ὑπολλυμαι γὰρ
 ὑπὸ τῷ ὀδύοντι, αἶ μου τὸ ἐγ-
 κέφαλον ἀνατρέφουσιν. Ἡ-
 φαι. ὅρα ὦ Ζεῦ, μὴ κακὸν τι
 ποιήσωμεν. ὀδύς γὰρ ὁ πᾶσι
 κῶς ἐστὶ, καὶ ἀναιμάκῃ, οὐδ' ἔστι
 πῶς Εἰληθίαν μακάρεσσιν.
 Ζεὺς. κατένεγκε μένον ὦ Ἡ-
 φαιστ. δαῖμον. οἶδα γὰρ ἐγὼ
 τὸ συμφέρον. Ἡφαιστος. ἀ-
 κων μὲν, κατοίσω δέ. τί γὰρ
 καὶ ποιεῖν, σοὶ κελεύοντος;
 τί τοῦτο; κερὲν ἔνοπλος;
 μέγα ὦ Ζεῦ κακὸν εἶχες ἐν
 τῇ κεφαλῇ, εἰκότως γοῶν
 ὀξύθυμος ἦν δα, τιλικαύ-
 τῳ ὑπὸ πῶς μὲν γὰρ
 παρ-

rim habens acutissimā,
 etiam si lapides opus sit
 uno ictu dissecare. I v r.
 Recte sane Vulcane. Sed
 iam impacta illa, diuide
 mihi caput. in duas par-
 tes. Vv l. Tentas me, nū
 insaniam? Impera igitur
 vere, quod vis tibi fieri.
 I v r i. Diuidi mihi cal-
 uariam volo, si vero non
 obedieris mihi; me ex-
 perieris non nunc primū
 irascentem. Veruntamē
 ferire oportet audacter &
 p̄senti animo, neque
 cūctari, Pereo enim p̄x-
 doloribus, qui mihi ce-
 rebrum inuertunt. Vv l.
 Vide Iupiter, nē quid
 mali faciamus. Acutā en-
 nim securis est, & non
 absque sanguine, neque
 etiā ad Lucinæ morē, ti-
 bi obstetricabitur. I v r.
 Incute modo Vulcane au-
 dacter. Ego enim noui,
 quid sit conducibile.
 Vv l. Inuitus quidem,
 sed tamen feriam. Quid
 enim agat aliquis, te iu-
 bente? quid hoc? puel-
 la armata? magnū o Iu-
 piter, malum habuisti in
 capite. Merito igitur ira-
 cundus fuisti tantam in-
 tra cerebri panniculum
 B s virgi-

virginem* viuam nutri-
ens, idq; armatā, nimi-
rum castra, non caput ha-
buisi, non aduertens.
Hæc vero etiā saltat, &
cum armis tripudiat, cly-
peum concurrit, ac hastā
vibrat, & quasi quodam
furore concuratur. Et
quod maximum est, for-
mosa admodum, ac ma-
turus nubilis annis, bre-
ui adeo iam facta est, ce-
ruleos quidem oculos ha-
bens, sed tamen & huic
gratiā addit galea. Qua-
re o Iupiter, obstetrican-
di præmium hoc mihi re-
fer, desponde mihi illā.
I v r. Impossibilia petis
Vulcane, perpetuo enim
virgo manere vult. Ego
certe, quantum in me est,
nihil repugno. Vvī. Hoc
volebā. Reliquum quod
est ipse curabo. Ac iam
simul rapiā ipsam. I v r.
Si tibi facile adeo hoc,
facias licet. Veruntamō
illud scio, quod amas ea,
quæ tibi contingere ne-
queunt.

Neptuni & Mercu-
rij-

Licet ne Mercuri, con-
ueni-

παρθέρον ζωογονῶν, καὶ
ταῦτα ἐνοπλον. ἦπον σπα-
τόπιδον, οὐ κεφαλῇ ἐλτο-
λίθεις ἔχων. ἡ δὲ πεδῶ,
καὶ πυρρῆγίζει, καὶ πλὴν
ἀσπίδα τινάσσει, καὶ τὸ δό-
ρυ πάλαι, καὶ ἐνδουσιῶ.
καὶ τὸ μέγισον, καλὴ πᾶ-
ν καὶ ἀρμαία γιγένηται
ἤδη ἐν βεράχει. γλαυκῶ-
πις μὲν, ἀλλὰ κοσμεῖ καὶ
τοῦτο ἡ κέρυς. ὥς τε ὁ Ζεὺς
μαίνωτά μοι ἀπόδος, ἐγγυή-
σας μοι αὐτῇ. Ζεύς. ἀδύ-
νατα αἰτεῖς ὁ Ἡφαιστε.
παρθέρος γὰρ αἰεὶ θέλει μέ-
νειν, ἐγὼ γοῶν τό γε ἐπ' ἐ-
μοί, οὐδὲν ἀντιλέγω. Ἡ-
φαιστ. τοῦτ' ἐβουλόμην.
ἐμοὶ μελήσει τὰ λοιπά. καὶ
ἤδη συναρπάσω αὐτήν.
Ζεύς. εἰ σοι ῥᾷδιον οὔτω,
ποιεῖ. πολλὴ οἶδα, ὅτι ἀδυ-
νάτων ἐγῶς.

Πόσδδων⊙ καὶ
Ερμού.

Εστὶν ὁ Ερμῆ νῦν ἐκτυ-
χεῖν

χῆν τῷ Δί; Ερμ. οὐδα-
 μῶς ὦ Πόσειδον. Ποσειδ.
 ὅμως προσάγγειλον αὐτῷ.
 Ερμ. μὴ ἐνόχλει, φημί.
 ἀκαιορον γάρ. ὅςτι οὐκ αὖ
 ἴδοις αὐτὸν ἐν τῷ παρόν-
 τι. Ποσειδ. μῶν τῇ Ἥρῃ
 σωῖται; Ερμ. οὐκ ἀλλ' ἐ-
 τεροῦν τί ὄζει. Ποσειδ. συν-
 ἰμι. Γανυμήδης ἔγδον.
 Ερμ. οὐδὲ τοῦτο. ἀλλὰ μα-
 λακῶς ἔχει αὐτός. Ποσειδ.
 πῶθιν ὦ Ερμῇ; Δεινὸν γάρ
 τοῦτο φῆς. Ερμ. αἰχμω-
 μαί εἰπεῖν, τοιοῦτον ὄζει.
 Ποσειδ. ἀλλ' οὐ χεῖν πρὸς
 ἐμὲ δεῖν γέ οὔτα. Ερμ. τέ-
 τοκεν ἀρτίας, ὦ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἀπαγε. τέτοκεν
 ἐκείνος; ἐκ τίνος; οὐκοῦν
 ἐλελήθει ἡμᾶς ἀνδρόγυνος
 ὢν; ἀλλ' οὐδὲ ἐπισήμαι-
 νει αὐτῷ ἢ γαστρὲς ὄγκον
 τινά. Ερμ. εὖ λέγεις. οὐ
 γάρ ἐκείνη ἔχε τὸ ἐμβρυ-
 ον. Ποσειδ. οἶδα. ἐκ τῆς
 κεφαλῆς ἔτεκεν αὐδὺς, ὥσ-
 περ τὴν Ἀθηνᾶν. τοκέ-
 δα γάρ τὴν κεφαλὴν ἔχει.
 Ερμ.

venire Iouē nunc? M. N.
 Nequaquam Neptune.
 N. P. Attamē intro re-
 nuncia de me ipsi. M. N.
 Ne molestus sis, inquā,
 importunum enim hoc.
 Quare nō poteris ipsum
 videre in præsētia. N. N.
 Num igitur cum Iunone
 concumbit? M. N. Non,
 sed diuersum quiddam
 est. N. P. Intellico Ga-
 nymedes intus est. M. N.
 Neque hoc, sed ipse in-
 firmus aliquantulū est.
 N. N. Vnde hoc Mercuri?
 Graue enim istud nar-
 ras. M. N. Pudet dicere,
 tale quippiam est. N. N.
 At nihil est tibi opus est
 apud me, patruus utique
 cum tibi sim. M. N. Pe-
 perit paulo ante, Nep-
 tune. N. P. Apage. An-
 peperit ille dex quo? ita-
 que latuit ille nos Her-
 maphroditus existens?
 At neq; uterus eius tu-
 morem aliquē prae se tu-
 lit. M. N. Recte dicis.
 Neque etiam ille partū
 intra se habebat. N. P.
 Noui, rursus ex capite
 peperit scilicet, quemad-
 modum & Mineruam,
 habet enim ille caput
 quoddam puerperum.
 M. N.

MER. Neque illud, sed
 in foemore gestavit par-
 tum, illum videlicet ex
 Semele receptū. NER.
 Euge generosus, ut ille
 totus nobis, & ex omni
 parte corporis inpreg-
 nando, idoneus atq; for-
 cundus est. Sed quānā
 Semele ista est? MER.
 Thebana mulier, ex fili-
 abus Cadmi vna. Huic
 congressus pręgnantem
 eā reliquit. NER. De-
 inde vero ipse ꝑ illa pe-
 perit. MER. Atq; admo-
 dum. Etiam si tibi alienū
 ac mirum videatur. Nā
 Semelem dolis aggressa
 Iuno (nostri autem, ut ze-
 lotypa est) persuadet illi
 ut petat a Ioue, quo cum
 fulmine ac fulgure ad se
 veniat. Quæ cum verbis
 huius inducta credidisset
 venissetq; Iupiter fulmē
 secum portans, conflagra-
 vit tectum, ipsaque Se-
 mele ex igne perit. Me
 autem iubet Iupiter, ut
 incisa illius aluo, partū
 ad se afferā, imperfectū
 illum quidem adhuc, &
 intra septimum mensem
 conceptum. Quod ubi
 fecissem, ille dissecō for-
 more suo, intro illum re-
 cipit

ER. οὐκ ἀλλ' ἐν τῷ μητρῷ ἐ-
 κίει τὸ ἐν τῆς Σεμέλης
 βρέφος. Ποσειδ. οὕγε ὁ γυ-
 ναῖος, ὡς ὅλος ἡμῖν κυφο-
 ρεῖ, καὶ πανταρχοῖ τοῦ σώ-
 ματος. ἀλλὰ τίς ἡ Σεμέ-
 λις ἐστὶ; ΕΡμ. θεβαία, τοῦ
 Κάδμου θυγατέραν μία.
 ταύτη στυγερὰν, ἐγκύμο-
 να ἐποίησεν. Ποσειδ. εἴτα
 ἔτεκεν ὃ Ερμῇ αὐτ' ἐκείνης;
 ΕΡμ. καὶ μάλα, εἰ καὶ πα-
 ράδοξον εἶναι σοι δοκεῖ. τίς
 γὰρ Σεμέλῃ ὀπιελθοῦ-
 σα ἡ Ἥρα, οἶδα δέ, ὡς ζη-
 λότυπός ἐστι, πείθει αὐτῆσαι
 παρὰ τοῦ Διὸς, μετὰ βρον-
 τῇ καὶ ἀστραπῶν ἥκειν παρ'
 αὐτῷ. ὡς δ' ἐπείδῃ, καὶ
 ἥκειν ἔχων καὶ τὸν κεραυνόν,
 ἀνεφλέγη ὁ ὄροφος, καὶ ἡ
 Σεμέλις γὰρ διαφθείρεται
 ὑπὸ τοῦ πυρός. ἐμὲ δὲ
 κελεύει ἀναταμόντα τίς
 γαστέρα τῆς γυναικὸς, ἀνα-
 κομίσαι ἀτελὲς ἐτι αὐτῷ
 τὸ ἔμβρυον ἐπ' ἀμνιωταῖον.
 καὶ ἐπειδὴ ἐποίησα, δι-
 λὼν τὸν ἑαυτοῦ μηρόν, ἐντί-
 θησιν,

ἴπῳ, ὡς ἀποτελεῖσθαι ἐν-
ταῦθα, καὶ νῦν τρίτῳ ἡδὴ
μὲν ἔξέτεκεν αὐτὸ, καὶ
μαλακῶς ἀπὸ ἧδ' ὠδίνων
ἔχει. Ποσειδ. νῦν οὖν ποῦ
τὸ βρέφος ὄσιν; Εἰμ. ἐς τὴν
Νύσαν ἀποκομίσας, παρέ-
δωκα ταῖς νύμφαις ἀνα-
τρέφειν, Διόνυσον ἐπονομα-
ζέοντα. Ποσειδ. οὐκοῦν ἀμ-
φότερα τοῦ Διονύσου τοῦτου
καὶ μήτηρ καὶ πατήρ ὁ δὲ
ὄσιν; Εἰμ. ἔοικεν. ἀπειμι
δ' οὖν ὕδωρ αὐτῷ πρὸς τὸ
πρᾶγμα οἶσαν, καὶ τὰλλα
ποιήσω, ὅς αὖ νομίζεται
ἥσασθαι λεγῆναι.

Εἰμὲ καὶ Ἡλίου.

Ὡς ἦλπε μὴ ἐλάσσης τήμερον,
ὁ Ζεὺς φησὶ, μὴ δὲ αὔριον,
μὴδ' ἐς τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ'
ἔνδον μῦθε, καὶ τὸ μεταξὺ
μία τις ἔστω νύξ μακρά. ὥς
λυέτωσαν μὲν αἱ ὥραι αὐθιγῆς
τοῦ ἵππου. οὐ δὲ σέβσον
τὸ πῦρ, καὶ ἀνάπαυε διὰ
μακροῦ σιαυτόν. Ἡλ. καί-
γὰ

cipit, vt ibi perficeretur.
Atq; ita iam tertio, post
quam factum illud est,
mense, denuò illum pe-
perit, & nunc ex dolori-
bus aliquantulum lan-
guidus est. N E P. Vbi
igitur infans ille iā est?
M E R. In Nysam hinc
ablatum, tradidi illum
nymphis enutriendum,
Dionysium cognomina-
tum. N E P. Ergo vtrū-
que, Dionysii huius &
pater & mater ille est.
M E R C. Ita videtur. A-
beo igitur, vt illi aquam
ad vulnus afferam, ac cæ-
tera ea quæ ex more atq;
consuetō fieri solent,
quasi puerperæ procurē.

Mercurij & Solis.

O Sol, ne hodie cur-
rū agas, inquit Iupiter,
neq; in crastinum neque
etiam in diem perendi-
num, sed intus mane, si-
atque interea perpetua
vna nox longa. Quare e-
quos quidem iterum sol
uant Horæ, tu vero re-
stingue ignem, & nunc
tandem post longum in-
teruallum temporis te
ipsum recrea. S O L. Nō-

ua hæc atque omnino aliena denunciâns venis. Sed nunquid transgredi siue peccare visus sum inter agendum & extra finés cursum habuisse? at que id nunc irascitur ille mihi, noctemque triplo maiorem die facere statuit? **ΜΕΝ.** Nihil tale, neque hoc etiam perpetuo fiet, sed ipse nunc opus habet, noctem sibi fieri consueto longiorē. **ΣΟΛ.** Vbi autem etiam ille est, aut unde ipse emissus es, ut hæc nunciâres mihi? **ΜΕΝ.** Ex Βοιωτία, ab uxore Amphitryonis, cum qua cōcumbit. **ΣΟΛ.** Amator illius? atque ita illi satis non est πόρνη? **ΜΕΝ.** Nequaquā. Nasci enim quendā oportet ex hoc concubitu magnū, atq; multorum certaminum victorem, deum, Hunc igitur vna nocte absolui ac perfici impossibile est. **ΣΟΛ.** Sed absoluat atq; ad exitum perducatur ille, quod faustum felixque sit. Veruntamen hæc Mercuri, temporibus Saturni, non fiebant, (soli enim hic nos sumus.)

Neque

γὰ ταῦτα ὦ Ερμὶ καὶ ἄλλοι
κοτα ἦκεις παραγγελῶν ἀλλ'
λά μὴ παραβαίνειν τι ἔδοξα
ἐν τῷ δρόμῳ, καὶ ἔξω ἐλά-
σαι ἧς ὄρεν, κατὰ μοι ἀχ-
δεῖται, καὶ τὴν νύκτα τρι-
πλασίαν τῆς ἡμέρας παύ-
σαι δέχνηκεν; **Ερμ.** οὐ-
δὲν τοιοῦτον, οὐδ' ἐς αἶν'
τοῦτο ἔσαι. δέχεται δὲ τι-
νὴ αὐτὸς ὀπμηκιστέρα γι-
νέσθαι οἱ τὴν νύκτα. **Ηλ.**
ποῦ δὲ καὶ ὅτιν, ἢ πόθεν
ἔξεπέμφθης ἀγγελῶν ταῦ-
τά μοι; **Ερμ.** ἐκ Βοιωτίας
ὦ **Ηλ.** παρὰ τῆς Ἀμφιτρί-
ωνος γυναικὸς, ἣ σώζεισιν.
Ηλ. ἐξ ὧν αὐτῆς; εἶτα οὐχ
ἱκανὴν ὑξία; **Ερμ.** οὐδα-
μῶς. τεχνῶναι γὰρ τινα
δεῖ ἐκ τῆς ὀμιλίας ταύτης
μέγαν καὶ πολυάθλον διόν.
τοῦτον οὐκ ἐν μίᾳ νυκτὶ
ἀποτελεσθῆναι ἀδύνατον.
Ηλ. ἀλλὰ τελειοῦργεί-
τω μὲν ἀγαθὴ τύχη. ταῦ-
τα δ' οὐκ ὦ **Ερμ.** οὐκ
ἐγίνετο ὅτι τοῦ Κρόνου. αὐ-
τοὶ γὰρ ἡμεῖς ἐσμέν. οἷδ'

οὐδ' ὑποκοιτῶς ἐκείνος περὶ τῆς
 Πρίας μὴ οὐδ' ὑπολιπὼν αὐτῇ
 οὐρανὸν ἐν δὴκαῖς ἐκοιμᾶ-
 το. ἀλλὰ ἡμέρα μὴ μὴ ἢ ἡ-
 μέρα, νύξ δὲ κατὰ μέτρον
 τὸ αὐτῆς, ἀτάλογον ταῖς ὥ-
 ραις. ξένον δὲ ἢ παρελλαγ-
 μὴν οὐδέν. οὐδ' αὖ ἐκοι-
 τᾷνσέ ποτε ἐκείνος θνητῇ
 γυναικί. νῦν ὅ δὲ δούλιον γυ-
 ναίου ἐνικα, καὶ ἀντράφθαι
 τὰ πάντα, καὶ ἀκαμπισέ-
 ρους μὴ ἡμέσαι τοῦ ἵππου
 ὑπὸ τῆς ἀργίας, δύσπορον
 δὲ πλὴν ὁδὸν, ἀπειθεῖ μόνου-
 σαν ἐξῆς τριῶν ἡμερῶν, τοῦ
 δ' ἀνθρώπου ἀθλίως ἐν σκο-
 τεῖνι διαβίου; τοιαῦτα
 ὑπολαύονται ὅς δὲ ἐρω-
 τῶν; καὶ καθιδοῦνται περ-
 μένοντες. ἐς' αὖ ἐκείνος
 ὑποτίλειπεν τὸν ἀθλητὴν ὃν
 λέγεις, ὑπὸ μακρῷ τῷ ζό-
 φῳ. Εἰμ. σιῶπα ὦ Ἥλιε, μή
 τι κακὸν ὑπολαύτης ὅς δὲ λό-
 γων. ἐγὼ δὲ παρὰ πλὴν Σι-
 λωῖον ἀπελθὼν, καὶ τὸν
 ὄππῃ, ἀπαγγιλῶ καὶ κεί-
 νῃς, ἀπὲρ ὁ ζῶνς ἀπέσει-

λε,

Neque ille tum a Rheā
 diuertebat, aut seorsim
 cubabat, neque etiam re-
 lieta cœlo Thebis dor-
 miebat. Sed dies quidem
 tum dies erat, nox autē
 ad suum certum spaciū,
 secundum proportionē
 horarum agebatur. pere-
 grinum vero autem im-
 mutatum nihil. Neque
 ille tum vnquam cum
 muliere mortali quic-
 quam rei habuit. Ac nūc
 infœlicis mulierculę cau-
 sa, oportet omnia iursū
 & deorsum verti. Ac e-
 quos quidē præfractio-
 res & difficiliiores fieri,
 ob ociū & desidīa, viam
 autem asperiorē eo quod
 toto triduo non vsurpa-
 bitur, homines præterea
 misere in tenebricoso
 vivere. Hoc boni ex a-
 moribus Iouis consequē-
 tur illi scilicet, sedebūt-
 que expectantes, donec
 ille athletam istum, quē
 dicis, absoluerit sub Ion-
 gis tenebris. Μ α κ. Τα-
 ce ο Sol, ne quid mali
 pro his dictis tuis nan-
 ciscare. Ego vero ad Lu-
 natō hinc abiens & ad
 Somnū, renuntiabo etiā
 illis, quæ Iupiter man-
 dauit

daunt. ille quidem, ut ne procedat citius, huic autem, ut ne remittat à se homines, quo ignorent longam adeo noctem hanc fuisse.

λε, πῶς μὴ χολῇ προβαίην. τὸν δὲ ὕπνον μὴ ἀνίεναι τοὺς ἀνθρώπους, ὥς ἀγνοήσωσι μακρὰν οὕτω τῶν νύκτα γεγονημένην.

Veneris & Lunæ.

Quid hæc, o Luna, facere te aiunt, quoties ad Cariam peruenis, ut currū sistas, ac desuper aspēctes Endymionē dormientem sub dio tanquā venatorem aliquem, interdum autem etiam descendas ad ipsū ex media via? LV. Interroga ò Venerus filium tuum, qui mihi harum rerum autor est. VEN. Sine. Contumeliosus ille est. Me quippe matrem ipsius, quibus modis, affecit? nunc quidem in Idam adigēs Anchisæ causa Troiani, nunc autem in Libanum ad Assyrium illum adolescentem, quem & Proserpinæ desiderabilē fecit, & me ex dimidia parte amoribus meis priuauit. Quare iam sæpe illi interminata sum, ni desinat talia facere, fratrem esse me ipsius & arcus

Αφροδίτης καὶ Σελλῆως.

Τί ταῦτα, ὦ Σελλῶν, φασὶ ποιεῖν σε, ὅπν' αὖ μὲν πῶς Κάριαν γῆν, ἵσταναι μὴ σε τὸ ζεύγος, ἀφορῶσαν ἐς τὴν Ενδυμίωνα καθεύδοντα, ὑπαίθειον ἅτε κωπηγέτῳ ὄντα, ἐνίοτε δ' καὶ κατὰβαίην ἐπ' αὐτ' ἐκ μέσης τ' ὁδοῦ Σε. ἐρώτα ὦ Αφροδίτη τὸν υἱόν, ὅς μοι τέκτων αἴτιος. Αφρ. ἔα, ἐκείνος ὑβριστὴς ὄν. ἐμὲ γοῶν αὐτ' ἢ μήτέρα διαδέδρακιν, ἄρτι μὲν ἐς πῶς Ἰδῶ κατὰ γὰρ Ἀγχίσου ἕνεκα τ' Ἰλιέως, ἄρτι δ' ἐς τὸ Λίβανον, ὅπν' τὸ ἀσσύριον ἐκείνο μετράκιον, ὃ καὶ τῇ Περσεφόνῃ ἐπέραςον ποιήσας, ὥς ἡμισείας ἀφείλετό με τὸν ἐρώμενον. ὥς πολλὰ κίς ἡπίευσας, εἰ μὴ παύσει τοιαῦτα ποιῶν, κλάσει μὲν αὐτοῦ τὰ τόξα

τόξα καὶ πλὴν φαρέτραν, περιαιρήσιν ὃ καὶ τὰ πτερά. ἤδη δὲ καὶ πληγὰς αὐτῷ ἐπέτεινα εἰς ἱὰς πυγὰς τῷ σανδάλῳ. ὁ δὲ, ἐκ οἷδ', ὅπως τοπαρευτικά διδὼς καὶ ἱκετεύων, μετ' ὀλίγον ὀπιλέλκασαι ἀπάντων. ἀτὰρ εἰπέ μοι, καλὸς ὁ ἐνδυμίων ὄσιν; εὐπαγαμύθηλον γὰρ οὕτω τὸ δεινόν. Ζεὺς. ἐμοὶ μὲν καὶ πάνυ καλὸς ὁ Αφροδίτη δοκεῖ, καὶ μάλισσ' ὅταν ὀπιβαλλόμενος ὅπῃ τῆς πέρας πλὴν χλαμύδα καθύδῃ τῇ λαίᾳ μὲν ἔχων τὰ ἀκύντια, ἤδη ἐκ τῆς χειρὸς ὑπορρέοντα. ἢ διξιά δὲ περὶ πλὴν κεφαλῇ εἰς τὸ αὖθις ὀπικεκλασμένην ὀπιπέπει; τῷ προσώπῳ περικειμένη. ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ὕπνου λελυμένος, ἀναπνέει τὸ ἀμειρόσιον ἐκείνο ἄδμα. τότε τοίνυν ἐγὼ ἀποφῆλὶ καλιοῦσα, ἐπ' ἄκρων τῶν δακτύλων βιβηκῆς, ὥς αὖ μὴ ἀνιχνυόμενος ἐκλαραχθεῖν. οἶδα, τί αὖ οὐ σοι λέγοιμι τὰ μετὰ ταῦτα. πλὴν ὑπόλλυμαί γε ὑπὸ τοῦ ἔρωτος.

Αφρο-

arcus & pharetram, amputaturam autem etiam alas. Iampridem vero & plagas ipsi in nates incussi sandalio, sed ille, nescio quo pacto, tum quidem statim metuens ac supplicās, paulo post obliuiscitur omnium. Verum dic mihi formosus ne Endymion iste est? Nā hoc quidem solatio fuerit malo huic. I v. Mihi quidem etiam admodum formosus, o Venus, videtur, & maxime quando instrata super rupem chlamyde dormit, laxa tenēs togittas, paulatim e manu prolabētes. Dextra autem circa caput sursum versus reflexi, decorē affert faciei, cui circumfunditur. Ipse vero solutus somno, anhelat ambrosium illum halitum. Tunc igitur tacite equidem & sine ullo strepitu descendens, ac summis digitis insistens, ut ne expergefactus ille, perturbari possit. Scis igitur, quid tibi post hæc dictura fuerim, sed pereo equidem amore.

C

Vene-

Veneris & Cupidin-
nis.Αφροδίτης καὶ
Ερωτος.

Cupido gnate, vide
quæ facis flagitia. Non
iam de his loquor, quæ
te impulsore mortales
in terra, vel in se quisq;
vel inuicem alii in alios
faciunt, verum de his a-
go, quæ apud superos
quoq; designas, qui qui-
dem Iouem varias assu-
mere formas ostēdis, ver-
tens in quodcunq; tibi
pro tempore visum fue-
rit. Lunam vero e cælo
deuocas. Quin & Solem
aliquoties compellis len-
tum apud Clymenē ces-
sare, aurigandī muneris
oblitum. nam quicquid
iniuriæ in me matrem e-
tiam cōmittis, audacter
tāquam tuto facis. Ve-
rum tu quidem o deorū
omniū confidentissime,
Rheam insuper ipsam
iam anum, præterea de-
orum tam multorum pa-
rentem eo perpulisti, vt
pulsionem adamet, atque
in Phrygium adolescen-
tulū illū depereat, ac tua
iam opera insanit, iun-
ctisque leonibus, adhi-
bitis itē Corybantibus,
quip-

Ω τέκνον ἔως ὅρα, οἷα
ποιεῖς. οὐ τὰ ἐν τῇ γῇ λέγω,
ὅτις αὖτ' ἀνθρώπους ἀνα-
πείθεις, καὶ αὐτῶν ἢ κατ'
ἀλλήλων ἐργάζεσθαι, ἀλλὰ
καὶ τὰ ἐν οὐρανῷ. ὅς τὸν μὲν
Δία πολύμορφον ὀπιδέκνυ-
εις, ἀλλά πᾶν ἐς ὃ, τι αὖ σοι
ὅτι τῷ χαροῦ δοκῇ. τίς σε-
λιώκῃ ᾗ καθαιρεῖς ἐκ τῷ οὐ-
ρανοῦ. τὸν ἥλιον δὲ παρὰ τῇ
Κλυμένη βραδυῖεν ἐπίσσι
ἀναγκάζεις, ὀπληρομήνον
τῆς ἱππασίας. ἂ μὲν γὰρ
ἐς ἐμὲ τίς μητέρα ὑβρίζεις,
θαῖξῶν ποιεῖς. ἀλλὰ σὺ ὧ
τολμῆτάτε, καὶ τίς Πέ-
αν αὐτῷ χραυῷ ἤδη, καὶ
μητέρα τοσούτων θεῶν,
ἀνέπεισας παιδισθεῖν,
καὶ τὸ φρύγιον μετρά-
κιον ἐκείνο ποδεῖν. καὶ
νῦν ἐκείνη μέμνηεν ὑπὸ
σου, καὶ ζευχάμενη τοὺς
λέοντας, παραλαβοῦσα καὶ
τοὺς Κορύβαντας ἄτε μα-
νικούς

ηκούς καὶ αὐτοὺ ἔντας, ἄνω
 καὶ κάτω πῶς ἰδίῳ περιπο-
 λοῦσι, ἢ ὡς ὁλολύζουσα ἐ-
 πί τῃ Ἀθῆναι Κορύβαντες ὧς,
 ὃ μὲν αὐτῇ τέμνεται ζήφει
 τὸν πῆχυν. ὃ δὲ ἄνὰς πῶς
 κόμην, ἔεται μιμητὰς διὰ
 σφ' ὄρων. ὃ δὲ αὐλεῖ τῷ κέ-
 ρατι. ὃ δὲ ὀπιθεμβεῖ τῷ τυμ-
 πάνῳ, ἢ ὀπκτυπεῖ τῷ κυμ-
 βάλῳ. καὶ ὅλως θύρουβος καὶ
 μανία τὰ ἐν τῇ ἰδῇ ἅπαντά
 ὄσι. δέδια τοίνυν ἅπαν-
 τα. δέδια τὸ τοιοῦτο, ἢ τὸ
 μέγα σὲ κακὴν τεκοῦσα, μὴ
 ἀπομανεῖσά ποτε ἢ Ρέα, ἢ
 καὶ μᾶλλον ἔτι ἐν αὐτῇ οὖ-
 σα, κελύτῃ τῷ κορύβαν-
 τας συλλαβόντας σε, δια-
 σπάσθαι, ἢ τοῖς λέουσι
 παρεβαλεῖν. ταῦτα δέδια,
 κινδυνεύοντά σε ὄρωσα. Εἰ.
 θάρξει μήτις, ἐπεὶ καὶ τοῖς
 λέουσιν αὐτοῖς ἤδη ξυνήθης
 εἰμί. καὶ πολλάκις ἐπα-
 νθὰς ὅπῃ τὰ νῶτα, καὶ
 τῆς κόμης λαβόμενος,
 ὡς οὐκ αὐτοῦς. οἱ δὲ σάι-
 ρουσί με, καὶ πῶς χεῖρα
 δεχόμενοι

quippe qui & ipsi furore
 quodam sunt afflati, per
 Idam montē sursum ac
 deorsum oberrat, ipsa
 quidem Attis amore eiu-
 lans. Cæterum Corybā-
 tum alius suum ipse pe-
 nem ense defecat, alius
 demissa coma per mon-
 tes fertur insanus, alius
 cornu canit, alius tym-
 pano tonat, alius cym-
 balo perstrepat. breui-
 ter, omnis vndiquaque.
 Ida tumultus atq; insa-
 niæ plena est. Proinde
 cuncta timeo, metuo ne
 tale quid accidat, quæ
 magnū malū generans,
 ut si quando resipiscat
 Rhea, vel potius si per-
 gat insanire, Coryban-
 tibus imperet, ut te cor-
 reptum discerpant, aut
 leonibus obiciant. Hic
 me sollicitat metus, qd̄
 videam tibi periculum
 imminere. C V P. Ocio-
 so animo esto mater, si-
 quidem leonib. etiam ip-
 sis iam familiaris sum fa-
 ctus, ita ut sexpenumero,
 consensu eorum tergis,
 præhensaque iuba, equi-
 tis ritu insidens illos a-
 gitem. At vero illi inte-
 rim mihi caudis abblādi-
 untur,

untur, ac manum ori inferram receptant, lambuntqz, deinde mihi reddunt innocuam. Porro Rhece ipsi, quando tandem vacauerit, ut me visciscatur, cum in Atte sit tota? Postremo quid ego pecco, quum res pulchras, ut sunt, offero, ac demonstro? Vos ne appetite res pulcras, quare his de rebus ne in me crimen conferte. Num vis ipsa tu mater, uti neque tu posthac Martē ames, neque ille te? V E N. Ut es peruicax, & nulla in re nō superas? Attamen horum quæ dixi aliquando memineris.

Iouis, Aesculapij & Herculis.

Definite o Aesculapi & tu Hercules, contendere inter vos iurgiis, perinde ut homines. Indecora enim hæc, & aliena a conuiuio deorum. H E. Ac vis, o Iupiter medicamentarium istum priore loco accūbere, quam me? A s s. Quid nī, per Iouem melior quoqz enim sum. M e r. In quo igitur

δεχόμενοι ἐς τὸ εἶμα, φεικόμενοι ἄνθρωποι ὑποδιδάσκει μοι, αὐτὴ μὲν γὰρ ἡ Ρέα, πότε αὖ ἐκείνη χολῶν ἀγάγοι ἐπ' ἐμὲ, ὅλη οὕσα ἐν τῷ Ἀθῆναι; καὶ τοι τί ἐγὼ ἀδικῶ, δεικνύς τὰ καλὰ, διὰ ὅσιν; ὑμεῖς δὲ μὴ ἐφίεσθε τῶν καλῶν. μὴ τοίνυν ἐμὲ αἰτιᾶσθε τούτων. ἢ θέλεις σὺ ὦ μήτερ αὐτὴ μήκετι ἐρεῖν, μήτε σὲ τοῦ ἀρεως, μήτ' ἐκείνον σοῦ; Ἀφροῶς δεινὸς εἶ, καὶ κρατεῖς πάντων, ἀλλὰ μεμνήσθαι μου ποτὲ τῆς λόγων.

Διὸς, Ἀσκληπιῆ, καὶ Ἡρακλέους. Ζεὺς.

Πᾶσαδε ὦ Ἀσκληπιε καὶ Ἡράκλεις, ἐρίζοντες πρὸς ἀλλήλους ὥσπερ ἄνθρωποι. ἀρεπῇ γὰρ ταῦτα, καὶ ἀλλότεια τοῦ συμποσίου τῆς θεῶν. Ἡρακλ. ἀλλὰ ἐθέλεις ὦ Ζεῦ τοιοῦτ' ἢ φαρμακεία προκατακλίνεισθαι μου. Ἀσκλη. νῆ Δία, καὶ ἀμείνων γὰρ εἰμι. Ἡρα. καὶ τί ὦ

τί ὧ ἐμμερόντηι ; ἢ δι-
 τισι ὁ ζὺς ἐκτραύνησιν ,
 ἃ μὴ θέμις ποιῶντα , νῦν
 δὲ κατ' ἔλεον αὐθις ἀθα-
 νασίας μετέληφας ; Ασ-
 κλήπιος . ὀπιέλησαι γὰρ
 καὶ σὺ ὧ Ἡρακλῆς ἐν τῇ Οἴ-
 τη καταφλεγείς , ὅτι μοι
 ὀνειδίζεις τὸ πῦρ . Ἡρα.
 οὐκοῦν ἴσα καὶ ὅμοια βε-
 βίωται ἡμῖν , ὃς Διὸς μὲν
 υἱὸς εἰμι , τοσαῦτα δὲ πι-
 πτόνκα ἐκκαθαίρων τὴν βί-
 ον , θηρία καταγωνιζόμε-
 νος , καὶ ἀνθρώπους ὑβριστὰς
 τιμωρούμενος . σὺ δὲ ἑ-
 ζοτόμος εἶ καὶ ἀγύρτης .
 τοσοῦσι μὲν ἴσως ἀνθρώ-
 ποις χρήσιμος ὀπιδήσεν
 οὗ φαρμάκων , ἀνδρῶδες
 δὲ οὐδὲν ὀπιδεδεγμένος .
 Ασκλη. εὖ λέγεις . ὅτι σου
 τὰ ἐγκαύματα ἰασάμην ,
 ὅτε πρῶτον ἀνῆλθες ἡμί-
 φλεκτος , ὥς ἀμφοῖν
 διηφθαρμένος τῷ σώμα-
 τι , τοῦ χιτῶνος , καὶ με-
 τὰ τοῦτο τοῦ πυρός . ἐγὼ
 δὲ εἰ καὶ μηδὲν ἄλλο , οὐ-
 τι ἔ-

igitur o attonite, an qd'
 te Iupiter fulmine ali-
 quando percussit, eo qd'
 quæ nefas erat, fe-
 ceras, nunc autem ex
 misericordia iterum im-
 mortalitatis particeps
 factus es? A s s. Oblit-
 tus vero etiã tu es Her.
 quod in Oeta conflagra-
 sti, quandoquidem mihi
 igne obiicis? H E R. Ne-
 quaquã æqualia atq; si-
 milia sunt quæ vterq; in
 vita egimus, vt qui ipse
 quidem Iouis filius sim,
 tantos autem labores su-
 stinuerim, expurgata vi-
 ta deuictis bestis & hōi-
 nibus contumeliosis, vin-
 dicta ac pœna affectis,
 Tu vero radicū incisor es
 & circulator, ægrotanti-
 bus fortassis hominibus
 vtilis medicamenta ad-
 hibendo, virile autem ni-
 hil quicquam opere præ-
 stitisti. A s s. Recte di-
 cis. quoniam & inustio-
 nes tuas curavi, quando
 paulo ante ascendisti, ad
 nos semiustulatus cor-
 pore vtrinq; corrupto ac
 perduto, & a tunica,
 & post illam, etiam a
 flamma. Ego vero quod
 si nihil aliud, tamen ne-
 que

que seruiui, quē admodū tu, neq; exercui lanificium in Lydia, purpuram indutus, & ab Omphale verberatus sandalio aureo, neq; vero etiam infaniens, occidi liberos & uxorem. **HER.** Nisi desinas conuiuari, statim admodū senties qđ non multum tibi profutura sit immortalitas. Quoniam sublatū hinc, e cœlo præcipitem dabo te, vt ne ipse quidē Pæon curauerit te, diminuto atq; effracto tibi cerebro. **IUP.** Desinite, inquam, & ne perturbare nobis conuersationem hanc, aut ambos hinc ab legabo vos e conuiuio. Quauquam: etiam prius est o Hercules, prior loco accumbere Aesculapium, quippe qui & prior mortuus est:

Mercurij & Apollinis,

Quid vero tristis es Apollo? **APOL.** Quoniam Mercuri, miser atque infelix circa amores sum. **MEK C.** Dignum quidē mœrore hoc, sed

tu

το ἐδούλευτα ὡς περ σὺ, οὐτε ἔζαινον ἔρια ἐν Λυδίᾳ, πορφυρίδα ἐνδεδικώς, καὶ παύμβρος ὑπὸ τῇ Ομφάλῃ χρυσῷ σανδάλῳ. ἀλλ' οὐδ' ἔμελα γυχολήσας ἀπέκλεινα τὰ τέκνα, καὶ τὴν γυναῖκα. **ΗΡΑ.** εἰ μὴ πάντῃ λαιδορούμενός μοι, αὐτίκα μάλα εἴη, ὥς οὐ πολὺ σε ὀνήσει ἡ ἀθανασία, ἐπεὶ ἀράμενός σε, ξίφω δ' ἔπι κεφαλὴν ἐκ τῆ οὐρανοῦ, ὥς μὴ δὲ τὸν παῖονα ἰάσασθαι σε τὸ κρανίον σωτηριέντα. **ΖΕὺς.** πάντα δέ, φημί, καὶ μὴ δ' ἔπιταράττειτε ἡμῖν τὴν ξουσίαν, ἢ ἀμφοτέρους ἀποπέμψωμαι ὑμᾶς τῷ συμποσίου. καὶ τοι σὺ γινώσκων ὅτι Ἡρακλῆς προκατακλίνεσθαι σου τὸν ἀσκληπιόν, ἅτε καὶ ὀρθτερον ἀποθανόντα.

Ερμῆ καὶ Ἀπόλλωνος.

Τί σκυθρωπός εἶ ὁ Ἀπόλλων; **ΑΠΟΛΛΩΝ.** ὅτι ὁ Ἑρμῆ δυσυχὴς ἐν τοῖς ἐρωτικοῖς. **ΕΡΜ.** ἄξιόν μ' ἀλόπως τὸ τοιοῦτον

οὗτον . σὺ δὲ τί δυσυχεῖς ; ἢ
 τὸ χεῖ πῶ δάφνῳ σε λυπεῖ
 ἔτι ; Απολ. οὐδαμῶς . ἀλλ'
 ἐρώμενον πενθῶ τὸν λάκω-
 να τὸν Οἰσάδου . Ερ. τέθνη-
 κε γάρ, εἰπέ μοι , ὁ ὑάκινθος ;
 Απο. ἤ μάλα . Ερ. πρὸς τί-
 γος ᾧ Απολλον ; ἢ τίς οὕτως
 ἀέραςος ἔω , ὥς ἀποκτεῖναι
 τὸ καλὸν ἐκείνο μενέακιον .
 Απο. αὐτοῦ ἐμοῦ τὸ ἔργον .
 Ερ. οὐκοῦν ἐμάνης ᾧ Απολ-
 λον ; Απο. οὐκ , ἀλλὰ δυσύ-
 χημα τι ἀκούσιον ἐβλήτο .
 Ερ. πῶς ; ἔδελω γ' ἀκοῦσαι
 τὸν λόγον . Απο. δισκύνειν
 ἐμαῖναν . καὶ γὰρ σιμεδί-
 κουν αὐτῷ . ὁ δὲ κάκιστα
 ἀνέμων ἀπολούμενος ζέφυ-
 ρος , ἦρα μὲν ἐκ πολλοῦ καὶ
 αὐτός . ἀμελούμενος δὲ , καὶ
 μὴ φέρον πῶ ὑπεροφίαν ,
 ἐγὼ μὲν ἀνέβριφα , ὥσπερ
 εἰώδαμεν τὸν δίσκον ἐς τὸ
 αἶψα . ὁ δὲ , ὑπὸ τοῦ ταύ-
 ρετου καταπνύσας , καὶ
 κεφαλῇ πρὸ παιδὶ ἐπέ-
 σεις φέρον αὐτὸν , ὥστε
 ὑπὸ τῆς πληγῆς αἰμά-
 τε ῥυῖ-

tu quo pacto miser atq;
 infelix es ? An id quod
 cum Daphne accidit , te
 dolore afficit adhuc ? A.
 Nequaquam , sed amasi-
 um doleo , Laconem il-
 lū Oebadi filiū . M E R.
 An mortuus est Hyacin-
 thus ? dic mihi . A P O .
 Atque admodū . M E R.
 Vnde Apollo ? aut quis
 ita ab omni amore alie-
 nus fuit , vt occiderit for-
 mosum illum puerum ?
 A P O L . Meum ipsius fa-
 ctū hoc est . M E R . Quid
 igitur , insaniuisti ? A P .
 A P O . Non , sed infortu-
 nium quoddam inuito
 mihi accidit . M E R . Quo
 modo ? cupio enim audi-
 re rationē hanc . A P O L .
 Disco ludere discebat ,
 atq; ego vna cum illo lu-
 debam . Cæterum vento-
 rum omnium pessime
 perditus Zephyrus ama-
 bat quidem longo iam
 tempore etiam ipse illū .
 Verum neglecto eo , &
 contemptum istum non
 ferente , ego quidem ,
 quemadmodum consue-
 ueramus , discum in al-
 tum sursum versus iacu-
 labar , ille autem deor-
 sum Taygeto spirans ,
 C 4 abla-

ablatus hunc in caput
puero inflixit, ita ut ex
ea plaga & cruor mana-
ret affatim, & ipse puer
statim sagittis, fugiente
que ad montem usque
persequendo. Pueru au-
tem & tumultum extru-
xi in Amyclis, ubi discus
eum prostravit, & ex san-
guine florem, terram in-
duere feci, suavissimum
illum quidem Mercuri.
atque omnium fragrantis-
simum, præterea & lite-
ras quasdam habentem,
quæ mortuum ipsum quasi
deplorant. Num tibi igitur
præter rationem mor-
tus fuisse videor? M e r.
Sane vero Apollo. No-
ras enim mortalem te
comparasse amasiu tibi.
Quare dolere non debes,
mortuo iam illo.

Mercurij & Apol- linis.

Itan, autem Vulcanum,
cum & claudus ipse sit,
& artem adeo fabrilem
& contemptam exerceat
Apollo, pulcherrimas
duos uxores duxisse, Ve-
nerem atque Gratiam?
A P O L. Felicitas quæ-
dam

τε ῥῆναι πολὺ, καὶ τὸν παῖδα
εὐθὺς ἀποθανεῖν. ἀλλ' ἐγὼ τ'
μὲν ζέφυρον, αὐτίκα ἡμιώ-
μιον κατατόξεύσας, φύγον-
τι ὀπισθήμενος, ἄξει τοῦ ὄ-
ρους. τὰ παῖδ' ἦ, καὶ τάφον
ἐχωσάμιον ἐν ἀμύκλαις, ὅ-
που ὁ δίσκος αὐτὸν κατέβαλε.
καὶ ἀπὸ τοῦ αἵματος αὐτοῦ
ἀναδουῖαι πλὴν γλυκὺ ἐποίη-
σα, ἥδιστον ὦ Ἑρμῆ, καὶ εὐαν-
δέςατον ἀνδρῶν ἀπάντων.
ἔτι καὶ χράμματα ἔχον, ἐ-
παράζοντα τὰ νεκρῶν, ἀρά-
σοι ἀλόγως λελυπηῖσθαι δο-
κῶ; Ἑρμ. ναὶ ὦ Ἀπολλών. ἦ-
δεις γὰρ θνητὸν πεποιημέ-
νος τὸν ἐρώμενον, ὥς μὴ
ἄχθου ἀποθανόντος.

Ἑρμῆ καὶ Ἀπόλ- λωνος.

Τὸ δὲ καὶ χαλὸν αὐτὸν
ὄντα Ἡφαιστον, καὶ τέχνῳ
ἔχοντα βαρβαρὸν ὦ Ἀπολ-
λον, τὰς καλλίστας γυναί-
κηναι, πλὴν τε Ἀφροδίτῳ καὶ
πλὴν χάριν; Ἀπολ. εὐποτ-
μία

μία τις ὦ Ερμῆ, πλὴν ἐκεί-
 νῷ γε ἐγὼ θαυμάζω, τὸ ἀνέ-
 χεσθαι σωούσας αὐτῇ, καὶ
 μάλιστ' ὅταν ὀρεῶσιν ἰδρῶ-
 τι ξέμενον εἰς πλὴν κάμι-
 ρον ὀπκιεκυφότα, πολλὰ
 αἰθάλλω ὅππ' τοῦ προσώπου
 ἔχοντα. καὶ ὅμως τοιοῦτον
 ὄντα αὐτὸν, περιβάλλουσί
 τε, καὶ φιλοῦσι, καὶ συγ-
 καθεύδουσι. Εἰς. τοῦτο καὶ
 αὐτὸς ἀγανακτῶ, καὶ τῷ Η-
 φαίσῳ φθονῶ. σὺ δὲ κόμα
 ὦ Ἀπολλών, καὶ κινδύριζε,
 καὶ μέγα ὅππ' τῷ κάλλει
 φέρνῃ, καὶ γὰρ ὅππ' τῇ ἐνέξῃ
 καὶ τῇ λύρᾳ. εἴτα ἐπειδὴν
 κοιμᾶσθαι θέοι, μόνοι κα-
 θεύδουσιν. Απο. ἐγὼ δὲ
 καὶ ἄλλως ἀναφροδίτης εἰμι
 εἰς τὰ ἐρωτικά. καὶ δύο γυνῶ,
 οὓς μάλιστ' ὑπερῆγάπησα,
 πλὴν Δάφνιν καὶ τὸν Ὑά-
 κινθον, ἧ μὲν ὑποδιδράσκε-
 με, καὶ μοῖτ', ὥς εἴλετο
 ξύλον γινέσθαι μᾶλλον ἢ
 ἐμοὶ σωεῖναι, ὃ δὲ ὑπὸ
 τοῦ δίσκου ἀπώλετο. καὶ
 γυνὴ αὐτ' ἐκείνων σεφάνους
 ἔχω.

dam hæc Mercuri. Ve-
 runtamen illud equidē
 miror, quod cum illo rē
 habere sustinent, & ma-
 xime quando vident su-
 dore fluentem, in for-
 nacem demittere atq; in-
 curuare sese, multa a-
 deo fuligine facie illius
 oppleta. Et tamen talis
 ipse cū sit, amplectuntur
 ipsum, & osculantur, &
 vna dormiunt M E R C.
 Hoc & ipse indignor, &
 Vulcano inuideo. At tu
 comam nutri Apollo, ac
 citharam persona, ani-
 mum ob pulchritudinē
 elatum atq; superbum
 præ te ferens, & ego et-
 iam ob habitudinē cor-
 poris & lyram. Ceterum
 vbi cubitum eundū fuc-
 rit, soli dormiemus. A.
 Ego vero alias quoque
 habeo Venerem min⁹
 propitiā ad res amatori-
 as. Quippe etiam quos
 duos maxime præter cæ-
 teros amaui, Daphnen
 & Hyacinthum, illa qui-
 dē aufugit, atq; odit me
 adeo vt in lignum con-
 uerti maluerit, quā me-
 cum rem habere, hic au-
 tem a disco interfectus
 est, & nunc pro illis, co-

ronas habeo. MERC. At ego iam aliquando Venerem, sed non oportet gloriari. PRO. Novi, atque etiam Hermaphroditum istum ex te aiunt peperisse ipsā. Veneruntamē illud mihi dic, si nosti, quomodo non æmulatur Venus Gratiā, aut cōtra illa Venerem? MER. Quoniam, Apollo, illa in Lemno cum ipso consuetudinem habet, Venus autem in cœlo, præsertim autem hæc cum Marte plerunque versatur, atq; illum amat. Quapropter non ita multum fabrum istū curat. A. Atq; hæc putas ipsum Vulcanum scire? MER. Scit, sed quid agat cum generosum adeo adolescentem, & præterea militare ipsum esse videat. Quare silentium agit, nisi quod miratur quidem, vincula quædam excogitasse contra illos sese, iisque ipsos comprehensurum esse, circumdato veluti retibus quibusdā lecto. PRO. Nescio sane. oprarim vero ipse ille, q

hic cōprehēderetur esse.

Iuno-

ἔχω. Ερμ. ἐγὼ δὲ ἤδη πο-
τὲ πλὴν Ἀφροδίτῃ, ἀλλ' οὐ
χρὴ αὐχέιν. Απο. οἶδα. καὶ
τὸν Ἑρμαφρόδιτον ἐκ σοῦ
λέγεται τιτοκέναι. πλὴν
ἐκείνός μοι εἶπε, εἴτι οἶδα,
ὥς οὐ ζήλοτυπῇ ἢ Ἀφρο-
δίτῃ πλὴν χάριν, ἢ ἢ χάρις
ταύτῃ; Ερμ. ὅτι ᾧ Ἀπολ-
λον ἐκείνη μὲν αὐτῷ ἐν τῇ
Λήμνῳ συνῶσιν, ἡ δ' Ἀφρο-
δίτῃ ἐν τῷ οὐρανῷ. ἄλλως
τε, πρὶν τὸν ἄρῳ ἔχει τὰ
πολλὰ, καὶ ἐκείνου ἐξῆ. ὥς
ὀλίγον αὐτῇ τοῦ χαλκῆος
τούτου μέλει. Ἀπόλλων.
ταῦτα οἶσι τὸν Ἡφαίστου εἶ-
δέναι; Ερμ. οἶδεν ἀλλὰ
τί αὐτῷ δρᾶσαι δυνάσκειτο, γεν-
ναῖον ὄρῳ νεανίαν, καὶ σρα-
τιώτῃ αὐτόν; ὥς πλὴν ἡ-
συχίαν ἄγει, πλὴν ἀπει-
λεῖ γὰρ δεσμά τινα ὀπμη-
χρήσασθαι αὐτοῖς, καὶ συλ-
λῆψεσθαι, σαγηνεύσας ἐ-
πὶ τῆς οὐκῆς. Απολ. οὐκ
οἶδα. εὐξαίμην δ' αὐτῷ σὺ-
τὸς ὁ ξυλληφθῆσθαι εἶ-
ναι.

Ἡρας

Ηρας καὶ Λητῆς.

Iunonis & Latona.

Καλὰ γὰρ γὰρ, ὦ Λητοῖ
 καὶ τὰ τέκνα ἔτικες τῷ Διὶ.
 Λη. οὐ πάσαι ὦ Ηρα τοιού-
 τους τίκτεν διωάμεθα, οἷ-
 ος ὁ Ηφαιστός ἐστιν. Ηρα. ἀλλ'
 οὗτος μὲν ὁ χαλός, ὅμως χρί-
 σιμός γε ἐστὶ, τεχνίτης ὢν ἄ-
 ριστος, καὶ κατακοσμήσκειν ἡ-
 μῖν τὸ οὐρανόν, καὶ πῶς Αφρο-
 δίτῳ ἐγῆμι, καὶ σπουδάσει
 πρὸς αὐτῆς. οἱ ὅσοι παῖδες,
 ἢ μὲν αὐτῆς ἀρξενικῇ, πέρα τῶ
 μέτρου, καὶ ὄρειος, καὶ τὸ τε-
 λευαῖον, ἐς πῶς Σκυθίαν ἀ-
 πελθούσα, πάντες ἴσασιν
 ὅσα ἐδίει ξενοκλονοῦσα, καὶ
 μιμουμένη τοὺς Σκύδας αὐ-
 τῷ, ἀνθρωποφάγους ὄντας.
 ὁ δ' Ἀπόλλων πορροποιεῖται
 μὴ πάντα εἰδέναι, καὶ το-
 ξεύειν καὶ κιθαρίζειν, καὶ
 ἱατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι.
 καὶ κατασπόμενος ἐργα-
 σίρια τῆς μαντικῆς, τὸ μὴ
 ἐν Δελφοῖς, τόδ' ἐν Κλάρω
 καὶ ἐν Διδύμοις, ἔξαπατᾷ
 τοὺς χρωμένους αὐτῷ, λοῖσά καὶ
 ἱπαμ

Pulchros enimvero
 Latona & liberos pro-
 creasti Ioui. L A. Non e-
 nim omnes, o Iuno, ta-
 les parere possumus, qua-
 lis Vulcanus est. I V N.
 At hic claudus quidem,
 utilis certe tamen est ar-
 tífex optimus existēs, ac
 cælum nobis exornauit
 quoque, Veneremq; v-
 xorem duxit, a qua &
 studiose obseruatur. Cō-
 tra autem tuorum libe-
 rorum, altera quidem
 virilis ultra modum, &
 montiuaga est, & postre-
 mo in Scythiam quoque
 profecta, omnes sciunt,
 qualia comedat, hospite-
 tes mactādo, ac Scyrhas
 ipsos imitando, qui hu-
 mana carne vescuntur.
 Apollo autē simulat qui-
 dem omnia scire sese, &
 iaculari, & cithara canere,
 & medicum esse &
 vaticinari. Et erectis vati-
 cinandi tabernis hic in
 Delphis, illic in Claro
 & Didymis, decipis con-
 sultentes se, obliqua, &
 in vtrunque partē quæ-
 stionis propositæ incli-
 nantia

nantia respondendo , ne videlicet erroris possit damnari , atque ita ex hoc quæstū facit, & dite scit. Multi enim amentes sunt, seque ipsos exhibent præstigiis deludendos. Verum non ignoratur utique a prudentioribus, quod pleraque falsa ac ficta distinet, quæpe ille ipse vates ignorabat, quod interfectorius amasium suum esset disco, neque prædixerat ipse sibi , quod fugitura ipsum esset Daphne, idque adeo formosum atque comatum, Quare nō video , qua caussa pulchriores liberos te quam Nioben illam, procreasse putaris. L A T. At vero liberi hi , hospitum matatrix ista videlicet & mendax vaticinator ille , scio quo pacto mordeant te , dum conspiciuntur inter deos, & maxime quando hæc quidē ob pulchritudinē laudatur, ille autē citharā per sonat in cōniuiο, omnib. ipsū admiratione prosequētib. I v. Nequeo risū continere Laton. Illum ne admirantur ? Quem

Mar-

ἐπαμφοτριζόντα πρὸς ἐκάτερον τῆς ἐρωτήσεως ἀποκρινόμενος , ὡς ἀκίνδυνον εἶναι τὸ σφάλμα, καὶ πλουτεῖ μὲν ἀπὸ τοῦ ταιούτου. πολλοὶ γὰρ οἱ ἀνῆκτοι , καὶ παρέχοντες αὐτοὺς καταγοιτεύειν. πλὴν οὐκ ἀγνοεῖται γὰρ ὑπὸ τῆς συνετώσεως , τὰ πολλὰ τερατευόμενος. αὐτὸς γοῦν ὁ μαντις ἠγνόει , ὅτι φονεύσει μὲν τὸν ἐρώμενον τῆς δίσκου. οὐ προεμαντεύετο δὲ , ὡς φεύζεται αὐτὸν ἡ δάφνη, καὶ ταῦτα οὕτω καλὸν καὶ κομήτιον ὄντα. ὥς οὐχ ὄρω , καθότι καλλιτεκνοτέρα τῆς Νιόβης ἔδοξας. Ληταῦτα μὲν τοι τὰ τέκνα ἡ ξενοκτόνος καὶ ὁ ἰευδόμεαντις , οἶδα , ὅπως λυπεῖ σε ὀρώμενα ἐν τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα ὅταν ἡ μὲν ἐπαινῇται ἐς τὸ κάλλος, ὁ δὲ κινδαιρίζει ἐν τῇ συμποσίῳ θαυμαζόμενος ὑφ' ἀπάντων. Ἡφαι. ἐγέλασα ὦ Λητοῖ. ἱεκείνος θαυμαστός, ὃν ὁ

Μαρτύ-

Μαρσύας, εἰ τὰ δίκαια αἰ
 μοῦσαι δικάσαι ἤθελον, ἀπέ-
 δειξιν αὐτῷ, αὐτὸς κρατήσας
 τῇ μουσικῇ; νῦν δὲ κατα-
 σοφιδεῖς ἄδλιος ὑπόλωλεν,
 ἀδίκως ἁλούς. ἡ δὲ καλή σου
 παρθένος οὕτω καλή ἐστιν,
 ὥστε ἐπεὶ ἔμαθιν ὀφθεῖσα
 ὑπὸ τοῦ Ἀκταίονος, φοβη-
 δῆσα μὴ ὁ νεανίσκος ἔξα-
 γορεύῃ τὸ αἶχος αὐτῆς,
 ἐπαφῆκεν αὐτῷ τὸ κύ-
 νας. ἐγὼ γὰρ λέγειν ὅτι οὐ-
 δὲ τὰς τεκούσας ἐμαυτοῦτο,
 παρθένος γε καὶ αὐτὴ οὔσα.
 Λη. μέγα ὦ Ἡρα φρονεῖς,
 ὅτι ξυώει τῷ Διὶ, καὶ συμ-
 βασιλεύσεις αὐτῷ, καὶ διὰ
 τοῦτο ὑβρίζεις ἀδίῳς. πλὴν
 ἀλλ' ὄψομαι σε μετ' ὀλίγον
 αὖθις δακρύουσαν; ὅπότεν
 σε καταλιπὼν, ἐς πλὴν γλῶ
 κατὴν, ταῦρος ἢ κύκνος γε-
 γόμενος.

Ἀπόλλωνος καὶ
 Ερμού.

Τί γελᾷς ὦ Ερμῆ; Ερ. ὅτι
 γίλοι-

Marsyas, si iuste modo iu-
 dicare Musæ voluissent,
 excoriatset merito, ut q
 ipse in Musica vicerat,
 nunc autem circumuen-
 tus miser ille periit, in-
 iuste sane dānatus. Hæc
 autem formosa tua vir-
 go, ita formosa nimirum
 est, ut posteaquam ani-
 maduertit sese conspe-
 ctum ab Actæone fuisse,
 verita ne adolescēs ille,
 turpitudinē ipsius euul-
 garet, immiserit illi ca-
 nes. Ut interim non di-
 cam, quod neque partu-
 riētib. ostetricatura fuisset,
 si virgo utique & ip-
 sa foret. L A T. Valde a-
 nimo elato es Iuno, eo
 quod cum Ioue concum-
 bis, & vna cū eo regnas,
 & propterea absq; metu
 contumeliola es. Verun-
 tamen videbo te non ita
 multo post rursū lachry-
 mantem, quando te re-
 licta in terram descende-
 rit ille, in taurū aut cy-
 gnum conuersus.

Apollinis & Mer-
 curij.

Quid rides Mercuri?
 M E R. Quoniam maxi-
 me

me ridicula Apollo, vidi
 APO. Dic igitur, ut &
 ipse auditis illis, tecum
 ridere possim. MERC.
 Venus cum Marte con-
 cūbens, deprehensa est,
 ac Vulcanus comprehen-
 sos illos vinculis cōstrin-
 xit. APO. Quomodo?
 Suaue enim quiddam
 dicere videris. ME. Lō-
 go iam tempore, opinor
 hæc sciens venatus est il-
 los, & lecto occultis qui-
 busdam vinculis circūda-
 to, abiens ad fornacem
 opus faciebat. Post hæc
 Mars ingreditur secreto
 ut quidem ipse putabat.
 Videt autē ipsum ex al-
 to Sol, & rem ad Vulca-
 num defert. Vbi igitur
 lectum cōscendissent, &
 in opere essent, & iam
 intra retia tenerentur,
 circumuoluuntur ipsis q-
 dem vincula, astat autē
 Vulcanus. Illa igitur (nā
 & forte tum nuda erat)
 pudore affecta, non ha-
 bebat, quo se tegetet.
 Mars vero, ab initio fu-
 gere tentabat, sperabat-
 q; se vincula illa disru-
 pturum esse. Cæterū po-
 steaquam intellexit, se
 vndique captum teneri,
 neque

γελοιότατα ὁ Ἀπόλλων εἶ-
 δον. ΑΠΟ. εἰπὲ οὖν, ὥς καὶ
 αὐτοὺς ἀκούσας ἔχω συγγε-
 λᾶν. ΕΡΜ. ἢ ἀφροδίτη ξυ-
 οὔσα τῷ Ἀρει, κατέληπται,
 καὶ ὁ Ἡφαιστος ἐδῆτεν αὐτοὺς
 συλλαβών. ΑΠΟ. πῶς; ἦ-
 δὴ γὰρ τι ἐρεῖν ἔοικας. ΕΡΜ.
 ἐκ πολλοῦ, οἶμαι, ταῦ-
 τα εἰδὼς ἐθήρουνεν αὐτοὺς,
 καὶ πρὶ τῷ σὺνὶ αὐφάνῃ
 δισμᾷ περιδείς, ἐεργάζετο
 ἀπειθῶν ὅπῃ τῷ κάμνον.
 εἴτα ὁ μὲν Ἀρης εἰσέρχεται
 λαθὼν, ὥς ᾔετο. καθορᾷ
 δὲ αὐτὸν ὁ ἥλιος, καὶ λέγει
 πρὸς τὸν Ἡφαιστον. ἐπεὶ δὲ
 ἐπέβησαν τοῦ λέχους, καὶ
 ἐν ἔργῳ ἦσαν, καὶ ἐν τῷ ἐγε-
 γνήλυτο τῷ ἀρκύων, περι-
 πλέκεται μὲν αὐτοῖς τὰ
 δισμᾶ, ἐφίσταται δὲ αὐτοῖς
 ὁ Ἡφαιστος, ἐκείνη μὲν
 οὖν, καὶ γὰρ ἔτυχε γυμ-
 νῇ οὔσα, οὐκ εἶχεν, ὅπως
 ἐγκαλύψαιτο αἰδομένη. ὁ
 δὲ Ἀρης τὰ μὲν πρῶτα δια-
 φυγεῖν ἐπειρᾶτο, καὶ ἥλ-
 πίζε, ἔλξεν τὰ δισμᾶ.
 ἔπει-

ἔπειτα δὲ σωεῖς ἐν ἀφύ-
κτῳ ἐχόμενον ἑαυτὸν, ἰκέ-
ται. Απο. τί οὐκ ἀπέλυ-
σεν αὐτὸς ὁ Ἥφαιστος; Ερμ.
οὐδέπω, ἀλλὰ ξυγκαλέσας
τοὺς θεοὺς, ὅπως δέκνυται πῶς
μοιχεύει αὐτοῖς. οἱ δὲ γυμνοὶ
ἀμφότεροι κάτω γενεακότες,
ξυμδεδεμένοι ἐρωτέρῳσι. καὶ
τὸ δέσμα ἡδίστον ἐμοὶ ἔδοξε
μονοουχί αὐτὸ γιγνόμενον
τὸ ἔργον. Απο. ὁ δὲ χαλ-
κὸς ἐκείνος, οὐκ αἰδέεται
καὶ αὐτὸς ὅπως δέκνυται
πῶς αἰχμῶν τοῦ γάμου;
Ερμ. μὰ Δία ὅστις καὶ ὅπ-
γεῖα αὐτοῖς ἐφεισῶς. ἐγὼ
μὴ τοι, εἰ χεὶρ τάλιῃδες ἐ-
πείν, ἐφθόγῳ πρὸς Ἀρεῖ, μὴ
μόνον μοιχεύεσθαι πῶς καλ-
λίστην θεῶν, ἀλλὰ καὶ δεδε-
μῶμεν μετ' αὐτῆς. Απολ. οὐκ
οὐκ αἰδέσθαι αὐτὴν ὑπέ-
μεινας ὅτι τούτῳ; Ερμ.
οὐδ' οὐκ αὐτὴν ὧς Ἀπολλόν;
ἰδὲ μόνον ἐπιελθών. ἐπαι-
νέσομαι γὰρ σε, ὡς μὴ τὰ
ἑμῶν καὶ αὐτὸς εὖ ἰ-
δών.

Ἡρας

neque effugere quoquā
posse, supplicare capit.
A P. Quid igitur, soluit
ne ipsos Vulcanus? M.
Nondum, sed conuoca-
tis diis, spectandum ip-
sis exhibuit adulterium.
Illi autem nudi ambo, &
colligati mutuo, inclina-
tis deorsum capitibus eru-
bescebant. Atque adeo
spectaculum hoc dulcis-
simū mihi visum est, cū
tantum non ipsum opus
exhiberent. A P O. At
faber ille, an non pudore
afficitur etiā ipse, cū
spectandam ita exhibet
turpitudinem coniugii.
M E R C U R. Per Iouem,
quippe qui etiā arrideat
ipsis astans. Ego vero, si
opus est verum dicere,
inuidebam Marti, non
solum quod cum formo-
sissima dea adulteriū ex-
ercuisset, sed etiā, quod
colligatus cum ipsa vna
esset. A P O. Proinde
& tu ligari hoc pacto su-
stineres? M E R C. Tu
vero non, Apollo? A-
spice modo & accedens,
collaudabo enim te, si
non eadem ipse quo-
que optabis, ubi vide-
ris.

Ἰουν

Iunonis &
Iouis.

Ηρας καὶ Διὸς. Ηρα.

Et quidem erubescerem o Iupiter, si mihi talis esset filius effœminatus adeo, & perditus ebrietate. Mitra quidem religata coma incedens, ut plurimum autem cum infans mulieribus consuetudinem habens, mollior ipsis illis, ad tympana & tibias & cymbala choreas agens, & in summa cuius magis, quam patri tibi similis. I v p. At vero hic mitratus & mulierosus non solum o Iuno, Lydiam subiunguit, & eos qui ad Tmolium habitant, cepit, prætereæ & Thraces sub se redegit, verum etiã contra Indos profectus, cū muliebri isto exercitu & elephantos cepit, & terra potitus est, ipsumque regem, qui aliquantulum resistere ausus fuerat captivum abduxit. Atque hæc omnia fecit, saliens pariter & choream duceus, hastis utendo hederaeis, ebrius interea, ut ais, atque furore correptus. Quod si vero quispi-

am

Εγὼ μὲν ἡχαυώμεν αὐτὸν
 ζεῦ, εἰ μοι τοιοῦτος υἱὸς ᾖ,
 θῆλος οὕτω, καὶ διεφθαρμένος
 ὑπὸ τῆς μέθης. μήτε γὰρ ἔτι
 δεδεμένος τινὶ κόμην, τὰ
 πολλὰ δ' ἡμαιομένης γυναι-
 ξίσσων, ἀερότερος αὐτῆς
 ἐκείνων, ὑπὸ τυμπάνοις καὶ
 αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις χορεύ-
 ῶν. καὶ ὅπως παντὶ μάλλον
 ἰοικᾷς, ἢ σοὶ πρὸ πατρί. Ζεὺς.
 καὶ μὲν οὕτως γὰρ ὁ θηλυμί-
 ρης, ὁ ἀερότερος τῇ γυναικῶν,
 οὐ μόνον αὖ Ἡρὰ τινὶ Λυδίαν
 ἐχέσάτατο, καὶ τοὺς καλοικοῦν-
 τας τῇ Τμῶλον ἔλαβε, καὶ τοὺς
 θράκας ὑπογάγει, ἀλλὰ καὶ
 ἐπ' Ἰνδοὺς ἐλάσας πρὸ γυναι-
 κείῳ τούτῳ στρατιωτικῷ, τοὺς
 τε ἐλέφαντας εἶλε, καὶ τὴν χώ-
 ραν ἐνέσκηψε, καὶ τὴν βασιλέα
 πρὸς ὀλίγον ἀντιστῆναι τολ-
 μήσαντα, αἰχμάλωτον ἀπή-
 γαγε. καὶ ταῦτα ἀπαντὰ ἔπρα-
 ξεν, δεχομένοις ἅμα καὶ χορεύ-
 ῶν, θύεσσις χρωόμενος κηπίοις
 μεθύων, ὥς φης, καὶ ἐνθεάζων.
 εἰ δέ τις

εἰ δέ τις ἐπεχέρισε λοιδορή-
 σαδ' αὐτῷ, ὑβρίζας ἐς πλὴν
 τελευτῶν, καὶ τὸν ἐτιμωρή-
 σατο, ἢ καλὰ δ' ἴσας τοῖς κλή-
 μασιν, ἢ διασπαδῶναι ποι-
 ῆσας ὑπὸ τ' ἡμετέρους ὥσπερ νε-
 βρόν. ὡς γὰρ ὡς ἀνδρείᾳ ταῦτα,
 καὶ οὐκ ἀντάξια τῷ πάθει; εἰ
 δὲ παῖδι καὶ τρυφῇ πόσισιν
 αὐτοῖς, οὐδ' εἰς φθόγος, καὶ μά-
 λιστα εἰ λογίσαι τό τις, οἷος
 αὖ νήφων οὗτος ἴσ' , ὅπου
 ταῦτα μεθύων ποιεῖ. Ἡφαι-
 σὺ μοι δοκεῖς ἐπαινέειν καὶ τὸ
 εὖρεμα αὐτῷ πλὴν ἄμπελον,
 καὶ τὸν οἶνον, καὶ ταῦτα ὁρῶν
 οἷα οἱ μεθυῖντες ποιοῦσι
 σφαλλόμενοι, καὶ πρὸς ὑβριν
 τρεπόμενοι, καὶ ὅλως μεμη-
 νότες ὑπὸ τοῦ πάθους. τὸν
 γοῦν Ἰκάριον, ὃ πρῶτον ἔδω-
 κε τὸ κλῆμα, οἱ συμπόται
 αὐτοῖ διέφθειραν, παίοντες
 ταῖς δικάλλαις. Ζεὺς. οὐδὲν
 τοῦτο φης. οὐ γὰρ οἶνος ταῦ-
 τα, οὐδὲ ὁ Διόνυσος ποιεῖ,
 τὸ δὲ ἄμετρον τ' πόσις, καὶ
 τὸ πέρα τῷ καλῶς ἔχοντος
 ἐμφορεῖται, τῷ ἀκράτῳ. ὅς δ'
 αὖ ἐμ-

am illum conviciari ag-
 gressus sit, contumelio-
 se de sacris illius loquen-
 do, etiā hunc vlscisci so-
 let, vel palmitib. ipsum
 implicando, vel a matre,
 perinde vt hinnulum, la-
 cerari faciendo. Vides
 quam virilia hæc, & me
 patre minime indigna.
 Si vero lusibus quoq; &
 deliciis inter hæc indul-
 get, non est, quod inui-
 deas, & maxime si quis
 cogitet, qualis hic sobri-
 us futurus erat, quando
 etiam ebrius hæc facit.
 I v. Tu mihi videris etiā
 laudare inuentū ipsius,
 vitem videlicet, & vinū,
 & hoc cum videas, qua-
 lia inebriati isti facti-
 tent, titubantes, & ad cō-
 tumeliam prolabantes,
 & in sumā, insanientes
 præ vino. Itaque & Ica-
 rium illum, cui primo do-
 navit palmitem, ipsi cō-
 potores perdiderunt ex-
 dentes ligonibus. I v p.
 Nihil hoc dicis. Non e-
 nim vinum hæc, neque
 ipse Dionysius efficit, sed
 immoderatus potus, &
 ultra quam decet, & sa-
 tis est, repleti mero. Ex-
 terum si quis moderate

bibat, hilarior ille quidem & suavior fieri solet. Qualia vero Icarus passus est, tale nihil ulli cōpotorum facile fuerit. Sed tu adhuc zelotypia affici videris, ac Semeles reminisci, Iuno. Siquidem eas res Dionysii calumniaris, quæ sunt omnium pulcherrimæ.

Veneris & Cupidinis.

Quid tandem in causa est, Cupido, ut cum reliquos Deos omneis adortus expugnaris, Iouem ipsum, Neptunum, Apollinem, Iunonem, me denique matrem, ab una Minerva temperes, utq; aduersus hanc nec ullum habeat incendium tua fax, & iaculis vacua sit pharetra, tū & ipse arcu careas, neque iaculari noris? C v. Equidem hanc metuo, mater, est enim formidabilis truculentoque aspectu, ac ferocitate quadam supra modū virili. proinde si quando tenso arcu petā illam, galeæ cristam qua tiens, expauescit me, &

treme-

αὐ ἐμμετρα πίνῃ, ἱλαρώτε-
ρος μὲν, καὶ ἡδίων ᾗσσιτ' αὐ.
οἶον δὲ ὁ Ἰκάριος ἔπαθεν, οὐ-
δὲν αὐ ἐργάταίῳ οὐδένα τῆς
ξυμποῆς. ἀλλὰ σὺ ὀπίστη-
λοτυπέην ἑοικας ᾧ Ἡρα, καὶ
Σεμέλης μνημονεύειν, ἔγωγε
διαβάλλεις τὸ Διονύσου
τὰ κάλλια.

Αφροδίτης καὶ Ἔρωτος.

Τί δ' ἂν ποτε ᾧ Ἔρωτι, τοὺς
μὲν ἄλλους θεοὺς κατηγώ-
νισω ἅπαντας, τὸν Προσει-
δῶ, τὸν Ἀπόλλω, πλὴν Πέ-
αν, ἐμὲ πλὴν μητέρα, μόνης
δὲ ἀπέχῃ τῆς Ἀθηνᾶς, καὶ
ἐπ' ἐμείνης ἄπυρος μὲν σοὶ
ἢ δάς, κενὴ δὲ οἰσῶν ἢ φα-
ρέτρα, σὺ δὲ ἄτοχος εἶ καὶ
ἄσοχος; Ἔρωτι. Δέδρα ᾧ
μητὲρ αὐτῷ. φοβερά γάρ
ᾔδει, καὶ χαροπὴ, καὶ δεινῶς
ἀνδρική. ὁπότεν, οὐκ ἐπ-
τεινόμενος τὴν τόξον ἴω
ἐπ' αὐτῷ, ὀπιστεύοντα τὸν
λόγον, ἐκπλήθει με, καὶ
ὑπότρο-

ὑπὸ τρομος γίνομαι, καὶ ἀ-
ποῤῥεῖ μου τὰ τοξόματα
ἐκ τῆς χειρῶν. Αφρο. Αἰς
γὰρ οὐ φοβερώτερος εἶμι, καὶ
ὁμως ἀφώπλισας αὐτόν, καὶ
τενίκεκας. Ερ. ἀλλ' ἐκεί-
νος ἐκὼν προσίσταί με,
καὶ προσκαλεῖται, ἢ ἀθ-
να δὲ ὑποῤῥάται αἰεί. καὶ
ποτε ἐγὼ μὴ ἄλλως πα-
ρῆμι, πλοσίον ἔχων τὴν
λαμπάδα, ἢ δὲ, εἰ μοι πρό-
σει, φυσι, γὰρ τὴν πατέ-
ρα πρὸ δορατῖω σε διαπεύ-
ρασα, ἢ τοῦ ποδὸς λαβο-
μένη, καὶ ἐς τὸν τάρτα-
ρον ἐμβαλοῦσα, ἢ αὐτὴ δι-
απασαμένη, διαφθερῶ.
πολλὰ τοιαῦτα ἠπαίλησε.
καὶ ὁρᾷ δὲ δριμύ, καὶ
ὅτι τοῦ γήδους ἔχει πρό-
σωπόν τι φοβερὸν, ἐχί-
ναις κατάκομον, ὅπως ἐγὼ
μάλιστα δέδια. μορμολύ-
γεται γὰρ με. καὶ φεύγω
ὅταν εἶδω αὐτό. Αφρο.
ἀλλὰ τί μὴ ἀθιωῶν δέ-
διας ὡς φης, καὶ τί μὴ Γορ-
γῶνα, καὶ ταῦτα, μὴ φοβη-
θῆς

tremebundus fio, sicve
arma mihi e manibus ex-
cidant. Vn. Atque Mars
an non erat hac formi-
dabilior? & hunc tamen
superatum exarmasti?
CvP. Imo ille cupide
me recipit, atque ultro
etiam inuitat, verū Mi-
nerua sēper adductis su-
perciliis obseruat. quin
aliquando, temere ad il-
lum aduolauī, facē pro-
pius admouens, at illa,
siquidem ad me accesser-
is, inquit, per paren-
tem Iouem, quouis mo-
do te confecero, aut lan-
cea te transfigam, aut
pedibus arreptum in tar-
tara dabo præcipitem,
aut ipsa te discerpam.
Phurima item id genus
cominabatur. Ad hæc a-
cribus obtuetur oculis,
postremo & in pectore
faciem quandam gestat
horrendam, viperis ca-
pillorum vice comatam,
hanc nimirum magnop-
ere formido, territat e-
nim me, fugioq; quorū
eam aspicio. Vn. Est
sane Mineruam metuis,
ut ais, atque huius gesta-
men Gorgona reformi-
das, idque cum Iouis ip-
sius

bus fulmen non formi-
daueris. Cæterū Musæ
quam ob causam abste-
non feriuntur, atque a
tuis iaculis tutæ agunt?
num & hæ cristas quat-
iunt, aut Gorgonas præ-
tendunt? C V P. Reue-
reor eas, o mater: Gra-
ues enim sunt, & sem-
per aliquid curant, &
cætionib. animum in-
tentum gerunt, quin ip-
se etiam nō raro illis as-
sisto, carminis suauitate
delinitus. V E N. Esto,
nec has adoriris propter
ea quod sint reuerēdæ.
At Dianam qua tandem
gratia non vulneras? C.
Vt breuiter dicam, hanc
ne deprehendere quidē
vlsquam sum potis, quip-
pe perpetuo per montes
fugitantem, ad hæc alte-
rius cuiusdam sui cupi-
dinis illa tenetur cupidi-
ne. V E. Cuius o gnate?
C. Venatu ceruorum &
hinnulorū, quos insecta-
tur vt capiat, ac iaculo
figat. Ac p̄sū tota rerū
huiusmodi studio r̄ctetur
tamen si fratrē eius q̄ ni-
mirū arcu valet & ip̄e, se-
ritq; eminus. V E N. Te
neo gnate, eū s̄xpenume
ro sa-

δαίς τῶν κεραιῶν τοῦ Διὸς.
αἱ δὲ μοῦσαι, διὰ τί σοι
ἀπῶται, καὶ ἔξω βελῶν
εἰσιν; ἢ κἀκεῖναι λόφους
ὀπισθεύουσι, καὶ Γοργόνας
προφαίνουσιν; Ερμ. αἰ-
δοῦμαι αὐτάς ὃ μῆτε-
σιμναὶ γάρ εἰσι, καὶ αἰεί
τι φροντίζουσι, καὶ πᾶσι
ᾧδῶν ἔχουσι. καὶ ἐγὼ πα-
ρίσταμαι πολλάκις αὐταῖς,
κηλούμενος ὑπὸ τοῦ μέ-
λους. Ἀφροδ. ἴα καὶ
ταύτας, ὅτι σιμναί. τίω
δὲ Ἀρτεμιν τίνος ἔνικα
οὐ τιτρώσκεις; Ερμ. τὸ
μὴ ὅλον, οὐδὲ καταλαβεῖν
αὐτῶν οἶόν τε, φεύγουσαν
αἰεὶ διὰ τῆς ὁρῶν, εἴτα καὶ
ἰδίον τινα ἔρωτα ἥδη ἔρῃ.
Ἀφροδ. τίνος ὃ τέκνον;
Ερμ. Δίῃας καὶ ἐλάφαν
καὶ νεβρῶν, αἰεῖν τε δι-
άκουσα, καὶ κατατοξέ-
ειν, καὶ ὅλως πρὸς πᾶσι τοι-
ούτω ὄσιν. ἐπεὶ τὸν γε ἄδελ-
φον αὐτῆς, καὶ τοι τοξότῳ
καὶ αὐτὸν ὄντα. καὶ ἐκκρόλον.
Ἀφρο. οἶδα ὃ τέκνον, πολ-
λά

ἀλ' ἐκείνον ἐτόξευσας.

ro sagitta vulnerasti.

Θεῶν κρίσις.

Deorum Iudici-
um.

Ζεύς.

um.

Ερμῇ λαβὼν τοῦτ' ἐν τῷ
μῦλον, ἀπιδι ἐς τὴν φρυ-
γίαν παρὰ τὸν Πριάμου
παῖδα, τὸν βουκλόν. νέ-
μει δὲ τῆς Ἰδης ἐν τῷ
Γαργάρῳ, καὶ λέγε πρὸς
αὐτὸν, ὅτι σε ὦ Πάρι, κε-
λεύει ὁ Ζεύς, ἐπειδὴ κα-
λὸς τε αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς
τὰ ἐρωτικά, δικάσαι ταῖς
θεαῖς, ἢ τις αὐτῶν ἢ καλ-
λίστη ἐστίν. τοῦ δὲ ἀγῶνος τὸ
ἔθλον ἡ νικῶντα λαβέτω τὸ
μῦλον. ὥρα δὲ ἤδη καὶ ὑμῶν
αὐταῖς ἀπιέναι πρὸς τὸν
δικαστήν. ἐγὼ δὲ ἀπαγοῦ-
μαι τὴν δίκαν, ὅπως
τι ὑμᾶς ἀγαπῶν. καὶ
εἴγε οἶόν τι ἴδω, ἡδέως αὖ
ἀπάσας νικητὰς εἶδον.
ἄλλως τε καὶ ἀνάγκη μὲν
τὸ καλλιστεῖον ἀποδόντα,
πάντας ἀπεχθάνεσθαι ταῖς
πλείοσι. διὰ ταῦτα μὲν αὖ-
τὸς οὐκ ἐπιτήδεος ὑμῶν δι-
καστής.

Mercuri, accepto hoc
pomō, abi in Phrygiam,
ad Priami filium, patto-
rem armenti, pascit au-
tem in Ida monte, qua
parte Gargarum vocant
Ac dic illi, Iupiter, inq-
uens, o Pari iubet te post
quam & ipse formosus
es, & rerum amatoriar-
um doctus, sententiam
ferre inter deas, quæ nā
illarum omnium formo-
sissima sit. Certaminis
autem præmium, ea quæ
vicerit, pomū accipiat.
Hora vero iam, ut & ip-
se vos abeat ad Iudi-
cem. Ego vero ablego a
me arbitrium, ut qui ex
æquo omnes vos amem,
ac si modo possibile fo-
ret, libenter omnes vos
victrices videre vellem,
præsertim quando & ne-
cesse est, qui vni pulchri-
tudinis summam adiu-
dicabit, tum omnino in
odium cæterarum pluri-
um incurrere. Quare e-
quidem ipse vobis idone-
us iudex non sum, ado-

D ;

lef-

lescens autem ille Phrygius ad quem hinc abitis, regio quidem genere prognatus est & Ganymedis huius cognatus. Ceterū simplex & montanus, neque quisque illum cognitione hac indignum merito putaverit. V. Ego vero Iupiter, etiam si Momum ipsum præsstituas nobis iudicē, præsenti animo itura sū ad documentum mei præbendum. Quid enim adeo reprehenderit ille in me? Sed oportet etiā hisce placere hominem. I v. Neque nos, Venus amemus quicquam etiā si Mars iste tuus electus sit arbiter, sed recipimus & hunc Parin, quisquis etiam fuerit. I v p. Num igitur & tibi eadem hæc, filia, placent? quid respondes, auertis te, & erubescis. Est quidem peculiare hoc virginibus vobis, verecundia affici erga talia, sed tamen annuis. Abite igitur, Ac videte, ne infestiores fiatis iudici, quæcunque victæ fueritis, ne ne malum aliquod infestatis ipsi adolescentulo.

Neque

κακός, ὁ δὲ νεανίας αὐτὸς δ
φρὺξ, ἐφ' ὃν ἄπιτε, βασι-
κὸς μὲν ὅτι, καὶ Γανυμήδους
τοῦτου ξυγγενὴς. τὰλλα δὲ
ἀφελὴς καὶ ὄρεος, καὶ οὐκ αὖ
τις αὐτὸν ἀπαξιώσει τοι-
σῆς δέας. Αφροδ. ἐγὼ
μὲν ὦ ζεῦ, εἰ καὶ τὸν μω-
μον αὐτὸν ὀπισθήσεις ἡμῶν
δικασίῳ, θαρξέουσα βαδιοῦ-
μαι πρὸς τὴν ὀπίδειξιν. τέ-
ξῃ αὖ καὶ μαμήσαιοτό μου;
καὶ δὲ καὶ ταύταις ἀρέσκειν
τὸν ἄνθρωπον. Ηρα. οὐδ'
ἡμεῖς ὦ Αφροδίτη διδία-
μιν, οὐδ' αὖ ὁ Ἄρης ὁ σὸς
ὀπίσσει τὴν δίεταν, ἀλ-
λά δεχόμεθα καὶ τοῦτον, ὅς
τις αὖ ἦ, τὸν πάρειν. Ζεὺς. ἦ
καὶ σοὶ ταῦτα ὦ θυγάτηρ
σωδοκῆ; τί φῆς; ὑποπρέ-
ψη, καὶ ἐρυθειάς; ἔστι μὲν
ἴδιον τὸ αἰδεῖσθαι γὰρ τὰ
τοιαῦτα ὑμῶν ὅτ' παρθέ-
των, ὀπισθεῖς δὲ ὄμας. ἄ-
πιτε οὖν. καὶ ὅπως μὴ χα-
λεπήνῃτε τῷ δικαστῇ αἰ νε-
νικημένοι, μήτε κακὸν
ἐντρέψῃτε τῷ νεανίσκῳ.
οὐ γὰρ

οὐ γὰρ οἶόν τε ὁπίσσης εἶναι
καλὰς πάσας. Ερμ. πορ-
ωμῶν εὐδὴ τῆς φρυγίας,
ἐγὼ μὲν ἡγούμενος, ὑμεῖς
δὲ μὴ βραδέως ἀκολουθεῖ-
τέ μοι, καὶ θαρξέετε, οἶδα
ἐγὼ τὴν Πάριν, νεανίας
ὄντι καλὸς, καὶ τὰλλα ἐρω-
τικὸς, καὶ τὰ τοιαῦτα κρί-
νειν ἱκανότατος, οὐκ αὖ
ἐκείνος δικάσει κακῶς.
Αφροδ. τοῦτο μὲν ἅπαν
ἄγαθόν, καὶ πορὶ ἐμοῦ λέ-
γεις, τὸ δίκαιον ἡμῖν εἶ-
ναι τὸν δικάσιμν. πότιςρα
δὲ, ἄγαμὸς ἐστὶν οὗτος,
ἢ καὶ γυνή τις αὐτῷ σωύ-
ειν; Ερμ. οὐ παντε-
λῶς ἄγαμὸς ἐστὶν, ὃ Α-
φροδίτη. Αφροδ. πῶς
λέγεις; Ερμ. δοκεῖ τις
αὐτῷ σωσοικεῖν ἰδαία γυ-
νῇ, ἱκανὴ μὲν, ἄγροικος
δὲ, καὶ δεινῶς ὄρειος,
ἀλλ' οὐ σφόδρα προσέ-
χειν αὐτῇ ἔοικε, τίνας
δ' οὐκ ἔνικα ταῦτα ἐρω-
τᾷς; Αφροδίτη. ἄλ-
λως ἡρόμην. Αἰν. παρ-
ορίσ-

Neque enim fieri potest,
ut æqualiter omnes for-
mosæ sitis. M. R. Pro-
cedamus ergo recta ver-
sus Phrygiam. Ac ego
quidem præibo, vos au-
tem non lente sequi-
mini me, & bono animo
este. Novi ego Paridem
hunc, adolescens est for-
mosus, & quod ad cate-
ra attinet, amoris dedi-
tus, & ad talia disceptan-
da maxime idoneus, ne-
que ille facile iudicaue-
rit male. V. R. Hoc qui-
dem totum bene, adeo-
que per me narras, ius-
tum videlicet nobis iu-
dicem. Vtrum autem &
uxore adhuc caret hic,
an mulier quæpiam ipsi
cohabitata? M. Non om-
nino absq; uxore est Ve-
nus. V. Quomodo hoc di-
cis? M. Videtur quædā
cum eo habitare mulier
Idæa, sic satis formosa,
cæterum rustica, atque
inter montes male con-
suetæ. Sed non admodū
adhibere animum ipsi
videtur. Cuius igitur
gratia hæc interrogas?
V. Nullius sane rei, sed
ita temere in mentem ve-
nit. M. I. N. Male legatio

nem nobis, heus tu, qui priuatim cum hac confilia confers. M E R. Nihil mali. Minerua hoc, neque etiam contra vos. Sed interrogabat me, an sine vxore Paris esset. M. Quamobrem igitur hoc superstitiose adeo illa curas? M E R. Nescio, aiebat igitur, quod temere ita in mentem venisset hoc, neq; ex composito interrogasset me. M I. Quid ergo, caret ne vxore adhuc? M E R. Non videtur. M I N. Quid autem, bellicę ne rei studio aliquo tenetur, atque amans glorię est, an nihil aliud quā bubulcus est? M E R. Verum quidem non possum dicere. Coniecturam autem facere licet, iuuenis cum sit, etiam has res consequi illum cupere, ac velle præcipuū in bellis esse se. V. Vides? nihil ego nunc cōqueror, neq; crimine verito tibi, quod cū hac seorim nunc loqueris, querulorū enim hoc, non Venieris. M E R. Etiam hæc ferme eadem interrogauit me, quamobrē grauius ne feras, neue pu-

tes

πιστεύεις ὅ οὗτος ἰδίᾳ ταύτῃ κοινολογούμενος; Εξ. οὐδὲν ὅ Αἰδωῶ δεινόν, οὐδὲ καθ' ἑμῶν. ἀλλ' εἰς τὸ με, εἰ ἄγαμος ὁ Πάρις ὄσιν; Αἰδ. ὡς δὴ τι τοῦτο πολυπραγμοῦσα; Εξ. μὴς. οὐκ οἶδα. φησὶ δ' οὐκ ὅτι ἄλλως ἐπελθόν, οὐκ ἔξιπίνδεις ἥστὸ με. Αἰδ. τί οὐκ ἄγαμος ὄσιν; Εξ. οὐ δοκεῖ. Αἰδ. τί δὲ ἥσ' πολυμικῶν ὄσιν αὐτῇ ὄσιν θυμία, καὶ φιλόδοξός τις, ἢ τὸ πᾶν βουκόλος; Εξ. τὸ μὴ ἀληθὲς οὐκ ἤχω λέγειν. εἰκάζειν δὲ χρῆ, νέον ὄντα, καὶ τούτων ὀρεγέσθαι τυχεῖν, καὶ βούλεσθαι αὐτὸν πρῶτον εἶναι κατὰ τὰς μάχας. Αφροδ. ὄρεῖς οὐδὲν ἐγὼ μέμφομαι, οὐδὲ προσεγκαλῶ σοι, τὸ πρὸς ταύτῃ ἰδίᾳ λαλεῖν, μεμψιμοίρων γὰρ, καὶ οὐκ Αφροδίτης τὰ τοιαῦτα. Εξ. καὶ αὕτη σχεδὸν τὰ αὐτά με ἥστο. διὸ μὴ χαλεπῶς ἔχε, μὴδ' οἷου μοιο-

μειοικτεῖν, ἔτι καὶ ταύ-
τη κατὰ τὸ ἀπλουῦς ἀπικρι-
νάμην. ἀλλὰ μεταξὺ λό-
γων ἡδὴ πολλοὶ προΐοντες, ἀ-
πιστάσασκεν ἡμεῖς ἀσέβων, καὶ
χεδὸν γε κατὰ πλὴν φευγι-
αν ἐσμεν. ἐγὼ δὲ καὶ πλὴν
Ἰδὼν ὄρω, καὶ τὸ Γάργαρον
ὄλον ἀκριβῶς. εἰ δὲ μὴ ἔξα-
πατῶμαι, καὶ αὐτὸν ὑμῶν
τὸν δικαστὴν τὸν Πάριν.
Ἡρα. ὅπου δὲ ὄντι; οὐ γὰρ καί-
μοι φαίνεται. Ερμ. ταύτη δ'
Ἡρα. πρὸς τὰ λαοὶ σέβει,
μὴ πρὸς ἀκρῶς τῷ ὄρει. πα-
ρὰ δὲ πλὴν πλεονάζει, οὐ τὸ
αὐτῶν, καὶ πλὴν ἀγέλιω ὄ-
ρεῖς; Ἡρα. ἀλλ' οὐχ ὄρω πλὴν
ἀγέλιω. Ερμ. τί φής, οὐχ ὄ-
ρεῖς βοῖδια κατὰ τὸν ἑμὸν
οὐτῶσι δάκτυλον, ἐν μέσῳ
ἡμῶν πετρῶν προερχόμενα;
καί τινα ἐν τῷ σκοπέλου κα-
ταβέοντα, καλαύροπα ἔχον-
τα, καὶ ἀνείργοντα μὴ πρό-
σω διασκίδνασαι πλὴν ἀγέ-
λιω; Ἡρα. ὄρω νῦν, εἴ γε
ἐκείνους ὄντι. Ερμ. ἀλλ' ἐκεί-
νους. ἐπειδὴ δὲ πλησίον ἐσ-
μὲν

tes eo minus consecutu-
ram esse te, quod huic
quoque simpliciter & abs-
que dolo respondi. Ve-
rum interea dum sermo-
nes cedimus, iam mul-
tum progressi, reliqui-
mus post nos stellas, &
propemodum Phrygiam
contingimus. Ego vero
etiam Idam video, adeo-
que totum Gargarū ex-
acte, & si non fallor, ip-
sum quoque iudicem ve-
strum Paridem. I V N.
Vbi autem is est, neque
enim ipsa etiam video il-
lū. M E R. Hac versum,
Iuno ad sinistram respi-
ce, non ad summum mon-
tem, sed secundum latus
vbi antrum illuc, & ar-
mentum vides. I V N.
At non video armentū.
M E R. Quid ais? an non
vides buculas secundum
meum hunc digitum, ex
mediis rupibus progre-
dientes, & quendam a
scopulo deorsum curren-
tem, pedum manu tenen-
tem, & prohibentem, ne
longius dispergatur ar-
mentum. I V N. Video
nunc tandem, si modo il-
le est. M E R C V. Ille
vero. Sed quia prope iā

sumus, in terram, si vi-
detur, demissi, pedibus
faciamus iter, ne contur-
bemus illum, superne ex
improviso deuolando.
I v. Recte dicis, atq; ita
faciamus. Cæterum po-
steaquam descendimus,
tuum iam est Venus, vt
præeas, ac viam nobis
ducendo commonstres.
Tu enim, vt consentane-
um est, locorum perita
es, quippe quæ sæpius,
vt fertur fama, huc ad
Anchisem descenderis.
V e n. Non admodum,
Iuno, me tua ista mouet
dicacitas. M e n. Atque
igitur ego vos ducā. nam
& ipse frequenter in Ida
versatus sum, quando Iu-
piter amabat adolescen-
tulum istum Phrygem,
ac sæpius huc veni, ab il-
lo missus, vt quid age-
ret puer, obseruarem, &
cum iam in aquilam con-
uersus esset, vna quoque
cum ipso aderam, & vna
formosum illum suble-
uabam. Et si modo satis
memini, ab hac ipsa
rupe illum in sublimē
abripuit. Nam hic qui-
dem forte tum fistula ca-
nebat ad ouile, Iupiter
autem

μὴ ὅτι τῆς γῆς, εἰ δοκῇ,
κατασάντες βαδίζομεν, ἵνα
μὴ διαλαράζωμεν αὐτὸν ἀν-
θεν ἔξ ἀφανοῦς καθιπλά-
μφοι. Ηρα. εὖ λέγεις, καὶ
οὕτω ποιοῦμεν. ἐπεὶ δὲ κα-
τεβήκαμεν, ὥρα σοι Ἀφρο-
δίτη προΐεναι, καὶ ἡγεῖσθαι
ἡμῖν τῆς ὁδοῦ. σὺ γὰρ, ὡς τὸ
εἶδος, ἐμπειρὸς εἶ τοῦ χρεῖ-
ου, πολλάκις, ὡς λόγος κα-
τελθοῦσα πρὸς ἀγχισίω-
Αφροδ. οὐ σφόδρα, ὦ Ηρα,
τούτοις ἀχθομαι ταῖς σκῶμι-
μασιν. Ερ. ἀλλ' ἐγὼ ἡμῖν ἡ-
γήσομαι, καὶ γὰρ αὐτὸς ἐνδίατρε
ἦα τῇ Ἰδῇ, ὅποτε ὁ Ζεὺς ἡ-
ρα τοῦ μενεακίου ἔφρουγός.
καὶ πολλάκις δούρῳ ἦλθον, καὶ
ἐκείνου καταπεμφθεὶς εἰς
ὀπισθοκλίω τῷ παιδός. καὶ ὁ-
πότε ἦδ' ἐν Ἰῶ, ἀπὸ τοῦ λυσιμε-
νεῖ, παρὶ τῶ ἀμύλου αὐτοῦ, καὶ σινει-
κούφιζον τὸν καλόν. καὶ εἶγε
μέμνημαι, ὑπὸ ταυτησὶ τῆς
πέτρας αὐτὸν ἀνέλασιν. ὁ
μὲν γὰρ τότε ἐτυχε συνίξων
πρὸς τὸ ποιμνίον. καταπλά-
μφοις ὃ ὀπιθεῖν αὐτῷ ὁ Ζεὺς,
κούφατος

κούφως μάλα τοῖς ὄνυξι πι-
ριβαλὼν, καὶ τῷ σόματι τὴν
ἐπὶ τῇ κεφαλῇ τιάραν δα-
κὼν, ἀνέφερε τὸν παῖδα τε-
ταραγμένον, καὶ τῷ τραχή-
λῳ ἀπετραμμένῳ ἐς αὐτὸν
ἀποβλέποντα. τότε οὖν ἐγὼ
τὴν σύριγγα ἔλαβον, ἀποβί-
βλῃκει γὰρ αὐτὴν ὑπὸ τοῦ
δύους. ἀλλὰ γὰρ ὁ διατη-
τῆς οὐτοσὶ πησίον, ὥστε
προτείπωμεν αὐτὸν. χαῖρε
ὦ βουκόλε. Πάρ. νὴ καὶ σύ-
γι ὦ νεανίσκε. τίς δὲ ὢν
δεῦρο ἀφίξαι πρὸς ἡμᾶς;
ἢ τίνας ταύτας ἄγεις τὰς
γυναικας; οὐ γὰρ ὀπιθήσεται
θεοπολεῖν, οὕτω γε οὔσαι κα-
λαί. Εἰμ. ἀλλ' οὐ γυναι-
κες εἰσίν. Ἦσαν δὲ ὦ Πάρι,
καὶ Ἀθηνᾶ καὶ Ἀφροδίτῃ
θεῶς, καὶ μὲν τὸν Εἰμιλῷ ἀπέ-
σειλεν ὁ Ζεὺς. ἀλλὰ τί τέ-
ρεις, καὶ ἀρχεῖς; καὶ μὴ
δέδωθι. χαλεπὸν γὰρ οὐδὲν.
κελεύει δὲ σε δικαστὴν γενέ-
σθαι τοῦ κάλλους αὐτῶν. ἐ-
πειδὴ γὰρ φησι καλὸς τε
αὐτὸς εἶ, καὶ σοφὸς τὰ ἐρω-
τικά,

autem a tergo ipsi deuolans, leniter admodum vnguibus circumiectis, & ore in tiamam, quam super caput habebat, inpresso, in alium sustulit puerum, perturbatū, & ceruice reflexa in ipsum intuentem. Tum igitur ego fistulam sustuli, abiecerat enim illam præ timore. At enim arbiter hic prope est, quare compeellemus ipsum. Salue bubulce Paris. Et tu certe adolescens. Quis autem ipse es, qui huc ad nos adueneris, aut quas nam has adducis mulieres? Nō.n. eiusmodi apparent, quæ in montibus versari commodè queāt, formosæ adeo cum sint. M. n. At non mulieres sunt. Iunonem vero & Pari, & Mineruā & Venerem vides, & me Mercurium videlicet, Iupiter ad te misit. Sed quid tremis, & expallefcis? ne metue, nihil enim periculi hic. Iubet autem te iudicem esse pulchritudinis ipsarum. Quandoquidem enim, inquit, & formosus ipse es, & doctus rerum amatoria-
rum,

rum, cognitionem hanc tibi commendo, certaminis autem præmium scies, lecto hoc pomo. P A R. Cedo, ut videam quid sibi etiā velit, Pulchra, inquit, capiat. Quo pacto igitur, o here Mercuri, potero ego, mortalis cū sim ipse ac rusticus, iudex esse tam inopinati spectaculi, & maioris adeo, quam pro bubulci capru. Nam huiusmodi causas discipulare, delicatorem atq; vrbanoꝝ magis est. Quod autem ad me attinet, vtra capella formosior altera sit, & iuuenca num alia aliam superet, fortassis ex arte diu dicare possim. Hæ vero & formosæ pariter omnes sunt, & non video, quo pacto aliquis ab vna ad aliam transferendo, aspectum auellere queat. Non etiam facile abstinere vult, sed cuicunque se primo applicat, ei inhæret, & quod præsens est laudat. Inde si ad aliud transierit, etiā illud formosum videt, & immoratur, & semper ab iis, quæ propiora sunt, cœu

τικὰ, σοὶ τὴν γνῶσιν δητέω. τοῦ δ' ἀγῶνος τὸν ἀθλον εἶση, ἀναγνοὺς τὸ μῆλον. ΠΑΡ. φέρε' ἰδὴ τί κ' ἐβούλετο. ἡ καλὴ, φησι, λαβέτω. πῶς αὖ οὐκ ὦ δέσποτα Ερμῆ δουρηδόνῳ ἐγὼ δυνήτης αὐτὸς κ' ἀγροικός ὢν, δικαστὴς γενέσθαι παραδόξου θέας, καὶ μείζωνος ἢ κατὰ βουκόλον; τὰ γὰρ τοιαῦτα κρίνειν ἤν' ἀβροῶν μᾶλλον, καὶ ἀσυκῶν. τὸ δ' ἐμὸν, αἴγα μὲν αἰγὸς ὁποτέρᾳ ἢ καλλίῳν, καὶ δάμαλις ἄλλῃς δαμάλειας, τάχ' αὖ δικάσαιμι κατὰ τὴν τέχνῳ. αὐτῇ δ' ἐπάσαι τε ὁμοίως καλαί, καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως αὖ τις ὑπὸ τῆς ἐτέρας ὅπ' ἢ τὴν ἐτέραν μεταγάγοι τὴν ὅπ' ἢ πασάσας. οὐ γὰρ ἐθέλει ἀφίστασθαι ξαδίως, ἀλλ' ἐνθα αὖ ἀπεροίσῃ τὸ πρῶτον, τοῦτου ἔρχεται, καὶ τὸ παρὸν ἐπαινεῖ. καὶ ἐπ' ἄλλῳ μεταβῇ, καὶ κείνῳ καλὸν ὀρεῖται, καὶ παραμένει, καὶ ὑπὸ τῇς πλεονασίας

εἶον παραλαμβάνεται, καὶ
 ὅλως περιέχεται μοι τὸ καλ
 λος αὐτῆς, καὶ ὅλον περιέ
 ληφέ με. καὶ ἄχθομαι, ὅτι
 μὴ καὶ αὐτὸς ὥσπερ ὁ Ἀργος
 ὅλως βλέπειν δυνάμει τῷ
 σώματι. δοκῶ δ' αὖ μοι
 καλῶς δικάσαι, πάσαις
 ἀποδοῦναι τὸ μῆλον. καὶ γὰρ
 αὐτὴ καὶ τόδε, ταύτῃ μὲν εἶ
 ναι συμβέβηκε τῷ Διὶ ἀδελ
 φῷ καὶ γυναικί, ταύτας
 δὲ θυγατέρας. πῶς οὖν οὐ
 χαλεπὴ καὶ οὕτως ἡ κρίσις;
 Εἰμ. οὐκ οἶδα. πῶς οὐχ
 οἶόν τι ἀναδύσθαι πρὸς τοῦ
 Διὸς κικελευσμένον. Αἰε.
 ἐν τούτῳ ὃ Εἰμὴ πείσαι αὐ
 τὰς, μὴ χαλεπὰς ἔχειν
 μοι τὰς δύο τὰς νικημένας,
 ἀλλὰ μόνον ὅς ὀφθαλμῶν
 ἡγεῖσθαι τῷ διαμαρτίαν.
 Εἰμ. οὕτω φασὶ ποιεῖσθαι.
 ὦρα δὲ σοι ἤδη περαινέιν
 μὴ κρίσιν. Αἰε. περαιοῦ
 μεθα. τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι
 τις; ἐκείνο δὲ πρῶτον
 εἶδέναι βούλομαι, πότιστα
 ὁξυκέρει σκοπεῖν αὐτὰς, ὥς
 ἔχου-

ceu per successionem ex
 cipitur. Et in summa,
 circumfusa mihi est pul
 chritudo ipsarum, & to
 tum me cōplexa tenet.
 Ac doleo, quod non &
 ipse, quemadmodū Ar
 gus ille, toto corpore
 videre possum. Videor
 autem mihi, bene tum
 iudicasse, si omnibus po
 mū hoc reddidero. Nam
 & rursus illud quoque
 accedit, quod hæc qui
 dem Iouis soror & con
 iunx est, illæ vero filiz.
 Quomodo igitur nō pe
 riculosum etiam hoc pa
 cto iudicium hoc fuerit?
 Μ. Ν. Nescio, nisi quod
 non licet detrectare Io
 uis imperium. Ρ. Α. Vnū
 igitur hoc, Mercuri, per
 suade ipsis, ne succense
 ant mihi duæ illæ reli
 quæ, quæcunque victæ
 fuerint, sed quicquid pec
 catum videbitur, id so
 lis oculis imputet. Μ. Ν.
 Ita facturas se aiūt, tem
 pus autem iam tibi est,
 ut peragas iudiciū. Ρ. Α.
 Faciemus periculū. quid
 enim agat quispiam? Cæ
 terum illud primum sci
 re volo, utrum satis erit
 spectare ipsas, ut nunc
 sunt

sunt vestitas, an veto etiam exuere sese necesse erit, vt diligentius examinari eo possint. M E R. Hoc tuum officium erit videre, vtpote iudicis. Ac imperes ipsis licet, quomodocunque etiam voles. P A R. Quomodocunque etiam volo? Nudas igitur videre volo. M E R. Exuite, heus, vos Tu vero inspice eas. Ego interim auertam me. I V N. Recte o Paris. Atque prima certe exuam me, vt noris, quod non solum lacertos habeam candidos, neque etiam magnos & angustos oculos præ me ferendo, superbiam. Aequaliter vero sum tota, & vniformiter pulchra. P A Exue & te o Venus. M I N. Ne prius ipsam exueris, o Paris, quam cestum a se deposuerit. Incantatrix enim est, ne te præstigiis circumueniat per illum. Et certe quidem oportebat, neque etiam studiose ita exornatam hic adesse, neque tot coloribus fucatam esse, perinde ac vere meretricem aliquam, sed ipsam for-

mam

ἔχουσιν, ἢ καὶ ἀποδύσαι δεήσει πρὸς τὸ ἀκριβὲς τῆς ὄψεως; Ερ. τοῦτο μὲν σὸν αὖ εἶναι τοῦ δικαστοῦ, καὶ πρὸς αὐτὴν ὅπῃ καὶ θέλεις. Πα. ὅπῃ καὶ θέλω; γυμνὰς ἰδεῖν βούλομαι. Ερμ. ἀποδυτε ὦ αὐταί, σὺ δ' ὅπῃ σκύπτει. ἐγὼ δ' ἀποστροφείω. Ηρα. καλῶς ὦ Πάρι. καὶ πρῶτη γὰρ ἀποδύσομαι, ὅπως μάθης, ὅτι μὴ μύνας ἔχω τὰς ὠλένας λευκάς, μηδὲ πρὸ βοῶπις εἶναι μέγα φρονεῖ. ὅπσις δὲ εἰμι πᾶσα, καὶ ὁμοίως καλή. Παρ. ἀποδυδι καὶ σὺ ὦ Ἀφροδίτη. Αθῆ. μὴ πρότερον αὐτῶν ἀποδύσης ὦ Πάρι, πρὶν αὖ τὴν κιστὸν ἀπόθῃται. φαρμακὶς γὰρ ὅτι, μὴ σε καταγοητεύῃ δι' αὐτοῦ. καὶ τοιγὰρ ἐχέτω μὴ δ' οὕτω κεκαλλωπισμένῳ παρῆναι, μηδὲ τοσαῦτα ἐντιστοιμμένῳ χρώματα, καθάπερ αἱ ἀληδῶς ἑταῖράν τινα, ἀλλὰ γυμνὸν τὸ κάλλος ὅτι.

ὀπιδεικνύειν. Παρ. εὖ λέ-
γουσι τὸ πρὶ τοῦ κιστοῦ, καὶ
ὑπὸ δου. Αφροδ. τί οὐκ οὐ-
χὶ καὶ σὺ Ἀθλῶν τῶν πό-
ρειν ἀφιλοῦσα, φιλήν τῶν
κεφαλῶν ὀπιδεικνύεις, ἀλλ'
ὀπιδείεις τὸν λόφον, καὶ
τὸν δικαστὴν φοβεῖς; ἢ
δέδιας, μὴ σοι ἐλέγχῃται
τὸ γλαυκὸν τῆς ὀμμάτων
ἀνὰ τοῦ φοβεροῦ βλέπομε-
νον; Ἀθ. ἰδού σοι ἡ κέρυς
αὐτὴ ἀφύρεται. Αφροδ. ἰ-
δού σοι καὶ ὁ κιστός. Ηρα.
ἀλλ' ὑποδυώμεθα. Παρ.
ὦ Ζεῦ τρέσσει τῆς θέας, τοῦ
κάλου, τῆς ἡδονῆς. οἷα μὴ
ἡ παρθένος; ὡς δὲ σασιλι-
κὸν αὐτὴ καὶ σεμνὸν ὑπολάμ-
πει, καὶ ἀληθῶς ἄξιον τοῦ
Διός; ὡς δὲ ὀρεῖ ἡδέως, καὶ
γλαφυρὸν τι καὶ προσαγω-
γὸν ἐμειδιάσειν. ἀλλ' ὕδω
μὲν ἄλλῃ ἔχω τῆς εὐδαιμο-
νίας. εἰδοκεῖ δὲ, καὶ ἰδίᾳ
καθ' ἐκάστῳ ὀπιδεῖν βού-
λομαι, ὡς νῦν γὰρ ἀμφίβο-
λός εἰμι, καὶ οὐκ οἶδα, πρὸς
ὅ, τι καὶ ὑποβλέψω, πάντῃ
τάς

mam nudam exhibere
spectandam. P A R. Re-
cte sane admonent illud
de cestro, atque etiam de
pone illum. V E N. Cur
non igitur & tu Miner-
ua galea deposita, nudū
caput spectandum exhi-
bes, sed concutis conū,
& perterres iudicē. An
metuisti, ne tibi obiiciat
& reprehendat cœrule-
um istud oculorum, si
dēpto terribili isto aspi-
ciatur? M I N. Ecce tibi
galea hæc ablata. V E N.
Ecce tibi & cestus hic.
I v. Sed exuamur tan-
dem. P A R. O Iupiter
monstrifce, quod spe-
taculum? quæ pulchri-
tudo? quæ voluptas? qua
lis virgo hæc? ut vero re-
galis illa & venerabilis
effulget, adeoq; vere di-
gna Ioue. Tuetur autem
Iuaue quiddam & iucun-
dum, ac blandum & il-
lecebrosum etiam arri-
fit. Sed iam satis habeo
felicitatis huius. Si vi-
detur autem, etiā seor-
sim vnamquamque in-
spicere volo, quoniam
nunc certe abiguus sum
neque satis scio, ad quid
etiam me referam, visu
in

in omnes partes distra-
cto. V N. Ita faciamus.
P A R. Abscedite igitur
vos duz. Tu vero Iuno
hic mane. I V N. Maneo.
Ac posteaquam me di-
ligenter inspexeris, tem-
pus tibi erit & cætera iā
spectare, num pulchra
victoriæ meæ dona pro-
posita tibi. Nam si me
Pari formosiorē esse
iudicaueris, vniuersæ e-
ris Asiæ dominus. P A R.
Non donis nostra hæc
geruntur. Sed tamē abi.
Agetur enim, quicquid
æquum visumerit. Tu
vero accede Minerva.
M I. Adsum tibi. Quod
si igitur me o Pari, for-
mosam esse iudicio de-
claraueris, haud vnquā
ex pugna victus abibis,
bellatorem enim te, &
victoriarum compotem
efficiam P A. Nihil, Mi-
nerua, opus mihi est bel-
lo, & pugnis. Pax enim
ut vides, in præsentia te-
net Phrygiam ac Lydi-
am, & ab hostibus quie-
tum est patris imperiū,
Sed tamen confide, neq;
enim eo minus feres, ta-
met si ob munera nequa-
quam iudicium feram.

Sed

τὰς ὅψεις περιπαύμενος.
Αφροδ. οὕτω ποιῶμεν. Παρ.
ἀπιτε οὐαὶ αἱ δύο. σὺ δὲ ὦ
Ἥρα περιμένε. Ἥρα. εὖει-
μήσω. καὶ πειθαί με ἀκριβῶς
ἴδης, ὥρα σοὶ καὶ τὰλλα
ἔδῃ σκοπεῖν, εἰ καλὰ σοι
τὰ δῶρα τῆς νίκης τῆς ἐ-
μῆς. ὡ γὰρ με ὦ Πάρι δι-
κᾶσης εἶναι καλῶ, ἀπά-
σης ἔση τῆς Ασίας διασώ-
της. Παρ. οὐκ ὅτι δῶρους
μὲν τὰ ἡμέτερα. πλὴν ἀλλ'
ἀπιθι. περιπαύει γὰρ, ἀπὲρ
αὐτοῦ δοκῇ. σὺ γὰρ παρσσιθι Αθην-
αῖ. Αθην. παρέστηκά σοι. καὶ
ταῦτά με ὦ Πάρι δικᾶσης
καλῶ, οὐποτε ἦπ' ὦν ἀπει-
κὴ μάχης, ἀλλ' αἰεὶ κρατῶν.
πολεμιστῶν γὰρ σε, καὶ νικη-
φύρον ἀπειράσομαι. Παρ.
οὐδὲν Αθηνᾶ δέ μοι πολέ-
μου καὶ μάχης. εἰρήνην γὰρ,
ὡς ὁρᾷς τὰ νῦν ἐπέχει πλεῖ-
στον γίαν τε, καὶ Λυδίαν, καὶ
ὑπολέμντος ἡμῖν ἡ τοῦ πα-
τρὸς ἀρχή. δαῖρει δέ. οὐ
μειονεκτήσεις γὰρ, καὶ μὴ
ὅτι δῶρους δικάζομεν.

αἰετ.

ἄλλ' ἐγδυδι ἥδῃ, καὶ ἐπίθου
 πλῆξέ μιν, ἵκανῶς γὰρ εἶδον.
 πλὴν Ἀφροδίτῃ παρῆναι
 καίρος. Ἀφροδ. αὐτὴ σοὶ ἐγὼ
 πλεονέκον, καὶ σκόπει καθ' ἐν
 ἀκριβῶς, μηδὲν παρατρέ-
 χων, ἀλλ' ἐνδιατρέβων ἐκά-
 στῳ ὅμ' μελῶν. εἰ δὲ θέλεις
 ὦ καλὲ, καὶ τὰ δέ μου ἀκου-
 σον. ἐγὼ γὰρ πάσαι ὁρῶτά
 σε νέον ὄντα, καὶ καλὸν ὅποιον
 οὐκ οἶδα, εἴ τινα ἕτερον ἢ
 φρυγία τρέφει, μακαρίζω
 μὲν τοῦ κάλλους, αἰτιῶμαι
 δὲ τὸ μὴ ἀπολιπόντα τοὺς
 σκοπέλους, καὶ ταυτασὶ τὰς
 πέτρας, κατ' ἄστυ ζῶν, ἀλ-
 λά διαφθείρειν τὸ κάλλος ἐν
 ἐρημίᾳ. τί μὲν γὰρ σὺ ἀπο-
 λαύσεις ὅτ' ὁρῶν; τί δ'
 αὖ ἀπογίγνεται τοῦ σοῦ κάλ-
 λους αἱ βόες; ἔπειτα δὲ
 ἥδῃ σοὶ γεγαμκέναι, μὴ
 μὲν τοὶ ἀγροικόν τινα,
 καὶ χωρίτιν, οἷαι κατὰ
 πλὴν ἰδῶν αἱ γυναικες,
 ἀλλὰ τινα ἐκ τῆς Ἑλλά-
 δος, ἢ Ἀργείδην, ἢ ἐκ Κο-
 ρίνθου, ἢ Λάκωναν, οἷά-
 τις

Sed indue te tandem, &
 impone galeam, satis en-
 nim te inspexi. At nunc
 Venerem adesse tempus
 est. V. E. Eccam me ipsam
 tibi. Ac contemplare sin-
 gillatim vnumquodque
 diligētē, nihil cursu pre-
 teruehendo, sed immo-
 rando singulis etiā mem-
 bris, Quod si vero placeat
 o formose, etiā hæc mea
 dicta accipe. Ego enim
 iam dudum aspiciens te
 iuuenem adeo & formo-
 sum, & qualē nescio, an
 vllum aliū nutriet Phry-
 gia, beatum quidem te
 puto ob pulchritudinē,
 reprehendo autem, quod
 non relictis hisce rupib.
 & saxis, in vrbe alicubi
 vitam degis, sed corripi
 pulchritudinem istam
 finis in solitudine. Quid
 enim tu frueris his mon-
 tibus? Aut quid pro-
 ficiunt pulchritudine tua
 ista boues? Decebat au-
 tem te iam & vxorem du-
 xisse, non tamen rusti-
 cam aliquā aut indigenā
 quales per Idam passim
 mulieres sunt, sed ex
 Græcia aliquam, vel Ar-
 giuam vel Corinthiam
 vel Lacænam, cuiusmo-
 di

di Helena illa est, adolescentula & formosa, & nulla parte me ipsa inferior, & quod maximum est, amoris quoque dedita. Nam illa, si solum etiam aspiciat te, satis scio relictis omnibus, seque ipsa ceu in deditiōem tradita, sequetur, & cohabitabit tecū. Prorsum autem & tu audisti iam aliquando de ipsa. P A R. Nihil etiam o Venus, Nunc autem lubēs audiero, omne quicquid est, de illa te narrante. V E. Est hæc filia quidem Ledæ, formosæ illius, ad quam Iupiter e cælo deuolauit, in cygnum conuersus. P. Quæ illis autē aspectu est? V E. Candida quidem, qualē consentaneum est esse, e tygno progeneratam, tenera autem, ut quæ in ouo enutrita fuerit, nuda perunque exercens sese, & palestricæ rei dedita. Adeo igitur magnopere ab omnibus passim expetitur, ut & bellum ipsius causa susceptum fuerit, cum Theseus nondum nubilem illam rapuisset. Veruntamen postquam

ad

περ ἡ Ελένη ὄντι, νέα καὶ καλὴ καὶ κατ' οὐδὲν ἐλάττων ἐμοῦ, καὶ τὶ δὴ μέγιστον, ἐρωτικὴ. σκείνη γὰρ εἰ καὶ μόνον διὰ τὸ σέ, οἷδ' ἐγὼ, πάντα ὑπολιπούσα, καὶ παρὰ χροῖα ἐαυτῷ ἐκδοτόν, ἔφεται, καὶ σιωπῇ κήσῃ. πάντως δὲ καὶ σὸ ἀκήκοας τι περὶ αὐτῆς. Πάρε. οὐδὲν ὦ Ἀφροδίτη. γυνὴ δὲ ἡδέως αὖ ἀκούσαιμί σου, τὰ πάντα, διηγουμένης. Ἀφροδ. αὐτῇ θυγάτηρ μὲν ὄντι Λέδας, σκείνης τῆς καλῆς, ἐφ' ᾧ ὁ Ζεὺς κατέπεσεν, κύκνος γενόμενος. ποῖα δὲ τις πῶν ὄψιν; Ἀφροδ. λευκὴ μὲν, οἷαν εἰκὸς ἐν κύκνου γεγεννημένῳ, ἀπαλὴ δὲ, ὥς ἐν ᾧ τραφεῖσα, γυμνὰς τὰ πολλὰ, καὶ παλαιεπική. καὶ οὕτω δὴ τι περιπούδας, ὥς τε καὶ πῶλεμον ἀμφ' αὐτῇ γενέσθαι, τοῦ Θησέως ἄνευ ἔτι ἀρπάσαντος. οὐ μὲν ἄλλ' ἐπεὶ δὴ περ

δήπρ εἰς ἀκμὴν κατέστη, πάντες οἱ ἄριστοι τῆς ἀχαιῶν ἐπὶ τῷ μνηστῆραν ἀπώ-
τησαν, ποικίλῃ δὲ Μενέ-
λαος τοῦ Πελοπιδῶν γέ-
ρους. εἰ δὲ θέλεις, ἐγὼ
σοι καταπαράξομαι τὸν γά-
μον. Πά. πῶς φῆς, τὸν
τῆς γεγαμημένης; Αφροδ.
νέος εἰ σὺ, καὶ ἄχρσικος, ἐγὼ
δὲ οἶδα, ὥς χεὶ τὰ τοιαῦ-
τα δρᾶν. Πά. πῶς; ἐδέ-
λω γὰρ καὶ αὐτὸς εἰδέναι. Α-
φροδ. σὺ μὲν ἀποδημήσεις
ἐπὶ δέαν δὴ τῆς Ἑλλάδος,
κἀπειδὰν ἀφίκη εἰς τῷ
Λακεδαιμόνα, ὁφείτῃ σε
ἡ Ελένη. τούντοῦδε δὲ,
ἐμὸν αὖτ' εἴη τὸ ἔργον, ὅπως
ἐξαδέσεται σου, καὶ ἀκο-
λουθήσει. Πά. τοῦτ' αὐτὸ
καὶ ἄπιστον εἶναι μοι δοκεῖ, τὴν
ὑπολιπούσαν τὸν ἄνδρα,
ἐδεῖλῃσαι βαρβάρῳ καὶ ξένῳ
σωτηκλῦσαι. Αφροδ.
δάξῃ τούτου γε ἕνεκα.
πᾶσι γὰρ μοι ἔσδν δύο κα-
λῶ, ἡμεῖρος καὶ ἔρως. τού-
τω σοι παραδώσω ἡγεμό-
νι τ'

ad florem ætatis petue-
nisset, optimi quique A-
chiuorū ad petendas il-
lius nuptias sese obtule-
runt. Antepositus autē
reliquis tum Menelaus
fuit, ex genere Pelopi-
darum natus. Quod si au-
tem voles, ego tibi con-
ficiam has nuptias. P A.
Quid narras? eius ne q̄
iam nupsit alteri? V E.
Iuuenis adhuc es, & ru-
sticus. Ego vero noui,
quo pacto talia perficere
conueniat. P A. Quom̄.
cupio enim & ipse scire.
V E. Tu quidē proficisce-
ris ad perlustrandā Græ-
ciam, atque vbi Lacedæ-
mona perueneris, vide-
bit te Helena. Post illa
vero, meum iam opus e-
rit, efficere, quo illa a-
more tui capiat, teque
sestetur. P E. Hoc ipsū
etiam incredibile mihi
videtur, vt illa relicto cō-
iuge, cum homine bar-
baro atque hospite e pa-
tria nauigare, in animū
inducat. V. Bono animo
esto. Nam huius certe
rei gratia, liberos duos
habeo pulchros, Ama-
bilitatem & Cupidinem
videlicet, quos tibi tra-
dam,

dam, qui tibi duces itineris futuri sint. Ac Cupido quidam, totus subingrediens illam vi coget amare mulierē. Amabilitas autē tibi ipsi circumfusa id quod ipsa est, desideratumque reddet & amabilem. Deinde autem & ego vna præsens, rogabo Gratias, quo & illis comites se præbeāt, atque ita omnes ipsam ad hoc quod volumus, impellemus. P A R. Quo modo fortassis hoc procedet, incertum adhuc Venus est. Veruntamen amo iam Helenam, & nescio quo pacto etiam videre ipsam mihi videor, & nauigo recta versus Græciam, & in Sparta peregre absum, & redeo vna cum vxore, & doleo quod non omnia hæc iam nunc facio. V B. Ne prius amaueris Pari, quam pronubam me & sponsæ conciliatricem, iudicio hoc remuneratus fueris. Decet enim & me victoriæ compotem factam adesse vobis, & celebritatem peragere nuptiarum pariter & victoriæ. Omnia enim licet

τε τῆς ὁδοῦ γεννησώμεθα. καὶ ὁ μὲν ἔρωσ, ὅλως παρελθὼν ἐς αὐτὴν, ἀναγκάσει τὴν γυναιῖκα ἐξῆν. ὁ δ' ἱμερος αὐτῆς σοι περιχυθεῖς, τοῦθ' ὅπερ ἔστιν, ἱμερόν τε δώσει καὶ ἐράσμιον. καὶ αὐτὴ δὲ συμπαροῦσα, διήσομαι καὶ τῇ χαρίτων ἀκολουθεῖν, ἅπαντες αὐτὴν ἀναπέισομεν. Πά. ὅπως μὲν ταῦτα χωρήσει, ἀδελφον ὦ Αφροδίτη, πάλιν ἐρῶ γὰρ ἤδη τῆς Ελένης. καὶ οὐκ οἶδ' ὅπως καὶ ἐξῆν αὐτὴν οἶμαι. καὶ πλείω εὐδὺ τῆς Ελλάδος, καὶ τῇ Σπάρτῃ ὀπιδιμῶ, καὶ ἐπάνεμι ἔχων τὴν γυναιῖκα. καὶ ἄχθομαι, ὅτι μὴ πάντα ταῦτα ἤδη ποιῶ. Αφροδ. μὴ πρότερον ἐραδῆς ὦ Πάρι, πρὶν ἐμὲ τὴν προμνηστριαν καὶ νυμφαγωγὸν, ἀμείψασθαι τῇ κρίσει. ἄρεπει γὰρ καὶ μὲ νικηφόρον ἡμῶν συμπαρεῖναι, καὶ ἐορτάζειν ἅμα καὶ τοὺς γάμους καὶ τὰ ὀπνίκια. πάντα γὰρ ἐνίσί

ἵναι σοί, τὸν ἔρωτα, τὸ κάλλος, ἢ γάμον, τοῦτε τοῦ μήλου πρίασθαι. Πά. δέδοικα, μή μου ἀμελήσῃς μὲν τὴν κρίσιν. Αφροδ. βούλει οὐκ, ἐπομόδομαι; Πά. μηδ' αὖτως, ἀλλ' ἐπὶ τοῦ πάλιν. Αφροδ. ὑποχρῶμαι δὴ σοὶ τὴν Ελένην παραδόντα γυναικα, καὶ ἀκολουθήσῃν γε ἐπ' αὐτῇ, καὶ ἀφίξειας παρ' ὑμᾶς εἰς τὴν Ἰλιον, καὶ αὐτὴν παρέσομαι, καὶ συμπράξω τὰ πάντα. Πα. καὶ ἔρωτα καὶ ἥμερον καὶ τὰς χάριτας ἄξεις; Αφροδ. θάξῃ. καὶ ἔσθον, καὶ ὑμῶμαιον πρὸς τοῖς παραλήφομαι. Πα. οὐκ οὐκ ὅτι τοῦτοις δίδωμι τὸ μῆλον, ὅτι τέ τοις λάμβαναι.

Αἰεως καὶ Ερμῆ.

Ἦκουσας ὦ Ερμῆ, διαηπέλησεν ἡμῖν ὁ Ζεὺς, ὡς ὑπεροπτικά καὶ ἀπίθανά; ὡς ἐδελήσω, φύσιν, ἐγὼ μὲν ἐν τοῦ οὐρανοῦ σφαιρὰ καθίσω, ὑμεῖς δ' ὡς ὑποκρεμασθέντες, καταπαῖον βιάζεσθε με, μέ-
τῳ

cet tibi hæc, & amorem & formam, & nuptias poma isto mercari. P A. At metuo, ne me post latum iudiciū negligas & cōtēnas V. Vis igitur, ut iurē tibi? P. Nequaquā sed tantum promitte de nuo. V E. Promitto igitur, Helenam tradituram me esse vxorē tibi, & futuram comitem proficiscenti ad ipsam, deinde & Ilium venturam esse ad vos, & ipsa adero, & adiuvabo omnia. P A. Etiam Cupidinem & Amabilitatem & Gratias tecum adduces? V E. Bonum animum habe, quin & desiderium & Hymenæum præterea comites assumā. P A R. Ob hæc igitur do tibi pomum, ob hæc accipe.

Martis & Mercurij.

Audisti'n' Mercuri, cuiusmodi nobis minatus sit Iupiter, quam superba, quamque dictu absurda? Ego, inquit, si voluero catenam ex æthere demittam, unde si vos suspensi me vi detra-
E ; here

here conemini, luseritis operam, nunquam enim me deorsum trahetis. Cōtra ego vos, si velim, in altum attrahere, non vos modo, verumetiam tum terram ipsam, tum mare pariter subiectum in sublime sustulero. Ad hęc alia permulta, quę tu quoque audisti. At ego, siquidem cum viro quolibet singulatim conferatur, ita pręstantiorem eum esse viribusque superiorē, haudquaquā negauerim. verū vnum tam multis pariter in tantum antecellere, ut eum ne pondere quidem vincere queamus, etiam si terram ac mare nobis adiunximus, id neutiquam crediderim. M. z. Bona verba Mars. Neque enim sat tutum est ista loq, ne quid forte mali nobis conciliemus petulantia. M. λ. Putas vero me apud quemlibet hęc dicturum? imo apud te solum id audeo, quę linguae continentis esse sciebam. Sed quod mihi maxime ridiculum videbatur, tum quum hęc minitanti audirem haud que-

πῶς φοβήσετε. οὐ γὰρ δὴ καθελεύσετε. ὁ δὲ ἐγὼ δειλίσσαιμι ἀνελκύσαι, οὐ μόνον ὑμᾶς, ἀλλὰ καὶ πῶς γῆν ἅμα καὶ πῶς θάλασσαν συναρτίσας μετιωριῶ. καὶ τὰλλα, ὅσα καὶ σὺ ἀκήκοας. ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ καδ' ἐν ἀπάντων ἀμείνων καὶ ἰσχυρότερός ὢσιν, οὐκ αὖ ἀρνηθείμην. ὁμοῦ δὲ ἥϊ τοσούτων ὑπερφέρειν, ὥς μὴ καταβαρῆται αὐτόν, καὶ πῶς γῆν καὶ πῶς θάλασσαν προσλάβομεν. οὐκ αὖ πειδείμην. Εἰμ. εὐφήμεῖς ἄρεες. οὐ γὰρ ἀτφάλεος λέγειν τὰ τοιαῦτα, μὴ καὶ τι κακὸν ὑπολαύσωμεν τῆς φλυαρίας. Α. ρης. οἶμαι γὰρ με πρὸς πάντας αὖ ταῦτα εἰπεῖν, οὐχὶ δὲ πρὸς μόνον σέ, ὃν ἔχμενδεῖν ἠπιστάμην. ὁ γοῶν μάλιστα γελοῖον ἔδοξε μοι, ἀκούοντι μεταξὺ τῆς ἀπειλῆς, οὐκ αὖ δυνάμην σιωπῆσαι πρὸς σί,

σε. μέμνημαι γὰρ οὐ πολλοῦ, ὅποτε ὁ Ποσειδῶν καὶ ἡ Ἥρα καὶ ἡ Ἀθηνᾶ ἐπαρασάντες, ἐπιβούλευσαν ξυωδῆσαι αὐτὸν λαβόντες, ὡς παντοῖος λῦθῶν διὰς καὶ ταῦτα, πρὶς ὄντας. καὶ εἰ μὴ γε ἡ Θέτις κατελήσασα ἐκάλεισεν αὐτὸν σύμμαχον Βερέων ἐκατόγχερα ὄντα. καὶ ἐδέδετο αὐτὸν κεραυνῶ καὶ βροντῇ. ταῦτα λογιζομένη, ἐπῆρ μοι γελᾶν ὅτι τῇ καλλιρρήμοσυνῇ αὐτοῦ. Εἰμ. σιώπα, σὺ φῆμει. οὐ γὰρ ἀσφαλὲς οὔτε σοὶ λέγειν, οὔτε ἐμοὶ ἀκούειν τὰ τοιαῦτα.

Πανὸς καὶ Εἰμῆ.

Παν.

Χαῖρε ὦ πάτερ Εἰμῆ.
Εἰμ. νῆ καὶ σὺ γε. ἀλλὰ πῶς ἐγὼ σὸς πατήρ; Πα.
οὐχ ὁ Κυλλένιος Εἰμῆς ὦ
τυγχάνεις; Εἰμ. καὶ μάλα.
πῶς οὐ ἦς ἐμὸς εἶ; Παν.
μοιχῆ

queam apud te reticere. Etenim memineram, quum nō ita multo ante Neptunus, Iuno ac Pallas, mota aduersus eum seditione, machinarentur comprehensum illū in vincula conicere, quātopere formidarit, utq; in omnem speciem sese verterit, idque cum tres duntaxat essēt dii. quod ni Thetis misericordia commota, Briareum cētimanum illi auxilio accersiuisset, ipso pariter cum fulmine a tonitru vinctus erat. Hæc reputanti mihi reddere libebat eius magniloquentiam iactantiamq;. M E R. Tace, bona verba neq;. n. tutum est ista vel tibi dicere, vel audire mihi.

Pan̄s & Mercurij.

Salve ὦ pater Mercuri. M E R. Salve utique & tu. Sed quomodo ego pater tuus sum? P A. An non Cyllenius ille Mercurius es tu? M E R. Atque admodū. Quo pacto igitur meus filius es? P.
E 4 Adulto

Ad ulterius sum, ex amore tibi natus. M. E. R. Per Iouem hirci fortasse cuiusdam, qui capram per adulterium cognouit. Nam meus quō fueris, qui & cornua habes, & nasum talē, & barbā hirtam, & pedes bifidos, hircinosque, præterea & caudam super natibus? P. A. Quæcunque in me conuiciando dicis, iis tum ipsius filium, pater, probrosum ac turpē declaras, imo potius te ipsum qui eiusmodi generas & tales liberos procreas. Ego vero extra culpam sum. M. E. Quā autem etiam matrem tuam ais esse? Nū ignorās alicubi cum capra adulterium exercui ego? P. A. Non cum capra, sed tibi ipse in memoriam reuoca, nū in Arcadia quandoque puellam liberam per vim stupraris. Quid mordendo digitum, quæris ac diu dubitas? Icari filiā dico Penelopen. M. Quid igitur illi accidit, quod pro me hircō similem te peperit? P. A. Dicam tibi, quæ ex illa ipsa audiui. Quando enim me

μοιχίδιός εἰμι, ὃς ἔρωτός σοι γινόμενος. Εξ. τὴ Δία πράγου ἴσως τινὲς μοιχεύσαντος αἶγα. ἐμὲς γὰρ πῶς κέρατα ἔχων, καὶ ἔῃνα τοιαύτῳ, καὶ πάγονα λάσιον, καὶ σκέλη διχῆλὰ καὶ τραγικὰ, καὶ οὐρὰν ὑπὲρ τὰς πυγὰς; Πάν. ὅσα αὖ ὑποσκόψας εἰς ἐμὲ, τὸν σεαυτοῦ υἱὸν ὦ πάτερ ἐπονείδισον ὑποφαίνεις, μᾶλλον δὲ σεαυτὸν, ὃς τοιαῦτα γυνῆς, καὶ παιδοποιεῖς, ἐγὼ δὲ ἀναιτίως. Εξμ. τίνα δὲ καὶ φῆς σου μητέρα; ἥπου ἔλαδον, αἶγα μοιχεύτας ἔγωγε. Πάν. οὐκ αἶγα ἐμοίχευτας, ἀλλ' ἀνάμνησον σεαυτὸν, εἴ ποτε ἐν Ἀρκαδίᾳ παῖδα ἐλευθέρην εἰσάσῃ. τί δακῶν τὸν δάκτυλον ζητεῖς, καὶ ὀνηπολὺν ὑπερεῖς; πλὴν Ἰκαρίου λέγω Πηνελόπειαν. Εξ. εἴτα τί παθοῦσα ἐκείνη αὐτ' ἐμοῦ πράγῃ σε ὅμοιον ἔτικιν; Πάν. αὐτῆς ἐκείνης λόγον σοι ἔξω. ὥτι γὰρ με

με ὀξέσιμπεν ὅτι πῶς Ἀρ-
 καδίαν, ὦ παῖ, μήτηρ μὲν
 σου, ἔφ' ἐγὼ εἰμι Πηνελ-
 ὅπη ἢ παρτιάτις, τὴν
 πατέρα δὲ γίνωσκε δεινὴν
 ἔχων Ερμῶ τὴν Μαΐας καὶ
 Διός. εἰ δὲ κτερασφόρος
 καὶ τραγοσκελὴς εἶ, μὴ λυ-
 πείτωσι. ὅποτε γὰρ μοι
 σιωπῶν ὁ πατὴρ ὁ σὸς, τρα-
 γῶν ἑαυτὴν ἀπέειπεν, ὡς
 λάθοι, καὶ διὰ τοῦτο ὅμοιος
 ἀπέβη τῷ τραγῶ. Ερμ.
 νῆ Διὰ μέμνημαι ποιήσας
 τι τοιοῦτο. ἐγὼ οὖν ὁ ὅτι
 κάλλει μέγα φρονῶν, ἔτι
 ἐχθροὺς αὐτὸς ὦν, σὸς πα-
 τὴρ κικλήσομαι, καὶ γέλω-
 τα ὀφλήσω παρὰ παῶσιν
 ὅτι τῇ ἀναιδία. Παρ. καὶ
 μὲν οὐ κατασχυνῶ σε ὁ
 πάτερ. μουσικὸς τε γὰρ εἰ-
 μι, καὶ συρίζω πάντῃ κα-
 θυρόν. καὶ ὁ Διόνυσος οὐ-
 δὲν ἐμοὶ ἀντι ποιεῖν δυνά-
 ται, ἀλλὰ ἑταῖρον καὶ διασώ-
 πῳ πεποιθήκε με, καὶ ἡγοῦ-
 μαὶ αὐτῷ τοῦ χοροῦ. καὶ τὰ
 ποίμνια δὲ, εἰ διάσαιό μου
 ὅτε-

me in Arcadiam ablega-
 bat, O puer, inquit, Ma-
 ter quidē tua ego sum,
 Penelope, ex Sparta na-
 ta. Cæterum patrem no-
 ris habere te denum, Mer-
 curium illum Maïæ ac
 Iouis filiū, Quod si igi-
 tur cornutus ipse es, ac
 pedes hircinos habes, ne
 id ægre feras. Quādo e-
 nim mecum rem habe-
 bat pater tuus, hirco se-
 ipsum assimilauerat, quo
 facilius lateret, & ob id
 similis hirco tu quoque
 euasisti. Ma. Per Iouē,
 memini me tale quiddā
 facere. Ego igitur for-
 mosus ille, qui ob formā
 ac pulchritudinem ani-
 mum elatum præ me fe-
 ro, qui adhuc imberbis
 ipse sum pater tuus vo-
 cabor? & ab omnibus rī-
 su accipiar ob præclarā
 liberorum procreationē
 P A. At vero dedecori ti-
 bi pater non sum. Nam
 & Musicus sum & fistula
 cano, admodum pleno
 spiritu. Et Bacchus ille
 nihil absque me facere
 quicquam potest, sed &
 socium & consultatorē
 fecit me, & duco ipsi cho-
 rum. Iam & ouilia mea

si videas, quod per Tegeam & per Parthenium habeo, admodum delectaret te. Impero autem & Arcadiæ toti. Nuper vero etiam Atheniensibus auxilium ferens, ita præclare rem gessi in Marathonē, ut ceu donum militare quoddam retulerim, antrū illud, quod est sub arcē. Quod si igitur Athenas veneris, cognosces quantum ibi sit nomen Panos. M E R. At dic mihi, duxisti ne uxorem iam? Hoc enim opinor, dictitant te. P A. Nequaquam pater, amator enim sum, & non cum una aliqua rem habere contentus forem. M E R. C V R. Capras videlicet conscendis. P A. Tu qui dem irrides me, at ego tamen & cum Echone, & cum Pityrem habeo, & præterea & cum omnibus Bacchi Mænadibus, atque admodum studiose ab illis observor. M E R. C V R. Scis igitur quid te gratificari mihi, fili, omnium velim? P A. Impera pater, nos autem videbimus, hæc uti fiat. M E. Et accedas ad me,

&

ὅποσα δὲ Τέγαια καὶ ἀπὸ τὸ Παρθένιον ἔχω, πάντῃ ἡδύση. ἄρχω δὲ καὶ τῆς Ἀρκαδίας ἀπάσης. πρόσω δὲ καὶ ἀθληταῖς συμμαχίας, οὕτως ἡρίσονται ἐν Μαραθῶνι, ὥστε καὶ ἀρεστὴν ἡρέθω μοι. τὸ ὑπὸ τῇ ἀκροπόλει σπήλαιον. ὡς γὰρ ἐς ἀθήνας ἔλθης, εἴσῃ ὅταν ἐκεῖ τὸ Πανὸς ὄνομα. Εἰμ. εἰπέ δὲ μοι, γιγάμκας ᾧ πάντῃ δὴ; τοῦτο γάρ οἱμαι, καλοῦσί σε. Παν. οὐδαμῶς ᾧ πάτερ. ἐρωτικὸς γάρ εἰμι, καὶ οὐκ αὖ ἀγαπήσαιμι συνῶν μισθόν. Εἰμ. ταῖς οὖν αἰξὶ δηλαδὴ ὀπιθαίνεις. Παν. σὺ μὲρ σκώπεις. ἐγὼ δὲ τῇτι Ἡχοῖ καὶ τῇ Πίτυϊ σῶμαι, καὶ ἀπάσαις ταῖς τοῦ Διονύτου Μαινάσι. καὶ πάντῃ σπουδάζομαι πρὸς αὐτῶν. Εἰμ. οἶδα οὖν ὅ, τι χάρισην ᾧ τέκνον. τὰ πρῶτα αἰτουῶτί μου. Παν. πρὸς ἀπὸ ᾧ πάτερ, ἡμεῖς δὲ ἴδωμεν ταῦτα. Εἰμ. καὶ πρόσθι δὲ μοι,

καὶ

καὶ φιλονοφρονοῦ, πατέρα ὅ-
δεα, μὴ καλέσης με, ἀκού-
οντός γε τινός.

Ἀπόλλωνος καὶ
Διονύσου.

Τί αὖ λέγομεν ὁμομι-
νήτους ὃ Διόνυσε ἀδελφοὺς
εἶναι, Ερώτα καὶ Ερμαφροδι-
τον καὶ Πρίαπον, ἀνομοίους
ὄντας τὰς μορφὰς, καὶ τὰ
ὀπτηνδύματα; ὁ μὲν γὰρ
πάγκαλος καὶ τοξότης, καὶ
δυνάμιν οὐ μικρὰν περιεί-
κλημένος, ἀπάντων ἀρχων.
ὁ δὲ δῆλος, καὶ ἡμίανδρος,
καὶ ἀμφίβολος πλὴν ὅτιν,
οὐκ αὖ διακρίναις, εἴτ' ἔφη-
βός ὤν, εἴτε καὶ παρθένος.
ὁ δὲ καὶ πέρα τῶ ἐν περιποῦς
ἀνδρικός ὁ Πρίαπος. Διό
μηδὲν θαυμάσης ὃ Ἀπολ-
λον. οὐ γὰρ ἡ Ἀφροδίτη αἰτία
τοῦτου, ἀλλὰ οἱ πατέρες,
διάφοροι γεγεννημένοι. ὅπου
γὰρ καὶ ὁμοπάτριοι πολλαίς
ἐκ μιᾶς γαστρὸς, ὁ μὲν ἄρσεν,
ἡ δὲ θήληα, ὥσπερ ὑμεῖς, γί-
νονται. Ἀπο. ναί, ἀλλ' ἡμεῖς
ὅμοι-

& prehensæ licet, pa-
trem autem vide ne me
appellaueris quoquā au-
diente.

Apollinis & Bac-
chl.

Quid igitur, dicendū
ne est, Bacche. fratres es-
se Cupidinē, Hermaphro-
ditum & Priapum? adeo
dissimiles forma & stu-
diis cum sint? Nam hic
quidem formosus omni-
no & iaculator est, & po-
testate non parua com-
parata sibi, omnibus im-
perat. Ille autem mulie-
rosus ac semivir, ambiguo
quoque faciem præ-
se ferens, ut non facile
dignoscas, adolescens ne
sit, an virgo. Hic vero &
supra modum virilis est
Priapus videlicet. B. A.
Ne mireris Apollo, non
enim ipsa Venus in cau-
sa est, sed patres, qui di-
uersi fuere. Quandoquē-
dem & ii qui eodem pa-
tre, eademque matre
nascuntur, sex numero
alius vir, aliud scemina,
quemadmodum & vos,
nascuntur. A. p. Ira sane
est ut dicis, sed nos tamē

mē similes sumus, & circa eadem studia versamur, Sagittarii enim ambo sumus. B A C. Quantum quidem ad arcum & sagittas attinet, eadē ambo exercetis, Apollo. Illa vero similia nequaquam sunt, qđ Diana quidem hospites mactat apud Scythas, tu autem vaticinaris, & medicaris aegrotantibus. A P O. At tu putas sororem delectari Scythis? quæ quidem etiam adoravit, si quis Græcus aliquando in Tauricam advenierit, vt cum eo inde enauiget, iam olim perosa mactationes illas. B A. Recte sane illa. Sed hic Priapus, ridiculum enim quiddam narrabo tibi, quod cū Lampfaci nuper essem mihi accidit. Ego quidem vrbe accefferam, ille autem me recepit, hospitio apud se præbito. Posteaquā igitur quieti nos dedimus, in conuiuio affatim mactati, circa mediam prope noctem exurgens generosus ille: sed pudet dicere. A P O. Sollicitauit ne te? B A C. Huius-

ομοί είμεν, καὶ τὰ αὐτὰ ὀπιτηδεύομεν. τοξόται γὰρ ἄμφω. Διόν. μέχει μὲν τόξου, τὰ αὐτὰ δὲ Ἀπολλόν, ἐκείνα δὲ οὐχ ὁμοία. ὅτι ἢ μὲν Ἀρτεμις ξενοκτενεῖ ἐν Σκύθαις, σὺ δὲ μαρτυρεῖς, καὶ ἰσχυρὸν κἀμνοντας. Ἀπολ. οἶει γὰρ πλὴν ἀδελφῶν χαίρειν τοῖς Σκύθαις; ἤγε καὶ παρεσκευασαί, ἵνα τις ἐλλῶν ἀφίκηται ποτε εἰς πλὴν ταυρικῶν, σωεκπλεῖται μὲν αὐτοῦ, μυσσθησόμεν τὰς σφαγὰς. Διόν. εὖγε ἐκείνη ποιοῦσα. ὁ μὲν γὰρ τοι Πρίαπος, γελοῖον γὰρ τι σοι διγῆσομαι, πρῶτον ἐν Λαμφάκῳ ἡνόμενος. ἐγὼ μὲν παρήειν πλὴν πόλιν. ὁ δὲ υποδεξάμενός με, καὶ ξενίσας παρ' αὐτῆς, ἐπειδὴ ἀνεπαυτάμεθα ἐν τῷ συμποσίῳ ἱκανῶς υποβιβρυγμένοι. κατ' αὐτάς σου μέσας νύκτας ἐπαναστὰς ὁ ἡγναῖος, αἰδοῦμαι δὲ λέγειν. Απο. ἐπείρα σε; Διόν. τοιοῦ-

τοιούτον ἔστ'. Απολ. σὺ δὲ
τί πρὸς ταῦτα; Διδ. τί γὰρ
ἄλλο, ἢ ἐγέλασα; Απο. σὺ-
γε, τὸ μὴ χαλεπῶς, μὴ δὲ
ἀχρίως. συγγνωστὸς γάρ, εἰ
καλὸν σε οὕτως ὄντα ἐπέι-
ρα. Διδ. τούτου μὲν οὐκ
ἐνεκα καὶ ἐπὶ σε αὖ, ὦ Α-
πολλον ἀγάγοι τίμω πείραν.
καλὸς γάρ σὺ, καὶ κομῆτης,
ὡς καὶ γήφοντα αὖ σοι τὸν
Πρίαπον ἐπ'χειρῆσαι. Απολ.
ἀλλ' οὐκ ἐπ'χειρήσει γὰρ ὁ
Διδύμοις. ἔχω γὰρ μετὰ τῆς
κέρμης καὶ τόξα.

iustmodi quippiā est. A.
Quid tu autem porro ad
hæc? B A C. Quid enim
aliud, quam risi. A. Re-
cte sane, quod neque a-
cerbe, neq; rustice quic-
quam. Venia enim dig-
nus est, si te formosum
adeo sollicitauit. B A C.
Huius igitur gratia, etiā
te, Apollo, sollicitarum
merito venerit, Formo-
sus enim & tu, & præter-
ea comatus, ut vel so-
brius Priapus ille aggre-
di te queat. A P. Sed nō
aggredietur Bacche, me
facile. Nam præter co-
mam etiam arcum gero.

Ερμῆ καὶ Μαίας.

Mercurij & Ma- iæ.

Ἐστὶ γὰρ τις ὁ μῆτις ἐν
οὐρανῷ θεὸς ἀδελιώτερος
ἐμοῦ; Μαῖ. μὴ λέγε ὁ
Ερμῆ τοιοῦτον μηδέν. Ερμ.
τί μὴ λέγω, ὅς τοσαῦτα
πράγματα ἔχω μόνος κάμ-
νων, καὶ πρὸς τοσαύτας ὑ-
πηρεσίας διασπώμενος; ἔα-
δεν μὲν γὰρ ὅλα θανάτ' ἄντα,
σαίρειν τὸ συμπόσιον δεῖ,
καὶ διαπρώσαντα τίμω ἐκ-
κλη-

Est vero, mater, deus
quisquam in cœlo me
miserior? M A. Caue
ne quid istiusmodi dixe-
ris Mercuri. M x. Quid
non dicam? qui quidem
tantum negotiorum so-
lus sustineam, quibus de-
lassor, in multa ministe-
ria distractus. Nam ma-
ne protinus surgendum
est mihi, statimque ver-
rendum cœnaculum ubi
dii compotant. Tum ubi
curiam

cursam in qua consul-
tant, vndique strauero,
ac singula ita, vt opor-
tet, composuero, Ioui
necessum est assistere, ac
perferendis illius man-
datis toto die sursum ac
deorsum cursitare, & re-
deuntē insuper, pulueru
lentum ambrosiam ap-
ponere. Porro priusquā
nouitius iste pocillator
aduenisset, ego nectar et
iam ministrabā. Quod-
que est omnium indig-
nissimum, soli omnium
ne noctu quidem agere
quietem licet, Verum id
quoque temporis neces-
se habeo defunctorum a-
nimas ad Plutonium de-
ducere, maniumque gre-
gi me ducem præbere,
tum autem & tribunali-
bus assistere. Neque enim
mihi sufficiebant scilicet
diurna negocia, dū ver-
sor in palæstris, dum in
concionibus præconis vi-
ces ago, dum oratores
instruo, ni hæc quoque
provincia accedat, vt si
mul etiam vmbrarū res
disponam. Atqui Ledæ
filii alternis inter ipsos
vicibus apud superos at-
que inferos agitant. Mi-
hi

κλησίαν, εἴτα εὐδαιμόνι-
τα ἕκαστα, παρῆσθαι τοῦ
Διὸς, καὶ διαφέρειν τὰς ἀγ-
γελίας τὰς παρ' αὐτοῦ
ἀνω καὶ κάτω ἡμεροδρο-
μουῦντα καὶ ἐπανελθόντα
ἔτι κεκονιμῶν, παρῆσθαι
τὴν πύλιν ἀμβροσίαν. ὡρῶν
δὲ τὸν νεώνητον τοῦτον οἰ-
νοχόον ἤκειν, καὶ τὸ νέκ-
ταρ ἐγὼ ἐνέχεον. τὸ δὲ
πάντων δεινότατον, ὅτι
μηδὲ νυκτὸς καθύδω μό-
νος ἦν ἄλλων, ἀλλὰ
δεῖ με καὶ τότε τοῦ Πλού-
τωνος ψυχῶν αἰετῶν, καὶ νε-
κροπαραπύον εἶναι, καὶ πα-
ρῆσθαι τοῦ δικαστηρίου. οὐ
γὰρ ἱκανὰ μοι τὰ τῆς ἡ-
μέρας ἔργα, ἐν πάλαι-
στροῖς εἶναι, καὶ τὰς ἐκ-
κλησίαις κηρύττειν, καὶ ῥή-
τορας ἐκδιδάσκειν, ἀλλ'
ἔτι καὶ νεκρικὰ συνδια-
πράττειν μεμερισμένον.
καὶ τοὶ τὰ μὲν τῆς Λή-
δας τέκνα, παρ' ἡμέ-
ραν ἐκάτερος ἐν οὐρανῷ
καὶ ἐν ᾧδου εἰσὶν. ἐμοὶ
δὲ,

δὲ, καθ' ἑκάστῃ ἡμέρᾳ καὶ
ταῦτα κἄκῃνα ποιεῖν ἀναγ
κᾶον. ὁ μὲν Ἀλκμήωνος καὶ Σε-
μέλης υἱὸς ἐκ γυναικῶν δυ-
σιγῶν γενόμενος, εὐωχοῦν
ἀφροντίδης, ὁ δὲ Μαίας τῆς
Ἀτλαίδος, διακονοῦμαι αὐ-
τοῖς. καὶ νῦν ἄρτι ἤκοντά
με ὑπὸ Σιδῶνος παρὰ τῆς
Κάδμου θυγατρὸς, ἐφ' ᾧ
πέπομφέ με ὑπόμενον ὅ, τι
πράττει ἢ παῖς, μὴ δὲ ἀνα-
πνύσαντα, πέπομφεν αὐ-
τῆς ἐς τὸ Ἀργεὺς ὅπου κε-
μενον τὴν Δανάην, εἴτ' ἐκεί-
θεν, ἐς Βοιωτίαν φησὶν ἐλ-
θὼν, ἐν παρόδῳ τὴν Ἀντιό-
πην ἰδεῖ. καὶ ὅλως, ἀπηγύ-
ρουν καὶ ἡδὴ εἰ γούμ μοι δυνά-
τον ᾧ, ἡδέως αὖ ἡξίωσα
πεπράσθαι, ὥστε ἐν γῇ κα-
κῶς δουλεύοντες. Μαῖ. ἔα
ταῦτα ὅ τέκνον. καὶ γὰρ
πάντα ὑπερτεῖν τὰ πατρί,
γυναικῶν ὄντα. καὶ νῦν ὥστε
ἐπέμφθης, σέβει ἐς Ἀργεὺς,
εἴτα ἐς τὴν Βοιωτίαν, μὴ καὶ
πληγὰς βραδυῶν λάβῃς.
ἑξήχολοι γὰρ αἱ ἐξῶντες.

E N A.

hi necesse est quotidie
tū hoc tū illud pariter a-
gere, deinde duo illi, Alc-
mena ac Semele miseris
prognati mulieribus, o-
cioli in conuiuiis accum-
bunt, at ego Maia Atlan-
tide progenitus illis mi-
nistro scilicet. Qui nunc
quum recens Sidone a
Cadmi filia reuersus es-
sem, nam ad hanc me le-
garat, visum qd ageret
puella, neque respirantē
legauit rursus in Argos
inuifurum Danaē. Rur-
sum inde in Bæotiam
profectus, inquit, obiter
Antiopam visito, adeo
ut plane iam pariturum
me negarim. Quod si mi-
hi licuisset, lubens profe-
cto fecissem, id qd solent
ii, qui in terris durā ser-
uiunt seruitutem. M A.
Missa fac ista gnate,
decet enim per omnia
morem gerere patri,
quum sis iuuenis, ac
nunc quo iussus es, Ar-
gos contende, deinde in
Bæotiam, ne si ces-
saris, fuerisque lenti-
or, plagas etiam auferas.
Nam iracundi sunt qui
amant.

D O.

Doridis & Gala-
teæ.

Formosum amantem
Galatea, nempe Sicu-
lum istum pastorem a-
iūt amore tui deperire.
GAL. Ne ride Doris, nā
qualis qualis est, Nept.
patre prognatus est. D.
Quid tum postea, si vel
Ioue ipso sit progenitus,
cum vsque adeo agre-
stis atque hispidus appa-
reat, quodque est omni-
um deformissimum, vno
culus: An vero credis
genus illi quicquam pro
futurum ad formam? G.
Ne isthuc quidē ipsum,
quod hispidus est atque
agrestis, ut tu vocas, il-
lum deformat, quin vi-
rile magis est. Porro o-
culus decet etiam fron-
tem, quo quidem nihilo
segnius cernit, quam si
duo forent. DOR. Vi-
deris Galatea non aman-
tē habere Polyphemum,
sed illum potius adama-
re, sic eum prædicas. G.
Equidem haud adamo,
sed tamen insignem istā
vestram insultandi op-
pro-

Δωρίδος καὶ Γαλα-
τείας.

Καλὸν ἐραστὴν ὃ Γαλά-
τεια φασὶ τὸν σικελὸν τοῦ-
τον ποιμνία δῆμιμωμέναι
σιν. ΓΑ. μὴ σκώπτει Δωρί,
Ποσειδῶνος γδ' ὅς ἐστιν, ὁ-
μοῖος αὐτῇ. ΔΩ. τί οὐκ εἶ καὶ
τοῦ Διὸς αὐτοῦ παῖς ὢν,
ἄριστος οὕτω καὶ λάσιος ἐφαί-
νετο, καὶ τὸ πάντων ἀμορ-
φώτατον, μινόφθαλμος.
αἶτι τὸ γῆρας ὑπῆσαι αὐτὶ αὐ-
τὸν πρὸς τὴν μορφήν; ΓΑ.
οὐδὲ τὸ λάσιον αὐτῆς, καὶ ὡς
φῆς ἄριστον, ἀμορφὸν ἐστίν.
ἀνδρῶδες γάρ. ὃ, τε ὀφθαλ-
μὸς ὅτι παρέπει τῷ μετώπῳ,
οὐδὲν ἐνδείκτερον ὄρων, ἢ εἰ
δύ' ἦσαν. Δωρί. εἰκας ὃ
Γαλάτεια οὐκ ἐραστὴν, ἀλλ'
ἐρώμενον ἔχειν τὸν πολύφθ-
μον, οἷα ἐπαινεῖς αὐτόν. ΓΑ.
οὐκ ἐρώμενον, ἀλλὰ τὸ πᾶ-
ν ὀνειδιστικὸν τοῦτο οὐ φέ-
ρει

ρω ὑμῶν. καὶ μοι δοκεῖτε
 ὑπὸ φθόγου αὐτὸ ποιεῖν. ὅτι
 ποιμαίνων ποτὲ, ὑπὸ τῆς
 σκοπιάς παιζούσας ἡμᾶς
 ἰδὼν ὅτι τῆς ἡέρας, ἐν τοῖς
 ὁρόποσι τῆς Αἴτης, καθὼς
 μεταξὺ τοῦ ὄρους καὶ τῆς
 θαλάσσης αἰγιαλὸς ἀπομη-
 κύνεται, ὑμᾶς μὴ οὐδὲ
 προσέβλεψεν, ἐγὼ δ' ἔξ ἀ-
 पासῶν ἢ καλλίστην ἔδοξα,
 ἣ καὶ μὲν ἐμὲ ἐπέειχε τὸν
 ὀφθαλμόν, ταῦτα ὑμᾶς ἀ-
 νῆ. δειγμα γὰρ ὡς ἀμείνων
 εἰμι, καὶ ἀξίερασος. ὑμεῖς
 δὲ παρὰ φθῆτε. Δω. εἰ ποί-
 μῳ καὶ ἐνδεῖ καλὴ πλὴν
 ὅτιν ἔδοξας, ὁπφθόρος οἶε
 γυγνέσθαι; καὶ τοι τί ἄλ-
 λο ἐν σοι ἐπαινέσαι εἶχεν,
 ἢ τὸ λευκὸν μόνον. καὶ τοῦ-
 το ὁμαι, ὅτι ξυνήθης ὅτι
 τυρῷ καὶ χάλακι. πάντα
 οὐκ τὰ ὅμοια τούτοις ἡγεῖ-
 ται καλά. ἐπεὶ τὰ γε ἄλ-
 λα, ὅπότ' αὖ ἐθελήσῃς μα-
 δεῖν οἷα τυγχάνεις οὕσα
 πλὴν ὅτιν, ὑπὸ πείρας τινός,
 αἱ ποτε γαλήνη εἴη, ὅτι-
 κύνεσσα

probrandique petulan-
 tiam ferre non queo. ac
 mihi nimirum inuiden-
 tia quadam isthuc face-
 re videmini, propterea
 quod ille quum forte ali-
 quando gregem pasceret
 suum, nosque e littorali
 specula in littore luden-
 tes cerneret in promi-
 nentibus Aetnae pedib.
 qua videlicet inter mon-
 tē & mare littus sese in
 longum porrigit, vos ne
 aspexerit quidem, ac e-
 go omnium vna visa sim
 formosissima, eoque in
 vnam me coniecerit o-
 culum. Ea res vos male
 habet, nā argumentum
 est, me forma præstan-
 tiorē esse ac digniorē
 quæ amer, vos contra fa-
 stiditas esse. D o κ. An
 istud tibi putas inuiden-
 dū videri si primū pasto-
 ri, deinde lusco formosa
 vilā sis? quanq̃ qd aliud
 ille potuit in te probare
 præter cādorē? Is illi pla-
 cet, opinor, qd̃ caseo &
 lacti assueuerit, proinde
 quicqd̃ his sit simile, id p-
 tinus pulcrū iudicat Ali-
 oqui vbi libebit scire, qua
 sis facie, de scopulo quo-
 piā, si quando serenitas
 esset,

despectās in aquā, temet ipsam cōtemplare, videbis aliud nihil nisi perpetuum candorem. verū is quidem non probatur nisi rubor admixtus illi decus illi iunxerit. G A. Atq̃ ego illa immodice candida, tamen eiusmodi habeo amantem quū interim vobis nulla sit, quam vel pastor vel nau- ta, vel portitor aliquis miretur, ceterum Polyphemus (vt alia ne dicam) etiam canendi peritus est. D O R. Tace o Galatea, audiuius illum canentem, quū nuper pruriret in te, sed o sancta Venus asinum rudere dixisses. Nam lyra corpus similitum erat ceruino capiti ossibus re- nudato, tum cornua perinde quasi cubiti promi- nebant, iis iunctis, in- ductisque fidibus, quas ne Collope quidem cir- cum torquebat, agreste quiddam & absonum cā- tillabat, quū aliud in- terim ipse voce caneret, aliud lyra succineret, ita vt temperare nobis ne- quiuerimus, quin ridere- mus amatoriam illā can- tionem

κύματα ἐς τὸ ὕδωρ, ἰδὲ
σειαυτῶν, οὐδὲν ἄλλο ἢ
χεῖραν λευκὴν ἀκρίβως. οὐκ
ἐπαινῆται δὲ τοῦτο, ὡς μὴ
ὀπιπρέπη αὐτῶ καὶ τὸ ἐρύθμι-
μα. Γαλ. καὶ μὴ ἐγὼ μὴ
ἢ ἀκράτως λευκῇ, ὁμως
ἐρασμὴ καὶ τοῦτον ἔχω. ὤ-
μων δὲ οὐκ ἔστιν ὡτίνα,
ἢ ποιμὴν ἢ ναῦτης, ἢ πορ-
θμενὸς ἐπαινῇ. ὁ δὲ Πο-
λύφημος, τάτε ἄλλα καὶ
μουσικὸς ὄν. Δω. σιώπα ὦ
Γαλάτεια, ἠκούσαμεν αὐ-
τοῦ ἄδοντος, ὅποτε ἐκώ-
μασε παῶν ὅτι σε, Αφροδί-
τη φίλῃ, ὄνον αἷ τις οὐκ ἄδῃ
ἔδοξεν. καὶ αὐτὴ δὲ ἢ πικρὴς,
οἷα κραγίον ἐλάφου γυμνῶ
σῆς σαρκῶν, καὶ τὰ μὴ κέ-
ρατα, πῆχεις ὥπερ ἦσαν.
ζυγώσας δὲ αὐτὰ, καὶ ἐνέ-
ψας τὰ νεῦρα, οὐδὲ κέλ-
λοπι περιεψέψας, ἐμελώδει
ἄμουσόν τι καὶ ἀπωδὺν,
ἄλλο μὴ αὐτὸς βοῶν, ἄλλο
δὲ ἢ λύρα ὑπὸ φήχει. ὥστε οὐδὲ
κατέχειν τὸν γέλωτα ἐδυ-
νάμεθα, ὅτι τῷ ἐρωτικῷ
σκεῖ-

ἐκείνῳ ἄσματι. ἢ μὴ ἂν
ἤχῳ οὐδ' ἀποκρίνεσθαι αὐτῷ
ἤθελεν, οὕτω λάλος οὕτω
βρυχομήδῳ, ἀλλ' ἤχυνετο,
εἰ φανείη μιμουμένη τραχέι-
αν ᾠδὴν καὶ καταγέλασον.
ἔφερε δὲ ὁ ἐπέρastos ἐν ταῖς
ἀγκάλαις ἀδυρμάτιον, ἄρ-
κτου σκύλακα, καὶ τὸ λάσιον
αὐτῷ προστοικότα. τίς οὐκ
αὖ φθονήσεί σοι, ὦ Γα-
λάτεια, τοιούτῃ ἐρασοῦ. Γα-
λά. οὐκοῦν σὺ Δωρεὶ, δεῖξον
ὑμῖν ἥ σιχαυτῆς, καλλίῳ δηλο-
νῶτι ὄντα, καὶ ᾠδικώτερον,
καὶ καθαρίζειν ἄμεινον ὅππῃς ἄ-
μυνον. Δω. ἀλλ' ἐρασῆς μὴ
οὐδεὶς ἔστι μοι, οὐδὲ σεμνυνό-
μαι ἐπέρastos εἶναι. τοιοῦ-
τος δὲ, οἷος ὁ κύκλωψ ὅστις,
κινάβρας ἀπόζων ὥσπερ ὁ ῥά-
γος, ὠμοφάγος, ὥς φασι, καὶ
σιτούμενος τοὺς ὀπίδημοῦν-
τας ὅν' ξένων, σοὶ γινώτο, καὶ
σὺ ἀντιερῶης αὐτῷ.

Κύκλωψ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Ω πατέρ, οἷα πέπονθα ἀπὸ
τοῦ

tionem. Nam Echo ne
respondere quidem illi
voluit balanti, quum sit
adeo garrula, imo pudu-
isset, si visa fuisset imita-
ri stridulum cantu & ri-
diculum. Adhæc gesta-
bat in vlnis amasius iste
delicias suas, vrsi catulū
pilis hirtum, ipsi non dis-
similem. Quis autem nō
inuideat amicū istū Ga-
latea? G A L. Quin tu igi-
tur Dori, tuum ipsius a-
micum nobis common-
stra, qui eo sit formosior
quique doctius ac meli-
us vel voce canat, vel ci-
thara? D O R. Mihi qui-
dem nullus est amator,
neque me hoc nomine ia-
cto, quasi sim vehemen-
ter amabilis, veruntamē
istiusmodi amicum, qua-
lis est Polyphemus, nem-
pe totus hircum olens,
tū crudis victitans car-
nibus, & hospites, si qui
appulerint, deuorans, tibi
habeas, eumque tu
mutuum ames.

Cyclopis & Neptu-
ni.

O pater, qualia pas-
sus sum ab execrabili
F : isto

isto hospite, qui me inebriatū excacauit, somno grauatum aggressus. N E P. Quis vero est, qui isthæc facere ausus fuit, Polypheme? C Y P. Principio quidē seipsum Neminem vocabat, postquā autem effugit, atque extra tela, vt dicitur, fuit, Vlyssēm nominari se aiebat. N E P. Noui, quem dicis, Ithacensis est, ex Ilio autē nauigabat. Sed quo pacto hæc peregit, cum alioqui non ita audax atque animosus sit? C Y C. Deprehendi in antro, e pascuis domum reuersus, multos quosdam, insidiantes videlicet pecuariis. Posteaquā autem apposui foribus operculum, (saxum autem quoddam mihi est, perquam magnum) atq; ignem resuscitauī, accensa arbore, quam de monte mecum ferebam, visi sunt abscondere sese parare. Ego vero comprehensis ipsorū quibusdā, vt par erat, deuorauī, vt qui prædones essent. Hic igitur versutissimus ille, siue Nemo, siue Vlysses fuit, dat mihi bibere, infuso

τοῦ καταράτου ξίνου, ὃς μεθύσας ἐξετύφλωτέ με, κοιμωμένῳ ὀπχειρήσας. ΠΟ. τίς δὲ ὁ ταῦτα τολμήσας ὁ Πολύφημος; ΚΥ. τὸ καὶ πρῶτον Οὔτιν ἐαυτὸν ἀπικάλει. ἐπεὶ δὲ διέφυγε, καὶ ἔξω ἡ βέλους, Ὀδυσσεὺς ὀνομάζεσθαι ἔφη. ΠΟΣ. οἶδα ὃν λέγεις, τὸν Ἰθακήσιον, ἐξ Ἰλίου δ' ἀνέπλει. ἀλλὰ πῶς ταῦτ' ἐπραξεν, οὐδὲ πάνι εὐναρετῆς ὢν; ΚΥ. κατέλαβον ἐν τῷ αὐτῷ ἀπὸ τῆς νομῆς ἀνατρέψας, πολλοὺς τινὰς ὀπβουλεύοντας δηλονότι τοῖς ποιμνίοις. ἐπεὶ δὲ ἔθηκα τῇ θυρᾷ τὸ πῶμα, πέτρα δὲ ἔστι μοι παμμυγέτης, καὶ τὸ πῦρ ἀνέκαυσα ἐναυσάμενος ὃ ἔφερον δένδρον ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐφάνησαν ἀποκρύπτειν αὐτοὺς πειρώμενοι. ἐγὼ δὲ συλλαβὼν αὐτῶν τινὰς, ὥσπερ εἰκὸς ἡν, κατέφαγον ληστὰς ὄντας. ἔπειτα αὐτὰ ὁ πανούργότατος ἐκείνος, ἢτε Οὔτις, ἢτε Ὀδυσσεὺς ἡν, δίδω

ἰατοὶ μοι πειν φάρμακόν τι
 ἐγχείας, ἡδὺ μὲν καὶ εὖσ-
 μον, ὀπιβουλευτότατον δὲ καὶ
 ταραχωδέστατον. Ἰὰ πάντα
 γὰρ εὖθὺς ἐδοκεῖ μοι περφέ-
 ρεσθαι πίνοντι. καὶ τὸ σῆλαιον
 αὐτὸ ἀνέφερετο. καὶ οὐκ ἔτι
 ὅλως ἐν ἐμαυτῷ ἦμην. τέ-
 λος δὲ, ἐς ὕπνον κατεσά-
 πην. ὁ δὲ ἐποξέυσας τὸν
 μοχλὸν, καὶ πυνώσας γε,
 προσέτι ἐτύφλωσέ με κα-
 δούδοντα. καὶ ἀπ' ἐκείνου
 τυφλὸς εἰμὶ σοι ὦ Πρόσει-
 δον. Ποσ. ὡς βαδυνὲ κοι-
 μήθης ὦ τέκνον. ὅς οὐκ ἔξέ-
 δορες μεταξὺ τυφλοῦ μύθος.
 ὁ δ' οὐκ Ὀδυσσεὺς πῶς διέ-
 φυγεν ἵππῳ γὰρ αὐτῷ οἶδ' ὅτι
 ἐδωμήθη ἀποκινήσαι πλὴν πέ-
 τραν ὑπὸ τῇ θύρᾳ. Κῦ. ἀλλ'
 ἐγὼ ἀφείλον, ὥς μᾶλλον αὐ-
 τὸν λάβοιμι ἔξινόντα. καὶ κα-
 δίσας παρὰ πλὴν θύραν, ἐδῆ-
 ρων τὰς χεῖρας ἐκπιτάσας,
 μίνα παρὲς τὰ πόρτατα
 ἐς πλὴν νόμῳ, ἐντελιώμενος
 πρὸ κρητῶ, ὅπότα ἐχελὺν πρᾶτ-
 τειν αὐτῷ ὑπὲρ ἐμοῦ. Πιο. μαν-
 θάνω

fuso quodā veneno, dul-
 ci illo quidem & fragrā-
 ti, cæterum ad insidias
 struendas præsentissimo
 & maxime turbulento.
 Nam statim omnia vide-
 bantur mihi, posteaquā
 bibissem, circumagitari,
 & antrum ipsum inuer-
 tebatur, & prorsum ap-
 pud me amplius ipse nō
 eram. Postremo autem
 somno correptus iacui.
 Ille vero exacuato ve-
 ste, eodemque igne suc-
 censo, insuper etiam ex-
 cæcavit me dormientē.
 Et ex eo iam tempore
 cæcus tibi sum Neptune.
 ΝΑΡ. Vt alte nimis
 dormisti o fili, qui non
 interea exilueris, cum
 excæcareris. Vlysses igitur
 ille quo pacto effu-
 git? Non enim, sat scio,
 potuit dimouere saxum
 a foribus. CYC. At ego
 amoui ipsum, quo facili-
 us illum comprehende-
 rem inter egrediendum.
 At collocato meipso ad
 fores, extensis manibus
 venabar, solis dimissis in
 pascua ouibus, & arieti
 negotio dato, quænam
 ipsum agere p me opor-
 teret. ΝΑΡΤΥ. Intel-
 ligo

Igo rem. Sub illis latuit te, clam se subducens. At cæteros certe Cyclo pas conveniebat te inuocare cōtra ipsum. CY. C I O. Conuocaui illos, pater, atque etiam venerunt. Sed postquam me interrogassent insidiatoris nomen, atque ego dicerem Neminem esse, insanire me arbitrati, relicto me iterum discesserunt. Ita imposuit mihi execrabilis, nomine. Et quod maxime mihi ægre fuit contumeliose obiecta mihi clade hac, Ne pater quidē Neptunus, inquit, leuabit te hoc malo. NEPTV. Confide fili, vlciscar enim ipsum, vt sentiat, etiamsi cæcitatem oculorū mederi impossibile, nauigantes certe tamen sermare vel perdere, penes me esse, nauigat autem adhuc.

Alphei & Neptu- ni.

Quid hoc, Alphee, quod tu solus aliorū in mare delapsus, neq; cum sanguine misceris, perinde

δαίω ὑπ' ἐκείνοις, ὅτι γὰρ ἔλαθεν ὑπεξελθών σε. ἀλλὰ τοὺς ἄλλους ἱεὶ Κύκλωπας ἔδει ὀπιλοῦσθαι ἐπ' αὐτόν. Κύ. σωκεῖσθε ὦ πατέρες, καὶ ἦκον. ἐπεὶ δὲ ἤρξαντο τῷ ὀπιβουλῶντος τὸ ὄνομα, καὶ γὰρ ἔφην, ὅτι Οὐ τις ὄντι, μελαγχολᾶν οἰκνέοντες με, ὥχοντο ἀπίοντες. οὕτω κατεσοφίσατό με ὁ κατάρκτος τῷ ὀνόματι. καὶ ὁ μάλιστα ὑψίατέ με, ὅτι καὶ οὐκ εἰδίζων ἐμὲ τὴν συμφορὰν, οὐδ' ὁ πατὴρ φησιν, ὁ Ποσειδῶν ἰάσεται σε. Ποσ. δάσκει ὦ τέκνον. ἀμυνῶμαι γὰρ αὐτόν, ὥς μάθη, ὅτι εἰ καὶ πᾶσι μὲν ὀφθαλμῶν ἰᾶσθαι ἀδύνατον, τὰ γούν τῃ πλεοντων τὸ σώζειν αὐτοὺς καὶ ἀπολλύειν, ἐπ' ἐμοὶ πόρρεσι. πλεῖ δὲ ἔτι.

ΑΛΦΕΪ καὶ Πο- σειδῶντος.

Τί τοῦτο ὦ Αλφειέ, μόνος ἄλλων ἐμπεσὼν εἰς τὸ πᾶλαγος, οὕτε ἀναιμίγνυσαι τῇ ἅλμῃ

ἔλμῃ, ὥς ἔδος ποταμοῖς
 ἅπαντι, οὔτε ἀναπούεις σε-
 αὐτὸν διαχυθεῖς, ἀλλὰ διὰ
 τῆς θαλάττης ξυμεινῶς, καὶ
 γλυκὺ φυλάττων τὸ ῥέθρον,
 ἀμύγῃς ἔτι καὶ καθαροῖς
 ἐπέγει. οὐκ οἶδ' ὅποι βύ-
 ριος ὑποδὺς, κατὰ περ οἱ
 λάροι καὶ ἐρωδιοὶ, εἰκας
 ἀνακύψαι σου, καὶ αὐθις
 ἀναφαίνεν σεαυτὸν. Αἰ.
 ἐρωτικόν τι τὸ παῖγμά
 ἔστιν ὃ Πόσειδον. ὥς μὴ
 ἔλγῃ. ἡράδης δὲ καὶ αὐ-
 τὸς πολλὰ κίς. Ποσειδ. γυ-
 ναικὸς ὃ Αλφειὲ ἢ νύμφης
 ἑρῆς, ἢ καὶ τῆς Νηρηίδων
 αὐτῆς μιᾶς; Αἰφ. οὐκ ἀλ-
 λά πηγῆς ὃ Πόσειδον.
 Ποσειδ. ἢ δὲ ποῦ σοι γῆς
 αὐτὴ ῥεῖ; Αἰφ. νησιῶτις
 ἔστι σικελικὴ. Αἰφ. θούσαν
 αὐτὴν καλοῦσιν. Ποσειδ.
 οἶδα οὐκ ἀμορφοῦ ὃ Αλ-
 φειὲ τίμω Αἰφ. θούσαν, ἀλλὰ
 διαμύγῃς τέ ἔστι, καὶ διὰ κα-
 θαροῦ ἀναβλύζει, καὶ τὸ ὕ-
 δωρ ὅτι παρέπει ταῖς ψυφί-
 σιν, ὅλον ὑπὲρ αὐτῆς φανέ-
 μρον

inde ut solent cætera flu-
 mina omnia, neque dif-
 fusus, sed per mare, ve-
 lut concretus, ac dulci
 custodito fluore, incor-
 ruptus etiã & purus cur-
 su laberis? Nescio quo
 locorum in profundum
 te ipso quemadmodum
 gaudere atque ardeat faci-
 unt, submerso, ac vide-
 ris rursũ emergere quo-
 que alibi, & te ipsum ite-
 rum spectandum exhibe-
 re. A L P. Amatoria quæ-
 dam res hæc est, Neptu-
 ne, quamobrem ne mi-
 hi vitio vertas. Amasti
 autem & ipse sæpenume-
 ro. N E P. Mulierem ne,
 Alpheæ, an nymphetam
 amas, an etiam Nerei-
 dum ipsarum unam ali-
 quam? A L P. Non, ve-
 rum fontem Neptune
 quendam. N E P T V. Vbi
 igitur terrarum ille ma-
 nat? A L P. Insularis est,
 in Sicilia, Arethusam ip-
 sum vocant. N E P. Scio.
 Non deformem sanæ.
 A L P H. Arethusam a-
 mas, sed & liquidus fons
 illa est, & per purum e-
 bullit, & ipsi aquæ etiã
 calculi gratiã addunt, su-
 pra quos tota ea velut ar-

gentez apparet. ALPH. Ut vere nosti fontē hūc , Neptune , ad illum igitur abeo nunc. N.B. Sed abi quidem , & feliciter utere amore. illud autē mihi dic, vbi tu Arethusa conspicatus es , Arcas ipse cum sis , fons autem ille in Syracusis manet ? A.L. Properantem me moraris , Neptune , curiose nimis interrogando. N.B.P. Probe dicis. Abi igitur ad amatam. Ac emergens iterum e mari , eodē alueo cum fonte illo miscearis & in vnam aquam redigamini.

Menelai & Pro- teci.

At in aquam conuer-
ti te Proteu , incredibi-
le adeo non est , marinus
vtique cum sis , etiam
arborem fieri , tolerabi-
le, præterea & in leonē,
aliquando muteris licet
tamen neque hoc supra
fidem est. Quod si autē
& ignem fieri te possibi-
le est , cum in mari ha-
bites , hoc omnino mi-
ror, neque adducor , vt
cre-

μνον ἀργυροειδές. ΑΛ. ὅς
ἀληθῶς οἶδα πλὴν πηγὴν
ὧ Πόσειδον. παρ' ἐμείνων
οὐκ ἀπέρχομαι. ΠΟΣ. ἀλλ'
ἀπιθι μὲν, καὶ εὐτίχῃ ἐν τῷ
ἔρωτι. ἐμείνο δέ μοι εἰπὲ,
ποῦ πλὴν Ἀρέθουσας εἶδες,
αὐτὸς μὲν ἀρκάς ὢν, ἢ δὲ ἐν
Συρακούσαις ὄν. ΑΛ. ἐπι-
γόμενον με κατέχεις ὧ Πό-
σειδον. περίεργα ἐρωτῶ.
ΠΟΣ. εὖ λέγεις. χάρεαι παρὰ
πλὴν ἀγαπαμβρίων. καὶ ἀνα-
δύς ἀπὸ τῆς θαλάσσης, ξυ-
αυλία μίγνυσο τῇ πηγῇ, καὶ
ἐν ὕδαρ γίνεσθαι.

Μενελάου καὶ Πρωτέως.

Αλλὰ ὕδαρ μὲν σε γί-
νεσθαι, ὧ Πρωτεύς, οὐκ
ἀπίδατον, ἐνάλιον γὰρ ὄν-
τα, καὶ δένδρον ὅτι φορη-
τὸν, καὶ ἐς λέοντα ὁπότε
ἀλλαγείης, ὅμως οὐδὲ τοῦ-
το ἔξω πίστεως. εἰ δὲ καὶ
πῶς γίνεσθαι δυνατὸν ἐν
τῇ θαλάσσῃ οἰκουῦντα, τοῦ-
το πάνυ θαυμάζω, καὶ
ἀπιστῶ.

ἄπιστ᾽. Πρω. μὴ δαυμά-
σης ὃ Μενέλαε. γίγνομαι
γάρ. Με. εἶδον καὶ αὐτός. ἀλ-
λά μοι δοκεῖς, εἰρήσι) γὰρ
πρὸς σέ, γοητεῖαν τινὰ προσ-
άγειν τῷ πρᾶγματι, καὶ τοὺς
ὀφθαλμοὺς ὀξαπατᾶν ἥν
θεῶντων, αὐτὸς οὐδὲν τοιοῦ-
το γιγνόμενος. Πρω. καὶ τίς
αὖ ἢ ἀπάτη ὅπῃ ἥν οὕτως
ἐναργῶν ἡύοιτο; οὐκ ἀνι-
σχυμένοις τοῖς ὀφθαλμοῖς
εἶδες, ἐς ὅσα μετεποίησα
ἐμαυτόν; εἰ δὲ ἄπισεῖς, καὶ
τὸ πρᾶγμα ψευδὲς εἶναι
δοκεῖ φαντασία τις πρὸ ἥν
ὀφθαλμῶν ἰσαμῆν, ἐπει-
δὲ πῦρ ἡύωμαι, προσένε-
γέ μοι ὃ ἡναιότατε τῷ
χεῖρα. εἴη γάρ, θεῶμαι μέ-
ρον, καὶ τὸ καίειν τότε μοι
πρόσιτιν. Με. οὐκ ἀσφα-
λὴς ἡ πείρα ὃ Πρωτέρῳ. Πρω.
σὺ δὲ μοι Μενέλαε δοκεῖς
οὐδὲ πολὺ ποῦν ἑραχένας
πάποτε, οὐδ' ὃ πάχει ὃ ἰχ-
θὺς οὗτος εἶδέναι. Με. ἀλ-
λά τὸν μὲν πολὺ ποῦν εἶδον,
ὃ πάχει δὲ, ἠδὲν αὖ μά-
λοιμι

credam. P ρ ο τ. Ne mi-
reris Menelae, fieri e-
nim soleo. M η ν ε. Vidi
& ipse, veruntamen vi-
deris mihi (dicitur enim
hic apud te) praeftigias
quasdam adhibere rei, ac
que intuentium oculos
decipere, cum interim
ipse nihil tale fias. P ρ ο
Et quznam adeo decep-
tio in rebus sic manife-
stis fieri queat. An non
apertis oculis vidisti in
quam multa ipse me trās
formauerim? Quod si ve-
ro non credis, & res haec
tibi falsa videtur, nempe
apparentia quaedam ina-
nis ante oculos obuer-
sans, posteaquam ignis
factus fuero, applica mi-
hi, heus generose tu,
manum. Nimirum sen-
ties, videar ne tantum
ignis, an & vrendi vim
habeam. M η ν ε. Pe-
riculosum est experimen-
tū hoc Proteu. P ρ ο τ.
At tu Menelae vide-
ris mihi neque Polypum
vidisse vnquam, neque
etiam quid pisci huic ac-
cidere soleat, scire. M η.
Verum Polypum ipsum
quidem vidi, quae vero
accidant illi, libenter ex

te cognouerim. PRO. Cuicunque saxo accedens, acetabula sua applicuerit, atque affixus inhæserit cingamentis, illi seipsum similem efficit, mutatque colorē, imitando saxum, quo videlicet lateat piscatores, nihil ab illo variās, neque manifestus existens ob hoc, sed assimilatus lapidi. MEN. Ferunt hæc. Sed tuum hoc multo magis omnem opinionem excedit Proteu. PRO. Nescio, Menelae, cuinam alteri facile credas, qui tuis ipsius oculis non credas. MBN. Videns equidem vidi, sed tamen res ipsa monstro similis est, eundem videlicet ignem atque aquam fieri.

Panopes & Gale- nes.

Vidisti ne Galene heri, qualia fecit Eris, ad cœnā in Theffalia, propterea quod non & ipsa vocata fuerat ad conuiuium? GAL. Haud conuiuata equidem vobiscum tum tui. Nam me

Ne-

θάρμι παρὰ σου. Πρω. ὁποῖα αὐτὴ πέτρα προσελθὼν ἀρμόσῃ τὰς κοτύλας, καὶ προσφύς ἔχεται κατὰ τὰς πελεκταίας, κείνη ὁμοίον ἀπεργάζεται αὐτὸν; καὶ μεταβάλλει τὴν χεῖρα, μιμούμενος τὴν πέτραν, ὡς αὐτὴ λάβη τοῦ ἀλίου, μὴ διαλλάττων, μηδὲ φανερὸς ὢν διὰ τοῦτο, ἀλλ' ἰοικὰς τῷ λίθῳ. Με. φασι ταῦτα. τὸ δὲ σὺν πολλῷ παραδοξότερον ὧ παρα- τοῦ. Πρω. οὐκ οἶδα, ὧ Με- νέλαε. τί νι αὐτὴ ἄλλῃ πιστεύ- σεις, τοῖς σιαυτοῦ ὀφθαλμοῖς ἀπιστῶν; Μι. ἰδὼν εἶδον. ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα τε- ράσιον, τὸν αὐτὸν πῦρ καὶ ὕδωρ γίγνεσθαι.

Πανόπης καὶ

Γαλιώνης.

Εἶδες ὧ Γαλιώνη χεῖρας, οἷα ἐποίησεν ἡ Εἰς παρὰ τὸ δᾶπνον ἐν Θεσσαλίᾳ, διότι μὴ καὶ αὐτὴ ἐκλήθη ἐς τὸ συμπόσιον; Γαλ. οὐ ζυνει- σιόμην ὑμῖν ἔγωγε, ὁ γὰρ

Πο-

Ποσειδῶν ἐκέλευε με ὦ
 Πανόπη, ἀκύμαντον ἐν το-
 σούτῳ φυλάττειν τὸ πέλα-
 γος τίδ' οὐκ ἐποίησεν ἡ Εἰς
 μὴ παροῦσα; Παν. ἡ Θέτις
 καὶ ὁ Πηλεὺς ἀπειληλύθισαν
 ἐς τὴν θάλαμον, ὑπὸ τῆς
 Ἀμφιτρίτης καὶ τοῦ Ποσει-
 δῶνος παρεπιμφθέντες. ἡ
 Εἰς δ' ἐκ τοσούτῳ λαθοῦσα
 πάντας, ἐδυήθη δὲ ἑαδί-
 ως, ἥνδ' ἡμῶν πινόντων ἐνίων
 δὲ κροτουμένων, ἡ τῶ Α-
 πώλωνι κιθαρίζοντι, ἡ ταῖς
 μούσαις ᾄδούσαις ποσι-
 χόντων τὸν νοῦν, ἐβάλεν
 ἐς τὸ συμπόσιον μῆλόν τι
 πάγκαλον χερσοῦ ὄλον ὦ
 Γαλήνη. ἐπεγέγραπτο δὲ, ἡ
 καλὴ λαβέτω. κυλινδού-
 μῃον δὲ τοῦτο ὥσπερ ὄξυπί-
 τηδες, ἔκειν ἔνθα Ἡρα τε καὶ
 Ἀφροδίτη καὶ Ἀθηνᾶ κατε-
 κλίνοντο. καὶ πρὶν δὴ ὁ Εἰμῆς
 ἀνελόμενος ἐπιλέξαστο τὰ
 γεγραμμένα, αἱ μὲν Νηρηί-
 δες ἡμεῖς ἀπισιωπήσαμεν.
 τί γὰρ ἔδδ' ποιεῖν, ἐμείνων πα-
 ρουσῶν; αἱ δὲ ἀντεποιῶντο
 ἰκάστη,

Neptunus iusserat, tran-
 quillum interea, Pano-
 pe, servare pelagus. Sed
 quid fecit Eris, cū prae-
 sens non adesset? P A N.
 Thebis ac Peleus conces-
 serant intro in thalamū
 deducuntibus ipsos Am-
 phitrite ac Neptuno. In-
 terea autem Eris, clam
 cæteris omnib. (id quod
 facile illi tum fuit, aliis
 bibentibus, quibusdam
 autem applaudentibus,
 vel Apollini citharam
 personanti, vel Musis
 ore modulantibus adhi-
 bendo animum) proiecit
 in convivium pomum
 quoddam admodum pul-
 chrum, aureum totum,
 α Galene. Inscriptum
 autem erat his verbis,
 Formosa accipiat. Dum
 igitur volutatur hoc tan-
 quam ex composito ia-
 ctum, peruenit eo loci,
 vbi Iuno & Venus & Mi-
 nerua accumbebant, De-
 inde vbi Mercurius sub-
 lato illo, legit ea, quib;
 illud inscriptum erat.
 Nos quidem Nereides
 cum silētio sedebamus,
 quid enim agendum es-
 rat, illis præsentibus? Η-
 λæ vero inter se contem-
 debant

debant, ac quælibet suū illud esse volebat. Et nisi Iupiter se ipsum interposuisset, etiam ad manus usque res hæc processisset. Verum ille, ipse quidem, inquit, non feram iudicium de hoc, tamen si illæ ipsum iudicare vellent, sed in Idæ ad Priami filium abite, qui & discernere novit, quænam formosior sit, ut pote elegantix studio sus & ipse, & non facile, talis cum sit, iudicaverit male. GAL. Quid igitur ad hæc Dex illæ, Panope? PANO. Hodie arbitror, in Idam abeunt. GAL. Et quis veniet paulo post, qui nobis renunciaret eam, quæ vicerit? PAN. At iam nunc tibi affirmo, quod nulla alia vincet, veniente in certamen Venere, nisi arbiter ipse omnino exequatur.

Tritonis, Amymones & Neptuni.

Ad Lernam, Neptune, quotidie venit aquatum virgo, pulchra omnino species. Haud equidem

ἐκάσῃ, καὶ αὐτῆς εἶναι τὸ μῆλον ἡξίου. καὶ εἰ μήγε ὁ Ζεὺς διέστητεν αὐτὸς, καὶ ἄλλῃ χειρῶν προὔχοντος τὸ πρᾶγμα. ἀλλ' ἐκείνος αὐτὸς μὲν, οὐ κρινῶ, φησὶ, περὶ τούτου, καὶ τοὶ ἐκείναι αὐτὸν δικάσαι ἡξίω. ἅπιτε δὲ ἐς τὴν Ἰδῶν παρὰ τὸν Πριάμου παῖδα. ὃς οἶδέ τις διαγῶναι τὴν καλλίονα φιλόκαλος ὢν, καὶ οὐκ ἂν ἐκείνος κρίναι κακῶς. Γαλ. τί οὖν αἰδεῖσθαι, ὦ Πανόπη. Παν. τήμερον, ὅμαι, ἀπίασαι πρὸς τὴν Ἰδῶν. Γαλ. καὶ τις ἡξεί μετὰ μικρὸν ἀπαγγέλλων ἡμῖν τὴν κρατοῦσαν. Παν. ἤδη σοι φημι οὐκ ἄλλα κρατήσει, τῆς Αφροδίτης ἀγωνίζομένης. ὡς μή τι πάνην ὁ διακτητὴς ἀμβλυώπῃ.

Τρίτων, Ἀμυμώνης καὶ Ποσειδῶνος.

Τρίτων.

Επὶ τὴν λέραν, ὦ Πρόσφρον, παραγίγναι καθ' ἐκάστην ἡμέραν ὑδρουσομένη παρὰ δένος.

Δένος, πάγκαλόν τι χῆμα,
 οὐκ οἶδα ἔγωγε καλλίω
 παῖδα ἰδών. Ποσ. ἐλευθέ-
 ραν τινα ὃ Τρίτον λέγεις,
 ἢ θειράπαινά τις ὑδροφόρος
 ὄσιν. Τρί. οὐ μύρουμ' ἀλλὰ
 τοῦ Δαναοῦ ἐκείνου θυγά-
 τῆς, μία γὰρ πεντήκοντα
 καὶ αὐτὴ, Ἀμυμώνη τοῦνο-
 μα. ἐπυθόμην γὰρ, ἢ τις
 καλεῖτο, καὶ τὸ γένος. ὁ Δα-
 ναὸς δὲ σκληραγωγεῖ τὰς
 θυγατέρας, καὶ αὐτοῦργεῖν
 διδάσκει, καὶ πέμπει ὕδα-
 ρι ἀρυστομήσας, καὶ πρὸς τὰ
 ἄλλα παιδεύει ἀδίκους εἶ-
 ναι αὐτάς. Ποσειδ. μόνη
 δὲ παρσγίνεται μακρὰν οὐ-
 τω πλὴν ὁδὸν ὅξ' Ἀργεὺς ἐς
 Λέραν; Τρί. μόνη. πολυ-
 δίφον δὲ τὸ Ἀργεὺς, ὥς οἶ-
 δα, ὥς ἀνάγκη αἰεὶ ὑδρο-
 φορεῖν. Ποσ. ὃ Τρίτον, οὐ
 μετρίως με διετράξας, εἰ-
 πὼν τὰ περὶ τῆς παιδός. ὥς
 ἰωμὴν ἐπ' αὐτῷ. Τρί. ἰω-
 μῶ. ἥδη γὰρ κακὸς τ' ὑδροφο-
 ρίας. καὶ χεδὸν πού κατὰ
 μέσῳ τῷ ὁδῷ ὄσιν, ἰούσα
 ἐς τὴν

dem scio, formosiorē
 vllam puellā vidisse me.
 N a p. Liberam ne dicis
 Triton, an vero serva
 quæpiam est, quæ aquā
 ferre solet. T r i. Mini-
 me vero, sed Danaī il-
 lius filia, vna ex quinquā-
 ginta istis, etiā ipsa est,
 Amymone nomine. In-
 terrogavi enim, & quæ
 vocaretur, & genus ip-
 sius. Danaus autem du-
 riter admodum educat
 filias, & opus manu face-
 re ipsas docet, & ad a-
 quam hauriendam mit-
 tit, & ad alias res agen-
 das instituit, impigræ ip-
 sæ vt sint. N a p. Solane
 autem venire solet lon-
 gam adeo viam, ex Ar-
 gis ad Lernam vsque?
 T r i. Sola, nam siticu-
 losum ipsum Argos est,
 vt nosti. Quare necesse
 est, semper aquatum ve-
 nire illam. N a p. Non
 mediocriter affecisti me
 animo, o Triton, qui mi-
 hi hæc de puella narra-
 ris. Quare eamus ad ip-
 sam. T r i. Eamus, iam
 enim tempus quoq; est,
 cum aquatum ire solet.
 Ac prope alicubi circa
 mediam viam est peten-
 do

do Lernam. N E P. Proinde currum iunge, vel, ad hoc longiorem rebus moram iniiciet, submittere equos iugo, & currum apparare. Tu vero potius delphinem mihi aliquem, ex velocibus illis huc siste, inequitando enim illi quam celerime prouehar. T R I. Ecce tibi hunc delphinū omnium velocissimum. N E P. Probe sane, prouehamur igitur. Tu vero iuxta natando consequere me Triton. Ac postea quam ad Lernam iam aduenimus, ego quidem hic in insidiis ero, tu autē speculando oblerua, quādo illam accedentē sentias. T R I. Eccam tibi, prope est. N E P. Formosa, Triton & in ipso ætatis flore puella hæc, sed comprehendenda nobis est. A M Y. Heus homo, quo me hinc correptam abducis? plagiarium quispiam es, ac videris ab Aegypto, patruo nostro, ablegatus esse, quare clamando patrem vocabo. T R I. Tace Amymone, Neptunus hic est. A M Y. Quid Neptunum mihi

par-

ἔς πῶς Λέρναν Πρῶσιδ. οὐκ-
οὐκ ἔσῳξον τὸ ἄρμα. ἢ
τοῦτο μὲν πολλὴν ἔχει πῶς
διατρίβῃ ὑπάγειν τὸ ἴσ-
πους τῇ ζεύγῃ, καὶ τὸ ἄρ-
μα ὀπισθευάζειν; σὺ δὲ
ἀλλὰ δελφινά μοι τινα πῶς
ἀκέρων παρέστητον; ἐφιπ-
τάσσομαι γὰρ ἐπ' αὐτοῦ τά-
χιστα. Τρί. ἰδοὺ σοι οὗτο-
σὶ ὁ δελφίνων ἀκέρτατος.
Ποτ. εὖ γε ἀπειλῶντων.
σὺ δὲ παρενήχου ὦ Τρίτων.
καὶ περὶ παρὰ τὴν εἰς πῶς
Λέρναν, ἐγὼ μὲν λοχίσσω
ἐν ταῦτά σου, σὺ δ' ὑπο-
σκόπει, ὅπως αὐτὴ αἰὶν πο-
σιούσαν αὐτῶν. Τρί. αὐτῇ
σοι πλησίον. Ποτ. καλὴ ὦ
Τρίτων, καὶ ὡραία παρδένος.
ἀλλὰ συλληπτεῖα ἡμῶν ὄντιν.
Αμυ. ἀνδρῶν περὶ με ξυ-
ναρπάτας ἄγεις; ἀνδρα-
ποδιστὴς εἶ, καὶ εἰκας ἡμῶν
ἀπ' αἰγύπτου τοῦ Δείου
ὀππτεμφοῦμαι. ὥστε βοήτο-
μαι τὸν πατέρα. Τρί. σιῶ-
πῃτον ὦ Αμυμόνη. ποτε-
δῶν ὄντιν. Αμυ. τί ποτε δῶν
λέ-

λέγεις; τί βιάζῃ με ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἰς τὴν θάλατταν κα-
θέλκεις; ἐγὼ δὲ ἀποπνιγήσο-
μαι ἢ ἀθλία καταδύσα. Πο-
δάξῃ, οὐδὲν δεινὸν πάθης,
ἀλλὰ καὶ πηγνύῃ ἐπ' ὤμων σου
ἀναδοθῶναι ἰάτῳ ἐνταῦθα.
πατάξας τῇ τριαίνῃ τὴν
πέτραν, πλυσίον τοῦ κλύσ-
ματος. καὶ σὺ εὐδαίμων ἔσῃ
τε καὶ μόνῃ σὺ ἀδελφῶν οὐχ
ὑδροφορήσεις ἀποθανοῦσα.

Νότῃ καὶ Ζεφύρῳ.

Ταῦτ' αὖτις ὁ Ζέφυρος τὴν
δάμαλιν, ἣν διὰ τῆς πελάγους
εἰς αἴγυπτον ὁ Ερμῆς ἄγει, ὁ
Ζεὺς διεκόρησιν, ἀλοὺς ἔρω-
τι; Ζε. ναὶ ὦ Νότε, οὐ δά-
μαλις δὲ τότ', ἀλλὰ παῖς
ἦν τοῦ ποταμοῦ Ἰνάχου.
νῦν δὲ ἡ Ἥρα τοιαῦτ' ἐποίη-
σεν αὐτῇ ζήλου τῆσ' ἑσέως,
ὅτι καὶ πάντ' ἐώρα ἐρωγὰ τῇ
Δία. Νό. νῦν οὐκ ἔτι ἐξ ἄ-
τῆς βοῆς; Ζε. καὶ μάλα. καὶ
διὰ τοῦτο εἰς αἴγυπτον αὐτῇ
ἐπέμψεν, καὶ ἡμῖν προσέταξε,
μὴ κυμαίνειν τὴν θάλασσαν,
ἵνα αὐτῇ

narras? cur mihi o homo-
vīm facis, atque hinc in
mare abstrahis? Ego ve-
ro suffocabor misera, sub
mersa aquis. N E P. Bo-
no animo sis. Nihil gra-
ue patiaris, sed & fontē
cognominem tibi emana-
re hic sinam, percussio
tridente saxo hoc, iuxta
aestuarium, & tu ipsa fe-
lix atque beata eris, ac
sola sororum obita mor-
te, aquam non gestabis.

Noti & Zephyri.

Num hanc Zephyre,
iuuencam, quam per ma-
re in Aegyptum Mercu-
rius ducit, Iupiter, a-
more captus, vitiauit?
Z E P H. Hanc ipsam, No-
te, sed iuuenta tum non
erat, sed puella, Inachi
fluuii filia. Nunc autem
Iuno talem ipsam effigia-
uit, aemulatione amoris
comota, propterea quod
videbat Iouē illam pror-
sus deperire. N o. Pro-
inde etiam nunc bouem
illum amat? Z E P H. At-
que admodum, & pro-
pterea in Aegyptū ipsa
misit, nobisque dixit, ne
conturbaremus mare, do-
nec

nec illa transnataffet, ut quæ illic paritura sit, fert autē vterum modo, Deusque fiet, cum ipsa, tum quod ex ea partum erit. N o. An iuuenca Deus? ZEPH. Atque admodum Note, imperabitque, inquit Mercurius, nauiganribus, ac nostra erit domina. ut quemcunque nostrum volet, emittat, vel prohibeat aspirare. N o T. Colenda igitur obseruandaque nobis erit Zephyre, iam domina certe cū sit. Nam per Iouem, beneuolentior eo pacto nobis erit. ZEPH. Sed .n. iam traiecit, & in terram enatauit. Vides, ut non amplius quadrupes incedat, sed erectam ipsam, Mercurius denuo mulierem, formosam prorsus reddidit. N o. Mira nimirum hæc Zephyre, nusquam amplius neque cornua illius, neque cauda, neque tibiæ bifidæ, sed amabilis puella est. Cæterū Mercurio quidnam accidit, qui se ipsum mutauit, & ex adolescente factus est quispiam, caninam faciem

ἔς' αὖ διαγίγνεται, ὡς ἀποτεκούσα ἐκεί, κύει δὲ ἤδη, θεὸς γένοιτο καὶ αὐτὴ καὶ τὸ τέχθ'εν. Νό. ἡ δάμαλις θεός; Ζεφ. καὶ μάλα ᾧ Νότι. ἄρξῃ τε ὁ ἐρμῆς ἔφη τῶν πλειόντων, καὶ ἡμῶν ἔσαι δεσποινα, ὃν τινα αὐτῶν ἐθέλη ἐκπέμψαι, ἢ καλῶσαι ὀπιπτεῖν. Νό. Διεραπενυτία τοιγαροῦν ᾧ Ζέφυρε, ἤδη δὲ σπονγὰ γε οὕτα, γῆ Δία, εὐνουστέρα γὰρ οὕτω γένοιτο. Ζεφ. ἀλλ' ἤδη γὰρ διετέραςσι, καὶ ἔξενυσσιν ἔς τὴν γῆν. ὅρῳ ὅπως οὐκέτι μὴ τιτραποδισί βαδίξει; ἀνεδάσας δ' αὐτὴν ὁ Ἑρμῆς, γυναῖκα παγκάλῳ αὐτῇς ἐποίησε; Νό. παρόδοξα γοῦν ταῦτα ᾧ Ζέφυρε. οὐκ ἔτι τὰ κέρατα, οὐδὲ οὐρά, καὶ διχνηλὰ τὰ σκέλη, ἀλλ' ἐτέραςτος κῆρ. ὁ μὲν τοι Ἑρμῆς τι παθὼν, μεταβέβηκεν ἑαυτὸν, καὶ αὐτὸν ναιῖον κυνοπρόσωπος γέγνηται.

ῥήναι. Ζέφ. μὴ πολυπραγ-
μονῶμεν, ὅτι ἀμεινον ἐκεί-
νος οἶδε τὰ πρακτέα.

Ποσειδῶν καὶ
Δελφίνων.

Εὖγε ὦ Δελφίνε, ὅτι ἀεὶ
φιλάνθρωποι ἐσσι, καὶ πά-
λαι μὲν τὸ τῆς Ἰνούς παι-
δίον ὅππῃ τὸν ἰδμεν ἐκομί-
σατε, ὑποδεξάμενοι ὑπὸ
ῥῆ' Σκιρωνίδων μετὰ τῆς
μητρὸς ἐμπισόν. καὶ νῦν
σὺ τὸν χιθαροδὸν τοῦτον
τὸν ἐκ Μιθύμνης ἀναλα-
βὼν, ἔξενήξῃς ἐς Ταίναρον
αὐτῇ σκυῇ καὶ χιθάρα.
οὐδὲ φειδέις, κακῶς ὑπὸ
ῥῆ' ταυτῆ' ἀπολλύμενον.

Δελφ. μὴ θαυμάσης ὦ Πό-
σειδον, εἰ τοὺς ἀνθρώπους
οὕτω παροῦμεν, ἔξ ἀνθρώ-
πων γὰρ καὶ αὐτοὶ ἰχθύες γε-
νέσθωσι. Ποσ. ἢ μέμφομαι
γὰρ πρὸς Διονύσω, ὅτι ὑμᾶς
καταπαραμαχίσας μετέβα-
λε, δέον χειρώτασθαι μένον,
ὥσπερ τοὺς ἄλλους ὑπηγά-
γιστο, ὅπως γῶν τὰ μετὰ τῇ

Ἀρίονα

em prae se ferens. ZEP.
Ne curiosius persequātur
ista, quandoquidem me-
lius ille, quae faciendae
sint, nouit.

Neptuni & Delphi
num.

Laudo, recte facitis
Delphines, quod semper
amantes hominum estis.
Nam & olim Inonis fili-
um in Isthmū portastis,
exceptū a Scironiis sco-
pulis, vnde cum matre
praecipitatus fuerat. Et
nunc tu Citharædo isto
Methymnensi, cum ipso
ornatu & cithara rece-
pto, in Tanarum enata-
sti, neque passus es in-
digne a nautis perire il-
lum. DELP. Ne mire-
ris Neptune si hominib.
benefacimus, nam & ip-
si ex hominibus pisces fa-
cti sumus. NEP. Atque
equidem ob id reprehen-
do Bachum, quod vos
nauali praelio superatos
ita transformauit, cum
deberet captiuos solum
in deditionem accipere,
quemadmodum & cæte-
ros in potestatem rede-
git. Sed quo pacto, cum

G

Ario

Arione hoc, quod accidit, sese habet? DELP. Periander iste, puto, delectabatur homine, ac sæpe illum ad se accersibat artis gratia. Ille autem dives iam factus a tyranno, concupiuit, nauigando in patriam, Methymnam videlicet, spectandas ibi diuitias suas exhibere. Ac conscensa ad traiciendum naui, hominum quorundam sceleratorum, posteaquam cognitus est, multum auri secum ferre, vbi ad mediū ferme Aegeum peruentū fuit, insidiari illi nautæ cœperunt. Ille vero (nam auscultabam omnia, iuxta nauigium natando) quoniam iam hoc vobis ita visum est, inquit, ac me saltem assumpto ornatu, & decantato prius mihi ipsi funebri aliquo carmine, volentē sinite præcipitare meipsum. Concesserūt nautæ. Tum ille assumpsit ornatū, & cecidit omnino leuis, & cecidit in mare, tanquam statim omnino moriturus. Ego vero excepto acque imposito illo, enataui.

Αρίονα τοῦτον ἐχρῆτο ὃ δὲ λήφιν; Δελ. ὁ Περίαςανδρος, ὁμαί, ἔχαιρεν αὐτῷ, καὶ πολλάκις μετεπέμπετο αὐτὸν ὅπῃ τῇ τέχνῃ. ὁ δὲ πλουτίσας παρὰ τὴν τυραννίδα ἐπεθύμησε πλείυτας ὀικαδὲ εἰς τὴν Μήθυμναν, ὅπως ἔξασθαι τὸν πλοῦτον. καὶ ὅπως πορευθείη τινὸς κακούργων ἀνδρῶν, ὡς ἔδοξε πολλῶν ἄσσαν χρυσὸν καὶ ἀργυροῦς, ἐπεὶ κατὰ μέσον τὸ Αἰγαῖον ἐχρῆντο, ὅπως βουλεύουσιν αὐτῷ οἱ ναῦται. ὁ δὲ, ἡμερόμενον ὅτι πάντα, παρῆναι τῷ σκάφει, ἐπεὶ ταῦτα ὑμῶν δέδοκται, ἔφη, ἀλλὰ τί μὲ σκευὴ ἀναλαμβάνοντά με, καὶ ἅπαντα θρυλῶν τινα ἐπ' ἑμαυτῷ, ἐκόντα ἑάσατε εἶσαι ἑμαυτόν. ἐπέτρεψαν οἱ ναῦται. καὶ ἀνέλαβε τὴν σκευὴν. καὶ ὥς πάντων λιγυρῶς, καὶ ἔπεισιν εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς αὐτίκα πάντως ἀποθανούμενος. ἐγὼ δὲ ὑπολαβὼν, καὶ ἀναδέμενος αὐτὸν, ὅξεν ἔξιμι.

ῥῆμα ἔχων εἰς Τάϊνον. Πο.
ἐπαυῶ τῆς φιλομουσίας.
ἄξιον γὰρ ἔμειδον ἀποδέδω-
κας αὐτῇ τῆς ἀκροάσεως.

Ποσειδῶν καὶ
Νηρηίδων.

Τὸ μὲν σινὸν τοῦτο, ἐς ὃ
ἡ παῖς κατωμένει, ἐλλή-
ποντος ἀπ' αὐτῆς καλεί-
ται. τὸν δὲ νεκρὸν, ὑμεῖς ὦ
Νηρηίδες παραλαβοῦσαι,
τῇ Τροάδι προσενέγκατε,
ὡς ταφείν ὑπὸ τῇ ὀπχω-
ρίῳ. Νηρ. μὴδαμῶς ὦ Πό-
σειδον. ἀλλ' ἐνταῦθα ἐν πρὶ
ἐπανύμῳ πελάγει τεθά-
φειται. ἐλευῖμεν γὰρ αὐτῇ, ὅ-
κλις αὐτῇ τῆς μητρὸς πε-
πονθῆαν. Ποσ. τὸτο μὲν ὦ
Ἀμφιτρίτη οὐδέ μοι. οὐδ'
ἄλλως καλὸν ἐνταῦθα. που
κεῖθε ὑπὸ τῇ φάρμῳ αὐτῇ
ἀλλ' ὅπερ ἔφην ἐν τῇ Τροά-
δι, ἐν τῇ Χερσονήσῳ τεθά-
φεται. ἐκείνο δὲ παρεμύθηον
ἔσαι αὐτῇ, ὅτι μετ' ὀλίγον
τὰ αὐτὰ καὶ ἡ Ἰνώ πείσ-
ται, καὶ ἐμψοῖται ὑπὸ τοῦ
Ἀδά-

taurum a cum ipso in Te-
narum. N e p. Laudo stu-
dium erga Musicam tu-
um, dignam enim mer-
cedem retulisti ipsi pro
eo quod auscultaras.

Neptuni & Nerei-
dum

Fretum hoc quidem
angustum, in quod puel-
la delapsa, submersa est
Helleispontus ab ipsa vo-
cetur. Cadaver autem
ipsum, vos Nereides ac-
ceptum, in Troadem au-
ferre, ut ibi ab incolis se-
peliatur. N e r. Nequa
quam, Neptune, sed hic
in cognomini pelago se-
peliatur. Miseremur e-
nim ipsius, ut quæ mise-
rabilia maxime a nouer-
ca passa fuerit. N e p t.
At hoc quidem, Am-
phitrite, fas non est, ne-
que etiam alias honestū
hic illam alicubi sub a-
rena iacere: Sed quod
dixi, in Troade, in Cher-
soneso mox sepelietur.
Illud autem pro solatio
ei erit, quod paulo post
eadem, ipsa quoque Ino
patietur, & præcipiabi-
tur, persequente illam
G s Atha-

Arhamante, in pelagus
ex summo Citherone,
qua in mare porrigitur,
vna cum filio, quem in
vlnis gestabat. N e r.
Sed & illam seruare con-
ueniet gratiam hanc Bac-
cho faciendo. Educauit
enim illum Ino, eadem-
que nutrix illius fuit.
N e p. Nō decebat, adeo
prauam. Sed tamen Bac-
cho non gratificari, Am-
phitrite, indignū foret.
N a r. Sed quid accidit
huic, quod ab ariete de-
cidit? frater autem eius,
Phryxus tuto vehitur?
N a p. Merito, adoles-
cens enim est, & contra
impetū obfistere potest.
Illa vero, eo quod insue-
ta eius rei erat confcen-
so videlicet vehiculo no-
uo & inopinato, & de-
spiciendo in profundum
immensum, perculsa a-
nimo, & pauore pariter
attonita, præterea &
vertigine correpta, præ
vehementia & impetu
volatus, retinere cornua
arietis amplius non po-
tuit, quibus se eo usque
sustentauerat, atque ita
in mare decidit. N a r.
An non igitur matrem

ipfi-

Αθάμαντος διαπορεύη ἐν
τὸ πῆλαγος, ἀπ' ἄκρου τοῦ
Κιθαιρώτος, καθόπιρ καθί-
κει ἐς τὴν θάλασσαν, ἔχου-
σα καὶ τὸν υἱὸν ὅπῃ τῆς ἀγκά-
λης. Νη. ἀλλὰ καὶ πλείντι σω-
σαι δέησει, χαρισάμενος τῷ
Διονύτῳ. προσφὸς γὰρ αὐτοῦ
καὶ τίτθῃ ἡ Ἰνώ. Προς. οὐκ
ἐχρὴν οὕτω ποιηρὰν οὔσαν.
ἀλλὰ τῷ Διονύσῳ ἀχαρισεῖν
ᾧ Ἀμφιτρίτῃ, οὐκ ἄξιον.
Νη. αὐτὴ δὲ ἄρα τί παθοῦ-
σα κατέπεσεν ἀπὸ τῆς κριοῦ;
ὁ ἀδελφὸς δὲ ὁ φρέζος ἀ-
σφαλῶς ὀχεῖται; Προς. εἰκό-
τως. νιανίας γὰρ, καὶ δυνά-
ται ἀντέχειν πρὸς τὴν φο-
ρὰν. ἡ δὲ, ὑπὸ ἀνθερίας ὀπι-
σᾶσα ὀχήματος παραδόξου,
καὶ ἀπιδουῖσα ἐς βάθος ἀχα-
ρὲς, ἐκπλαγεῖσα, καὶ τῷ
θάμβει ἅμα χιιδεῖσα, καὶ
ἰληγιάσασα πρὸς τὴν σφο-
δρὸν τῆς πίψεως, ἀκρατὴς
ἐκρήνιστο τῇ κριέτῳ τοῦ κριοῦ,
ὣν τέως ἀπείληπτο, καὶ κα-
τέπεσιν ἐς τὸ πῆλαγος. Νη.
οὐκοῦν ἐχρὴν τὴν μητέρα
τὴν

πλὺ Νεφέλῳ βοηθεῖν πι-
πούσῃ; Ποσ. ἐχέω. ἀλλὰ
ἢ μήρεα πολλὰ τῆς Νεφέλης
δυνατωτέρα.

Ιριδὶ καὶ Πο-
σειδῶνος.

Τὴν γῆσον τὴν πλανω-
μένην ὁ Πόσειδον, ὑποπα-
δεῖσαν τῆς Σικελίας, ὑφα-
λον ὀπνήχεται συμβέβηκε.
ταύτῳ φησὶν ὁ Ζεὺς γῆσον
ἦδη, καὶ ἀνὰ φηνον, καὶ ποί-
ησον ἦδη δῆλον ἐν τῇ αἰ-
γαίῳ μέσῳ βεβαίως κρῖναι,
σπρίξας παῖν ἀσφαλῶς.
δεῖται γὰρ τι αὐτῆς. Ποσ.
πεπράζεται τοῦτο ὃ Ιρι-
τίνα δὲ ὅμως παρέξει αὐτῇ
τὴν χρεῖαν ἀναφανείσα καὶ
μικέτι πλέουσα. Ιρις. πλὺ
Λητῶ ἐπ' αὐτῆς δεῖ ὑπο-
κρῆσαι. ἦδη γὰρ πονήσας
ὑπὸ τῆς ὀδίνων ἔχει. Πο. τί
οὖν; οὐχ ἱκανὸς ὁ οὐρανὸς
ἐστειν; εἰ δὲ μὴ οὗτος, ἀλ-
λά τίς πάντα ἢ γῆ οὐκ ἀπ' ὑπο-
δέξαδ' ἀδύνατο τὰς αὐτῆς
γονάς; Ιρις. οὐκ ὁ Πόσειδον.

ἢ Ηρα

ipsius Nephelen dece-
bat opem ferre cadenti?
NEPTV. Decebat fa-
ne, sed Parca quam Ne-
phele multo potentior
est.

Iridis & Neptu-
ni.

Insulam istā errantē
Neptune, quæ a Sicilia
reuulsa atquo undis sub-
mersa, mari innatat. Eā,
ita iubet Iupiter, consi-
stere facias iam atque ap-
parere, & ut tantundem
manifesta atque conspi-
cua in medio Aegæo in-
concussa maneat, funda-
ta firmiter admodum il-
la. Opus enim illa non-
nihil habet. NEP. Fiet
hoc. IRI. Sed tamē quē
vsum illi præbebit, mani-
festa apparens, & non
amplius fluctuans? IRI.
Latonem in ipsa oportet
parere, iam enim ma-
le habet a dolorib. NE.
Quid igitur? an non suf-
ficit illi cælum, ut in
eo pariat? Quod si mi-
nus autem illud, at cer-
te nec tota terra partus
illius recipere poterat?

IRI. Non Neptune. Nā

G 3 Iuno

Iuno obstrinxit iureiurā
do magno tellurem, ne
præberet Latonæ par-
turienti vllum recepta-
culum. Hæc igitur insu-
la, iuramento non tene-
tur. Abscondita enim
tum fuit. N a p. Intelli-
go rem. Igitur subsiste
Insula atq; emergere ite-
rum ex profundo, & nō
amplius fluctues aut titu-
bes, sed imota maneas.
Ac suscipe, o felicissima,
fratris mei liberos duos
deorum omniū pulcher-
rimos. Et vos, Tritones
transcite Latonem in ip-
sam, omniaque tranquil-
la sint. Serpentem autē
istum, qui nunc velut a-
stro exagitat illam, per-
terrefaciendo, ipsi infā-
tes posteaquam in lucē
editi fuerint, aggredien-
tur, ac matrē vindicabūt.
Tu vero vade renuncia
Ioui, omnia bene habere
Stabilita est Insula. Ve-
niet Latona ac pariat.

Xanthi & Ma- ris.

Suscipe me, o Mare,
gravia enim passus sum,
extingue mihi vulnera.

ΜΑΡ.

ἡ Ἥρα γὰρ ὄρεα μεγάλη κα-
τέλαβε πῶς γλῶ, μὴ παρο-
χῆν τῇ Λατοῖ ὅττι ὠδίνων
ὑποδοχὴν. ἡ τοίνυν νῆσος
αὐτὴ ἀνώματός ἐστιν. ἀφανὲς
γὰρ ἦν. Ποσ. σωμίνμι. εἴθι δὲ
νῆσι, καὶ ἀνάδυσθι αὐθις ἐκ
τοῦ βυθοῦ, καὶ μὴκέτι ὑπο-
φέρου, ἀλλὰ βεβαίως μέμει-
καὶ ὑποδίδξαι δὲ σὺδαιμονι-
σάτη τῷ ἀδελφοῦ τὰ τέκνα
δύο, τοὺς καλλίστους ὅττι θε-
ῶν. καὶ ὑμεῖς δὲ τρίτωνες,
διαπορριμύσατε πῶς Λη-
τὼ ἐς αὐτὴν, καὶ γαλιμαὶ
ἅπαντα ἔσω. τὸν δράκοντα
δὲ, ὃς νῦν ἔξοιστρῇ αὐτὴν φο-
βῶν τὰ νιογνὰ, ἐπιδάμ τεχ-
τῆ, αὐτίκα μέτεισι, καὶ τι-
μωρήσει τῇ μητρὶ. σὺ δὲ ἀ-
πάγγαλλε πῶς Διὶ, πάντα
εἶναι ἐν ὁρεσὶν. ἔστηκεν ἡ Διὸς
ἡκέτω ἡ Λητὼ, καὶ τιμικέτω.

Ξάνθος καὶ Θα- λάσσης.

Δέξαι με δὲ θάλασσα,
δεινὰ πειπονθότα, κατὰ-
σβίσσον μου τὰ τραύματα.

ΘΑΛ.

Θάλ. τί τοῦτο ὦ Ζαΐδι; τίς σε κατέκαυσιν; Ζαΐ. Ηφαισός. ἀλλ' ἀπλωθεῖσθαι ὅλως ὁ κακοδαίμων, καὶ ζῆν. Θάλ. διατί δέ σοι ἐνέβαλε τὸ πῦρ. Ζαΐ. διὰ τὸν υἱὸν τῆς Θέτιδος. ἐπεὶ γὰρ φονεύοντα πρὸς φρέγας ἰκέτευσα, ὃ δ' οὐκ ἐπαύσατο τῆς ὀργῆς, ἀλλ' ὑπὸ ἧς νικρῶν ἀπέφραττε μοι τὸν ῥοῦν, ἐλέησας πρὸς ἀδελφούς, ἐπῆλθον, ὅπως κλέψαι θέλων, ὡς φοβηθεὶς ὑπόχρητο ἧς ἀνδρῶν. ἐνταῦθα ὁ Ηφαισός, ἔτυχε γὰρ πλοσίον πρὸς αὐτὸν, πάν ὅσον οἶμαι πῦρ εἶχε καὶ ὅσον ἐν τῇ Αἴτῃ, καὶ εἰποθι ἄλλοθι, φέρων, ἐπῆλθέ μοι, καὶ ἔκαυσεν μὲν τὰς πελέας, καὶ μυρρίκας. ὥπλισεν δὲ καὶ τοὺς κακοδαίμονας ἰχθῦς, καὶ τὰς ἐγγέλους. αὐτὸν δὲ ἐμὲ ὑπερεκαχλάσαι ποιήσας, μικροῦ δέιν ὅλον ξηρὸν εἰργασαί. ὅρῳ δ' οὐκ ὅπως διάκειμαι ὑπὸ ἧς ἐν

M A R. Quid hoc rei est Xanthe? quis te deussit? X A N. Vulcanus, sed igne candesco prorsus miser, & effervescō. M A R. Cur autem iniecit tibi ignem. X A N. Propter filium Theridis. Postquā enim occidentem illum Phrygas, supplex deprecatus sum, ille autem ab ira nihil remisit, sed occisorum corporibus etiā obstruxit mihi alucum, ego misertus miserorū, occurri, ut aquis inundarem atque involuerē illum, quo eo periculo abstergitus, ab occisione virorū cessaret. Ibi igitur Vulcanus, (aderat. n. prope forte existens) vni versō igne, quantum, opinor, vsquam habebat, quantumque & in Aetna, & si quibus aliis locis, illius est, allata, processit obviam, ac exussit equidem vltimos, & myricas, assavit autem & infelices pisces & anguillas. Me vero, cum effervescere fecisset, parum abfuit, quin totum aridum ac siccum reddiderit. Vides nimirum quo pacto exustionibus istis

deformatus sim. M A R. Turbidus es, o Xanthe, & calidus, vt consentaneum est, cruore, a cadaueribus, calore autē, vt ais, ab igne veniente. Ac merito, Xanthe, vt qui contra filium mēum impetum feceris, non veritus, quod Nereidis filius ille esset. X A N. An non igitur decebat miserime Phrygum, vicinorum adeo meorum? M A R. Vulcanum vero an non contra decebat misereri Achillis, Thetidis adeo filii?

Doridis & Thetidis.

Quid lacrimaris Thetis? T H E. Pulcherrimā Dori, puellam vidi, in arcam a patre coniectā, tum ipsam, tum infan- tem ab ea paulo ante genitū. Iussit autem pater nau- tas, arcam illam acce- ptam, postquā in altum de terra prouecti essent, abicere in mare, vt ita periret & misera illa, & infans vna cum ea. D O. Quamobrem autem, o Toror, hoc? quandoqui- dem

ἐγκαυμάτων; Θά. Δαί- ρος ὃ Ζαῖθε, καὶ διεμὸς, ὡς εἰκός. τὸ αἶμα μὲν, ἀπὸ τοῦ νεκρῶν, ἡ δὲ θερμὴ δὲ, ὡς φῆς, ἀπὸ τοῦ πυρός. καὶ εἰκότως ὃ Ζαῖθε, ὅς ὄπῃ τὸν ἱμὸν ὑὸν ὤρμησας, οὐκ αἰδέσθεις ὅτι Νηρηίδος υἱὸς εἰμι. Ζαῖ. οὐκ ἔδῃ οὐδ' ἐλεῆσαι γείτο- νας ὄντας τοὺς φεύγας; Θάλ. τὸν Ηφαιστον δὲ οὐκ ἔδει ἐλεῆσαι, Θέτιδος υἱὸν ὄντα τὸν ἀχιλλέα.

Δωρίδι καὶ
Θέτιδος.

Τί δακρύεις ὃ Θέτι. Θέ. καλίστῳ ὃ Δωρὶ κέρῳ εἶδον εἰς κιβωτὸν ὑπὸ τοῦ πατρὸς ἐμβληθεῖσαν, αὐτῷ τε καὶ βρέφος αὐτῆς ἀετρημένον. ἐκέλευσε δὲ ὁ πατὴρ τοὺς ναύτας ἀναλαβόντας τὸ κιβώτιον, ἐπειδὴ πολὺν χρόνον τῆς γῆς ἀποπάσσωσιν ἀφεῖ- ναι εἰς τὴν θάλασσαν, ὡς ἀ- πόλοιτο ἢ ἀθλία καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ βρέφος. Δω. τίτος δ' ἐ- νικα ὃ ἀδελφῇ, ἐπεὶ ἔμαθες ἀκρι-

ἀκρίβως ἅπαντα ; Θέ. Ἀκρίσιος ὁ πατὴρ αὐτῆς, καλλίστῳ οὖσαν, ἐπαρθέ-
νουν εἰς χαλκοῦν τινα θάλαμον ἐμβαλὼν. εἴτα τὸ μὲν ἀληθές, οὐκ ἔχω εἰπεῖν, φασὶ δ' οὐδ' τὸν Δία χρυσὸν ἡρμεινον, ἐ-
κλῦσαι διὰ τοῦ ὀρέφου ἐκ αὐτῆς. δεξαμένη δ' ἐκεί-
νῃ εἰς τὸν κόλπον καταρ-
ξέοντα τὸν θεόν, ἐγκύμο-
να ἡμέδαι. τοῦτο αἰσθό-
μενος ὁ πατὴρ, ἀχρεὶς τις καὶ ζηλότυπος γέγον, ἡ-
γανάκησεν. καὶ ὑπὸ τι-
νος μεμοιχεῦσθαι οἰοθεὶς αὐτῇ, ἐμβάλλει εἰς τὴν κωβῶν ἄρτι τιτοκῆαν.
Δωρ. ἡ δὲ, τί ἑώραγεν ὁ Θεός, ὅποτε κατίκει-
το ; Θέ. ὑπὲρ αὐτῆς μὲν εἰσὶν ἃ Δωρὶ, καὶ ἔφερε τὴν καταδίκην. τὸ βρέ-
φος δὲ παρηγείτο μὴ ἀπο-
θανεῖν, δακρύουσα, καὶ πρὸ πάππῃ δεικνύουσα αὐτὸ, κάλυστον ὄν. τὸ δὲ, ὡς ἀ-
γνοίας ἦν κακῶν, καὶ ἐμει-

δία

dem compertis habes ex-
acte omnia. T H A. Pater
illius Acrisius, quia pul-
cherrima erat, in æreū
quendam thalamum in-
clusam, perpetuæ virgi-
nitati destinarat. Dein-
de verum quidem dicere
non possum, Iovem au-
tem aiunt, cōversum in
aurum, delapsū per im-
pluvium ad ipsam esse.
Accipiente autem illa
in sinum demanantē de-
um, gravidam ex eo fa-
ctam fuisse. Quod cum
pater animaduertisset,
utpote durus quidam &
zelotypus senex, gravi-
ter indignatus est. Et
quia ab aliquo stupratā
fuisse illam arbitratus
est, cōiicit in arcā hanc,
cum paulo ante peperis-
set. D O R. Cæterum illa
quid agebat Theti, quan-
do abripiebatur ? T H A.
Pro se quidē nihil dice-
bat, Dori, sed tacite fe-
rebat damnationem, pro
infante autem deprecā-
batur ne morti tradere-
tur, lachrymando, atq;
illū auo ostentando pul-
cherrimum sane puerū
Dori. Ille autem præ ig-
norantia malorum, et-

G ; iam

iam arridebat matri. Op-
pleo rursus oculos la-
chrymis, cum in mentē
illius venit. D o r. Et
me flere fecisti. Sed nun-
quid iam mortui sunt?
T h s. Haudquaquam,
natat enim adhuc arca
circa Seriphum, viuis il-
lis custoditis. D o. Cur
igitur non conseruamus
ipsam, piscatoribus istis
Seriphiis, in retia immit-
tendo? qui extractos il-
los, incolumes præsta-
bunt scilicet: T h e. Re-
cte dicis. atque ita faci-
amus. Non enim perire
decet, neque ipsam, neq;
infantem, adeo cum sit
formosus.

Να πρὸς τὴν θάλασσαν,
ὑποπνίπταμαι αὐτῆς τοὺς
ὀφθαλμοὺς δακρύων, μνη-
μονεύουσα αὐτῆς. Δο. καὶ μὲν
δακρύσαι ἐποίκτας. ἀλλ' ἦδη
τιθῆσθαι; Θέ. οὐδαμῶς,
νύχεται γὰρ ἔτι ἡ κισσὸς
ἀμφὶ Σέριφον, ζῶντας αὐ-
τῶν φυλάττουσα. Δο. τί οὖν
οὐχὶ σῴζομεν αὐτῶν, τοῖς
ἀλιεῦσι τούτοις ἐμβαλοῦσαι
ἐς τὰ δίκτυα τοῖς Σεριφίοις;
οἱ δὲ ἀνασπάσαντες, σώσουσι
δηλονότι. Θέ. εὖ λέγεις,
οὕτω ποιῶμεν. μὴ γὰρ ἀπολέ-
σω μὴ τι αὐτῶν, μήτι τὸ παι-
δίον οὕτως ὄν καλόν.

Neptuni & Eni- pei.

Minimevero præclara
hæc, Neptune (dicitur
enim verum) qui circum-
uenta amica mea, assimi-
latus in formam meam,
viciaſti puellam. Puta-
bat enim illa mecum re-
esse sibi, & ob id exhi-
bebat sese. N e p t v.
Tu enim, Enipeu fastuo-
sus es & tardus, qui pu-
ella adeo formosa quoti-
die

Ποσειδῶν & ἐνὶ Ενιπέως.

Οὐ καλὰ ταῦτα ὦ Ποσει-
δον· εἰρήσει γὰρ τὰ ληθέες. ὑ-
πελθὼν μου ἢ ἐρωμένην, εἰκα-
θεὶς ἐμοί, διεκέρησας ἢ παῖ-
δα. ἢ ὃ ᾤετο ὑπ' ἐμοῦ ταῦ-
τα πεπονθέναι, καὶ διὰ τῆς
παροῦχης ἐαυτῶν. Πο. σὺ γὰρ
ὦ Ενιπεῦ, ὑπεροπτικός ἦδ' αἰ-
καὶ βραδύς, ὅς τις ἐν τῷ κα-
λῷς

λῆς φοιτῶσας ὁσημέραν παρὰ
 δὲ, ἀπὸ λυμῆς ὑπὸ τοῦ
 ἔρωτος, ὑπεριώρας, καὶ
 ἔχαιρες λυτῶν αὐτῷ. ἢ
 δὲ παρὰ τὰς ὄχδας ἀλύ-
 οῦσα, καὶ ἐπεμβαίνουσα,
 καὶ λουομένη, ἐνότι εὐχε-
 τó σοι ἐτυχεῖν. σὺ δ'
 ἐδρεύῃς πρὸς αὐτῷ. Εἰ-
 τί οὖν, διὰ τοῦτο ἐχρῆν
 σε προσαρπάσαι τὸν ἔρω-
 τα, καὶ καθυποκρίνεσθαι
 Εἰπέα ἀγτὶ Ποσειδῶνος
 εἶναι, καὶ κατασοφίσα-
 δαι τῷ Τύρῳ ἀφελῇ κέ-
 ρειν οὕτως; Πόσειδ· ὅψε
 ζηλοτυπεῖς ὧ Εἰπεῖν,
 ὑπερόπῃς πρότερον ὢν. ἢ
 Τύρῳ δὲ, οὐδὲν δεινὸν πέ-
 ποκέν, οἰομένη ὑπὸ σου
 διακεκορῆσθαι. Εἰ· οὐ-
 μῖνον; ἔφης γὰρ ἀπὸν,
 ὅτι Ποσειδῶν ἦδα. ὁ καὶ
 μάλιστα ἐλύπησεν αὐτῷ,
 καὶ ἐγὰρ τοῦτο ἠδίκημαι,
 ὅτι τὰ ἐμὰ σὺ εὐδαί-
 του τότι, καὶ περιεή-
 σας πορφύρεόν τι κῆμα;
 ὅπως ἡμᾶς σφωδέρῃς,
 ἅμα

die ad te nante, ac prae a-
 more pereunte, despece-
 ris illam, & gauisus sis,
 si posses illi ægre facere.
 Illa vero iuxta rîgas mœ-
 rore affecta, atque ibi
 inambulans, seseque la-
 uans, non semel opta-
 bat in conspectum sibi
 venire te. Tu vero las-
 ciuebas contra eam. B.
 Quid igitur an propter
 ea oportebat te prae-
 ptere amorem mihi, &
 velut histrionem aliquē
 pro Neptuno, Enipeum
 te gerere, atque ita decē-
 pere Tyron istam, puel-
 lam adeo simplicē. N. s.
 Sero nunc vero zeloty-
 pus es, Enipeu, cum pri-
 us superbum & contem-
 ptorem te gesseris. Ipsa
 autem Tyro nihil græue
 passa est, quando se pu-
 tavit a te viciatam esse.
 E N I P. Nihil autem? D.
 xisti enim abiens Neptu-
 num esse te, qđ vel ma-
 xime dolore affecti ipsā,
 atque ipse eo abs te iniu-
 ria affectus sum, quod &
 quæ mea esse debuerat,
 eam voluptatem perce-
 pisti tu, & præterea com-
 posito circa vos fluctu
 purpureo, sub quo ab-
 fcon-

scōditi lacuistis cum pu-
ella pro me tute rem ha-
buisti. N E P. Tu enim
non volebas Enipeu.

ἄμα σωῆδα τῇ παιδί αὐτ'
ἱμοῦ. Ποσ. σὺ γὰρ οὐκ ἐθε-
λεις ὦ Ενιπεῦ.

Tritonis & Nerei- dum.

Balena ista vestra, Ne-
reides, quam contra fi-
liam Cephei Androme-
dam emisistis, neque pu-
ellam ipsam iniuria ali-
qua affecit, perinde vt
vos putatis, & ipsa iam
morta est. N E. A quo,
Triton? Num Cephæus,
tanquam ille stamento
aliquo proposita puella,
aggressus illam occidit,
ex insidiis cum multa vi
adortus? T R I. Non. Sed
nostis, arbitror, Iphia-
nassa, Perseum illum,
Danaes puerum illū par-
uum, quem vna cum ma-
tre in arca abiectum in
mare ab auo materno,
conservastis, misertæ il-
lorum videlicet. I P H.
Novi quem dicis. Con-
sentaneum vere, illum
iam adolescentem factū
esse, atque admodum ge-
nerosum, & pulchrum
aspectu. T R I. Hic occi-
dit Balenam. I P H. Quā
obrem

Τρίτωνος καὶ Νη- ρηίδων.

Τὸ κῆτος ἡμῶν ὦ Νη-
ρηίδες, ὃ ἐπὶ τῷ τοῦ Κη-
φέως θυγατέρα τῷ Ανδρo-
μέδαν ἐπέμψατε, οὔτε τῷ
παῖδα ἠδίκησιν ὥς οἴσθε,
καὶ αὐτὸ ἦδη τέθνηκε. Νη.
ὑπὸ τίνος ὦ Τρίτον, ἢ ὃ
Κηφεὺς καθάπερ δέλεαρ
παραθεῖς, τῷ κβρίῳ ἀπέκλι-
νεν ὀπίω, λοχίσας μετὰ
πολλῆς. δυνάμεως; Τρί.
οὐκ, ἀλλ' ἔστι, ὅμαι, ὦ Ιφι-
άνασσα, τὸν Περσεῖα, τὸ τῆς
Δανάης παιδίον, ὃ μετὰ
τῆς μητρὸς ἐν τῇ κιβωτῇ
ἐμβληθὲν ἐς τῷ θάλασσαν
ὑπὸ τοῦ μητροπάτορος, ἐσώ-
σατε, οἰκλειράσασι αὐτούς.
Ιφι. οἶδα ὃν λέγεις. εἰκὸς
δὲ ἦδη νιανίαν εἶναι, καὶ
μάλα γενναίον τε καὶ κα-
λὸν ἰδεῖν. Τρί. οὗτος ἀπέ-
κτεινε τὸ κῆτος. Ιφι. διατί
ὦ Τρί-

ὦ Τρίτον, οὐ γὰρ δὴ σῶτρα
 ἡμῖν τοιαῦτα ἐκτίνειν αὐτὸν
 ἐχέω. Τρί. ἐγὼ ἡμῖν φρά-
 σω τὸ πᾶν ὡς ἐχέμετο. ἐς ἅλη
 μὲν οὗτος ἐπὶ τὰς Γοργόνας,
 ἄθλον τινα τοῦτον πρὸ βα-
 σιλεῖς ὀπιτελῶν. ἐπεὶ δὲ ἀ-
 φέκετο ἐς τὴν Λιβύην. Ἰφι.
 πῶς ὦ Τρίτον, μόνος, ἢ καὶ
 ἄλλους συμμάχους ἦγεν;
 ἄλλως γὰρ δύσπορος ἢ ὁδός.
 Τρί. διὰ τοῦ αἵρος. ὑπὸ-
 πτερον γὰρ αὐτὸν ἡ Ἀθηνᾶ
 ἔθηκεν. ἐπεὶ δ' οὐκ ἦκεν
 ἄποιον διητῶντο, αἱ μὲν
 ἐκὰς αὐτοῦ οἶμαι. ὁ δὲ,
 ὑπολαμὼν τῆς Μεδούσης μὲν
 κεφαλῇ, ὥχετ' ὑποπλά-
 μμος. Ἰφι. πῶς ἰδὼν; ἀ-
 δέατοι γὰρ εἰσιν. ἢ ὅς αὖ
 ἰδῆ, οὐκ ἔτ' ἄλλο μετὰ
 ταῦτα ἰδοι; Τρί. ἡ Ἀθη-
 νᾶ πρὶν ἀσπίδα προφαίνου-
 σα, τοιαῦτα γὰρ ἦκουσα διη-
 γουμῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν
 Ἀνδρομέδαν, καὶ πρὸς τὴν Κη-
 φέαν ὕστερον, ἡ Ἀθηνᾶ δὲ ἐπὶ
 τῆς ἀσπίδος ὑποσπικεύσας,
 ὡσπερ ἐπὶ κατόπτρου παρ-
 ούσιν

obrem Triton? Neque
 enim huiusmodi conser-
 vationis præmia persol-
 vere nobis debebat. T. Ego
 vobis exponam om-
 nem rē, ita vt gesta esset.
 Missus hic fuit ad Gor-
 gonas, vt hoc quasi quod-
 dam certamen regi pera-
 geret. Postquam autem
 peruenit in Libyā. I. P. H.
 Quomodo Triton, so-
 lus ne, an & alios secum
 socios abduxit? nā alio-
 qui difficile hoc iter. T.
 Per aërē profectus est,
 alatum enim ipsum Mi-
 nerua reddidit. postquā
 autem eo loci venit, vbi
 illæ agebant, illæ quidē
 dormiebant, opinor. At
 hic amputato Medusæ
 capite, iterum auolauit.
 I. P. H. Quo pacto autem
 aspexit illas? Aspici. n.
 nequeunt, vel quisquis
 illas aspexerit, non am-
 plius quicquam posthac
 aspicit. T. P. I. Minerua
 scutum præferens. (Ta-
 lia enim audiui ipsum
 narrantem apud Andro-
 medam, postea & apud
 Cepheum.) Minerua
 igitur, inquā, in clypeo
 refulgente, tanquam in
 speculo aliquo, exhibuit
 ipsi

ipsi spectandam Medusæ
 imaginem. Postea sini-
 stra, arrepta illius coma,
 & inspecta imagine, dex-
 tra autē sublata harpe,
 abscidit caput illius, at-
 que ita priusquam sorores
 reliquæ expergisce-
 rentur, auolauit. Porro
 vbi circa maritimā hanc
 Aethiopix oram venis-
 set, terræ iam propin-
 quior aliquanto volans,
 videt Andromedam, ex-
 positam in rupe quadam
 prominente palo affixā,
 pulcherrimā, o Dii, pro-
 missa coma, & seminu-
 dam, longe vsque infra
 vbera. Ac primum qui-
 dem misertus fortunæ
 illius, interrogat causā
 damnationis huius. Pau-
 lo autem post amore cap-
 tus, (oportebat enim in-
 columē seruari puellā)
 opem ferre illi statuit.
 Atque vbi iam Balæna
 accessisset terribilis ad-
 modum & quasi mox ab-
 sorptura Andromedam,
 in altum sublatus ado-
 lescent manu ad capulū
 admoto, harpam tenens
 altera quidem ferit, alte-
 ra autem Gorgona spe-
 ctandam proferens, in
 lapi-

χεν αὐτῷ ἰδεῖν τὴν εἰκόνα
 τῆς Μεδούσης. εἶτα λαβούσας
 τῇ λαίᾳ τὴν κόμην, ἐπὶ δὲ
 τὴν εἰκόνα, τῇ δεξιᾷ τὴν ἄρ-
 πην ἔχων, ἀπέταμε τὴν
 κεφαλὴν αὐτῆς. καὶ πρὶν ἀνέ-
 ρχεσθαι τὰς ἀδελφάς, ἀνέπια-
 το. ἐπεὶ δὲ καὶ τὴν παράλιον
 ταύτην Αἰθιοπίαν ἐξήντητο,
 ἤδη πρόσγειος πετόμενος,
 ὄρᾳ τὴν Ἀνδρομέδαν προκει-
 μένην, ὅτι τινος πύττας
 προσβλήτος προσεπαπάλει-
 μένην, καλλίστην ὡς θεοί, κα-
 θευμένην τὰς κόμας, ἡμίγυμ-
 νον πολὺ ἐνέειδε καὶ μάστιγας.
 καὶ τὸ μὲν πρῶτον οἰκτείρας
 τὴν τύχην αὐτῆς, ἀνθρώπα
 τὴν αἰτίαν τῆς καταδίκης.
 κατὰ μικρὸν δὲ αἰὸς ἐρωτῇ,
 ἐχέτω γὰρ σισύταδαι τὴν
 παῖδα βοηθεῖν διέγνων. καὶ
 ἐπειδὴ τὸ κῆτος ἐπῆει μά-
 λα φοβερόν, ὡς καταπιού-
 μνον τὴν Ἀνδρομέδαν, ὁ-
 πιεσάμενθις ὁ νεανίσκος
 πρόκλιπον ἔχων τὴν ἄρπην
 τῇ μὲν καθικνέεται, τῇ δὲ
 προσεικνύς τὴν Γοργόνα, λί-
 θου

δὸν ἔποιε αὐτό. τὸ δὲ,
 τέδνκε γούῳ, καὶ πέ-
 πηγιν αὐτοῦ τὰ πολλὰ,
 ὅσα εἶδε πλὴν Μένδουσας.
 ὁ δὲ, λύσας τὰ δεσμὰ
 τῆς παρθένου, ὑποσχὼν
 πλὴν χεῖρα, ὑπεδέξατο
 ἀκροποδῇ κατιούσαν ἐν
 τῆς πέτρας, ὀλισθηρᾶς οὖ-
 σης. καὶ νῦν γαμῇ ἐν
 τοῦ Κηφέως, καὶ ἀπάξει
 αὐτὴν εἰς Ἀγρός. ὥς τε
 ἀντὶ θανάτου, γάμον οὐ
 πῶν τυχόντα εἴρετο. Νη.
 ἔγωγε μὴ οὐ παρὺ τῆς γε-
 γονότι ἄχθομαι. τί γὰρ ἢ
 πάντες ἠδίκηκε ἡμᾶς, εἰ τι ἢ
 μήτηρ ἐμεγαλαύχει τότε,
 καὶ ἡζίου καλλίων εἶναι;
 Τερί. ὅτι οὕτως αὖ ἄλγυν-
 σιν ὅππῃ τῇ θυγατρὶ, μή-
 της γε οὕτα. Νη. μηκέ-
 τι μεμνήμεθα ὧ Δωρεὶ ἐκεί-
 νων, εἴτι βάρβαρος γυνὴ
 ὑπερὲς πλὴν Ἀζίαν ἐλάλη-
 σιν. ἱκανῶς γὰρ ἡμῖν τιμα-
 ρίαν ἔδωκε, φοβηθεῖσα ὅππῃ
 τῇ παιδί. χαίρωμεν οὖν
 τῆς γάμου.

Ζεφύρ.

lapidem illam cōuertit :
 Illa igitur mortua est, &
 dirigere ipsius membra
 omnia, quæcunque Me-
 dulam aspexerunt. At
 hic solutis vinculis, qui-
 bus virgo alligata fue-
 rat, suppositaque manu
 suscepit illam, summis
 pedum digitis descendē-
 tem e rupe, ardua illa
 quidem atque procliui,
 & nunc cum eadem nup-
 tias peragit in ædib. Ce-
 pheï, abducetque illam
 secum Agros. Quare p
 morte, nuptias neq; eas
 vulgares illa inuenit. N.
 Equidem non ita valde
 ægrefero factum hoc.
 Quid enim adeo nobis
 iniuriæ fecit puella, si
 mater ipsius superbe ex-
 tulit se tunc, ac pul-
 chrior nobis esse voluit?
 T R I. Quod hoc pacto
 magnum dolorē perce-
 ptura fuisset ob filiam,
 mater certe illius cū sit.
 N E. Ne meminerimus
 Dori illorum amplius si
 quid barbaræ mulier, su-
 pra quā decebat, loquax
 fuit. Satis enim suppli-
 cii tulit, quæ tāto in me-
 tu, filix causa constituta
 fuit. Græulemur igitur
 nuptiis. Zephy.

Zephyri & Noti.

Ζεφύρου καὶ Νότου.

Nunquā equidem pompam magnificentiorem vidi in mari, ex quo ego sum, & spiro. Tu vero non vidisti o Note. N o. Quamnam hanc dicis Zephyre pompam? aut quinam sunt qui illam duxerunt? Z e p. Suavissimo spectaculo caruisti, & quale non facile aliud unquam videris. N o t. Iuxta rubrum mare occupatus fui, afflavi autē & partem Indiz nonnullam, quantum videlicet eius terrę mare adiacet. Proinde nihil eorum novī, quæ tu dicis. Z e p. h. Quid? Sidonium illud Agenorum vidisti? N o. Etiam, Europæ patrem scilicet. Quid tu? Z e p. h. De illa ipsa narrabo tibi. N o. Nū, quæ Jupiter iam olim amare puellam cœpit? Nā hoc etiam pridem sciui. Z e. Igitur quod ad amorem attinet, nosti. Quæ vero postea cōsecuta sunt, ea nunc audi. Descenderrat Europa ad litus, ludendi gratia, assumptis secum aqualib. suis. Iu-

piter

Οὐ πάποτε πομπὴν ἐγὼ μεγαλοπρεπέστεραν εἶδον ἐν τῇ θαλάττῃ, ἀφ' οὗ εἰμι, καὶ πνέω. σὺ δὲ οὐκ εἶδες ὦ Νότι. Νό. τίνα ταύτῃ λέγεις ὦ Ζέφυρε τὴν πομπὴν; καὶ τίνες οἱ ἡγεμόνες ἦσαν; Ζέ. ἡδίστου θεάματος ἀπειλείφθης, οἷον οὐκ ἄλλο ἰδοῖς ἔτι. Νό. παρὰ τὴν Εὐρώπην γὰρ θέλασαν εἰργάζεσθαι. ἐπὶ παντα δέ τι καὶ μέγας ἦ Ἰνδικῆς, ὅσα παράλια τῆς χερσος. οὐδὲν οὐκ οἶδα, ὧν λέγεις. Ζέ. ἀλλὰ τὸν σιδώνιον Ἀγνώρεα οἶδας; Νό. ναί, καὶ τῆς Εὐρώπης πατέρα. τί μὲν; Ζέ. περὶ αὐτῆς ἐκείνης διηγήσομαι σοι. Νό. μὲν ὅτι ὁ Ζεὺς ἐρασθεὶς ἐκ πολλοῦ τῆς παιδός; τὸτο γὰρ καὶ πάλαι ἠπιστάμεν. Ζέ. οὐκοῦν τὸν μὲν ἔργα οἶδα, τὰ μετὰ ταῦτα δὲ ἡδὲ, ἀκουσον. ἡμὲν Εὐρώπην κατεληλύθει ὅπῃ τὴν ἡῶνα παύζουσα, τὰς ἐλπίδας παρὰ λαβούσα. ὁ

Ζεὺς

Ζεύς δὲ ταύρῳ ἐκάσας ἑαυ-
 τὸν, σωῖν παίζειν αὐταῖς,
 κάλλιστος φαινόμενος. λευ-
 κός τε γὰρ ὡς ἀκριβῶς, καὶ
 τὰ κέρατα κύκαμπης, καὶ
 τὸ βλέμμα ἥμιος. ἐπκί-
 ρα οὖν καὶ αὐτὸς ὅττι τῆς
 ἡῶνος, καὶ ἐμυκάτο ἡδιστον,
 ὥς τι πῶ Εὐρώπῳ τολμῆ-
 σαι καὶ ἀναβῆναι αὐτόν. ὡς
 δὲ τοῦτ' ἐχρήετο, δρομαῖος
 μὲν ὁ Ζεύς ὤρμισεν ὅτι
 πῶ θάλατταν φέρον αὐ-
 τῷ, καὶ ἐνήχετο ἐμπι-
 σών. ἡ δὲ παῖν ἐκπλα-
 γῆσα πρὸ πάραγματι, τῇ
 λαίᾳ μὲν εἶχετο τοῦ κέρα-
 τος, ὡς μὴ ὑπολιδαῖνοι.
 τῇ ἐτέρῃ δὲ, ὑμνωμέ-
 νον τὸν πέπλον ξυεῖχε.
 Νό. ἡδὺ τοῦτο θέαμα ὦ
 Ζέφυρε εἶδες, καὶ ἐρωτι-
 κόν, νηχόμενον τὸν Δία,
 φέροντα πῶ ἀγαπωμήνῳ.
 Ζέφ. καὶ μὲν τὰ μετὰ
 ταῦτα ἡδὺ παραπολὺ ὦ
 Νότι. ἦτι γὰρ θάλαττα
 οὐδὺς ἀκίμων ἐγένετο,
 καὶ πῶ γαλιώλῳ ὅπασα-
 σαμῶν,

piter autem in formam
 tauri assimulatus, lude-
 bat vna cum ipsis, pul-
 cherrimus tū apparens.
 Nam & candidus erat,
 vt nihil supra, & cornua
 habebat reflexa pulcre,
 vultumque præ se fere-
 bat admodum mansue-
 tum ac placidum. Salta-
 bat igitur & ipse in lit-
 tore, & mugiebat sua-
 uissime, ita vt Europa au-
 deret etiam conscende-
 re ipsum. Cæterum vbi
 hoc factum est, citato
 cursu Iupiter quidē vna
 cum illa in mare proru-
 pit, atque ibi, vti inci-
 derat, natabat. Illa ve-
 ro admodum perculsa a-
 nimo ex hac re, sinistra
 apprehendit ac tenuit
 cornua, vt ne delabere-
 tur, altera autem manu,
 diffluentem vento vestē
 continebat. N. Dulce
 hoc spectaculum, Zeph.
 vidisti, & amatoriu, natā
 tē videlicet Iouē & feren-
 tem secum amores suos
 Ζεφ. H. At vero quæ cō-
 secutæ sunt, suauiora
 multo, Note. Nam &
 mare statim compositis
 fluctibus quietum fuit,
 & tranquillitate vltro
 H atra

attracta, placidū ac planum seipsum præbuit. Nos autem omnes silentium agētes, nihil aliud quam spectatores tantū, eorum quæ fiebant quasi quidam comites, sequebamur. Cupidines vero iuxta volitantes, paulū supra mare ita vt interrim sumis pedib. contingerent aquam, accensas ferentes faces Hymenæum cantabant. Nereides autem emerſæ vndis, delphinum tergis insidentes obequitabant, applaudentes, seminudæ pleræque. Præterea & Tritonum genus, & si quid aliud non horribile visu marinorum, omnia illa circum puellam quasi choream ducebant. Nam ipse quidem Neptunus cōscenso curru, & quasi pronubus incedens, vna cum Amphitrite lætus præibat, veluti viam aperiens nantati fratri. Supra omnes autem, Venerem quo Tritones vehebant in cōcha recubantem, ac flores omnis generis aspergentem sponsæ. Atque hæc a Phœnicia vsque in Cre-

σαμῶν, λείαν παρείχεν ἐν αὐτῷ. ἡμεῖς δὲ πάντες ἡσυχίαν ἄγοντες οὐδὲν ἄλλο ἢ θεαταὶ μόνον τῆς γιγνομένων παρεκκολουθοῦμεν. ἔρωτες δὲ παραπιτῶμενοι, μικρὸν ὑπὲρ τῷ θάλατταν, ὥς ἐνίοτε ἀκρις τοῖς ποσὶν ὀπιλαίειν τοῦ ὕδατος, ἡμῶας τὰς δᾶδας φέροντες; ἦδον ἅμα τὸν ὑμῶαιον, αἱ Νηρηίδες δὲ ἀναδύσαι, παρίπκυνον ὅτι τῆς δελφίνων ὀπκροτοῦσαι, ἡμίγυμνοι αἱ πολλαί. τό, τι τῆς Τριτάτων γῆρος, καὶ εἴ τι ἄλλο μὴ φοβερὸν ἰδεῖν τῆς θαλαπλίων ἅπαντα περιέχεσθαι τῷ παῖδα. ὃ μὴ γὰρ Πρῶσιδων ὀπβεβηκὼς ἄρματος, παροχούμενός τε, καὶ τῷ Ἀμφιτρίτῳ ἔχων, πορῶγε γενθῶς, προσδοιπορῶν νηχομένῳ πρὸ ἀδελφῶ. ὅτι πᾶσι δὲ τῷ Ἀφροδίτῳ δύο Τρίτωνες ἔφερον, ὅτι κόγχης κατακειμένῳ, αἶθνη παντοῖα ὀπιπάηουσαν τῇ νύμφῃ. ταῦτα ἐν φοινίκῃς ἄρει
τ' Κρῆ

τῆς Κρήτης ἐξήμιτο· ἐπεὶ δὲ
ἐπέβη τῇ νήσῳ, ὁ μὲν ταῦρος
οὐκ ἔτι ἐφαίνετο· ὁπλασμέ-
μνος δὲ τῆς χειρὸς ὁ Ζεὺς,
ἀπῆγε τὴν Εὐρώπην εἰς τὴν
Δίκταιον ἄβυσσον, ἐρυθριῶσαν,
καὶ κάτω ὀρώσαν, ἠπίσαντο
γὰρ ἡδὴ ἐφ' ὅ, τι ἄγοιτο· ἡ-
μεῖς δ' ἐμπισόντες, ἄλλος
ἄλλο τοῦ πελάγους μέρος
διεκυμαίνομεν. Νό. ὦ μα-
κάριε Ζέφυρε τῆς θεᾶς. ἐγὼ
δὲ χύπας, καὶ ἐλέφαντας,
καὶ μέλανας ἀνδράποους
ἰώρων.

ΝΕΚΡΙΚΟΙ ΔΙΑ- ΛΟΓΟΙ.

Διογῆρες καὶ Πολυδά-
κους. Διογῆρης.

Ω πολυδάκεις, ἐντέλ-
λημαί σοι, ἐπειδὴν τάχιστα
ἀνέλθης, σὺν γὰρ ὄσιν οἶμαι
τὸ ἀναβιῶναι αὔριον, ὡς
σου ἰδὼς Μένιππον τὸν κύ-
να, εὐρεῖς δ' αὖ αὐτὸν ἐν
Κορίνθῳ κατὰ τὸ Κρανεῖον,
ἢ ἐν Λυκείῳ, ὅθ' ἐρίζονταν
παρὸς

Cretam fiebant. Postq̃
autem in Insulam ascen-
dit, ipse quidem taurus
non amplius apparebat.
Iupiter autem appren-
sam manu Europam, in
antrum Dictæum abdu-
xit, erubescensem, atq;
oculos demittentem. In-
telligebat enim iam, ob
quam rem ita ducere-
tur. Nos autem incum-
bentes mari, alius aliam
illius partem fluctibus
agitabamus. No. O bea-
tum Zephyre, te, qui ista
hæc videris. Ego vero in-
tereæ Gryphas & Elephā-
tos, & nigros homines
aspiciebam.

INFERNI DIA- ΛΟΓΟΙ.

Diogenis & Pollu-
cis.

O Pollux, commen-
do tibi postquam celer-
rime ascenderis (tuum
enim est, ni fallor, cras
reuiuiscere) vt, sicubi vi-
deris Menippum, canem
illum, inuenies autem
ipsum Corinthi, circa
Craneum, aut in Lyceo
deridentem contendem-

H 2 tes

tes istos inter se Philosophos, dicas illi, Menippe, inquit, iubet te Diogenes, si satis ea, quæ super terram sunt, derisisti, quo & huc ad inferos descendas, vbi multo plura, quæ rideas, habiturus es. Illic enim in ambiguo tibi adhuc risus fuit, & frequens illud obiici potuit, Quis enim omnino scit, quæ post vitam futura sint? Hic autem, non desines constanter atque perpetuo ridere, quemadmodum ego quoque nunc facio. Et maxime postquam videris, diuites istos ac satrapas & tyrannos ita humiles & obscuros esse, soloque eiulatu ab aliis dignosci. Tum quod & molles & ignavi sunt, reminiscētes eorum quæ in vita geruntur. Hæc illi quælo ut dicas, & ut præterea etiam pera veniat impleta & multo lupino, & sicubi in triuio positam inueniat Hecates cœnam, aut ouum ex lustratione relictum, aut simile quippiam. P O I. At renuciabo hæc, o Diogenes.

Sed

πρὸς ἀλλήλους φιλοσόφων καταγελῶντα, εἰπὲν πρὸς αὐτὸν, ὅτι σοι ὦ Μένιππε κελεύει ὁ Διογῆνης, εἴ σοι ἱκανῶς τὰ ὑπὲρ γῆς καταγεγέλασαι, ἥκειν ἐνθάδε πολλῶ πλείω ὀπτασιασόμενον. ἐκεῖ μὲν γὰρ ἐν ἀμφιβόλῳ σοι ἔτι ὁ γέλος ἔστω, καὶ πολὺ τὸ, τίς γὰρ ὅπως οἶδε τὰ μετὰ τὸν βίον, ἐνταῦθα δὲ, οὐ παύσῃ βεβαίως γελῶν, καθάπερ ἐγὼ νῦν. καὶ μάλιστ' ἐπειδὴν ὀρεῖται πάντες πλουτίους, καὶ σατράπας, καὶ τυράννους, οὕτω ταπεινοὺς καὶ ἀσήμους, ἐκ μόνης οἰμωγῆς διαγινώσκόμενους. καὶ ὅτι μαλθακοὶ καὶ ἀγενεῖς εἰσι, μεμνημένοι τῆς αἰῶν. ταῦτα λέγει αὐτῷ. καὶ προσέτι, ἐμπληστάμενον πῦρ πῆραν ἥκειν δέσματων τε πολλῶν, καὶ εἴπου σῦροι ἐν τῇ τριόδῳ. Ἐκάτης δ' εἴπνον κείμενον, ἢ ὧν ἐκ καθαρτίου, ἥτις τοιοῦτο. Πολυ. ἀλλ' ἀπαγελῶ ταῦτα, ὦ Διογῆνες, ὅπως

ὅπως δὲ εἰδῶ μάλιστα, ὁποῖός τις ὅτι τίς ὅτιν; Διο. γε-
 ρων φαλακρὸς, τριβούνιον ἔ-
 χων πολύθυρον, ἀπαντὶ ἀνέ-
 μῳ ἀναπεπνιγμένον, καὶ ταῖς
 ὀπτιχαῖς καὶ ῥακίῳ ποι-
 κίλον, γεῖν δ' αἰεὶ, καὶ τὰ
 πολλὰ καὶ ἀλαζύνας τού-
 τους φιλοσόφους ὀπτικώπῃ.
 Πολ. ῥᾷδιον εὐρεῖν ἅπὸ γε
 τούτων. Διο. βούλει καὶ
 πρὸς αὐτοὺς ἐκείνους ἐντί-
 λαμαί τι καὶ φιλοσόφους;
 Πολυ. λέγε. οὐ βαρὺ γὰρ
 οὐδὲ τοῦτο. Διο. τὸ μὲν ὅ-
 λον, πάντας αὐτοῖς πα-
 ρεγγύα ληροῦσι, καὶ ὅτι καὶ
 ὅλων ἐρίζουσι, καὶ κέρτατα
 φύουσιν ἀλλήλοις, καὶ κροκο-
 δείλους ποιοῦσι, καὶ τοιαῦ-
 τα ἅπορα ἐξελῆν διδάσκου-
 σι τὸν νοῦν. Πολυ. ἀλλ'
 ἐμὲ ἀμαθῆ καὶ ἀπαίδευτον
 εἶναι φύουσιν, κατηγοροῦν-
 τα τῆς σοφίας αὐτῶν. Διο.
 σὺ δὲ οἰμᾷζεις αὐτοῖς παρ'
 ἐμοῦ λέγει. Πολυ. καὶ ταῦ-
 τα ὧς Διόγηνες ἀπαγγελῶ.
 Διον. τοῖς πλουσίοις δὲ ὧς
 φίλ-

Sed quo melius illū ag-
 noscere queam, cuius-
 modi facie est? D I O G.
 Senex est, caluaster, pal-
 lio indutus lacero, & ven-
 to cuius peruiro, præter-
 ea & diuersorum pan-
 norum assumentis varie-
 gato. Ridet autem sem-
 per, ac plerunque arro-
 gantes istos philosophos
 acerbe perstringit. P O.
 Facile erit inuenire illū,
 ex his utique signis. D.
 Vis ne ut ad ipsos quoque
 philosophos illos aliquid
 tibi mandem? P O L. Mā-
 des licet, non enim gra-
 ue neque hoc mihi fue-
 rit. D I O. In vniuersum,
 adhortare illos, ut desi-
 stant a nugis suis, neque
 de toto cōtendant, neque
 cornua sibi mutuo affi-
 gant, neque crocodilos
 faciant, neque huiusce-
 modi sterilia atque ieiuna
 interrogare, animum
 instituant. P O L. At in-
 doctum me & ineruditū
 esse dicent, qui doctrinā
 illorum reprehendam.
 D I O G E. Tu vero plo-
 rare illos meo nomine iu-
 be. P O L. Et hæc nunc
 ciabo illis. D I O G E N.
 Diuitibus autem o lepi-

diffimatum caput, hæc nostro nomine annuncies quæso. Quid, o vani, aurū custoditis? Quid autē cruciatis vos ipsos, cogitantes vñsuras, & talentū aliud super aliud accumulantes, quos non plus quam vñum obolū habentes, venire huc paulo post oportet? P. q. Dicetur & hæc ad illos D. I. Sed & formosis istis & robustis dicas, Megillo puta Corinthio, & Damoxeo palestrite, qd' apud nos neque flava comæ, nec cærulei nigriue oculi, neque rubor faciei, amplius vñllus est, neque præterea nervi intēti & robusti, neque humeri laborū tolerantes, sed omnia vnus pulvis, vt aiunt, nobis, caluaria forma nudata scilicet. P. o. L. Non molestum erit, neque hæc ad formosos & robustos illos dicere. D. I. o. Etiā pauperibus. o. Lacon, dicas licet, (multi autē sunt, quibus & ea res perquā molesta est, & inopiam lugent) vt neque lachrymentur, neque plorent, exposita illis æqualitate hac

φίλτατον Πολυδύκιον, ἀπάγγελε ταῦτα παρ' ἡμῶν, τι ὃ μάταιοι τὸν χρυσὸν φυλάττετε; τί δὲ τιμαρξέων ἑαυτοὺς λογιζόμενοι τοὺς τόκους, καὶ τάλαντα ὅτι τάλαντοῖς σωτεθέντες, οὓς χρῆναι ὀβολὸν ἔχοντας, ἢ κεν μετ' ὀλίγον; Πολυ. εἰρήσεται ἢ ταῦτα πρὸς ἐμείνους. Διο. ἀλλὰ καὶ τοῖς καλοῖς γε καὶ ἰσχυροῖς λέγε. Μεγίλλω τῷ κορινθίῳ, καὶ Δαμοξέῳ τῷ παλαιστῇ, ὅτι παρ' ἡμῶν οὐτε ἢ ξανθὴ κόμη, οὐτε τὰ χαροπα, ἢ μέλανα ὄμματα, ἢ ἐρύδιμα ὅτι τοῦ προσώπου ἔτι ὅστις, ἢ τοῦρα εὐτονα, ἢ ὦμαι καρτεροί. ἀλλὰ πάντα μία ἡμῶν κόνις φασὶν κρανία γυμνὰ τοῦ κάλλους. Πολύ. οὐ χαλεπὸν οὐδὲ ταῦτα εἰπεῖν πρὸς τοὺς καλοὺς ἢ ἰσχυροὺς. Διο. καὶ τοῖς πένησιν ὃ Λάκων, πολλοὶ δ' εἰσὶ, καὶ ἀχθόμενοι τῷ πράγματι, καὶ οἰκτείροντες τῷ ὑπορίαν, λέγε μή τι δακρύειν, μή τι οἰμα-

ὀμῶζειν, διηγησάμενος πῶς
ἐνταῦθα ἰσοτιμίαν. καὶ ὅτι
ὄψονται τὸν ἐκεῖ πλουσίους
οὐδὲν ἀμείνους αὐτῶν. καὶ
Λακεδαιμονίους δὲ τοῖς
σοῖς, ταῦτα εἰ δοκεῖ, παρ'
ἐμοῦ ἐπιτίμησον, λέγων ἐκ-
λελύσθαι αὐτοῦ. Πλού. μν-
δὲν ὧ Διόγενες περὶ Λακε-
δαιμονίων λέγε. οὐ γὰρ ἀνέ-
ξομαί γε. ἀ δὲ πρὸς τοὺς
ἄλλους ἐφηδα, ἀπαγγεῶ.
Διο. ἐάσομεν τούτους, ἐπεὶ
σοι δοκεῖ. σὺ δὲ εἰς προεῖ-
πον, ἀπένεγκε παρ' ἐμοῦ
τὸν λόγον.

Πλάτων, ἡ κατὰ Με-
νίππου. Κροῖσος.

Οὐ φέρομεν ὧ Πλού-
των, Μένιππον τουτονὶ τὸν
κυῖα παροικουῦντα, ὥς
ἢ ἐκεῖνον ποι κατάρτησον,
ἢ ἡμεῖς μετοικήσωμεν εἰς
ἕτερον τόπον. Πλού. τί
δ' ὑμᾶς δεινὸν ἐργάζεται,
ὁμόνευτος ὢν; Κροῖσος.
Ἐπειδὴ ἡμεῖς οἰμῶζο-
μεν καὶ στενομεν, ἐκείνων
μὴ

hac, quæ hic est, & quod
videbunt, eos quī illic
diuites sunt nihilo meli-
ores, quam sese hic esse.
Lacedæmoniis autem tu
is, hæc si videtur, nomi-
ne meo obilcias, molles
& enervatos ipsos esse
dictitans. P O L L. Ne de
Lacedæmoniis, Dioge-
nes quicquam dicas, non
enim feram. Sed quæ ad
cæteros mandasti, ea il-
lis renunciabo. D I O G.
Missos igitur faciamus
hos quando tibi ita vide-
tur. Tu vero quibus an-
tea dixi, ad eos sermo-
nes hos meos deferas.

Pluto, seu contra
Menippum. Cræ-
sus.

Non poterimus ferre
Pluto, Menippum hunc
canem, cohabitantem
nobiscum. Quapropter
aut illum hinc amotum
alio loco colloca, aut nos
hinc alio commigrabi-
mus. P I V. Quid autem
vobis mali adeo facit,
quando eodē modo mor-
tuus est ac vos? C R O S.
Postquam nos ploramus
& ingemiscimus, illorū

reminiscentes, quæ apud
 superos habuimus, ut po-
 te, Midas hic auri, Sar-
 danapalus autem multæ
 voluptatis, ego vero the-
 saurorum, irridet, & cū
 conuiciis exprobrat ea
 nobis, mancipia & pia-
 cula nos vocitando. In-
 terdum autem etiam cā-
 tando, conturbat plo-
 ratus nostros, & in sum-
 ma, valde nobis mole-
 stus est. P L V. Quid hæc
 audio de te, Menippe?
 M E N. Vera Pluto, Odi
 enim ipsos, ignaui ac per-
 diti adeo cum sint, qui
 bus non satis fuit vixisse
 male, sed etiam mortui,
 insuper cogitatione atq;
 animo illis inheret, quæ
 apud superos sunt. Dele-
 stor itaque ægre ipsis fa-
 ciendo. P L V. Sed non
 decet. Dolent enim non
 exiguis reb. priuati. M.
 Etiam tu deliras Pluto,
 qui gemitus istorum tuo
 quoque calculo appro-
 bas. P. Haud quaquam,
 verum nolim vos discor-
 des ac seditiosos esse mu-
 tuo. M E N. At vero, o
 pessimi Lydorum, Phry-
 gum, & Assyriorum, ita
 de me cognoscite ut qui
 neque

μνησθῆναι ἔσ' αὖ, Μίδας
 μὲν οὐτοσί τοῦ χρυσοῦ,
 Σαρδανάπαλις δὲ τῆς πολ-
 λῆς πρυφῆς, ἐγὼ δὲ τῆς
 θησαυρῶν, ὀπταλῶ, καὶ
 ἔξονειδίζῃ, ἀνδράποδα καὶ
 κατὰ δέματα ἡμᾶς ἀποκα-
 λῶν. ἐνίστι δὲ καὶ ἄδων,
 ὀπταράτῃ ἡμῶν τὰς οἰ-
 μωγὰς. καὶ ὅλως, λυπη-
 ρὸς ὄντι. Πλου. τί ταῦτα
 φασὶν ὃ Μένιππε; Μέ.
 ἀληθῆ ὃ Πλούτον. μισῶ
 γὰρ αὐτοὺς ἀγένητας, καὶ
 ὀλεθρείους ὄντας οἷς οὐκ
 ἀπέχρηται βιώσθαι κακῶς,
 ἀλλὰ καὶ ἀποθανόντες ἔτι
 μέμνηνται, καὶ πλείοντα
 ἔσ' αὖ. χαίρω τῷ γὰρ αὐτῶν
 αἰῶνι αὐτοῦ. Πλου. ἀλλ'
 οὐ γὰρ, λυποῦνται γὰρ οὐ
 μικρῶν τερούμενοι. Με. καὶ
 σὺ μαχαίρεις ὃ Πλούτον
 ὁμόφηνος ὢν τοῖς τούτων
 στεναγμοῖς; Πλου. οὐδαμῶς,
 ἀλλ' οὐκ αὖ ἐβελήσαιμι σα-
 σιάζειν ὑμᾶς. Μέ. καὶ μὲν ὃ
 κάκιστοι Λυδῶν, καὶ Φρυγῶν,
 καὶ Ἀσσυρίων, οὕτω γινώσκῃ,
 ὥς

ὥς οὐδὲ παυτομένου μου,
 ἔνθα γὰρ αὖ ἵπτε, ἀκολουθή-
 σω αἰῶν, καὶ κατάδαν, καὶ
 καταγιλῶν. Κροῖ. ταῦτα
 οὐχ ὕβρεις; Μένι. οὐκ. ἀλλ'
 ἐκείνα ὕβρεις ὡς, ἃ ὑμεῖς ἐ-
 ποιεῖτε, φροτικωεῖσθαι ἀξι-
 οῦντες, καὶ ἐλευθέρους ἀν-
 δράστιν ἐντυφῶντες, καὶ τοῦ
 θανάτου τὸ παράπαν οὐ
 μνημονεύοντες. τοιγαροῦν
 αἰμαλίζετε, πάντων ἐκείνων
 ἀφρηνημένοι. Κροῖ. πολλῶν
 γε ὧς τοῖς, καὶ μεγάλων κλη-
 μάτων. Μίδ. ὅσου μὲν ἐγὼ
 χρυσοῦ. Σαρ. ὅσης δ' ἐγὼ
 περὶ φῆς. Μέ. εὖ γε οὕτω
 ποιεῖτε. ὁδύρεσθε μὲν ὑμεῖς.
 ἐγὼ δὲ, τὸ γινῶσι σαυτὸν
 πολλάκις σιωεῖραν, ἐπ' ἀτο-
 μαι ὑμῖν. ὥς περὶ γὰρ αὖ ταῖς
 τοιαύταις οἰμωγαῖς ἐπαδύ-
 μνον.

Μενίππυ, Αμφιλόχῳ.
 καὶ Τροφώνιου. Μέ-
 νιππος.

Σφά μὲν τοι ὦ Τροφώνι,
 καὶ Αμφίλοχε, νεκροὶ ὄντες, ἐκ
 οἷδ'

neque vnquam defiturus
 sim. Nam quocunq; ab-
 ieritis hinc, eodem se-
 quar ægre faciendo, can-
 tando atque irridendo
 vos. C R O E. An nō hzc
 contumelia est? M E N.
 Non, sed illa contumelia
 erant, quæ vos facere so-
 lebatis, quando & ado-
 rari vos volebatis, & ho-
 minibus liberis pro libi-
 dine abutebamini, neq;
 tum mortis quicquā me
 mores eratis. Proinde de-
 plorate nunc, omnibus
 illis despoliati. C R O E.
 Multis certe o Dii, & ma-
 gnis possessiōibus. M I.
 Quanto equidem ipse
 auro? S A R. Quanta ve-
 ro ego voluptate? M E N.
 Recte sane, ita facite,
 lugete vos quidem, ego
 vero tritum illud, Nosce
 te ipsum, identidem con-
 nectendo, vobis occinā,
 decet enim huiusmodi
 ploratus, si crebro illis
 accinatur.

Menippi Amphilo-
 chi & Trophonij.

Vos nimirum Tropho-
 ni atq; Amphiloche, quū
 sitis mortui, tamen haud
 H s scio

scio quonam modo phan-
nis estis donati, vasesq;
credimini, ac stulti mor-
tales deos esse vos arbi-
trantur. Τ & Ο. Quid? an
nobis igitur imputandū,
si per inscitiam illi de
mortuis huiusmodi opi-
nantur? Μ Ε Ν. Atqui nō
ista fuissent opinati, ni
vos, tum quū viueretis
eiusmodi quædam por-
tenta ostentassetis, tan-
quam futurorum fuissetis
præscii, quasiq; præ-
dicere potuissetis si quæ
percontarentur. Τ & Ο-
Ρ Η Ο. Menippe, nouerit
Amphilochus hic, ipsi
pro sese respondendum
esse. Cæterum ego He-
ros sum, vaticinorque si
quis ad me descenderit.
At tu videre nunquam
omnino Lebadiam adiis-
se, neque enim alioqui
ista non crederes. Μ Ε Ν.
Quid ais? equidem nisi
Lebadiam fuissetem profe-
ctus, ac linteis amictus,
offam ridicule manu ge-
stans, per angustum adi-
tum in specū irrepsisset,
nequaquam fieri potuisset
vt te defunctum esse
cognoscerem perinde at-
que nos, solaque præsti-
gia-

οἶδ' ὅπως γὰρ κατηξιώθη-
τε, καὶ μάρτεϊς δοκέετε. καὶ οἱ
μάταιοι τῆς ἀνθρώπων, θε-
οὺς ὑμᾶς ὑπολήφασιν εἶναι.
Τρο. τί οὖν ἡμεῖς αἰτιοί, εἰ
ὑπ' ἀνοίας, ἐκείνοι τριαῦτα
ὡς νικῶν δοξάζουσιν;
Μένι. ἀλλ' οὐκ αὖ ἐδόξαζον,
εἰ μὴ ζῶντες καὶ ὑμεῖς τοι-
αῦτα ἑτερατεύοιτε, ὥς τὰ
μέλλοντα προειδότες, καὶ
προειπεῖν δυνάμενοι τοῖς
ἐρωτούοις. Τρο. ὦ Μένιππε,
Ἀμφίλοχος μὲν οὗτος αὖ
εἰδεῖν, ὅτι αὐτῷ ἀποκριτέον
ὑπὲρ αὐτοῦ, ἐγὼ δὲ, ἤρως
εἰμὶ, καὶ μαντεύομαι, καὶ τις
κατέλθοι παρ' ἐμέ. σύ δ'
ἔοικας οὐκ ὀπίσθι δημικέσαι
Λεβαδείᾳ τὸ πάθος. οὐ
γὰρ ἠπίσεις σὺ τούτοις. Μέν-
τι φῆς; εἰ μὴ ἐς Λεβαδείαν
γὰρ παρέλθω, καὶ ἐσαλμῆος
ταῖς ὀθόναϊς, γελοῖως μάζαν
ἐν ταῖς χερσὶν ἔχων, ἐτερεψό-
σω διὰ τοῦ σομίου ταπεινοῦ
όντος ἐς τὸ πῆλαιον, οὐκ αὖ
ἐδυνάμην εἰδέναι ὅτι νικηρὸς
εἶ, ὥσπερ ἡμεῖς, μόνῃ τῇ γῇ
τείφα

τήα διαφέρων; ἀλλὰ πρὸς
τῆς μαντικῆς, τί δὲ ὁ ἥρω
ᾔδιν; ἀγνώζω γάρ. Τρο. ὅς
ἀνθρώπου τι καὶ θεοῦ σὺν-
δετον. Μέν. ὁ μήτε ἀνθρώ-
πος ᾔδιν, ὡς φῆς, μήτε θε-
ός, καὶ συναμφότερον ᾔδει;
νῦν οὐκ ποῦ σου τὸ θεοῦ ἐ-
κείνο ἡμίτομον ἀπελήλυθε;
Τρο. ἤρ᾽ ὃ Μένιπας ἐν
Βιωτίᾳ. Μέν. οὐκ οἶδα ὃ
Τροφῶνι ὃ, τι καὶ λέγεις.
ὅτι μὲν τοι ὅλος εἶ νεκρὸς,
ἀκριβῶς ὀρώ.

Ερμού καὶ Χά-
ρωνος.

Λογισάμεθα ὃ πορ-
τιμῶ, εἰ δοκεῖ, ὅπως μὲν
ὀφείλεις ἥδην, ὅπως μὴ αὐ-
τίς ἐρίζωμῶ τι πρὸς αὐτῶ.
Χά. λογισάμεθα ὃ Ερμῷ.
ἄμεινον γὰρ ὀρίσαι πρὸς
αὐτῶ, καὶ ἀπραγμονέσει-
ρον. Ερμ. ἀγκυραν ἐντε-
λαμῶν ἐκόμενα πάντε δρα-
χμῶν. Χα. πολλοῦ λέ-
γεις. Ερμ. γὰρ τὸν Αἴδα
τάα,

giatura reliquos antecel-
lere. Sed age per ipsam
diuinandi artem, quid
tandem est Heros? neq;
enim intelligo. T R O P.
Est quiddam partim ex
homine, partim ex deo
compositum. M E N. Ne-
pe quod neque sit homo
quemadmodū audio, ne-
que deus, verum pariter
vtrumq;, Ergo dimidia
illa tui, ac diuina pars,
quo nūc recessit? T R O.
Reddit oracula Meni-
pe, in Bœotia. M E N.
Haud intelligo quid di-
cas Trophoni, nisi quod
illud plane video, te to-
tum esse mortuum.

Mercurij & Cha-
rontis.

Rationē supputemus
portitor si videtur, quan-
tum mihi debeas iam, ne
denuo aliquando de eo
inter nos contendamus.
C H A. Supputemus, M.
Satiū enim est, mature
id agere, deinde & mi-
noris negotii. M E. An-
choram mandaras, com-
parauitibi quinque dra-
chmis. C H A. Caro di-
cis. M E R. At per Pluto-
nem,

nem, quinq; emi illam,
 & præterea lorum, quo
 remum alligares, obulis
 duob, C H A. Pone quin-
 que drachmas, & obulos
 duos. M E R. Et pro re-
 sarciendo velo, quinque
 obulos ego exolui. C H.
 Etiam hos appone. M E.
 Et ceram ad oblinendas
 nauigiū rimas tibi emi,
 & clauos præterea, & fu-
 niculum, vnde Hyperā
 fecisti, omnia hæc duab.
 drachmis. C H A. Recte,
 laudo, hæc vili emisti. M
 Hæc sunt, quæ tibi ex-
 posui, nisi si quid reliquū
 est qd' me fugit inter cō-
 putandum. Quando au-
 tem hæc redditurum te-
 promittis? C H A. Nunc
 quidem, Mercuri nō pos-
 sum. Si vero pestis ali-
 qua, aut bellum, confer-
 tos & frequentes huc di-
 miserit aliquos, licebit
 mihi tum allucrari ali-
 quid, subraeto clam nō-
 nihil exportorio. M E R.
 Proinde ego nunc sede-
 bo, pessima quæque vt
 eueniant precando, vt in
 de fructum aliquem ca-
 piam. C H A. Fieri aliter
 non potest, Mercuri.
 Nam pauci nunc, vides,

ad

νέα, τῆς πέντε ὀνησάμενα,
 καὶ προπατήρα δύο ὀβολῶν.
 Χάρ. τίθει πέντε δραχ-
 μάς, καὶ ὀβολούς δύο. Ερμ.
 καὶ ἀπέβραν ὑπὲρ τοῦ ἱσίου
 πέντε ὀβολούς ἐγὼ κατέ-
 βαλον. Χάρ. καὶ τούτους
 προσίδει. Ερμ. καὶ κηρὸν,
 ὥς ὀππλάσαι τοῦ σκαφιδίου
 τὰ ἀνωγύτα, καὶ ἥλους δέ,
 καὶ καλάδιον, ἀφ' οὗ πλεῖ-
 ὑπέραν ἐποίησας, δύο δραχ-
 μῶν ἅπαντα. Χάρ. σὺ γὰρ ἄ-
 ξια ταῦτα ὀνήσω. Ερμ. ταῦ-
 τὰ ὅτιν, εἰ μήτι ἄλλο ἡμᾶς
 διέλαθεν ἐν τῷ λογισμῷ.
 πότε δ' οὐὼ ταῦτ' ἀποδώ-
 σεν φής; Χάρ. νῦν μὲν ὦ
 Ερμῇ ἀδυνάτοιν. ἡὺ δὲ λοι-
 μὸς τις ἢ πόλεμος κατα-
 πέμψῃ ἀδρόους τινὰς, ἔνι-
 σαι τότε ἀποκερδάναι ἐν
 τῷ πλῆθει παραλογιζόμε-
 νον τὰ πορεθμία. Ερ. νῦν οὐὼ
 ἐγὼ καθεδοῦμαι, τὰ κάκι-
 σα εὐχόμενος γινέσθαι, ὥς
 αὖ ὑπὸ τούτων ἀπολαύοιμι.
 Χάρ. οὐκ ἔστιν ἄλλως ὦ Ερ-
 μῇ. νῦν δ' ὀλίγοι ὥς ὀρεῖς
 ἀφι-

ἀφικουῦνται ἡμῖν . εἰρήνη
 γάρ . Ερμ. ἄμεινον οὕτως , εἰ
 καὶ ἡμῖν παρεγγίνοιτο ὑπὸ
 σου τὸ ὄφλημα . πλὴν
 ἀλλ' οἱ μὲν παλαιοὶ ὧ Χά-
 ρον , οἶδα οἷοι παρεγίνοντο ,
 ἀνδρεῖοι ἅπαντες , αἵματος
 ἀνάπλεω , καὶ τραυματίαι οἱ
 πολλοί . νῦν δὲ ἢ φαρμάκω-
 τες ὑπὸ τοῦ παιδὸς ὑποθα-
 ρών , ἢ ὑπὸ τῆς γυναικὸς , ἢ
 ὑπὸ τρυφῆς ἐξωδηκῶς πλὴν
 γαστέρα , καὶ τὰ σκέλη ὠχροὶ
 γὰρ ἅπαντες , καὶ ἀβηγεῖς , οὐδὲ
 ὅμοιοι ἐκείνοις . οἱ δὲ πλείοι
 αὐτῶν διὰ χρήματα ἥκουσιν ,
 ἐπιβουλεύοντες ἀλλήλοις , ὥς
 εἰκόασι . Χάρ . πάν γὰρ πε-
 रिπόθητά ὄντα ταῦτα . Ερμ.
 οὐκουῦ οὐδ' ἐγὼ δόξαμι αὖ
 ἁμαρτάνειν , πικρῶς ἀπαι-
 εῖν τὰ ὀφειλόμενα παρὰ
 σου .

Πλούτωνος καὶ

Ερμοῦ .

Τὸν γέροντα οἶδα , τὸν
 πάν γενηακότα λέγω ,
 τὸν πλούσιον Εὐκράτην , ὃν
 πάν

ad nos descendunt . Pax
 enim est . M E R . Sati-
 us est ita esse , etiāsi ob hoc
 abs te prorogatur nobis
 debiti istius solutio . Ve-
 rū enim uero prisci illi ,
 Charon , nosti quales ad
 uenire solebant , quā for-
 tes atque animosi om-
 nes , cruore madidi , &
 vulnerib. pleni pleriqz .
 Nunc autem , aut vene-
 no aliquis a filio interfe-
 ctus , aut ab uxore , aut
 prae nimia voluptate , tu-
 mefacto ventre & cru-
 ribus adueniunt . Pallidi
 enim omnes , & ignaui ,
 neque similes prioribus
 illis . Plurimi autem ip-
 sorum etiam pecuniarū
 causa veniunt , factis , ut
 videtur , mutuo sibi insi-
 diis . C H A . Omnino . n .
 expetibiles illæ sunt .
 M E R . Proinde neqz ego
 videar peccare grauius
 aliquid , si vel acerbius
 abs te exigam , ea quæ
 mihi debes .

Plutonis & Mercu-
 rij .

Senem ne nosti , istum
 ætate omnino confectū
 dico , Eucratem diuitem
 cui

cui liberi quidem nulli sunt, hæreditatis autem captatores plus quam quinquaginta millia. M. Noui, Sicionium illum dicis. Sed quid postea? P L V. Vivere illum quidem, Mercuri sine, ultra eos quinquaginta annos quos ætate peregit, alteris totidem accumulatis, si modo possibile sit, atque etiam pluribus. Adulatores autem ipsius Charinum adolescentem, & Damonem, & cæteros abripe huc ordine omnes. M e. Atqui absurdum hoc videri queat. P L V. Haudquaquã, imo iustissimũ. Quam enim ob causam illi adeo optant illũ mori? nisi quia pecuniam illius ambiunt, nulla propinquitate iuncti. Quod autem omnium sceleratissimum est, interea cum talia precantur, tamen observant & colunt manifeste utique illum. Ac quæ ægrotante illo, apud se consultant, nemo ignorat, at tamẽ sacrificaturos sese promittunt, si convalescat denuo, & in summa varia quædã adulandi ratio

παῖδες μὴ οἱκ εἶσιν, οἱ τὸν κληῖρον δὲ θηρεῶντες, πεντακιομύριοι; Ερμ. καὶ, τὸν σικυνώνιον φῆς. τί οὖν; Πλού. ἐκείνον μὴ ὃ Ερμῶ ζῶν ἔασον ὅτι τοῖς ἐγγύκοντα ἔτισιν, ἃ βεβίωκεν, ὀπμιετήσας ἄλλα τοσαῦτα, εἴγε οἶόν τε ῥῶ, καὶ ἔτι πλείω. τοῦ δὲ γε κόλακας αὐτοῦ, Χαρίνον τὸν γέρον, καὶ Δάμωνα, καὶ τοὺς ἄλλους κατάσπασον ἐφελξῆς ἅπαντας. Ερμ. ἄτοπον αὐτὸ δόξειε τὸ τοιοῦτον. Πλου. οὐ μόνον, ἀλλὰ δικαίωτατον. τί γὰρ ἐκείνοι παθόντες, εὐχονται ὑποβαρεῖν ἐκείνον; ἢ τῶν χρημάτων ἀντιποιουῦνται, οὐδὲν προσήκοις. ὃ δὲ πάντων ὄριμιανώτατον, ὅτι καὶ τοιαῦτα εὐχόμενοι, ὅμως θηρεύουσιν ἐν γε πρὸ φανερόν. καὶ νοσοῦντος, ἃ μὴ βουλεύονται, πᾶσι πρὸς δόνηλα, δύσσειν δὲ ὅμως ὑποχρουῦνται, ῥῶ εἰρήνη. καὶ ὅλας ποικίλῃ τις ἢ κολακείᾳ

ἦν ἀνδρῶν. διὰ ταῦτα ὁ μὲν
ἔγω ἀθανάτος. οἱ δ', ὡραπί-
τωσαν αὐτὲ μάτῳ ὀπχα-
νόντες. Ερ. γελοῖα πείσον),
πανούργοι ὄντες. πολλὰ κα-
κῆνος εὖ μάλα διαβουκολεῖ
αὐτοῦ, καὶ ἐπιεπίζει. καὶ
ὅλως, αἰὲν θανόντι ὅμοιως, ἔρ-
ξεται πολὺ μᾶλλον ἢ νέων.
οἱ δὲ, ἥδη τὸν κλῆρον ἐν σφί-
σι διηρημένοι, βοάσων), ζώων
μακαρίαν πρὸς ἑαυτοὺς τι-
θέντες. Πλου. οὐκοῦν ὁ μὲν
ὑποδυσάμενος τὸ γήρας ὥσ-
περ ἰβλῆως ἀνέθησάτω. οἷδ'
ἀπὸ μέσων ἦν ἐλπίδων τὴν
ὄνειρον πολυθέντα πλοῦτον ἀ-
πολιπόντες, ἠκέτωσαν ἥδη
κακοὶ κακῶς ὑποθανόντες.
Ερμ. ἀμέλῃσον ὦ Πλούτων.
μὴ τελευτομαι γὰρ σοι ἥδη
αὐτοῦ καθ' ἕνα ἐξῆς. ἐπὶ δὲ
δὲ οἰμαί εἰσι. Πλου. κατὰ-
σσα. ὁ δὲ παρὰ πέμψει ἕκα-
στον, ἀντὶ γέροντος αὐθις ὡρω-
δήεις ἡμῶν.

Τερψίωνος καὶ
Πλούτωνος.

Τοῦ-

tio illorū hominum est.
Quamobrem ipse quidē
immortalis sit, illi autē
præ ipso abeant, frustra
hiantes. M. & R. Ridicu-
la patientur, sceleratū
cum sint. Sed tamen &
ille admodum scite cir-
cūducit illos, & spe pas-
cit inani, & in summa
semper morituro simi-
lis, multo validus magis
est, quam quisquam iuue-
nis. Illi autem hæredi-
tate inter se diuisa, pas-
cuntur, vitam quandam
beatam secū ipsi animo
præcipientes. P. L. V. Pro-
inde ipse exura senectute,
quemadmodum Io-
laus ille, in iuuenem re-
deat. Illi autem in ipsa
media spe, diuitiis illis,
quasi per somnum specta-
tis, destituti abeant iam
huc, mali male mortui.
M. Alias res cura, Plu-
to, iam enim accersam
tibi illos, aliū super ali-
um ordine, septem autē,
opinor, sunt. P. Deducas
licer. Ille autē mittat sin-
gulos p̄ se, ex sene iterū
in adolescentē cōuersus.

Terpsionis & Plu-
tonis.

Iu-

Iustum ne hoc est o Pluto, me quidem e vita obiiſſe, triginta cum ſim annorum, Tucritum vero ſenem ſeptuagenarium, & ultra, adhuc viuere? P L V. iuſtiſſimū quidem o Terpſ. Nam & ſi ipſe uiuit, certe ad nulloſiſſimum tamen mortem affeſtus eſt, tu uero omni tempore illius hæreditatem expectans, eum mori auidiſſime cupiebas. T E R. Nonne opus fuerat, quum ſenex ſit, nequeatque de cætero ſuis uti diuitiis, locum dare iuuenibus? P L V. Nouas o Terpſio ſtatuiſ leges, quum ad voluptatem diuitiis uti nequeat, ipſum e uira decedere. Aliter autem & Parca & natura ſtatuiſſe uidetur. T E. Proinde hanc ob huiuſcemodi accuſo ordinem, decebat enim has res ſucceſſione graduque fieri, ſenē primo, deinde qui in ea ætate ſequeretur mori. Haudquaquam autem exerceri, aut viuere qui ſeneſcute decrepituſ eſſet, qui tres duntaxat dentes habeat, cui uix deſeruiunt oculi, qui cur

Τοῦτο ὦ Πλούτων Δίκαιον, ἐμὲ μὲν τιθναῖαι τριάκοντα ἔτη γεγονότα, καὶ ὃ ὑπὲρ τὰ ἐπενήκοντα γέροντα Θούκριον ζῶν ἔτι; Πλού. Δικαιότατον μὲν οὐδ' ὦ Τέρψιον, εἴ γε ὁ μὲν ζῇ, μηδένα εὐχόμενος ἀποθανεῖν τῶ φίλων. οὐδ' ὃ, παρὰ πάντα καὶ χρόνον ἐπιβούλους αὐτῷ, περιμύρον καὶ κλῆρον. Τερ. οὐ γὰρ ἐχρῆν γέροντα ὄντα, καὶ μηκέτι χρήσασθαι τῷ πλούτῳ αὐτὸν δυνάμενον, ἀπειθεῖν τῷ βίῳ, παραχωρήσαντα τοῖς νέοις; Πλου. καὶνὰ ὦ Τέρψιον νομοθετεῖς, τὸν μηκέτι τῷ πλούτῳ χρήσασθαι δυνάμενον, πρὸς ἡδονὴν ἀποθνήσκειν. τὸ δ' ὃ, ἄλλως ἢ μοῖρα καὶ ἡ φύσις διέταξεν. Τερ. οὐκοῦν ταύτῃ αἰτιῶμαι τῆς διαλέξεως. ἐχρῆν γὰρ τὸ πρῶτον μαζὺς ὡς γίνεσθαι, τὸν πρεσβύτερον, πρῶτον, καὶ μετὰ τὸν, ὅστις καὶ τῇ ἡλικίᾳ μετ' αὐτόν. ἀναστέφει δ' ὃ μηδ' αὖτε, μηδὲ ζῶν μὲν καὶ ὑπὲρ ἑξήκοντα, ὁδόντας βῆς ἔτι λοιπὸν ἔχοντα, μόγις ὀρώντα, οἰκέ-

ua-

ται

ταῖς τετρασίν ὀπκικυφῶτα,
 κορύζης μὲν πλὴν ξίνα, λίμης
 δὲ πῶς ὀφθαλμοὺς μετ' ὄν-
 τα, οὐδὲν ἔτι ἰδὺ εἰδῶτα,
 ἑμψυχόν τινα τάφον ὑπὸ
 ἑστ' νέων καταγελοῦμενον,
 ὑποθνήσκην δὲ καλλίσους,
 καὶ ἐξῥωμνισάτους νεανίσ-
 κους. αἶψα γ' ὕδατων του-
 τῶγε ἢ τὸ τελευταῖον εἰδέ-
 ναι ἐχρῆν, πόσι καὶ τιθνή-
 ξεται ἑστ' γιγνόντων ἕκαστος,
 ἵνα μὴ μάλιστα αὐτοῖς ἐπι-
 ράπειον. νῦν δὲ τὸ τῆς πα-
 ροίμιας, ἡ ἄμαξα τὸν βοῦν
 πολλάκις ἐκφέρει. Πλου-
 ταῦτα μὲν ὦ Τέρψιμον πολὺ
 σωσιώτερα γίνεται, ἢ περ
 σοὶ δοκεῖ. καὶ ὑμεῖς δὲ τί
 παθόντες, ἀλλοτρίοις ὀπιχαί-
 ρετε, καὶ τοῖς ἀτέκνοις ἑστ'
 γιγνόντων ἐπαποῖετε, φέ-
 ροντες αὐτοὺς; τριγασσοῦν
 γέλωτα ὀφλισκάνετε, πρὸς
 ἐκείνων κατορυπτόμενοι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα τοῖς πολ-
 λοῖς ἰδίον γίνεται. ὅσῳ
 γὰρ ὑμεῖς ἐκείνους ὑπο-
 δακνῶν εὐχάρει, τοσοῦτο
 ἄπικ-

uatus a quatuor famulis
 deducitur, deguttantes
 nares, lipposque oculos
 habens, nihil denique
 voluptatis deguttans,
 haud aliter existens, quā
 animatum quoddam se-
 pulchrum, ab ipsa iuue-
 tute derisum. Et contra
 mori optimos atque ro-
 bulitissimos adolescētes.
 Nam hoc perinde esse vi-
 detur, ac si flumina sur-
 sum deferantur. Aut sal-
 tem scire necesse foret,
 quando & senum quili-
 bet obiturus esset, ne
 quos, prout eis mos est,
 fallerent. Nunc vero il-
 lud accidit, quod pro-
 uerbio dici solet, Qua-
 driga bouem sepiissime
 ducit. P L V. Hæc quidē
 o Terpsio, prudentius fi-
 unt, quam tibi profecto
 videntur. Verum & vos
 quid passi estis? quod re-
 bus alienis gaudetis, &
 senib. filiis obatis, vos-
 met tantopere in adop-
 tionem traditis, quam-
 obrem in derisum addo
 ἔτι, ab illis sepelimini,
 quod quidem plurimis
 sit periuicundum. Nam
 quanto vos magis mori
 illos peroptatis, tanto
 I plus

plus omnib. quā gratissimum est, si ante eos vos mori contingat. Etenim nouam quandam artem in medium adducitis, aniculas atque decrepitos cum amatis, præsertim quidē si liberis sint orbatī, qui vero liberos habent, illorum vobis non est cura. Atqui ex iis qui amantur plurimi, minime vestri ignari astus, etiamsi ipsis liberos esse contingat, illos odisse dissimulant, vt & ipsi habeant amatores. Inde iis in testamento exclusis, qui munera diu tiissime obtulerunt, liberi, sicuti profecto dignū est, omnem eorum substantiam consequuntur, at illi tristitia affecti, suæque spe delusi, dentibus fremūt. TER. Omnia hæc vera sunt, quæ de me & Tuccito autumas. Quantum enim meorum ille deuorauit, quū semper cum mori putarem, Ac quoties ad eum ingrediebar, gemendō, & internum quiddā, perinde atque ex ouo pulvis aliquis immaturus, stridendo ægritudinem

ἀπατιν ἡδὺ ποσάποθανεῖν ὑμᾶς αὐτῶν. καὶ γὰρ τινὰ ταύτῃ τέχνῃ δοκίματε, γράων καὶ γερόντων ἐρώντες. καὶ μάλιστᾶ, εἰ ἀτεκνοὶ εἰν. οἱ δὲ ἔντεκνοί, ὑμῖν ἀέραςοι. καὶ τοι, πολλοὶ ἡδὴ τῶν ἐρωμένων σωέντες ὑμῶν πλὴν πανουργίαν τοῦ ἐρωτός, ὡς καὶ τύχῃσι παῖδας ἔχοντες, μισεῖν αὐτοὺς πλάθονται, ὥς καὶ αὐτοὶ ἐρασὰς ἔχουσιν. εἴτα ἐν ταῖς διαθήκαις, ἀπικλείδησαν μὴ οἱ παῖλαι δορυφορήσαντες. ὁ δὲ, παῖς, καὶ ἡ φύσις, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, κρατοῦσι πάντων. οἱ δὲ, ὑποπορίουσι τὰ ὀδόντας, ὑποσφυγμῆτες. Τερψ. ἀληθὴ ταῦτα φῆς. ἐμοὶ γοῦν Θούκριτος πόσα κατέφαγεν, ἀεὶ τεθνήξειν δοκῶν; καὶ ὁ πότε ἐσίοιμι, ὑποσένων, καὶ μύχιόν τι καθάπερ ὅξ ὠοδονοῖς ἀτελὲς ὑποκρῶζων, ὥς ἔγωγε ὅσον αὐτίκα οἶδα-

οἶδμενος ὅπως αὐτὸν τῆς
σοφοῦ, ἐπεμπὸν τε πολλὰ,
ὥς μὴ ὑπερβάλλωντό μοι οἱ
ἀντιρεσασαί τῃ μεγαλοδωρεῇ.
καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ φροντί-
δων, ἀχρυπτος ἐκείμην ἀριθ-
μῶν ἑκάστα, καὶ διατάκων.
ταῦτα γοῦν μοι καὶ τοῦ ὑπο-
δακτῆρος αἵτια γιγνέσθαι, ἀ-
χρυπία, καὶ φροντίδες. ὁ δὲ
τοσοῦτόν μοι δέλεαρ κατα-
παύων, ἐφίσκηκε διαπομπῶν
παύλῳ ὀππότε γινέσθαι. Πλού-
τῳ γε ὦ Θούκριτε, ζῶντι ὀπι-
μήκιστον, πλούτων ἅμα, καὶ
σφ' ὁποιούτων καταγελῶν.
μὴ δὲ σφόδρ' ἄλλο γὰρ σὺ ὑποθά-
νοις, ἢ πορπύρεος πάντας
πρὸ κόλακας. Τερ. τοῦτο
μὲν ὦ πλούτων καὶ ἐμοὶ ἡδι-
στον ἦδ' ἐν, εἰ καὶ Χαρτιάδης
προτεβήσεται Θουκρίτου.
Πλού. θάρξῃ ὦ Τέρψιον.
καὶ Φείδων γὰρ, καὶ Μέλαν-
δος, καὶ ὅλως ἅπαντες, προ-
βλύονται αὐτοῦ ὑπὸ ταῖς
αὐταῖς φροντίσιν. Τερ. ἐ-
παινω ταῦτα. ζῶντι ὀπιμή-
κιστον ὦ Θούκριτε.

Ζῶντι

simulabat. Vnde quanto
citius eum ad sepulchrū
duci existimabam, tan-
to plus illi donorū mit-
tebam, ut ne ii, qui amo-
re concurrebant, mune-
ribus me præclaris vin-
cerent. Plerumque etiā
præ nimia sollicitudine
in somnis iacebam, sin-
gula enumerans, ac vnū
quodque disponens. Ea-
que etiam causa interi-
tus mihi fuit, cura & vi-
gilix. Ille autem deglu-
tito hoc illectamēto mēo
tanto, adstirrit mihi, quā-
do sepeliebar paulo an-
te, irridens. P L V. Euge
o Tucrite, diutissime vi-
uas, vna & diuitiis abun-
dans, & huiusmodi
homines deridens, neq3
prius moriaris, quā hos
blanditores cunctos præ-
mitras. T E K. Hoc qui-
dem o Pluto periuncun-
dum mihi foret, si ante
Tucritum Chariades vi-
ta decederet. P L V. Boni
animi sis o Ter. & Phido
etiam, & Melanthus, &
omnes penitus ipsū præ-
cedent, suis ipsorū curis
confecti. T E. Hæc ego
sumopere laudo, o Tucri-
te diutissime viuas.

I

Ze-

Zenophantæ & Cal-
lidemidæ.Ζηνοφάντης καὶ
Καλλιδημίδου.

At tu Callidemides ,
quo pacto interisti ? Nā
ipse quemadmodum Di-
nix parasitus cū essem ,
immodica ingurgitatio-
ne præfocatus fuerim ,
nostti, aderas enim mori-
enti. C A L. Aderam Ze-
nophantes. Porro mihi
nouum quiddam atque
inopinatum accidit. Nā
tibi quoq; notus est Ptæ-
odorus ille senex. Z E N.
O P H. Orbum illum di-
cis , ac diuitem , apud
quem te assidue versari
conspiciebam ? C A L. Il-
lum semper captabam ,
colebamque, id mihi pol-
licens fore, vt meo bono
quamprimū moreretur.
Verum quum ea res in
longum proferretur, se-
ne videlicet , vel vltra
Tithonios annos viuen-
te, compendiariam quā-
dam excogitavi viam ,
qua ad hæreditatem per-
uenirem. Siquidem emp-
to veneno , pocillatori
persuaseram, vt simulat-
que Ptæodorus potum
posceret, bibebat autem
prolixius, præsentius in
cali-

Σὺ δὲ Καλλιδημίδη, πῶς
ἀπέθαρς , ἐγὼ μὲν γὰρ , ὅτι
παράστιτος ὢν Δεινίου , πλέ-
ον τοῦ ἡκανοῦ ἐμφαγὼν , ἀ-
πιπνίγλυ, οἶδα. παρῆς γὰρ
ἀποθνήσκοντί μοι. Καλ. πα-
ρῶν δὲ Ζηνοφάντης. τὸ δὲ ἐ-
μὲν , παρῆδ' ἔχον τι ἐχθροῦ.
οἶδα γὰρ καὶ σύ που Πτοιό-
δωρον τὸν γέροντα. Ζη.
τὸν ἀτεκνον , τὸν πλούσιον,
ὥς σε τὰ πολλὰ ἔδειν σμῶν-
τα ; Καλ. ἐκείνον αὐτὸν
αἰεὶ ἐθιράπευον , ὑπερβού-
λμος ἐπ' ἐμοῖ κληρονόμῳ
τεθνήξειν , ἐπεὶ δὲ τὸ
παῖγμα ἐς μήκισον ἐπεγί-
νετο , καὶ ὑπὲρ τὸν Τιθωνί-
ον ὁ γέρον ἐξῆ , ὅπποτ' ἔ-
τινα ὁδὸν ὅπ' τὸν κληρον ἔξ-
εὔρον. ἀριόμενος γὰρ φάρ-
μακον , ἀνέπειτα τὸν οἶνο-
χρον , ἐπειδὴν τάχιστα ὁ
Πτοιόδωρος αἰτήσῃ πεινῇ,
πίνει δ' ὅππαικῶς , ζω-
ρότερον ἐμβαλόντα ἐς κύ-
λικα

λικα, ἑτοιμον ἔχειν αὐτὸ, καὶ ὀπιδουῶμαι αὐτῷ. εἰ δὲ τοῦτο ποιήσει, ἐλεύθερον ἐπωμοσάμην ἀφήσιν αὐτόν. Ζη. τί οὐκ ἔχρητο; πᾶν γὰρ τι παρὰ δόξον ἐρεῖν ἔοικας. Καλ. ἐπεὶ τοίνυν λουσάμενοι ἤκομην, δύο ἦδη ὁ μισρακίσκος κύλικας ἐτοίμους ἔχων, τῷ μὲν τῷ Πτοιοδώρῳ τῷ ἔχυσαν τὸ φάρμακον, τῷ δ' ἑτέραν ἐμοί, σφαλεῖς οὐκ οἶδ' ὅπως, ἐμοὶ μὲν τὸ φάρμακον, Πτοιοδώρῳ δὲ τὸ ἀφάρμακον ἐπέδωκεν. εἴτα ὁ μὲν ἔπινεν. ἐγὼ δὲ αὐτίκα μάλα ἐκπᾶδ' ὡς ἐκείμην, ὑποβολιμαῖος αὐτ' ἐκείνου νεκρός. τί τοῦτο γελᾷς; ὦ Ζ' ὠρόφαντες; καὶ μὴ οὐκ ἔδειγε ἑταίρῳ ἀνδρὶ ἐπιγελάειν. Ζη. ἀστία γὰρ ὦ Καλ. λιδημίδη πέπονθας. ὁ γέρον; τί πρὸς ταῦτα; Καλ. πρῶτον μὲν ὑπελάσχεθ' ὡς πρὸς τὸ αἰφνίδιον. εἴτα σωεῖς ὅμαι τὸ γενημένον, ἐγέλα καὶ αὐτός, οἷά γε ὁ οἶνοχρος εἰργασαι. Ζη. πλὴν ἄλλ' οὐδὲ σὲ

τῷ

calicem iniiceret, haberetque in promptu, porrecturus illi. Quod si fecisset, iureiurando confirmabam, me illum munissurum. Ζε. Quid igitur accidit? nam inopinatum quiddam narraturus mihi videris. C. Vbi iā loti venissemus, puer duobus paratis poculis, altero Ptoeodoro cui venenum erat additum, altero mihi nescio quomodo errans, mihi venenū, Ptoeodoro porrexit innoxium. Mox ille quidem bibit, at ego protinus humiporrectum stratus sum, supposititiū videlicet illius loco furus. Quid hoc? Rides Zenophanta? Atqui non conuenit amici malis illudere. Ζε. Rideo profecto, nam eleganter ac lepide tibi hæc res euenit. Porro senex ille, quid interim? CΑΛ. Primum ad casum subitum atque inexpectatum sane conturbatus est. Deinde simul atque intellexit, id quod acciderat, putapocillatoris errore factum, risit & ipse. Ζε. Recte sane. Tamen nō

I 3

opor

oportuit ad compendiū illud diuertere, siquidē venisset tibi populari, vulgataque via, tutius certiusque, etiam si paulo serius.

ὀπίτομον ἐχρῶν τραπέδαι·
ἦκε γὰρ αὖ σοι διὰ τῆς λεω-
φόρου ἀσφαλέστερον, εἰ καὶ
ὀλίγω βραδύτερος ὤ.

Cnemonis & Damnippi.

Κνήμον & καὶ Δαμ-
νίππου.

Hoc illud ē quod vulgo dici consuevit, Hīnulus leonē. D A. Quid isthuc est, quod tecum stomachare Cnemon? C. Quid stomacher rogas? Equidem h̄redem reliqui quendam pr̄ter ami sententiam, videlicet astu delusus miser, iis quos maxime mea cupiebam habere, pr̄teritis. D A. Sed isthuc quinam euenit? C N E. Hermolum nobilem illum diuitem, cum orbus esset, imminente morte captabā, assidens atq; inservitens. Neque ille grauatim officium meum admittebat. At interim illud quoque mihi v̄sum est scitum, consultumque, ut testamentum proferrem ac publicarem, quo illum rerum mearum in solidum h̄redem insti-

Τοῦτο ἐκεῖνο τὸ τῆς παροιμίας, Οὐδὲν τὸν λέοντα. Δάμ. τί ἀγανακτεῖς ὦ Κνήμον; Κνηπωδανήθ', τί ἀγανακτῶ; κληρονόμον ἀκούσιος καταλέλοιπα, κατασοφιδεῖς ὁ ἄθλιος, οὗς ἐβουλόμην αὖ μάλα χεῖν τὰ μὰ, παραλιπών. Δα. πῶς τοῦτ' ἐχρ̄ετο; Κνη. Εὐμβλαον τὸν πάνυ πλούσιον ἄτεκνον ὄντα, ἐδεράπουν ὅττι θανάτῳ. καὶ κεῖνος οὐκ ἀπὸ τῶς διεραπείαν προσέτιτο. ἔδοξε δὲ μοι καὶ σοφὸν τοῦτ' εἶναι, δεῖναι διαθήκας εἰς τὸ φανερὸν, ἐν αἷς ἐκείνῳ καταλέλοιπα τὰ μὰ πάντα, ὥς καὶ κεῖ-

tue-

ref

τος ζηλώσεις, καὶ τὰ αὐ-
τὰ παράξεις. Δά. τί οὐ
δὴ ἐκείνος; Κυη. ὅ, τι
μὲν οὐ αὐτὸς ἐνέχεαί-
ταις ἐαυτοῦ διαθήκας,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ γοῦν ἄφνω
ἀπέθανον, τοῦ τέλους μοι
ὀπιπείοντος, καὶ νῦν Ερ-
μόλαος ἔχει τὰμα, ὥσπερ
τις λάβραξ καὶ τὸ ἄγκυρον
τῷ δειλέατι συγκατασά-
σας. Δάμ. οὐ μόνον, ἀλλὰ
καὶ αὐτὸν σε τὸν ἀλέα. ὥς
σόφισμα κατὰ σαυτοῦ
σωτέθηκεας. Κυη. ἔοικα,
οἰμῶζω τοιγαροῦν.

Σιμύλης καὶ Πο-
λυστράτου.

Ἦκεις ποτὲ ὦ Πολύστρατε
καὶ σὺ παρ' ἡμᾶς, ἔτι οἶμαι
οὐ πολὺ ὑποδόντα πρὸ ἑκα-
τὸν βεβιωκός. Πολυ. ὀκτὼ
ὅπῃ τοῖς ἐννήκοντα ὦ Σί-
μυλε. Σι. πῶς δὲ τὰ μετ'
ἐμὲ ταῦτ' ἐβίως τριάκοντα;
ἐγὼ γὰρ ἀμφὶ τὰ ἐβδομήκον-
τα σου ὄντος, ἀπέθανον. Πο.

tueram; nimirum ut il-
le vicissim idem faceret
meo prouocatus exēplo
D A M. Ac quid tandem
ille? C M E. Quid ille suo
in testamento scripserit
id quidem ignoro. Cæ-
terum ego repente atq;
insperato e vita decessi,
tecti ruina oppressus. Ee-
nunc Hermolaus mea
possidet, lupi cuiuspiam
in morem ipso hamo cū
esca pariter auulso. D A.
Imo non escam modo cū
hamo, quin etiam te quo
que piscatorem simul ab-
stulit. Itaque technam
istam, in tuum ipsius ca-
put struxeras. C M A. Sic
apparet, idque adeo de-
ploro.

Simyli & Polystra-
ti.

Venisti tandem & tu
Polystrate ad nos, quum
annos vixeris haud mul-
to pauciores centum opi-
nor. P. Nōaginta octo
Simyle. S I M. Sed quinā
triginta istos annos egi-
sti, quibus mihi fueras
superstes? Nam ipse perii
te ferme septuagena-
rio. P O L Y S T. Quam

suauissime profecto, etiam si hoc mirum tibi vi-
debitur. S i m. Mirum
uero, siquidem tibi pri-
mum seni, deinde inua-
lido, postremo etiam or-
bo quicquam poterat ef-
se in vita suaue? P o l y.
Principio nihil erat quod
non possem, praeterea
pueri formosi complures
aderant, tum mulieres
nitidissimae, vnguenta,
vinum mire fragrans,
postremo mense vel Sici-
lis illis lautiores. S i m.
Noua narras, nam ego te
plane sordidum ac par-
cissimum esse sciebam P.
Atque vir praeclare ex ali-
enis arcis opes mihi sub-
acatebant. Tum diluculo
protinus quam pluri-
mi mortales ad fores me-
as ventitabant, simulque
ex omni rerum genere,
quae terrarum vbiuis pul-
cherrimae reperiuntur,
munera deportabantur.
S i m. Num me defuncto
regnum gessisti? P. Mini-
me, verum amantes ha-
bebam innumeros. S i m.
Non possum non ridere
tu ne amantes? tantus
natu cum esses, vixque
tibi dentes superessent
quae

ὑπὲρ ἡδίστα, εἰ καὶ σοὶ πα-
ράδοξον τοῦτο δοῖται. Σι.
παράδοξον. εἰ γέροντι,
καὶ ἀδυνάτῳ, ἀπειρῶς τε
προσέτι, ἡδιδαι τοῖς ἐς
πρὶν βίῳ ἰδυάτο. Πολυ.
τὸ μὲν πρῶτον, ἅπαντα
ἰδυάμην. ἔτι καὶ παῖ-
δες ὡραῖοι ἦσαν πολλοί,
καὶ γυναικες ἀερόταται,
καὶ μύρα, καὶ οἶνος ἀγδο-
σμίαν, καὶ πρᾶπιζαι
ὑπὲρ τὰς ἐς Σικελίαν.
Σι. καὶ τὰ ταῦτα. ἐγὼ
γὰρ σε πάνυ φειδόμενον
ἡπισάμην. Πολυ. ἀλλ'
ὑπὲρ ἔρεῖ μοι ὃ γενναῖα
παρ' ἄλλων τὰ γαθά. καὶ
ἔωθεν μὲν αὐτὸς ὅτι θύρας
ἐφοίτων μάλα πολλοί.
μετὰ δὲ, παρτοῖά μοι
δῶρα προσήγετο, ἃ παρ-
ταχύθεν τῆς γῆς κάλλι-
σα. Σι. ἐτυράννησας ὃ
Πολύστρατε μετ' ἐμῆ;
Πολυ. οὐκ. ἀλλ' ἐρασὰς
εἶχον μυρίου. Σι. ἐγέ-
λασα. ἐρασὰς σὺ τηλικού-
τος ὢν, ἰδόντας τέτταρας
ἔχων

ἔχον; Πολυ. νῆ Δία πῶς
 αἰετοὺς γε σὺ ἐν τῇ
 πόλει. καὶ γέροντά με,
 καὶ φαλακρὸν ὡς ὄρεᾶς ὄν-
 τα, καὶ λευκώτα πρότε-
 τι, καὶ κόρυζόντα, ὑπε-
 ρέδοντο θιραπύοντες. καὶ
 μακάριος ἔμ' αὐτῶν, ὅν
 τινὰ αὖ καὶ μόνον προσέ-
 βλεψα. Σιμ. μῶν καὶ
 σὺ τίνα ὥσπερ ὁ Φάων
 πλὴν Αφροδίτῃ ἐν Χίου
 διεπάρειπας, ἥτά σοι
 εὐχαρίστη ἔδωκε νύκτον εἰ-
 ναι, καὶ καλὸν ἔξ ὑπαρ-
 χῆς, καὶ ἀξίερασον; Πολυ.
 οὐκ, ἀλλὰ τοιοῦτος ὢν,
 πεπρωμένος ἔμ'. Σιμ.
 αἰνίγματα λέγεις. Πολυ.
 καὶ μὴν πρόδηλος γε ὁ ἔ-
 ρως οὕτως πολλὸς ὢν, ὁ
 ποτε τοὺς ἀτέκνους καὶ
 πλουσίους γέροντας. Σι-
 μῶν μανθάνω σου τὸ κάλ-
 λος ὃ θαυμάσιον, ὅτι πα-
 ρὰ τῆς χρυσοῦς Αφροδί-
 τῃς ἔμ'. Πολυ. ἀτὰρ
 ὃ Σίμυλε, οὐκ ὀλίγα
 σὺ ἐρασῶν ἀπολέλαικα,
 μονο-

quatuor? P o l. Habebā
 per Iovem equidem op-
 timates civitatis, cumq;
 essem tum senex tū cal-
 uis, sicuti vides, præter-
 ea lippiens etiam ac se-
 nio cæcutiens, postremo
 naribus muccosis, tamē
 cupidissime mihi inter-
 uiebant, adeo ut is fe-
 lix videretur, quæcunq;
 vel aspexissem modo.
 S i m. Num tu quoque
 quemadmodum Phaoon
 ille, Venerem aliquam
 e Chio transuexisti? ut
 ob id optanti tibi illa de-
 derit rursus ad iuuen-
 tam redire, ac denuo for-
 mosum atque amabilem
 fieri. P o l. Haudqua-
 quam, quin magis quum
 talis essem qualem dixi,
 tamen supra modū ada-
 mabar. S i m. Aenigma-
 ta narras. P o l. Atqui
 notissimus est hic amor,
 cum vulgo sit frequens,
 nempe erga senes orbos
 diuites. S i m. Nunc tua
 forma vnde tibi profe-
 cta fuerit intelligo vir e-
 gregie, nimirum ab au-
 rea illa Venere. P o l.
 Veruntamen non parū
 multas comoditates ab
 amantibus tuli, Simyle,
 I s pro-

propemodum etiam adoratus ab illis. Porro sapius etiam quasi procax illis illudebam, excludēs interdum nonnullos eorum, interim illi inter sese decertabant, & in ambiendis primis apud me partibus, alium altius anteire nitebatur. S. Sed age de facultatibus tuis quid tandem statueras? P o l. Palam quidē affirmabam, me vnumquēq; illorū relicturū hæredē, idq; illi tū crederent futurum, certatim se quisque obsequentiorem atque adulantio-rem præbebat. Cæterū alteras illas veras tabulas, quas apud me servaueram, reliqui, in quibus omnes illos plorare iussi. S i m. At postremæ illæ tabulæ quēnam pronūtiabant hæredem? num e cognatis quempiam? P o l. Non per Iovem; imo novitium quendam ex formosis illis adolescentulis, natione Phrygem. S i m. Quorū annos natarum Polystrate? P o l. Viginti ferme. S i. Iam intelligo, quib. obsequiis ille te demeruerit.

μονονουχὶ προσκυνοῦμενος ὡς αὐτῷ. καὶ ἐδουλοῦμαι δὲ πολλάκις, καὶ ἀπέκλειον αὐτῷ τινὰς ἐνόοτε. οἱ δὲ ἡμιλλῶντο, καὶ ἀλλήλους ὑπεριβάλλοντο ἐν τῇ ψαίᾳ ἐμῇ φιλοτιμίᾳ. Σι. τέλος δ' οὐκ, πῶς ἐβουλεύσθην ψαίᾳ τῷ κτημάτων; Πολυ. ἐς τὸ φανερόν μὲν ἕκαστον αὐτῷ κληρονόμον ἀπολιπεῖν ἔφασκον. ὁ δ' ὀπίσθεν τε, καὶ κολακευτικώτερον παρισκιάζειν ἑαυτόν. ἄλλας δὲ τὰς ἀληθεῖς διαθήκας ἐκείνας ἔχων, κατέλιπον, ὅτι οἰμώζειν ἅπαντες φεάσας. Σι. τίνα δ' αἱ τελευταῖαι τὸν κληρονόμον ἔχον; ἢ σου τινὰ τῷ πατρὶ τοῦ γένους; Πολυ. οὐ μὰ Δί', ἀλλὰ νεώτητόν τινα τῷ μερακίῳ τῷ ὠρεαίων φεύγα. Σι. ἀμφὶ πάντα ἐστὶν ὧ Πολύστρατι; Πολυ. χεῖρον ἀμφὶ τὰ ἔκδοσι. Σι. ἤδη μανθάνω, ὅτι τινὰ σοι ἐκείνος ἐχαρίζετο.

Πολ.

Πολυ. πάλιν ἀλλὰ πολὺ
ἐκείνων ἀξιώτερος κληρο-
νομεῖν, εἰ καὶ βάρβαρος ἴδι,
καὶ ὀλέθρος. ὃν ἤδη καὶ
αὐτοὶ οἱ ἄριστοι θρασυπέλου-
σιν, ἐκείνος τοίνυν ἐκλη-
ρονόμησέ μου. καὶ νῦν ἐν
τοῖς εὐπατρίδασι ἀριθμεῖ-
ται, ὑπερυψηλότερος μὲν τὸ
γένος, καὶ βαρβαρίζων. Κό-
δρου δὲ συγγενέστερος, καὶ
Νιρέως καλλίων, καὶ Ο-
δυσσεύς σμειννότερος λε-
γόμενος εἶναι. Σι. οὐ μοι
μέλει, καὶ στρατηγιστὰν
τῆς Ἑλλάδος, εἰ δοκεῖ, ἐκεί-
νοι δὲ, μὴ κληρονομεῖται-
σαν μόνον.

Χάρων καὶ
Ερμού.

Ακούσατε ὡς ἔχει ἡμῶν
τὰ πράγματα. μικρὸν καὶ
ἡμῶν, ὡς ὁρᾶτε, τὸ σκα-
φίδιον, καὶ ὑπὸ σαφρόν ὄει,
καὶ διαρρεῖ τὰ πολλὰ,
καὶ ἴδι τραπὴ ὅτι δάτιρα,
εἰρήσεται περιτραπέν. ὑ-
μεῖς

rit. P o l. Attamen mul-
to illis dignior qui scri-
beretur hæres, etiam si
Barbarus erat ac perdi-
tus, quem iam ipsi etiā
optimates colunt captā-
que. Is igitur mihi extitit
hæres, iamque inter
patricios numeratur, sub
raso mento, barbaroque
cultu ac lingua, quin eū
Codro generosiorē,
Nireo formosiorē, Vly-
se prudentiorē esse præ-
dicant. S i m. Non labo-
ro, ut totius Græciæ sit
imperator, si libet, modo
ne illi potiantur hære-
ditate.

Charon, Mercuri-
ns, Mortui, Menip-
pus, Charmoleus,
Lampichus, Dama-
sias, Philosophus,
Rhetor.

Audite quo loco sine
res nostræ. Equidē par-
ua est nobis, quemad-
modum videtis, & cario-
sa navicula, & quæ vn-
dique perfluit, quod si in
alteram partem se incli-
narit, plane submersa
peribit, atque vestrum
tam multi simul conflue-
unt,

unt, & singuli plurimas
 sarcinas afferunt. Quod
 si cum his nauculam cō-
 scenderitis, vereor ne
 postea vos facti pœnite-
 ar, maxime vero eos, q
 nandi sunt imperiti. M.
 Quid igitur faciendum
 erit, ut sine periculo na-
 uigemus? C H A K. Ego
 vobis dicam, nudos vos
 ingredi oportet, atque
 ista omnia quæ superflua
 sunt, in littore relinque-
 re. Nam sic etiam vix ca-
 piet vos naucula. Tibi
 vero Mercuri deinceps
 curæ erit, neminem ex
 illis recipere, nisi nudus
 sit, & supellectilem abie-
 cecerit. Itaque ad ipsas
 scalas te statuas, ipsosq;
 cognoscito, & suscipito,
 nudosq; ingredi cogito.
 M E K C V. Recte dicis,
 atque sic faciemus. Quis
 est ille primus? M E N I.
 Ego Menippus sum. Ec-
 ce autem peram & bacu-
 lum in paludem abieci,
 verum recte feci, qui pal-
 lium non acceperim. M.
 Ingredere o Menippe
 vir optime, primumque
 apud gubernatorem na-
 uis, locum accipe, in ip-
 sa summitate, quo omnes
 pos-

υμεῖς δὲ, τοσούτοι ἅμα
 ἦκτε, πολλὰ ὀπιφειρόμενοι ἑ-
 κατος. ἢ οὐ μὲν τούτων ἐμ-
 βῆτε, δέδια μὴ ὕστερον μετα-
 νοήσῃτε, καὶ μάστιγα ὀπίσσοι νείν
 οὐκ ὀπίσασθε. Νε. πῶς οὐ
 ποιήσαγες, εὐπορήσομεν; Χά.
 ἐγὼ ὑμῶν φράσω. γυμνοὺς
 ὀπισθαίνειν χρὴ, ἵνα περὶ τὰ ταῦ-
 τα πάντα ὅπῃ τ' ἡῖνος κα-
 ταλιπόντας. μέγιστος γὰρ αὖ καὶ
 οὕτω δέξαιτο ὑμᾶς τὸ πορθ-
 μέιον. τοὶ δ' ὦ Ερμῆ, μελήτε
 τὸ ὑπὸ τούτῳ μηδένα παραδέ-
 χεσθαι αὐτῷ, ὅς αὖ μὴ ψιλὸς ᾖ,
 καὶ τὰ ἐπιπλα ὥσπερ ἐφ' ὠμῶν ἀ-
 ποβαλὼν. παρὰ δ' ἢ ὑποβά-
 θραν ἕως, διαβίνας αὐτῷ,
 καὶ ἀναλάμβανει, γυμνοὺς ὀπι-
 σθαίνειν ἀναγκάζων. Ερ. εὖ λέ-
 γεις. καὶ οὕτω ποιήσωμεν. οὕτω
 σὶ τις ὁ πρῶτος ὄξει; Μέ.
 Μένιππος ἐγώ γε. καὶ ἰδοὺ ἡ
 πῆρ' αὖ μοι ὦ Ερμῆ, καὶ τὸ βάκ-
 τρον, ἐς τὴν λίμνῃ ὑποξείφ-
 θη. τὴν γὰρ ἔχοντα δ' οὐδ' ἐκβ-
 μῃσα, εὖ ποιεῶν. Ερ. ἐμβαιν-
 ὦ Μένιππε ἀνδρῶν ἀρεῖσι, καὶ
 τ' ἀποδρίαν ἔχει παρὰ τ' κυ-
 βερτή-

Βεργήτιν ἐφ' ὑψηλοῦ, ὡς ὅπῃ
 σκοπῆς ἅπαντας. ὁ καλὸς
 δ' οὗτος, τίς ἐστὶ; Χα. Χα-
 μβλεῖος ὁ μεγαρεὺς, ἐπέρα-
 σος, οὗ τὸ φίλημα διτάλαν-
 τον ἴω. Ερ. Ἀπόδου τοιγαροῦν
 τὸ κάλλος, καὶ τὰ χεῖλη
 αὐτοῖς φίλημασι, καὶ τὴν κέ-
 μιν τὴν βαθεῖαν, καὶ τὸ ὅπῃ
 τῷ παρειῶν ἐρέθισμα, καὶ τὸ
 δέρμα ὅλον. ἔχει καλῶς. οὐ-
 ζωνος εἶ, ὅπως αἶνε ἤδη. ὁ δ' ἔ-
 πορφυρεῖδα οὗτοσί, καὶ τὸ διά-
 δημα, ὁ βλοσυρὸς, τίς ὢν
 τυγχάνεις; Λά. Λάμπιχος,
 Γελαῶν τύραννος. Ερ. τί οὖν
 ὦ Λάμπιχε τοσαῦτα ἔχων
 πάρεστι; Λά. τί οὖν ἐχέω ὦ
 Ερμῆ, γυμνὸν ἢ κτλν τύραννον
 ἄνδρα; Ερ. τύραννον μὲν οὐδα-
 μῶς, νεκρὸν δ' μάλα. ὥς ἀπο-
 δου ταῦτα. Λάμ. ἰδοῦ σοι ὁ
 πλοῦτος ἀπέριττος. Ερ. καὶ τὸ
 τύπον ἀπόριτον ὦ Λάμπι-
 χε, καὶ τὸ ὑποφίαν. βαρὺ σὺ δ'
 τὸ πορφυρεῖον, συνεμπιστόντα.
 Λά. οὐκ οὐκ ἀλλὰ τὸ διάδημα
 ἔασόν με ἔχον, καὶ τὸ ἐφερίδα.
 Ερ. οὐδαμῶς, ἀλλὰ καὶ ταῦτα
 ἄφες

possis intueri. Verum
 quis ille formosus est?
 CHA. Charmoleus sum
 Megarensis ille amator,
 cui osculum vnum duo-
 bus talētis confluit. M.
 Exue igitur istam pul-
 chritudinē, & labia vna
 cum osculis, istam etiā
 densam comam, & gena-
 rum ruborem, adeoque
 totam cutē. Bene se res
 habet. expeditus es, in-
 gredere nunc. Quis vero
 ille est purpuratus & dia-
 demate præcinctus, gra-
 uitatem quandam præ
 se ferens? Quis es tu?
 LAMP. Lampichus sum
 Gelorum tyrannus. M.
 Quid igitur cum tot sar-
 cinis venisti? LAM. An-
 ne nudum aduentare cō-
 ueniebat tyrannum? M.
 Nequaquam tyrannum,
 sed mortuum, itaque de-
 pone ista. LAM. Ecce
 abiici diuitias. ME. Sed
 superbiam o Lampiche
 & fastum etiam abiice,
 nam ista si in nauiculam
 coincidant, vehemente r
 grauabunt eam. LAM.
 Igitur sine ut diadema
 habeam saltem & stragu-
 lum. MAR. Nequaquā,
 imo & hæc relinquito.
 LAM.

L A. Sit ita. Quid præter ea via? Nam omnia, ut vides, abieci. M E. Cruditatem etiam, & amentiam, & violentiã, & iracundiam, atque his similia depono. L A M P. Ecce nudus sum. M E R. C V R. Ingredere nunc. Tu vero pinguis admodũ & carnosus quis es? D A. Damafias ego sum athleta. M E R C V R. Certe videris ille esse, scio enim te sæpe in palæstris a me visum. D. Ita est o Mercuri, verum accipe me, nudum existentem. M E R C V R. Nequaquã o bone vir, nudus es tanta carne circumdatus, ita que exue eam. Nam si vel alterum tantum pedem in nauem posueris, submerges eam. Sed & coronas istas & præconia abiucito. D A M A S. En plane nudus sum, ut vides, & simili cum aliis mortua statura. M E R. Sic præstat leuem esse, itaque infcende iam. Et tu o Crato diuitias abiice, præterea molliciem & delicias, neque feras tecum Epitaphia, neque maiorum tuorum dignitates.

ἀφεις. Λά. εἶν. τί ἐτι, πάντα γὰρ ἀφῆκα ὡς ὀρεῖς. Ερ. καὶ πῶς ὁμότητα, καὶ πῶς ἀσσοιαν, καὶ πῶς ὕβριν, καὶ πῶς ὀργὴν, καὶ ταῦτα ἀφεις. Λάμ. ἰδοὺ σοι, φίλος εἰμι. Ερ. ἐμβαίνει ἥδ᾽. σὺ δὲ ὁ παχὺς, ὁ πολύταρκος, τίς εἶ; Δα. Δαμασίας ἀθλητής. Ερ. ναὶ εὖκας. οἷδα γὰρ σε, πολλάκις ἐν ταῖς παλαίστραις ἰδόν. Δα. ναὶ ὦ Ερμῆ. ἀλλὰ παρέδιδξαί με γυμνὸν ὄντα. Ερ. οὐ γυμνὸν ὦ βέλῃσι, τοσαύτας σάρκας περικεκλημμένον, ὥς ἀπόδουθι αὐτάς. ἐπεὶ καταδύσῃς τὸ σκάφος, τὸν ἑτέρον πόδα ὑπερθεῖς, μόνον. ἀλλὰ καὶ πᾶς σεφάνους τούτους ἀπὸ ῥῆξιπον, καὶ τὰ κρηύγματα. Δα. ἰδοὺ σοι γυμνὸς ὡς ὀρεῖς ἀληθῶς εἰμι, καὶ ἰσοστάσιος τοῖς ἄλλοις νεκρῶς. Ερ. οὕτως ἀμείνον ἀβαρὴ εἶναι. ὥς ἐμβαίνει. καὶ σὺ δὲ πλοῦτον ἀποθέμενος ὦ Κράτων, καὶ πῶς μαλακίαν δὲ προσέτι, καὶ πῶς πρυφίαν, μὴ δὲ τὰ ἐντάφια κέμιζε, καὶ δὲ τὰ

τά τῃς προγόνων ἀξιώματα.
κατάλιπε ὃ καὶ γλῶσ, καὶ δό-
ξαν, καὶ εἰποῖ σε ἡ πόλις ἀ-
νεκέρυξεν, εὐεργέτω δηλο-
νότι. καὶ τὰς τῇς ἀνδριάντων
ὀπιχαφὰς, μηδὲ ὅτι μέγαν
τάφον ὅπῃ σοὶ ἔχυσαν λείβε.
βαρύνει γὰρ καὶ ταῦτα μνημό-
νευόμενα. Κα. οὐχ ἐκὼν μὲν,
ἀπορρίψω δέ. τί γὰρ αὖ καὶ
παύσοιμι; Ερ. βαβαί, σὺ ὃ ὁ
ἐνοπλος. τί βούλει; ἢ τί τὸ
τερόπαιον τοῦτο φέρεις; Σερα.
ὅτι ἐρίκησα ὦ Ερμῆ, καὶ ἡρί-
συστα, καὶ ἡ πόλις ἐτίμησέ
με. Ερ. ἄφες ἐκ γῆ τὸ τερό-
παιον. ἐν ἄδου γὰρ ἐιρήνη, καὶ
οὐδὲν ὅπλων δέουσι. ὁ σιμὸν δὲ
οὗτος ἀπόγει τῶ χήματος,
καὶ βρενδυόμενος, ὁ τὰς ὀφρῦς
ἐπιηκῶς ὅπῃ τῇς φρονίδων,
τίς ὅστιν, ὁ τὸν βαθὺν πάγω
να καθευδόμενος; Μέ. φιλό-
σοφος τις ὦ Ερμῆ. μάλλον ὃ
γῆρας, καὶ τερατείας μεσός.
οἷσε ἀπόδυσον καὶ τῶτον, ὅφει
γὰρ πολλὰ καὶ γελοῖα ὑπὸ
πᾶσι ἱματίω κρυπόμενα. Ερ.
κατάδου σὺ τὸ χήμα παῶ-
τογ.

tates. Relinque etiam
genus, & gloriam, item
ciuitatum de quibus sci-
licet bene meritus es, pu-
blica præconia, statuarū
inscriptiones, & dicas,
ne tibi magnum sepul-
chrum construant, nam
& hæc grauant, si in me-
moriam reuocentur. C.
Inuitus certe, sed tamē
abiciam, quid faciam?
M E R. Papæ, Quid tibi
vis armatus? aut quid
istud trophæum tecum
circumfers? C K A. Quia
vici Mercuri, & res præ-
claras gessi, propterea
ciuitas hoc me honore
affecit. M E R. Relinq;
trophæum in terra, apud
inferos enim pax est, ne-
que ullis armis opus est.
Verum quis ille est, ipso
habitu grauitatem quan-
dā præ se ferens, elatus
& contractis superciliis,
propter curas, longa bar-
ba, quis est ipse? M E N.
Philosophus quidam est
o Mercuri, imo præsti-
giorum & nugarum ple-
nus. Itaque & hunc ex-
ue, videbis enim multa,
eque ridicula, sub pal-
liolo occulta esse. M. De-
pone tu hunc habitum
pri-

primum, deinde hæc quoque omnia. O Iupiter, quantam ille arrogantiam, quantam inscitiam, & quantum contentionum & inanis gloriæ, quantum quæstionum dubiarum, quantum Ipinosarum disputationum, & cogitationum perplexarum, circumfert? imo quam multos vanos labores, & deliramenta non pauca, quantas item nugas, & quantam curiositatem. Sed per Iouem aurum etiam hoc, & voluptatē, & impudentiam, iracundiam, delirias & mollietatem secum habet, neque enim latent me ista, etiam si studiose celas. Verum abiice mendacia etiam & superbiam, & opinionem illam, qua existimas te præstantiorem esse omnibus reliquis. Nam si cum reb. omnib. ingrediaris, quæ quinquere mis te acciperet? P H I L. Depono igitur ea, quandoquidem sic iubes. M E N I P. Sed & barbā hanc deponat M. grauem equidem & hirsutam ut vides, capilli sunt trium minarum ad mi-

τον. εἴτα καὶ ταυτὶ πάν-
τα, ὦ Ζεῦ, ὅσῳ μὲν πλεῖ-
σταλζονίαν κημίζει, ὅσῳ
δὲ ἀμαθίαν, καὶ ἔριν, καὶ
κτενοδοξίαν, καὶ ἐρωτίσεις
ὑπέρους, καὶ λόγους ἀκατα-
δωδείς, καὶ ἐννείας πολυ-
πλόκους; ἀλλὰ καὶ μα-
ταιοπονίαν μάλα πολλήν,
καὶ λῆρον οὐκ ὀλίγον, καὶ
ὕβλους, καὶ μικρολογίαν.
τὴν Δία καὶ χρυσίον γε του-
τὶ, καὶ ἡδυπάθειαν δὲ, καὶ
ἀναισχύντιαν, καὶ ὀργὴν, καὶ
πρυφὴν, καὶ μαλακίαν. οὐ
λέληθε γὰρ με, εἰ καὶ μάλα
πτελερῶνται αὐτά. καὶ τὸ
ψεῦδος δὲ ὑπόδου, καὶ τὸν
τύπον, καὶ τὸ οἶσθαι ἀμείνω
εἶναι ἢ ἄλλον. ὥς εἴ γε
πάντα ταῦτα ἔχον ἐμβαί-
νεις, ποία πεντηκόντορος
δέξαιτο ἄν σε; Φιλ. ὑπο-
τίθεται τοίνυν οὐτὰ, ἐπεὶ
περ οὕτω κελεύεις. Μέ. ἀλ-
λὰ καὶ τὴν πάγωντα τοῦτον
ὑποθέδω ὦ Εὐμή, βαρύντε
ὄντα, καὶ λάσιον ὥς ὀρεῖς.
πέντε μὲν γὰρ τρίχες εἰσὶ τοῦ-
λάχι-

λάχιτον. Ερ. οὐ λέγεις, ὑπὸ
 δου καὶ τέτον. Φιλ. καὶ τίς ὁ ἀ-
 ποκείρων ἔσαι; Ερ. Μένιπ-
 πος οὗτος, λαδὼν πέλεκυν
 τῆς ναυπηγικῶν, ἀποκόψει
 αὐτὸν ὀγκόπῃ τῇ ἀναβάθρᾳ
 χρησάμενος. Μέ. οὐκ ᾧ Ερ-
 μῆ, ἀλλὰ ὅριονά μοι ἀνάδος.
 γελοιότερον γὰρ τέτο. Ερμ. ὁ
 πέλεκυς ἱκανός. Μέ. οὐγε.
 ἀνθρώπινώτερον γὰρ νυνὶ ἀνα-
 πέφηνας, ὑποθέμενος αὐτοῦ
 πλὴν κινάβραν. βούλει μι-
 κρόν ἀφέλωμαι καὶ τῆς ὀ-
 φρύων; Ερμ. μάλιστα. ὥστε
 τὸ μέτωπον γὰρ καὶ ταύτας
 ἐπῆρεν, οὐκ οἶδ' ἐφ' ὅτῳ
 ἀνατείνων ἑαυτὸν. τί τέτο;
 καὶ δακρύεις ᾧ κάθαγμα, καὶ
 πρὸς θάνατον παροδεύεις;
 ἔμβηδι δ' οἴω. Μέ. ἐν ἔτι
 τὸ βαρύτερον ὑπὸ μάλης
 ἔχει. Ερ. τί ᾧ Μένιππε;
 Μέ. κολακίαν ᾧ Ερμῆ, πολ-
 λὰ ἐν τῷ βίῳ χρησιμεύσα-
 σαν αὐτῷ. Φιλοοῦκοῦ καὶ σὺ
 ᾧ Μένιππε, ὑπόθου πλὴν ἐ-
 λευθερίαν, καὶ παρρησίαν, καὶ
 τὸ ἄλυστον, καὶ τὸ ἡμιγῆτον, καὶ
 τὸν

minus. MER. Bene di-
 cis. Depone & illam. P.
 Sed quis abrader? MEN.
 Menippus ille securim
 accipiens, quibus naues
 fabricantur, eam refeca-
 bit, utetur autem scalis
 naualibus, quibus super
 posita barba refecetur.
 MENIP. Nequaquam
 Mercuri, sed da mihi fer-
 ram, hoc enim erit ma-
 gis ridiculum. MERC. V.
 Sufficit bipennis. MEN.
 Euge, Humanior nunc
 appares, deposito hirci-
 no fœtore, vis ne ut pa-
 rum etiam de superciliis
 auferam? MERCUR. V.
 Maxime: Nā has super
 frontem etiam attollit,
 neque scio quo seipsum
 extendat. Quid hoc rei
 est? Etiam ploras scele-
 ste? & mortem times? in-
 gredere igitur. MEN-
 IP. Vnum quidd adā-
 huc grauissimum gestat
 sub alis. MERC. Quid
 Menippe? MEN. Adula-
 tionem, Mercuri, quæ il-
 li dum viueret, multum
 profuit. PHI. Igitur &
 tu Menippe, tuam abi-
 ce libertatem, & loquē-
 di audaciam, lætitiā,
 animi magnitudinem, &
 ri-

risum. An tu solus alios omnes ridebis? **M E R C V** X I. Nequaquam, sed retine ista, leuia enim sunt & plane facilia portatu, & ad nauigandum profunt. Tu vero Rhetor, abutice istam tantam verborum contradictionem & antitheses, & similitudines, item periodos & Barbarismos, atq; alia sermonis pondera. **R H.** En abiicio. **M E R C V.** Bene se habent res. Itaque solue funem, attollamus scalas, attrahatur anchora, expande velū, tuque nauta clauum dirige, Simus hilares. qd ploratis o vos amantes? pferim tu Philosophe, qui paulo ante tua barba spoliatus es. **P H.** Quia existimabam immortalē esse animam. **M E N I P.** Mentitur, nā alia sunt, quæ videntur enim maiore afficere. **M E R C V.** Qualia? **M E N.** Quia nō amplius tam oriparas coenas habebit, neq; noctu exiens, clamo omnib. circumuoluto pallio lo capiti, ordine omnia accedet scorta, nec mane decerpis adolescentibus sua

τὴ γέλωτα. μόνος γοῶν τῶ ἄλλων γελῶς; **Ερμ.** μηδαμῶς. ἀλλὰ καὶ ἔχει ταῦτα, κοῦφα γὰρ καὶ πάντῃ εὐφορεῖ ὄντα, καὶ πρὸς τὸ κατὰ πλοῦν χρησίμα. καὶ ὁ ξήτωρ δὲ σὺν ἀπόθου τῶ ξημάτων πῶ τοσαύτῃ ἀπειραντολογία, καὶ ἀντιθέσει, καὶ παρισώτεις, καὶ πελιδούς, καὶ βαρβαρισμούς, καὶ τὰλλα βάρεν τῶ λόγῳ. **Ρη.** βῦ, ἰδοὺ ἀποτίθεται. **Ερ.** εὖ ἔχει, ὥς τε λύει τὰ ἀπόγεια. πῶν ἀποβάδραν ἀνελώμεθα τὸ ἀγκύριον ἀναπάδω. πείτατον τὸ ἰσιον. εὐθύει ὁ πορθμῶν τὸ πᾶν δάλιν. εὐπάθωρ. τί οἰμᾶζέι ὁ μάταισι, καὶ μάλιστᾶ ὁ φιλόσοφος σὺν, ὁ ἀρετίως τὸ πώγονα διδνωμένος; **Φιλο.** ὅτι ὁ Ἑρμῆς ἀθάνατον ὦμιλῃ τὸ ψυχρὸν ὑπάρχειν. **Με.** φεύδεται. ἀλλὰ γὰρ εἶσι λυπεῖν αὐτόν. **Ερ.** τὰ ποῖα; **Με.** ὅτι μικέτι δειπνήσει πολυτελῶ δειπνα. μηδὲν ἔτι δειπνῶν, ἀπαλίας λαοθάων, τὰ ἱματῖα τὸ κεφαλὴν κατελήστας, περὶ σιν εἰς κύκλῳ τὰ χαμαίνωντα πείτα

πειρα; καὶ ἔωθεν ὁξαπατῆς
 τοῦ νέου ὅτι τῇ σοφίᾳ, ἀε-
 γύριον ἔλπει. ταῦτα λυπεῖ
 αὐτόν. Φιλ. οὐ γὰρ ὁ Μένιπ-
 πε, οὐκ ἀχθὼ ἀποθανών; Με.
 πῶς, ὅς ἐπαυτα ὅτι τὸ θάνα-
 τον, καλέσαντος μηδεὶός; ἀλ-
 λὰ μεῖαζὺ λόγων, οὐ κρουγὴ
 τις ἀκούει, ὥσπερ τινῶν ἀπὸ
 γῆς βοώντων; Εἰ. ναὶ ὁ Μέ-
 νιππε. οὐκ ἀφ' ἐνός γε χώ-
 ρου. ἀλλ' οἱ μὲν ἐς τὴν ἐκκλη-
 σίαν συναλθόντες, ἀσμενοὶ
 γελῶσι πάντες ὅτι τῷ Λαμ-
 πίου θανάτῳ, καὶ ἡ γυνὴ
 αὐτοῦ συνέχετο πρὸς τοῦ γυ-
 ναικῶν, καὶ τὰ παῖδιά νεογνά
 ὄντα, ὁμοίως κἀκεῖνα ὑπὸ τῷ
 πατρὶος βάλλεται ἀφθόγοις
 τοῖς λίθοις. ἄλλοι δὲ Διοφάν-
 τον τὸν τὸν ῥήτορα ἐπαινῶσιν ἐν
 Σικυῶνι, ὅτι ταφίους λόγους
 διεξόντα ὅτι Κράτωνι τού-
 τῳ. καὶ νῦν Δία γε, ἡ Δαμα-
 σίου μήτηρ κἀκούσα, ἔξ-
 ἄρχει τοῦ θρήνου σὺν γυ-
 ναικῶν ὅτι τῷ Δαμασίᾳ. σὲ
 γὰρ οὐδεὶς ὁ Μένιππε δακρύει,
 καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος κέποις μόνος.
 Μέν.

sua sapientia, pecuniam
 accipiet, hæc sunt quæ
 illi dolent. P H I. An tibi
 molestum non est, Me-
 nippe, quod mortuus est
 M E N. quomodo posset
 esse molestum mihi, qui
 ad mortem festinaui, ne-
 mine vocante. Verum
 nonne clamor quidam in-
 terim dum nos confabu-
 lamur, exauditus est?
 veluti quorundam in ter-
 ra vociferantium? M E.
 Certe Menippe, verum
 non vno tantum loco ex-
 auditur clamor, sed qui-
 dam in vnum cœtum cō-
 uenientes, cum volupta-
 te derident mortuū Lam-
 pichum, & illius vxorē
 mulieres circumstrepūt,
 atque illius pueri nuper
 admodum geniti, multis
 lapidibus a pueris obru-
 untur. Quidam Diophā-
 tum Rhetorem laudant
 in Sicyone funebres ora-
 tiones recitantem, de
 hoc Cratone. & per Io-
 uem Damasiæ mater plu-
 lans, lamentationem in-
 ceptat vna cum mulierī-
 bus pro Damasia. Te ve-
 ro, Menippe, nemo est q̃
 deploret, & trāquillus
 iaces solus. M E N I P-
 K a p v s.

pus. Nequaquam, nam
 haud ita multo post, au-
 dies canes miserabiliter
 latrantes propter me, &
 coruos alas cōcutientes
 quando ad sepeliendum
 me conuenient. Mεν.
 Fortis es Menippe. Sed
 quia iam transfretaui-
 mus, abite vos recta per
 hanc viam ad forum iu-
 diciale. Ego vero & nau-
 ra alios trāsuectabimus.
 ΜΕΝΙΠΡ. Feliciter na-
 uigate o Mercuri, nos
 quoque progrediemur.
 Verum quid præterea
 de nobis futurum est? Iu-
 dicium de nobis ferri o-
 portebit, & quidem aiūt
 pœnas esse graues, rotas
 aquilas, & lapides, vni-
 uscuiusque autem vita
 examinabitur.

Crateris & Dioge- nis.

Mœrichum diuitem,
 noueras ne Diogenes?
 illum, inquam, supra
 modum diuitem, illum
 Corintho profectū, cui
 tot erant naues onustæ
 mercibus, cuius conso-
 brinus Aristæas quum ip-
 se quoque diues esset,
 Home-

Μέ. οὐδαμῶς, ἀλλ' ἀκούσῃ
 τῆς κωῶν μετ' ὀλίγων ἀ-
 ρουμένων οἰκίσειον ἐπ' ἐμοί, καὶ
 τῆς κοράκων τυπιομένων τοῖς
 πτεροῖς, ὅπότ' αὖ σωελθόν-
 τες θάπλωσί με. Εξ. ἤντά-
 δας εἶ ὦ Μένιππε. ἀλλ' ἐπεὶ
 καταπεπλούκαμεν ἡμεῖς,
 ὑμεῖς μὲν ἄπιτε πρὸς τὸ δι-
 καστήριον, εὐθείαν ἐκείνῳ
 πορεύοντες. ἐγὼ δ' ἢ καὶ ὁ πορ-
 μέυς, ἄλλους μεθελουσόμε-
 θα. Μέ. εὐπράξειτε ὦ Ερμῆ.
 πορεύομαι δὲ καὶ ἡμεῖς. τί
 οὐκ ἔτι καὶ μέλλετε; δικα-
 δῶναι δεήσει. καὶ τὰς κα-
 ταδίκας φασὶν εἶναι βαρεί-
 ας, τροχούς, καὶ γύπας, καὶ
 λίθους. δειγθήσεται δὲ ὁ ἐ-
 κείνου βίος.

Κρατήτης καὶ Διογένους.

Μοίριχον τὸν πλούσιον,
 ἐγίνωσκεις ὦ Διόγνητες, τὴν πά-
 νυ πλούσιον, τὸν ἐκ Κορίνθου,
 τὸν τὰς πολλὰς ὀλκιάδας
 ἔχοντα, οὗ ἀντίςτις Αἰριτίας,
 πλούσιος καὶ αὐτὸς ὦν; τὸ
 ὅμνη-

ἄμνησκον ἐκείνο εἰώθει ὀπλί-
 γειν, ἢ μὲν ἀνάειξ' ἢ ἐγώ σε.
 Διο. τίνος ἔνεκα ὦ Κράτης,
 ἐθεράπευον ἀλλήλους; Κρα-
 τοῦ κλήρου ἔνεκα ἐκάτε-
 ρος, ἡλικιωῶται ὄντες. καὶ
 τὰς διαθήκας ἐς τὸ φα-
 νεῖν, ἐτίθεντο. Αἰσέαν
 μὲν ὁ Μοίριχος εἰ ποροπο-
 दाοί, διαπότην ἀφίεις
 τῷ ἑαυτοῦ πάντων. Μοί-
 ριχον δὲ ὁ Αἰσέας, εἰ πορο-
 απέλδοι αὐτοῦ. ταῦτα
 μὲν ἐγέγραπτο. οἱ δὲ, ἐθε-
 ράπευον ἀλλήλους, ὑπερ-
 βαλλόμενοι τῇ κολακείᾳ.
 καὶ οἱ μάλιστα, εἴτε ἀπὸ
 τῷ ἄστων τιμωροῦμι-
 νοι τὸ μέλλον, εἴτε ἀπὸ
 τῷ ὀνειράτων, ὥς γε
 Χαλδαίων παῖδες, ἀλ-
 λά καὶ ὁ Πύθιος αὐτὸς,
 ἄρτι μὲν Αἰσεί παρῆχε
 τὸ κράτος, ἄρτι δὲ Μοί-
 ριχω. καὶ τὰ τάλαντα,
 ποτὲ μὲν ὅτι τοῦτον, νυνὶ
 δ' ἐπ' ἐκείνον ἐξέριπτε. Διο.
 τί οὕτω πέρας ἐβλήτο ὦ
 Κράτης; ἀκοῦσαι γὰρ
 ἄξιον.

Homericum illud in ore
 solebat habere: Aut me
 confice tu, aut ego tete.
 Διο. Cuius rei gratia
 sese captabant inuicem
 Crates? Κρα. Hæredi-
 tatis causa, quum essent
 æquales, vterque alterū
 captabant. Iamque te-
 stamenta publicauerant
 ambo, in quibus Mœrich'
 (si prior moreretur)
 Aristeam omniū rerum
 suarum dominum relin-
 quebat: Mœrichum vi-
 cissim Aristeas, siquidem
 ipse prior e vita decede-
 ret. Hæc igitur quum
 essent in tabulis scripta,
 illi inter sese captabant
 & alter alterum adula-
 tionibus obsequiisq; su-
 perare contēdebat. Por-
 ro diuini, haud scio v-
 trum ex astris id quod
 futurum sit coniectātes,
 an somniis, quemadmo-
 dum Chaldæi faciunt,
 quin & Pythius ipse, nūc
 Aristeam victorem fore
 pronunciabat, nunc Mœ-
 richum, ac trutina qui-
 dem interim ad hunc, in-
 terim ad illum propen-
 debat. Διο. Quid igi-
 tur tandem euenit? nam
 audire est operæ precium
 Κ 3 Cra-

Crates. C R A. Eodem die mortui sunt ambo, cæterum hæreditates ad Eunomium ac Thrasy- clem deuenerunt, quorū uterque cognatus illis erat, atqui de his nihil prædixerant diuini futu- rum, ut tale quippiam accideret. Etenim quū Sicyone Cirrham versus nauigarent, medio in cursu, obliquo orto Ia- pyge, euersa naui perie- runt. D I O G. Recte fa- ctum, at nos cum in vi- ta essemus, nihil eiusmodi alter de altero cogi- tabamus. Neque enim ego vnquam optabam ut moreretur Antisthenes, quo nimirum baculus il- lius ad me rediret hære- dem, neque tu Crates opinor, desiderabas ut me mortuo, in possessionem mearum successio- nem venires, puta dolii ac peræ, in qua quidem lupini chœnices inerant duæ. C R. Neque enim mihi quicquam istis reb. erat opus, imo ne tibi quidem Diogenes, siqui- dem quæ ad rem pertine- bant, quæq; tu Antisthe- ni succedens acceperisti,

de-

ἀξιον. Κρα. ἀμφω τεθνή- σιν ὅπῃ μίας ἡμέρας. οἱ δὲ κληροί, ἐς Εὐνόμιον καὶ Θρα- σικλέα περιήλθον, ἀμφω συγγρηῖς ὄντας, οὐδὲ πώ- ποτε προμαντευομένους οὕ- τω γινέσθαι ταῦτα. Διαπλέ- οντες γὰρ ὑπὸ Σικυῶνος ἐς Κίρραν, κατὰ μέσον τὴν πώ- ρον πλαγίῳ πειπεσόντες τῇ Ἰάπυγι, ἀνέπράπησαν. Διο. οὐ ἐποίησαν, ἡμεῖς δὲ, ὅπό- τε ἐν τῇ βίῳ ἤμεν, οὐδὲν τοιοῦτοι ἐκνεοῦμεν περὶ ἀλ- λήλων, οὔτε πώποτε εὐξά- μιν Ἀντιθένην ὑποθάνειν, ὥς κληρονομήσαι με τῆς βακτηρίας αὐτοῦ. εἶχεν δὲ πάνυ καρτεράν ἐκ κοτίνου ποιστάμενος. οὔτε οἶμαι σὺ ὦ Κράτης ἐπιθύμεις κλη- ρονομεῖν ὑποθανόντος ἑμοῦ, τὰ κτήματα, καὶ τὸν πί- στον, καὶ τὴν πῆραν, χοίγι- κας δύο δέξμεν ἔχουσιν. Κρά. οὐδὲν γὰρ μοι τούτων ἔδει. ἀλλ' οὐδὲ σοὶ ὦ Διό- γηνις. ἀ γὰρ ἐχρῆν, σύ τε Ἀν- τιθένην ἐκκληρονομήσας,

καὶ

καὶ ἐγὼ σοῦ, πολλῶν μεί-
ζω καὶ σιμνότερα τῆς
Περσῶν ἀρχῆς. Διο. τί-
να ταῦτα φῆς; Κρα. σο-
φίαν, αὐτάρκειαν, ἀλή-
θειαν, παρρησίαν, ἐλευ-
θερίαν. Διο. νῦν Δία
μέμνημαι. τοῦτον δια-
δεξάμενος τὸν πλοῦτον
παρ' Ἀντιθέου, καὶ
σοὶ ἔτι πλείω καταλι-
πών. Κρα. ἀλλ' οἱ ἄλλοι
ἡμέλοιω τῇ τοιούτων
κτημάτων, καὶ οὐδεὶς ἐ-
στράπευν ἡμᾶς, κλη-
ρονομήσειν προσδοκῶν. ἐς
δὲ τὸ χεῦρόν πάντες ἐ-
βλεπον. Διογῆνης. εἰκό-
τως. οὐ γὰρ εἶχον ἔνθα
δεξαιτο τὰ τοιαῦτα παρ'
ἡμῶν, διεξυγκότες ὑπὸ
τρυφῆς, κατὰ πρὸς τὰ σα-
θρὰ τῇ βαλαντίῳ. ὥς
εἶποτε καὶ ἐμβάλλοι τις
ἐς αὐτοὺς ἢ σοφίαν, ἢ παρ-
ρησίαν, ἢ ἀλήθειαν, ἢ ἐλευ-
θερίαν, καὶ δέξεται,
τοῦ περὶ αὐτὸν οὐ
δυναμένου, οὐδὲν τι πά-
χου-

deinde ego succedens ti-
bi ea nimirū multo sunt
potiora, multoque splen-
didiora, quam vel Per-
sarum imperium. D i o.
Quenam sunt ista quæ
dicis? C r a. Sapientiā,
inquam, frugalitatem,
veritatem dicendi, viue-
dique libertatem. D i o.
Per Iovem memini me
in istiusmodi opum hære
ditatem Antistheni suc-
cessisse, tibi que eas lon-
ge etiam maiores reli-
quisse. C r. Verum reli-
qui mortales hoc posses-
sionum genus aspernabā-
tur, neq; quisquam nos
ob spem potiunde hære-
ditatis obsequiis capta-
bat, sed ad aurū omnes
intendebant oculos. D.
Nec iniuria, neq; enim
habebant, quo faculta-
tes eiusmodi a nobis tra-
ditas acciperent, quip-
perimosi iam, viciariq;
delictis, non aliter quam
vasa carie putrida. Quo
fit, ut si quando quis in
illos infundat vel sapiē-
tiam, vel libertatem, vel
veritatem, effluat illico
perstilletque, fundo qd'
immissum est continere
non valente, cuiusmo-
di

di quiddam & Danaï filiabus aiunt accidere, dum in doliū pertusum haustam aquam important, at iidem aurum dentibus & vnguibus, omnique vi seruabant: C R. Proinde nos hic quoque nostras possidebimus opes, illi simul atque huc venerint, obulum duntaxat secū ferent, ac ne hunc quidem ulterius quā ad portitorem.

Alexander, Hannibal, Minos, Scipio.

O Libyce, me decet præponi, melior equidē som. HAN. Imo vero me. ALB. Iudicet ergo Minos, qui semper iussissimus iudex est habitus. MIN. Quis es tu? AL. Hic est Hannibal Carthaginensis, ego autem Alexāder Philippi regis filius. MIN. Per Iouem utriq; gloriosi. Sed quare re vobis altercatio est? ALB. De præstantia, dicit enim is sese meliorem quam ego ducem exercitus fuisse. ego vero quemadmodū omnes

sci-

χουσιν αἱ τοῦ Δαναοῦ αὐται παρθένοι, ἐς τὸν τέρψον μῦθον ἐπαίλουσαι. τὸ δὲ χρυσίον, ὁδοῦσι, καὶ ἐνυξί, καὶ πάτη μηχανῇ ἐφύλαττον. Κρα. οὐκοῦν ἡμεῖς μὲν ἔξωθεν κατταῦθα τῷ πλοῦτον. οἱ δὲ ὁβελὸν ᾗξουσιν κομίζοντες, καὶ τοῦτον ἄλχι τοῦ πορθέμεως.

Αλεξάνδρου, Αντίκου, Μινῶος, καὶ Σκιπίωνος.

Εμὲ δὲ ἄφοκικρῶταί σου ὁ Λίβυ. ἀμείνων γὰρ εἰμι. Αν. οὐμινουῦ, ἀλλ' ἐμέ. Αλε. οὐκοῦν ὁ Μίνως δικασάτω. Μι. τίνες δ' ἐστέ. Αλε. οὗτος μὲν, Αντίκας ὁ καρχηδόνιος. ἐγὼ δὲ, Αλέξανδρος ὁ Φιλίππου. Μι. νὰ Δία ἐνδοξοί γε ἀμφοτέρω. ἀλλὰ πῶς τίνος ὑμῶν ἡ εἶς; Αλέξαν. πῶς πορθέμεως. φησὶ γὰρ οὗτος ἀμείνων γιγνῆσθαι στρατηγὸς ἐμὸς. ἐγὼ δὲ, ὅσῳτε ἀπαντῆς ἴσα-

ἴσασιν, οὐχὶ τέττε μόνον, ἀλλὰ πάντων χεῖδιν τ' ἐπὶ ἐμοὺ φημι διηγεγεῖν τὰ πολέμια. Μι. οὐκοῦν ἐν μέρεϊ ἐκείνῳ ἐπάτα. σὺ δ' ἐπ' αὐτοῦ ὁ Λίβυς λέγει. Αἴ. ἐν μὲν τούτῳ ὁ Μίνας ἀνάμειν, ὅτι ἐσταῦθα καὶ τ' ἐλλάδα φωνὴν ἔξέμαθον, ὥστε οὐδὲ ταύτην πλέον οὗτος ἐπέχαιτό μου. φημι δ' ὅτι πέντε μάλιστα ἐπαίτου ἀξίους εἶναι, ὅσοι τὸ μηδὲν ἔξ ἀρχῆς ὄντες, ὅμως ἐπὶ μέγα προιχάμεσαν, δι' αὐτ' διώκων τε περὶ ἀλλόμβροι, καὶ ἄξιοι δόξαντες ἀρχῆς. ἐγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἔξορμήσας ἐς τὴν Ἰβηρίαν, τὸ πρῶτον, ὑπαρχος ὢν τῶν ἀδελφῶν, μεγίστων ἡξιοῦμαι, ἄριστος κρείττερος καὶ γὰρ Κελτίβηρας εἶλον, καὶ Γαλατ' ἐκράτησα τ' ἰσπερίων, καὶ τὰ μεγάλα ὄρη ὑπερβαί, τὰ περὶ τ' Ἡριδανόν, ἀπαντας κατέδραμον. καὶ ἀνατάμενος ἐποίησα τοσαύτας πόλεις, καὶ τὴν πεδινὴν Ἰταλίαν ἐχέμεν σάμην, καὶ μέχρι τ' ἑσπερίων τ' ἀποῦχομένης πόλεως ἔλθον.

sciunt, non hoc solum, sed omnibus ferme, quæ ante meam ætatem fuerit, in re militari, præstantiorem me esse affirmæ. M I N. Dicat ergo uterque vicissim pro virili, tu vero o Libyce prius loquaris. H A N N I. Vnum hoc me iuuat, quod & hic sermonem Græcum didicerim, ut neque etiam hac in re Alexander me superet. Porro illos maxime laudis dignos puto, qui quum parui a principio fuere, propria virtute ad magnam gloriam euasere, potentesque per se ipsi facti, & principatu digni habiti. Ego igitur cum paucis quidusdam. Hispaniam primum inuadens, quum subconsul essem, fratrem additus, maximis rebus idoneus atque optimus iudicatus. Ibi tum Celtiberos cepi, atque Gallos ipsos deuici. Et quum magnos montes transmigrassem, omnem Eridanum transcurri, multasque ciuitates euerti, & planam Italiam subiugavi, & usque ad suburbia Romæ grassatus sum, totosque

uno die Romanos cecidi, vt annulos eorum modis mensurari oportuerit, & ex cadaueribus pontes fluminibus fecerim. Atq; hæc omnia peregi, nec Ammonis dictus filius, neque deum me fingens, aut matris insomnia narrans, sed me hominem fatebar, pugnamque contra duces magna prudentia, contra milites magna audacia atq; fortitudine præditos. Non aduersus Medos, aut Armenios, qui antequam quispiam sequatur, fugiunt, & facile cuius audeti victoriâ tradunt. Alexander vero regni patris successor & id fortunæ quodâ imperu ampliavit. Qui quū deuictō misero illo Dario, apud Issum & Arbelas victoriam cepit, antiquam ex patre consuetudinem omittens, adorari sese voluit, seseque ad Medorum delicias inuitari libenter tulit, atq; in cōuiujs amicos interemit, interficientibusque auxilium tulit. Ego autem patriæ dominatus sum, quæ quum me re-

uoca-

ἤλθον. καὶ τοσούτου ἀπέκλεινα
μῆας ἡμέρας, ὥς τε τοὺς βασι-
λέους οὐτ' ἐμειδόμενους ὑπομέμ-
σαι, καὶ τοὺς ποταμούς γεφυρεῖ-
σαι νικηροῖς. καὶ τὰ πάντα πάντα
ἔπραξα, οὐτε Ἀμμωνος υἱὸς
ὀνομαζόμενος, οὐτε θεὸς εἶναι
προσποιούμενος, ἢ ἐνύπνια ἢ
μηδὲς διεξιὼν, ἀλλ' ἀνθρώπος
εἶναι ὁμολογῶν, πρᾶκτοῖς τε
τοῖς σωτηρίαις αὐτεξέλει-
ζόμενος, καὶ πρᾶκτοῖς τοῖς μα-
χιμωτάτοις συμπεκνόμενος.
οὐ Μήδους καὶ Ἀρμενίων κα-
ταγωνιζόμενος ὑποφύγον-
τας, πρὶν διαίκεν τινα, καὶ πρὶν
τολμήσαντι παραδιδύναις ἐν-
θὺν ἢ νίκην. Ἀλέξανδρος δὲ,
πατρώαν ἀρχὴν παραλαβὼν,
ἠύξησε, καὶ παραπολὺν ἐξέτενε,
χρησάμενος τῇ ἑαυτοῦ τύχῃ ὀρ-
μῇ. ἐπεὶ δ' οὐκ ἐνίκησέ τε, καὶ
ἢ ὀλεθρον ἐκείνου Δαρειὸν ἐν
Ἰσῶν τε καὶ Ἀρβήλοισι ἐκράτη-
σεν, ὑποσάς τ' πατρώων, προσ-
κυνοῦντος ἡξίου. καὶ δίαίταν τὴν
μηδικὴν μελεδήτησεν ἑαυτῷ.
καὶ ἐμιαυτὸν ἐν τοῖς συμπο-
σίοις τοὺς φίλους, καὶ σωτηλάμ-
βατον

βαίνειν ὅτι θανάτω. ἐγὼ δ' ἤρξα
 ὀπίσθης τ' πατρίδος. καὶ ἐπεὶ δὴ
 μετ' ἐμπελοῦ, τ' πολέμιων με-
 γάλῳ φόβῳ ὅτι πλεοναύτων
 τ' Διόνης, ἰαχέως ὑπήκουσα.
 καὶ ἰδιώτῃ ἐμαυτ' παρέχον.
 καὶ καταδικαζόμενος, ὡς γὰρ οὐ
 ἴσθ' ὁ μόνος τὸ πᾶν γαμα. καὶ ταῦτ'
 ἔπραξα, βάρβαρος ὢν, καὶ ἀπαι-
 δεύς παιδείας τ' ἐλληνικῆς.
 καὶ οὔτε Ομηρον, ὥσπερ οὗτος,
 ἐρῶ φάδομαι, οὔτε ὥς Ἀριστο-
 τέλει πᾶσοφιστῇ παιδευθείς,
 μόνῃ δ' τῇ φύσει ἀσθὴν ἤρ-
 σάμενος. ταῦτά ὄσιν, ἀ ἐγὼ
 Ἀλεξάνδρου ἀμείνων φημι
 εἶναι. εἰ δ' ἔστι καλλίων οὐτο-
 σι, δίδῃτι διαδήματι πλὴν κεφα-
 λὴν διεδέδωτο. Μακεδόσι μὲν
 ἴσως καὶ ταῦτα σεμνὰ, οὐ μὲν
 διὰ τοῦτ' ἀμείνων δόξεν αὐ-
 γηναίου καὶ σπαρτιάικοῦ ἀνδρός,
 τῇ γνώμῃ πλεον ἢ περὶ τῇ τύ-
 χῃ κεχρημένου. Μί. ὁ μὲν εἰρη-
 κεν οὐκ ἀγνοῖ τὸν λόγον, οὐδ' ὥς
 λίσσω εἰκὸς ὡς ὑπὲρ αὐτ'. σὺ
 δ' ὡς Ἀλέξανδρε, τί πρὸς ταῦ-
 τα φῆς; Αλ. ἐχρῆ μὲν ὡς Μί-
 νως, μηδὲν πρὸς αὐδρα, οὐτὰν
 ἀρα-

reuocaret, hostium mag-
 na classe aduersus Lybi-
 am nauigante, parui, cō-
 tinuoque me hominem
 priuatum dedi, & dam-
 natus æquo animo rem
 tuli. Atque hæc egi bar-
 barus cum essem, omni-
 que Græcorum discipli-
 næ expers, & neque Ho-
 merum, vt hic, edidici,
 neque Aristotele sophi-
 sta magistro erudit^{us} fui,
 sed solū mea natura opti-
 ma sum vsus. Hæc sunt
 quibus me meliorem A-
 lexandro esse puto. Si ve-
 ro ea causa mihi hic præ-
 ferendus est, quod caput
 diademate ornauerit, id
 decorum forsan apud
 Macedones est, non ta-
 men ob id præstantior
 hic videri debet genero-
 so duce, & viro, qui mē-
 tis sententia magis quā
 fortuna est vsus. M I N.
 Hic certe orationem ne-
 que ingenerosam, neque
 vt Libycum decebat, di-
 xit: tu vero Alexander,
 quid ad hæc inquis? A-
 L E X A N. Oportet quidē
 o Minos, homini adeo
 temerario nihil respon-
 dere. Sola enim te fama
 satis edocere potest, qua
 lig

lis ego rex, qualis hic latro habitus fuerit. Adverte tamen, an parum ipsum superauerim, qui cum adolescens adhuc essem rem aggressus, regnū obtinui, & de patris mei interemptorib. supplicium sumpsi. At quū Thebas subuertissem, toti Græciæ terror fui, ab ea dux electus. Neque dignum putavi, Macedonum regno me contentum esse, quod pater reliquerat, sed totum terrarum orbem sitiui, durumque putans, nisi rerum omnium dominus essem, paucos quosdam mecum agens, in Asiā, exercitum traduxi, & apud Granicum magna pugna vici Lydiam, Ioniam, & Phrygiam cepi. Et tandem quæcunque transierā subiugans, veni ad Issum, vbi Darius me expectabat, infinitos exercitus secum agens. Post hæc o Minos, vos ipsi scitis, quot ad vos vno die mortuos miserim. Dicit enim Charon, tūc sibi scapham non suffecisse, sed ratibus compositis, illorum plerosque se

δρασύν. ἵκανή γδ ἡ φήμη διδάξαι σε. ὁίος μὲν ἐγὼ βασιλοῦς, οἴος δ' οὗτος ληΐς ἐγένετο. ὅμως δ' ὅρα εἰ κατ' ὀλίγον αὐτῷ διλώσεικα. ὅς γένος ὦν ἔτι, παρελθὼν ὅπῃ τὰ πρῶτα, καὶ τῷ ἀρχὴν. τίλαρα μένιν κατέχρον, καὶ τὸν φονέας τῷ πατρὶ. μετ' ἤλθον, καταφοβήσας Ἰλὺν Ἑλλάδα τῇ Θηβαίαν ἀπωλείᾳ, στρατηγὸς ὑπὸ αὐτῷ χερσὶν ὀνυχίῃς. καὶ ἡ ἡξίωσα τῷ Μακεδόνων ἀρχὴν πείτερον, ἀγαπᾶν ἀρχὴν ὀπίσσω ὁ πατήρ κατέλειπεν, ἀλλὰ πᾶσαν ὀπινοήσας τῷ γυνὴ, καὶ δένον ἡσθόσάμενος εἰ μὴ ἀπάντων κρατῆσαιμι, ὀλίγους ἄγων ἐσέβαλον ἐς τῷ Ἀσίαν καὶ ὅπῃ τε Γρανικῷ ἐκράτησα μεγάλη μάχη, καὶ τῷ Λυδίαν λαβὼν, καὶ Ἰωνίαν, καὶ Φρυγίαν. καὶ ὅλως ἰὰ ἐσποσὶν αἰεὶ χερσὺν ἡμῶν, ἤλθον δὲ Ἰσόν, ἐνθα Δαρεῖος ὑπὸ μῆτι, μυριάδας πολλὰς στρατῷ ἄγων. καὶ τὸ ὑπὸ τῷ Μίνω, ὑμεῖς ἴσι ὅσους ὑμῶν νεκροὺς ὅπῃ μᾶς ἡμέρας κατέπεμψα. φησὶ γοῶν ὁ πορθύμενος,

μεύε , μὴ διαρκέσαι αὐτοῖς
 τότε τὸ σκάφος, ἀλλὰ χεῖρας
 διασηξαμένους τὸν πολλοὺς
 αὐτ', διαπλῦται. καὶ ταῦτα ὅ
 ἔπραττον αὐτοῖς προκινδυνώ-
 ων, καὶ τιτρώσκειν ἀξίων. καὶ
 ἵνα σοι μὴ τὰ ἐν Τύρῳ, μηδὲ
 τὰ ἐν Ἀρχήλοις διηγῆσομαι,
 ἀλλὰ καὶ μέχρις Ἰνδῶν ἦλθον,
 καὶ τὸν Ὀκεανὸν ὄρον, ἐποινα-
 μίμω τὸ ἀρχῆς, καὶ τὸν ἐλέφαν-
 τας αὐτ' εἶλον, καὶ Πῶρον ἐχθ-
 ρωσάμην. καὶ Σκύθας δὲ, οὐκ
 εὐκαταφρονήτους ἀνδρας, ἐ-
 περβας τὸν Τανάιν, ἐνίκησα
 μεγάλην ἱππομαχίαν. καὶ τὸν
 φίλους εὖ ἐποίησα, καὶ τὸν
 ἐχθροὺς ἡμιανάμην. εἰ δὲ καὶ
 θεὸς ἐδόκειν τοῖς ἀνθρώποις,
 συγγνωστοὶ ἐκείνοι παρὰ τὸ
 μέγεθος τῆς παραγμάτων, καὶ
 τοιοῦτόν τι πεισύναντες πε-
 ρὶ ἐμοῦ. τὸ δ' οὐκ ὡς τελευ-
 τῶν, ἐγὼ μὴ βασιλεύων
 ἀπέθανον, οὗτος δὲ ἐν φυγῇ
 ὢν, παρὰ Προυσία τῷ βιβυ-
 νῶ, καθάπερ ἄξιον ἴδω, πα-
 νουργότατον καὶ ὀμώτατον
 ὄντα. ὥς γὰρ δὴ ἐκράτησε
 τῆς

se transportasse, atque
 hæc confeci meipsum pe-
 riculis opponēs, & in pug-
 na vulnerari nō timens.
 Et ut quæ apud Tyrum
 & Arbelas gesta sunt o-
 mittam, vsque ad Indos
 veni, atque Oceanum
 mei regni terminum fe-
 ci, & illorum hominum
 elephantes cepi, ac Porū
 captivū abduxi. Scythas
 vero homines certe non
 spernēdos, Tanaim trāsi-
 ens magna equitū pugna
 vici, ac amicos meos re-
 muneraui, inimicos au-
 tem ultus sum. Si vero
 Deus hominibus vide-
 bar, parcendum illis e-
 rat. Nam rerum magni-
 tudine, vt talē aliquid de
 me crederent, inducti
 sunt, tandem mors me
 regem occupavit. Hic
 autem Hannibal apud
 Prusiam Bithyniæ exula-
 vit, vt crudelissimo &
 pessimo homini conveni-
 ens erat. Nam quo pacto
 Italos vici omitto dice-
 re, nam non virtute, sed
 malicia atque perfidia &
 dolis id peregit, nunquā
 autem alicuius claritu-
 dinis aut iusti memor.
 Sed quoniam, quod deli-
 ciose

ciose vixerim, vituperavit, oblitus mihi videtur eorum, quæ apud Capuâ admiserit. Ibi enim mulieribus debitus fuit, & voluptatibus vir iste mirabilis, belli gerendi occasiones prodidit. Ego vero nisi ea quæ sub occidente sunt, parua quidem putans, versus Orientem me impulissim, quidnâ adeo magni profecissim? Qui Italiam absque sanguine capere, ac Lybiam, omnemque eam oram vsque ad Gades, sub potestatem redigere facile potuissim? Sed hæc ego tanta contentione digna non putavi, præsertim iam antea illis perculsis, ac dominum agnoscentibus. Dixi. Tu vero, Minos, iudica. Nā & hæc multis protulisse, satis est. S c i. Nō, nisi me quoque prius audias o Minos. M i. Quis tu vir optime es? aut unde? quod hisce claris ducibus te conferre audes? S c. Scipio Romanus, qui Carthaginē deleui, & Afros multis magnis præliis deuici. M. Quid igitur & tu dicis?

ἤν' Ἰταλῶν, ἑὼ λέγειν, ὅτι οὐκ ἰσχύει, ἀλλὰ πονηρία, καὶ ἀπιστία, καὶ δόλοισι. νόμιμον δὲ, ἢ φοφανὲς, οὐδέν. ἐπεὶ δὲ μοι ὠνείδισε τὴν πυφίην, ἐκλελῆσθαι μοι δοκεῖ ὅσα ἐποίησεν ἐν Καπύῃ, ἐταίραις σωὼν, καὶ τὸ τοῦ πολέμου καιροῦς ὁ δομασίος καθηδυνπαθῶν. ἐγὼ δὲ, εἰ μὴ μικρὰ τὰ ἐστέρια δέξας, ὅπῃ τὴν ἑὼ μάλλον ὤρμησα, τί αὖ μέγα ἐπραΰνα; Ἰταλίαν ἀναιμωτὶ λαβὼν, καὶ Λιβύην, καὶ τὰ μέγιστα Γαδείρων ὑπαγόμενος. ἀλλ' οὐκ ἀξιόμαχα ἐδοξε μοι κτεῖναι, ὑποπίνασοντα ἤδη, καὶ δεσπότην ὁμολογοῦντα. ἔρηκα. σὺ δ' ὦ Μίνως δικάζει. ἱκανὰ γὰρ ὑπὸ πολλῶν καὶ ταῦτα. Σκι. μὴ πρότερον, ὡς μὴ καὶ ἐμοῦ ἀκούσης. Μί. τίς γὰρ εἰ ὁ βέλτιστος; ἢ πῶθεν ἂν ἐρεῖς; Σκι. ἰταλιώτης Σκιπίων, στρατηγός, ὁ καθελὼν Καρχηδόναν, καὶ κρατήσας Λιβύων μεγάλαις μάχαις. Μί. τί οὖν καὶ σὺ

ἐν ἑαυτῷ; Σκί. Αλέξανδρου
μὴ ἦσαν εἶναι, τοῦδ' Ἀννί-
βου ἀμείνων. ὃς ἐδίωξα νι-
κήσας αὐτὸν, καὶ φυγεῖν κα-
ταναγκάσας ἀτίμως. πῶς
οὐκ ἀναίχμιλος οὗτος, ὃς
πρὸς Αλέξανδρον ἀμιλλᾷ,
ὃ οὐδὲ Σκιπίων ἐγὼ ὁ νει-
κηκὼς αὐτὸν, παροβόλλεσθαι
ἐξιδῷ; Μί. νῦν Δί' ἐγνώμο-
να φησὶ ὁ Σκιπίων. ὥς ἐπ' αὐ-
τὸς μὴ κερῖσθαι Αλέξαν-
δρος, μετ' αὐτὸν δὲ σύ, εἴ-
τα εἰ δοκεῖ, τρίτος Ἀννί-
βας, οὐδὲ οὗτος ἐγκαταφρό-
νητος ὢν.

Διογένηος καὶ Αλε-
ξάνδρου. Διογ.

Τί τοῦτο ὁ Αλέξαν-
δρε, καὶ σὺ τέθνηκας ὥσπερ
ἡμεῖς ἅπαντες; Αλέξαν-
δρῆς ὁ Διόγενες, οὐ παρὰ-
δοξὸν δὲ, εἰ ἀνδραπὸς ὢν,
ἀπέθανον. Διογ. οὐκοῦν ὁ
Λυμμὼν ἐφύετο, λέγων
ἐαυτοῦ σὲ εἶναι ἕβν. σὺ δὲ
Φιλίππου ἀγαθὸς; Αλέξ.

Φι-

cis? S c i. Alexandro qu-
dem minorem esse me,
Annibale autem prætita-
torem, ut qui ipsum per-
secutus fuerim, & ad tur-
pem fugam cōpulerim.
Quō igitur non impu-
dens iste videatur, qui cū
Alexandro sese compa-
ret, cui ne ipse quidem
Scipio, qui istum Iuicī,
comparare me ausim.
M. Per Iovem æqua di-
cis, Scipio, quapropter
primus quidā iudicetur
Alexander, deinde post
illum tu, atq; tum si pla-
cet, tertius hic Hānibal
quippe qui nec ipse con-
temnendus existat.

Diogenis & Ale-
xandri.

Quid hoc rei Alexan-
der, ita ne defunctus es
tu quoque, perinde atq;
nos omnes? A l. Vides
nimirum Diogenes, ta-
met si mirandū non est,
si homo cum fuerim, de-
functus sim. D i o. Nū
ergo Iupiter ille Hāmon
mentiebatur, cum te suū
esse filium diceret, an ve-
ro tu Philippo patre pro-
gnatus eras? A l. Haud
du-

dubie Philippo, neq; .n. obiissem, si Hāmone parente fuisset progenitus. D I O. Atqui de Olympiade etiam confamilia quædam ferebantur, puta draconem quædam cū ea fuisse cōgressum, visumque in cubiculo, ex eo gravidam peperisse, te porro Philippum errare, falliq; qui se tuum patrem esse crederet. A L E. Audieram quidem & ipse ista, quæ admodum tu, at nunc vi deo, neque matrem neq; Hammonios illos vates, sani quicquam aut vere dixisse. D I O. Attamen istud illorum mendaciū Alexander, ad res gerendas, haudquaquam tibi fuit inutile, propterea quod vulgus te verebatur, metuebatque, quum deum esse crederet. Sed dic mihi, cuinam tam ingens illud imperium moriens reliquisti? A L E X. Id equidē ignoro Diog. celerius enim e vita submouebam, quam ut esset ociū de illo quicquā statuendi, præter id vnum, quod moriens Perdiccæ annulum tradidi.

Sed

Φιλίππου διαλαβὴν. οὐ γὰρ αὖ ἐτιδύκειν Ἀμμωνος ὄν. Διογ. καὶ μὲν καὶ περὶ τῆς Ολυμπιάδος ὁμοία ἐλέγοντο, δράκοντα ὁμολεῖν αὐτῇ, καὶ βλέπειν αὐτῇ ἐν τῇ σὺνῃ, εἴτα οὕτω σὲ τεχνῶμαι. τὸν δὲ Φίλιππον ὕδαπατῆσαι, οὐ μὲν πατέρα σου εἶναι. Ἀλέξανδρ. καὶ γὰρ ταῦτα ἔκουον ὁππότε σύ. νυνὶ δὲ ὁρῶ ὅτι οὐδὲν ὑγιὲς οὔτε ἡ μήτηρ, οὔτε οἱ πατρὶς Ἀμμωνίων ἀποφῆται εἰλεγον. Διογ. ἀλλὰ τὸ ψεῦδος αὐτῶν, οὐκ ἀχρηστὸν σοὶ ὁ Ἀλέξανδρ. περὶ τὰ πράγματα ἐγίνετο. πολλοὶ γὰρ ἐσέπυσσον, δεῖν εἶναι σὲ τομίζοντες. ἀτὰρ εἰπέ μοι, τί νυνὶ τῶν τῶν ἀρχῶν καταλέλοιπας. Ἀλέξανδρ. οὐκ οἶδα ὁ Διόγηνις. σὺ γὰρ ἔφθασα ἐπισκεῖσθαι τι περὶ αὐτῆς. ἢ τοῦτο μόνον, ὅτι ἀποδύσκειν, Περδίκκῃ τὴν δακτύλον ἐπέδωκα. πῶς ἀλλὰ τί γι-

τὴ γελᾷς ὃ Διογενεῖς; Διο-
 γένει γὰρ ἄλλο, ἢ αὐτὸν ἠδὲ
 εἰς ἡ ποιεῖ ἡ Ἑλλὰς, ἄρτι
 σε παρεληφτότα τὴν ἀρχὴν
 κολακεύοντες, καὶ προσά-
 τῶν αἰετούμενοι, καὶ τρα-
 τηγὸν ὅπῃ πρὸς βαρβάρους.
 ἔτι οἱ δὲ καὶ τοῖς δώδεκα
 θεοῖς προσιδέοντες, καὶ νεὸς
 οἰκοδομοῦνται, καὶ διώ-
 κτες ὡς δεικνύοντες ὑψῶς; ἀλλ'
 εἰπέ μοι, ποῦ σε οἱ Μακε-
 δόνες ἐθαύσαν; Ἀλέξ. ἔτι
 ἐν βασιλείᾳ καίμαι τρίτῳ
 ταύτῃ ἐμέραν. ὑποχρεῖ-
 ται δὲ πολέμαχος ὁ ὑπασ-
 πιστής, ὡς ποτε ἀγάγη χο-
 λῶν ὑπὸ τοῦ Σοῦρου τοῦ
 ἐν ποσίν, ἐς Αἴγυπτον ἀ-
 παγαγόν με, θάψεν ἐκεῖ,
 ὡς ἡρώδης ἐς τοῦ Αἴγυ-
 πτίων θεῶν. Διογ. μὴ γε-
 λάσῃς ὃ Ἀλέξανδρε, ἐρῶν
 ἐν αἴθρῃ ἔτι σε μαρμαίρον-
 τα, καὶ ἐλπίζοντα Ἀννου-
 βιν, ἢ Οσίριν γενέσθαι;
 πλὴν ἀλλὰ ταῦτα ὑπὸ τοῦ θε-
 ῶταται, μὴ ἐλπίσης. οὐ γὰρ
 δέμεις ἀνελθεῖν τινα τοῦ
 ἀπαξ

Sed age, quid rides Dio-
 genes? D i o. Quid ni ri-
 deam? an non meministi
 quod Græci fecerint, quū
 nuper tibi arrepto impe-
 rio adularentur, princi-
 pemque ac ducem aduer-
 sus Barbaros deligerent
 nonnulli vero in duode-
 cim deorum numerum
 referrent, ac phana con-
 stituerent, deniq; sacra
 facerent tanquam Dra-
 conis filio? Sed illud mi-
 hi dicito, vbi te sepelie-
 runt Macedones? A l e.
 Etiamdum in Babylone
 iaceo tertium iam diem,
 porro Ptolemæus ille sa-
 telles meus, si quando
 detur ocium ab his rerū
 tumultibus, qui nunc
 instant, pollicetur in Ae-
 gyptū deportaturū me,
 atque inibi sepulturū,
 quo videlicet vnus fiam
 ex diis Aegyptiis. D i o.
 Non possum non ridere
 Alexander, qui quidem
 te videam etiam apud in-
 feros desipientem, spe-
 rantemque fore, vt ali-
 quando vel Anubis fias,
 vel Osiris. Quid tu spes
 istas onittis o diuinissi-
 me, neque enim fas est
 reuerti quenquam, qui

semel transmiserit paludem atque intra specus hiatum descenderit, propterea quod neque indiligens est Aeacus, neque contemnendus Cerberus. Verum illud abs te discere peruelim, quo feras animo, quoties inmentem redit, quanta felicitate apud superos relicta, huc sis profectus, puta corporis custodibus satellitibus, ducibus, tū auri tanta vi, ad hoc populus qui te adorabant, præterea Babylone, Bactris, immanibus illis beluis, dignitate, gloria, deinde quod eminebas conspicuus, dum vestareris, dum amiculo candido caput haberes reuinctum, dum purpura circumamictus esses? nū quid hæc te discrutiant, quoties recuisat animo? Quid lachrymaris stulte? an non id te sapiens ille docuit Aristoteles, ne res eas quæ a fortuna profisciscantur, stabiles, ac firmas existimares? A. I. V. Sapiens ille quū sit assentatorum, omniū perditissimus. Sine me solum Aristotelis facta scire

ἅπαξ διαπλευσάντων πλώ
λίμνῳ, καὶ ἐς τὸ εἶσω τοῦ
εὐμίου παρελθόντων. οὐ γὰρ
ἀμελὴς ὁ Αἰακὴς, οὐδ' ὁ κέρ-
βειρος ἐν κλίμαφρονήϊος. ἐκεί-
να δὲ ἡδέως αὐτὰ μοι πα-
ρὰ σοῦ, πῶς φέρεται ὁπότ'
αὐτὸ ἐννοήσης ὅτι ὡς εὐδαιμο-
νίαν ὑπὲρ γῆς ἀπολιπὼν, ἀφί-
ξει, σωματοφύλακας καὶ
ὑπαπιστάς, καὶ σατράπας, καὶ
χρυσὸν τοσοῦτον, καὶ ἔθνη
προσκηνοῦντα, καὶ Βαβυ-
λῶνα, καὶ Βάκτρα, καὶ τὰ με-
γάλα θηρία, καὶ τιμὴν, καὶ
δόξαν καὶ τὸ ὀπίστημον εἶ-
ναι, ἐλαύνοντα, διαδεδι-
μῶνον ταινίᾳ λευκῇ πλὴν κε-
φαλῇ, πορφυρίδα ἐμπε-
πορημένον. οὐ λυπεῖ ταῦ-
τά σε ὑπὸ πλὴν μνήμῳ ἴον-
τα; τί δακρύεις ὧ μάταις;
οὐδὲ ταῦτά σε ὁ σοφὸς Αρι-
στοτέλης ἐπαίδευε, μὴ οἷεαι
βέβαια εἶναι τὰ παρὰ τῆς
τύχης; Ἀλέξ. σοφὸς ἀπάρ-
των ἐκείνος πολέμων ὀπίστη-
πώτατος ὢν. ἐμὲ μόνον ἔα-
σον τὰ Αριστοτέλους εἰδέναι
ἔσα

ὅσα μὲν ἤτησε παρ' ἐμοῦ, ὅσα δὲ ἐπέειπεν . ὥς δὲ κατερχῆτό μου τῇ περὶ παιδείαν φιλοτιμία, θαυμάων, καὶ ἐπαινῶν, ἄρτι μὲν ἐς τὸ κάλλος, ὥς καὶ τοῦτο μέρος ὃν τὰ γὰρ τοῦ, ἄρτι δ' ἐς τὰς ωφελείας, καὶ τὸν πλοῦτον . καὶ γὰρ αὖ καὶ τοῦτ' ἀγαθὸν ἡγεῖτ' εἶναι, μὴ αἰχμῶντο καὶ αὐτὸς λαμβάνων . γόης ὦ Διόγηνες ἀνδρωπός, καὶ τεχνίτης . πλὴν ἀλλὰ τοῦτό γε ὑπολέλειπεν αὐτοῦ τῆς σοφίας, τὸ ὑπεῖσθαι ὥς ὅπῃ μεγίστοις ἀγαθοῖς, ἃ κατηριθμήσω μικροῖ γε ἐμπροσθεν . Διογ. ἀλλ' οἶδα ὁ δράτεις . ἄποκος γὰρ σοι τῆς λύπης ὑποδύσσομαι, ἐπεὶ ἐνταῦθά γε ἐλλέβερος οὐ φύεται, σὺ δὲ καὶ τὸ Λήθης ὕδαρ χανδὸν ὅπῃ πασάμενος πίε, καὶ αὖθις πίε, καὶ πολλαῖς . οὕτω γὰρ αὖ παύση ὅπῃ τοῖς Ἀριστοτέλους ἀγαθοῖς ἀντάμενος . καὶ γὰρ καὶ

Κλείν

scire quam multa a me petierit, quæ mihi scripserit, deinde quæadmodum abusus sit mea illa ambitione, qua cupiebā eruditione cæteris præstare, cum mihi palparetur interim, ac prædicaretur me, nunc ob formam tanquam & ipsa summi boni pars quædam esset, nunc ob res gestas atque opes, nam has quoq; in bonorum numero collocandas esse censebat, ne sibi vitio verteretur, quæ eas acciperet . Plane prestigiosus vir ille quidem erat, ac fraudulentus o Diogenes, quanquam illud fructus scilicet ex illius sapientia fero, quod nunc perinde quasi summis de bonis excrucior, ob ista quæ tu paulo ante commemorasti. D I. At scin' quid facies? ostendā tibi molestiæ istius remedium. Quandoquidem in his locis verum non provenit, fac ut Lethei fluminis aquā avidis faucibus attrahēs bibas, iterumque ac sæpius bibas, atq; eo pacto desines de bonis Aristotelicis disruciari. Verū

L 2 enim

enim Cletum etiam illum & Callisthenem video, cumque his alios cōplureis raptim huc sese ferentes, quo te discerpant pœnasque sumant ob ea quæ quondā in illos commisisti. Quare fac in alteram hanc ripā te conferas, & crebrius, ut dixi, bibas.

Alexandri & Philippi.

Non igitur inficiaberis Alexander ex me pognatum te esse filium, nam ad Iouem Hammonē genus paternum referens, mortem nō obisses. A L E. Neque vero nescius eram pater, Philippi Amynti me esse filium, sed quia ad res gerendas sic mihi visum erat conducere, commento hoc usus sum vaticinii. P H I. Quid ais? Cōducibile id tibi visum, ut vatibus impostoribus fallendum te expone- res? A L. Nō isthuc, sed barbaros in mei admirationē tractos facili⁹ hoc prætextu nostro subdidimus imperio, cū nemo

vous

Κλεῖτον ἐκείνον ὄρω, καὶ Καλλιθέην, καὶ ἄλλους πολλοὺς ὅτι σὲ ὀρμῶντας, ὡς διαπαύονται, καὶ ἀμύνονται ὧν ἔδρασας αὐτούς. ὥς τι καὶ ἑτέραν σὺ ταύτῃ βιάδιζι. καὶ πῶτε πολλάκις, ὡς ἔφην.

Ἀλεξάνδρου καὶ Φιλίππου.

Νυνὶ μὲν ὦ Ἀλέξανδρε, οὐκ αὖ ἔξαρκος ἡμῶσι, μὴ οὐκ ἐμὸς υἱὸς εἶναι. οὐ γὰρ αὖ ἐτεθνήκεις, Ἀμμωνός γε ὢν. Ἀλέξ. οὐδ' αὐτὸς ἠγνοῦν ὦ πατέρ, ὡς Φιλίππου τοῦ Ἀμυντοῦ υἱὸς εἰμι, ἀλλ' ἐδεδάμην τὸ μάντευμα, ὡς χρήσιμον ἐς τὰ παράγματα οἰόμενος εἶναι. Φιλ. πῶς λέγεις; χρήσιμον ἐδόκει σοι, τὸ παρέχειν σιαυτὸν ἑξαπατηθῆσόμενον ὑπὸ τῆς προφητείας; Ἀλέξ. οὐ τοῦτο. ἀλλ' οἱ βάρβαροι κατεπλάγησάν με, καὶ οὐδεὶς ἐτι ἀνδίστατο, οὐδ-

οἰόμενοι θεῶν μάχιδαι. ὥς
 ἔξον ἐκράτουν αὐτῶν.
 Φιλ. τίτων ἐκράτησας σύ
 γε ἀξιωμαχὸν ἀνδρῶν, ὅς
 δειλοῖς ἀεὶ συνωλέχθης,
 τοξάρια, καὶ πελτάρια,
 καὶ γέρεα οἰστίνα προβεβλη-
 μένοις; Ἑλλήων κρατεῖν
 ἔργον ἴω; Βοιωτῶν καὶ Φω-
 κίων καὶ Αἰτωλίων, καὶ
 τὸ Ἀρκάδων ὀπλιτικόν,
 καὶ πῶν Θεσσαλῶν ἰσ-
 κον, καὶ τοὺς Ἠλείων ἀ-
 κοντιστάς, καὶ τὸ Μαν-
 τινέων πελτασικόν, ἢ Θρά-
 κας, ἢ Ἰλλυριοὺς, ἢ καὶ
 Παίονας χειρώσασθαι, ταῦ-
 τα μεγάλα; Μήδων δὲ,
 καὶ Περσῶν, καὶ Χαλ-
 δαίων, καὶ χρυσοφύρων ἀν-
 δρώπων, καὶ Ἀβρῶν, οὐκ
 οἶδα ὥς πρὸ σοῦ μύριοι
 μετὰ Κλεάρχου ἀνελθόν-
 τες, ἐκράτησαν, οὐδ' εἰς
 χεῖρας ὑπομεινῶτων ἐλ-
 θεῖν ἐκέλευον, ἀλλὰ πρὶν
 ἢ τόξισμα ὀξικνεῖσθαι,
 φυγόντων. Ἀλέξανδ. ἀλλ'
 οἱ Σκύθαι γε ᾧ πάτις,
 καὶ

vnus viribus nostris ha-
 ctenus resistit, quippe
 hac sola opinione ducti,
 qd' aduersus Deum sibi
 esset præliandum. P H I.
 Quos tu igitur tanto co-
 natu dignos, vsque vici-
 sis? qui cum timidis illis
 arculis, peltariis, ac ger-
 ris vimineis pugnare so-
 litis semper congressus
 es? Atqui Græcos armis
 domare, Bæotios, Pho-
 censes, Athenienses, &
 id genus alios operis fue-
 rat strenui atque magni-
 fici. Arcadū insuper su-
 stinere armaturam, equi-
 tatum Thessalum, Eleo-
 rum iaculatores, Man-
 tineos peltis instructos,
 aut cum Thracib. Illy-
 ricis, Pæonibusue ma-
 nū conferere, operosum
 profecto atque arduum
 id fuisset inprimis. Cæ-
 terum Medos, Persas &
 Chaldaeos delicatos ac
 plurimo auro cōspicuos,
 non satis compertum ha-
 beo, quonam modo an-
 te te, duce Clearcho mil-
 le viri bello adorti ex-
 pugnarint, fæde in tu-
 gam actos antequam ad
 manus ventum fuisset.
 A I. At vero Scythæ pa-
 tes,

ter, & Indici elephantes
res sunt non vsque adeo
abieciæ & contempribi-
les. Et tamen neque cō-
citatis inter ipsos inte-
stinis odiis, neque per
proditionem mihi venū-
dari passus sum victoriā
Sed neque deieravi vn-
quam, aut per nugas a
pollicito recessi, fidemq;
solui victoriæ gratia. Ad-
de, quod & Græcos ali-
os sine sanguine in fedi-
tionem accepi, Theba-
nos autem fortassis ipse
audisti, quomodo aggres-
sus fuerim. ΡΗΙ. Noui
hæc omnia ex Clito, quē
tu inter epulas, eo quod
nomen meum celebra-
ret, & meas res gestas
cum tuis conferre aude-
ret, traiecit per corp⁹ te-
lo, tum iugularas. Tu
vero & Macedonicā chla-
mydem abiiciens, can-
dyn, Persicum amictum,
recepisti (vt aiunt) & tia-
ram rectam. Vt ne inte-
rim commemorē, quod
a Macedonibus, viris vtī
que liberis, adorari de-
bere te, in animū duxe-
ris. Et qui, quod maxi-
me omnium erat ridicu-
lum, hominum abs te vi-

δο-

καὶ οἱ Ἰνδῶν ἐλέφαντες·
οὐκ εὐκαταφρόνητόν τι
ἔργον. καὶ ὅμως οὐ δια-
σήσας αὐτοὺς, οὐδὲ προ-
δοσίαις ἀννούμενος τὰς
νίκας, ἐκράτει αὐτῶν.
οὐδ' ἐπαύρηται πώποτε,
ἢ ὑποχόμενος ἐλευτά-
μιω, ἢ ἄπιστον ἑπαυξά-
ναι τοῦ νικῆν ἔνικα. καὶ
τὸν Εὐλώας δέ, τοὺς μὲν
αἱμασὶ παρέλαβον. Θη-
βαίους δὲ ἴσως ἀκούεις
ὅπως μετήλθον. Φιλ. δι-
δα ταῦτα πάντα. Κλεῖ-
τος γὰρ ἀπήγγελλέ μοι,
ὅν σὺ πρὶ θορατὶς δηλά-
σας μεταξὺ δειπνιῶντα,
ἐφώνυσας, ὅτι με πρὸς
τὰς σὰς πράξεις ἐπαιné-
σαι ἐτόλμησε. σὺ δὲ καὶ
πρὶ Μακεδονικῶν χλα-
μύδα καταβαλὼν, κἀν-
δυν ὡς φασὶ μετενέδυσ,
καὶ τιάραν ὀρθῶς ἐπέδου,
καὶ προσκυβεῖσθαι ὑπὸ
Μακεδόνων, ὡς ἐλευθέ-
ρων ἀνδρῶν ἡξίους. καὶ τὸ
πάντων γελοιότατον, ἐμί-
μου

μου τὰ τῆς νικημέγων.
 ἐὼ γὰρ λέγειν ὅσα ἄλ-
 λα ἔπραξας, λέουσι συγ-
 κατακλείων πεπαιδευμέ-
 νους ἄνδρας, καὶ γάμους
 τοιοῦτους γαμῶν, καὶ
 Ἡφαισίωνα ὑπεραγαπῶν.
 ἐν ἐπὶ νῆσσα μόνον ἀκού-
 σας, ὅτι ἀπέχου τῆς
 τοῦ Δαρείου γυναικὸς κα-
 λῆς οὗτης, καὶ τῆς μητρὸς
 αὐτοῦ, καὶ τῆς θυγα-
 τέρων ἐπιμελήδης. βασι-
 λικὰ γὰρ ταῦτα. Ἀλέξ.
 τὸ φιλοκίνδυνον δὲ ὧ πά-
 ρι οὐκ ἐπαινεῖς, καὶ τὸ
 ἐν Οἰυδράκῃς πρῶτον
 καθάλασθαι εἰς τὸ ἐντὶς
 τοῦ τείχους, καὶ τοσαῦ-
 τα λαβεῖν τραύματα; Φιλ.
 οὐκ ἐπαινῶ τοῦτο ὧ Ἀ-
 λέξανδρε, οὐχ ὅτι μὴ κα-
 λὸν εἶναι οἶμαι καὶ τιτρώ-
 σκεσθαι ποτὲ τὸν βασιλέα,
 καὶ προκινδυνεύειν τοῦ
 στρατοῦ, ἀλλ' ὅτι σοι τοι-
 οῦτο ἥκιστα σωφέρεται. δι-
 ὅς γὰρ εἶναι δοκῶν, εἴ-
 ποτε τραδείης, καὶ βλέ-

πειρ

atorum mores imitatus
 es. Tépero mihi, ne me-
 morem alia, quæ turpi-
 ter admiseris in leonum
 claustra inclusis doctis
 viris, & nuptiis talibus
 peractis. Quodq; Ephæ-
 sionem plus quam esset
 satis, amaris. Vnum est
 quod solum laudo abs te
 gestum, in Darii vxore
 videlicet, forma præstan-
 te, quia ab illius cōple-
 xu abstinueris, & geni-
 tricis illius, atque filia-
 rum, ne vim paterentur,
 curam susceperis. Re-
 gium certe id opus exti-
 tit, quod tum factitaf-
 se te accepimus. A L E X.
 Quō autem tibi non p-
 batur pater, qđ in Oxy-
 dracis gente Indica, lu-
 bens me in periculū con-
 iecerim, atque acceptis
 plurimis vulneribus, mu-
 ros primus omniū tran-
 filierim P. H. Nō probō,
 Alexander. Neque id,
 quā pulchrū esse negē,
 vulnerari quandoque im-
 peratorem, & in subeun-
 dis periculis prætentare
 viam, sed quia ex te
 tua isthac erat minime.
 Siquidem pro deo habi-
 tus, quos, oro, risus præ-

L 4

be

bebas spectatoribus quā
do post acceptū vulnus ,
ab exercitu magno tu-
multu direptus , mœrēs
ac eiulans sanguine flui-
rabas ? Addeque Iupiter
Hammon tanquam præ-
stigiator quispiam , & va-
nus propheta , reus men-
daciipalam tum argue-
batur. Non enim video
qualiter risum contine-
at , qui Iouis filium vide-
rit animū deiicere , & in
desperatione rerum ef-
flagitare medicorū au-
xilia , Denique quum tā-
dem iam mortem obie-
ris , quē credas obsecro ,
qui confictam illam ad-
optionem qua Iouis di-
ctus es filius , non carpat
maledictis ? Potissimum
vbi dei istius cadauer
porrectum iacere , turgi-
dum sane , & iuxta ali-
orum corporum morem
contractu suo omnia la-
befactans , aspexerit. Cz-
terum quod ais Alexan-
der , tibi fuisse conduci-
bile , quo facilius rerum
potireris , id profecto
multū tibi gloriæ ex be-
ne etiā ac strenue gestis
eripuit Nam quanquam
insigniter multa , tamen
diis

πένει σι φορέδω τοῦ πο-
λέμου ἐκκρημίζεσθαι , αἶ-
ματι ζέεσθαι , οἰμώζον-
τα δὲ τῷ τραύματι ,
ταῦτα γέλας ὡς τοῖς ὀ-
ρεῶσι . καὶ ὁ Ἀμμων , γό-
ος , καὶ ψευδόματις ἡ-
λέγχετο , καὶ οἱ προσφύ-
ται , κλάκεις . ἢ τίς οὐκ
αὖ ἐγέλασεν , ὄρων τὴν
τοῦ Διὸς ἡν λειποψυ-
χοῦντα , δειόμενον ὧς
ιατρῶν βοηθεῖν ; νυνὶ μὲν
γὰρ ὁπότε ἦδεν τέθνηκας ,
οὐκ οἶε πολλοὺς εἶναι
τοὺς τῶν προσποίησιν ἐκεί-
νῳ δακρυομουῶντας , ὀ-
ρεῶντας τὸν νικητὴν τοῦ
διοῦ ἐκτάδῳ κείμενον ,
μυδῶντα ἦδεν καὶ ἔξφρ-
δνκόντα , κατὰ νόμον
σωμάτων ἀπάντων ; ἄλ-
λως τι , καὶ τὸ χεῖσι-
μον ὃ ἔφη Ἀλέξανδρος .
τὸ διὰ τοῦτο κρατεῖν
ἐσθλῶς , πολὺ τι τῆς
δόξης ἀφηρεῖτο ὧς κα-
τορθουμένων . πᾶν γὰρ ἐ-
δοκεν ἐνδίδειν ὑπὸ διοῦ
γίγναι

γίνεσθαι δοκῶν. Αλέξανδρ.
οὐ ταῦτα φρονέουσιν οἱ ἀν-
δραῖς πρὸς ἐμοῦ, ἀλλ'
Ἡρακλεῖ καὶ Διονύσῳ ἐ-
νάμιλλον τιθέασί με. καὶ
τοὶ πῶς Αἰσῶν ἐκείνῳ
οὐδ' ἐτέρῳ ἐκείνων λα-
βόντος, ἐγὼ μόνος ἔχει-
ρωτάμην. Φιλίππ. ὅρῃς
ὅτι ταῦτα ὡς ἡὺς Ἀμ-
μωνος λέγεις, ὃς Ἡρακλεῖ
καὶ Διονύσῳ παρεβάλλεις
σταυτὴν, καὶ οὐκ αἰσχύνῃ
ὦ Αλέξανδρε, οὐδὲ τὸν τύ-
φον ὑπερμάδῃσιν, καὶ γνῶ-
σθαι σταυτὴν, καὶ σωῆς ἦδη
πικρὸς ὢν;

Αχιλλέως καὶ
Αντιλόχου.

Οἷα παῖς Ἀχιλλεὺς
πρὸς τὸν Οδυσσεύα σοι εἴ-
ρηται πρὸς τοῦ Δαγάρτου,
ὡς ἀγνῆν καὶ ἀνάξια τῶν
διδασκάλων ἀμφῶν, Χεί-
ρωνος τε καὶ Φοίνικος. ἡ-
ρωὸς μὲν γὰρ ὅποτε ἔ-
φης βούλει εἰπάρευσεν
ὢν,

diis longe inferiora age-
re visus, vacillare ob hoc
iudicatus es, & tota ra-
tione deficere. A. Haud
quaquam de me isthuc
sentiunt mortales. Sed
cum Hercule me & Bac-
cho conferunt, veluti
æmulum, parique cum
illis gloria certantem.
Nam & Aornum, a neu-
tro etiam illorum armis
subactum, ego facile ce-
pi. Πη. Etiamdum vi-
deris ista vt Hammonis
filius dicere? quādo nec
Baccho quidem cedis,
aut Herculi, sed nec eru-
bescere nosti. Alexan-
der, solitamue dedisce-
re arrogantiam, te ipsum
deinde noscere, vel iam
randem sapere, etiamsi
serius, vbi fato occu-
bueris.

Antilochi & Achil-
lis.

Quanam sunt illa A-
chilles, quæ tu Vlyssi iā
primum commemoran-
do in mortem executus
es, vt minime generosa,
ac Chirone atque Phœ-
nice, quibus tu aliquan-
do vsus es præceptorib.
L 5 parum

parum digna. Audiui. n. magis ex re tua futurum tibi videri si velis agricolæ mun^o obiēs, inopi cui nec vict^o suppetat, locos operam, quā vt omnib. vita functis domineris. Quasi rudis quidam plebeius, ex media Phrygia ortus, atque immodico insuper etiam vitæ affectator diceret ferendum forte id esset, atque con- donandum nonnihil rusticitati. Verum ex Peleo prognatum, & ex omni herouū numero periculorum contemptorem acerrimum, in tam abiectam & humilem de se ipso descendere opinione, frædū sane atque pudendū inprimis, deniq; iis quæ in vita strenue gesseris equidem haud scio quō ista conueniant. Nā dum in Pythio regnare tibi ad senectā vsque licuisset, citra gloriam tamen, tu gloriosam oppetere mortem maluisti, quā potiri regna. A c. At o Nestoris fili, nondum etiam tum feceram rerum earū periculum, & quid cui præferrem ignorans gloriosam

ὦν, διπτεύειν παρά τινα
τῶν ἀκλήρων, ὅ μὴ βί-
ωτος πολὺς εἴη μάλλον,
ἢ πάντων ἀνάσσειν τῶν
νικηρῶν. ταῦτα μὲν οὐκ
ἀγνοῖν τινα φεύγα δει-
λὸν, καὶ πέρα τοῦ κα-
λῶς ἔχοντος φιλόζων
ἴσως ἐχέω λέγειν. τὸν
Πηλέως δὲ ὦν τῷ φιλοκιν-
δυνότατον ἡρώων ἀπάν-
των, τὰ πεινὰ οὕτω πε-
ρὶ αὐτοῦ διαποιεῖσθαι, πολ-
λὴ αἰσχυρὴ, καὶ ἐν-
αντιότης πρὸς τὰ πε-
πραγμένα σοι ἐν τῷ βίω-
σιν ἔξιν ἀκλεῶς ἐν τῇ
φθιώτιδι πολυχρόνιον βα-
σιλεύειν, ἐκὼν προεῖλον
τὸν μετὰ τῆς ἀγαθῆς
δόξης θάνατον. Ἀχιλ-
λεὺς. ὦ παῖ Νέστορος,
ἀλλὰ τότε μὴ ὀπίσθεος
ἔτι τῶν ἐνταῦθα ὦν, καὶ
τὸ βέλτιον ἐκείνων ὁπ-
τιον ὡς ἀγνοῶν, τὸ δὲ
εἶλον ἐκείνο δοξάριον
προετίμων τοῦ βίου. νῦν
δὲ σωτήριον ἦδη, ὥς ἐκέ-
ιν μὲν

νη μὲν ἀναφελὴς , εἰ καὶ
 ὅ, τι μάλιστα οἱ ἀνὴρ ἔα-
 ψωδῆσουσι . μετὰ νεκρῶν
 δὲ , ὁμοτιμία : καὶ οὔτε
 τὸ κάλλος ἐκείνο ὃ Ἀντί-
 λοχῆ , οὔτε ἡ ἰσχὺς πά-
 ρεισιν , ἀλλὰ κείμεθα ἄ-
 παντες ὑπὸ τῷ αὐτῷ
 ζόφῳ ὅμοιοι , καὶ κατ'
 οὐδὲν ἀλλήλων διαφέ-
 ροντες . καὶ οὔτε οἱ τῆς
 Τρώων νεκροὶ δειδασί με ,
 οὔτε οἱ τῆς Ἀχαιῶν δε-
 ραπύουσιν . ἰσχυροῖα
 δὲ ἀκριβὲς , καὶ νεκρὸς ὁ-
 μοιος , ἢ μὲν κακὸς , ἢ
 δὲ καὶ ἐσθλός . ταῦτά με
 ἀνιᾶ , καὶ ἄχθουμαι , ὅ-
 τι μὴ θνητὸν ζῶν . Ἀν-
 τίλο . ὅμως τί οὐκ αὖ
 τις πάδοι ὃ Ἀχιλλεύ ;
 ταῦτα γὰρ ἔδοξε τῇ φύ-
 σει , πάντως ὑποθήσκειν
 ἅπαντας . ὥστε καὶ ἐμ-
 μύειν πᾶσι νόμῳ , καὶ μὴ
 ἀνιάδαι τοῖς διατεταγ-
 μένοις . ἄλλως τί , ὅρῃς
 τῆς ἐταίρων ὅσοι πρὸς σέ ,
 ὅσοι οἶδε ; μετὰ μικρὸν
 δὲ

lam hanc infelicem pro-
 ponebam vitæ. Atqui se-
 ro iam tandem intelligo
 quam egerim prudenter.
 Apud viuos enim reperī
 es forte, qui res bene ge-
 stas celebrent literarum
 monumentis, sed hic a-
 pud manes non video ὅ
 frugiferum opus effece-
 rim, vbi vnus est honos
 omniū. Sed neque vires
 iā assunt corporis Anti-
 aut forma, interciderūt
 omnia, pari rerum statu
 visuntur omnia, nullum
 sapientiæ, aut alterius
 rei discrimen est. Adde
 quod nulli iam ex Troja
 norum mortuis formi-
 dabilis sum, nemini græ-
 corum venerandus, pror-
 sus omniū de mortuis
 existimatio est, siue bo-
 ni fuerint siue improbi.
 Hæc sunt quæ me angūt
 & misere sollicitant, &
 ob quæ doleo, quod non
 potius loco operas & vi-
 uo. A C H. quid agat qui
 spiam? quando sic natu-
 ra comparatum est, vt
 omnes prorsum cogantur
 semel vitā relinque-
 re, quæ lex cum in vni-
 uersum iā obtinuit, nec
 abrogari yllo modo que
 at,

at, patienter hanc feras oportet. Cæterum aspice nos, quotquot penes te sumus, denique & Vlysses quoque post pusillum adueniet. Vnde solatium tibi merito afferet societas, id quod & aliis in rebus plerumque vsu venire solet. Non enim solus videris in hac mala cōiectus. En tibi Herculem, Meleagrum, & alios plerosque, qui non parum multos in admirationem traxere, qui quidē (ni fallor) haudquam in vitā videntur redituri, si quis eos ad inopes & victu indigos mittat, vt illis pro mercede seruiant. A C H. Sociorū hęc quidem admonitio est, verum haud scio quo pacto eorum quæ in vita aguntur, memoria, impendio me excruciat. Arbitror autē & vestrū vnumquēque ita affici, etiamsi non palam confiteamini, nequiores sane in eo, quod tacite huiuscemodi per quietem toleratis. A N T. Non equidem Achillēs, sed longe tibi præstamus quippe quod intelligimus quā sit inutile,

δὲ καὶ Ὀδυσσεὺς ἀφίξει-
ται πάντως. Φέρει δὲ
παραμυδίαν καὶ ἡ κοι-
νωγία τοῦ πράγματος, καὶ
τὸ μὴ μόνον αὐτὴν ὑπονο-
ύμεναι, ὅπως τὸν Ἡρακλέα,
καὶ τὸν Μιλέαγρον, καὶ
ἄλλους θαυμαστὰς ἀν-
δρας, οἳ οὐκ αὖ ὅμαι δέ-
ξαιτο ἀνελθεῖν, εἴ τις
αὐτοὺς ἀναπέμψει διατρέ-
σοντας ἀκλήροισι καὶ ἀν-
βίοις ἀνδράσιν; Ἀχιλλεύς.
ἑταιρική μὲν ἡ παραινέ-
σις. ἐμὲ δὲ οὐκ οἶδ' ὅ-
πως ἡ μνήμη. ἤδ' παρὰ
τὸν βίον ἀνιᾶ. ὅμαι δὲ
καὶ ὑμῶν ἕκαστον. εἰ δὲ
μὴ ὁμολογεῖτε, ταύτη
χείρους ἐστὶ, καὶ ἡ συ-
χίαν αὐτὸ πᾶσχοιτες.
Ἀντίλοχος. οὐκ. ἀλλ'
ἀμείνονος ὁ Ἀχιλλεὺς. τὸ
γὰρ ἀνῳφελὲς τοῦ λέγειν
ὀρώμεν. σιωπᾶν γὰρ, καὶ
φέρειν, καὶ ἀνέχεσθαι, δέ-
δοται ἡμῖν, μὴ καὶ γέ-
λωτα ὀφλωμεν ὥσπερ σὺ,
τω-

τοιαῦτα εὐχόμενοι.

Διογῆρους καὶ Ἡρα-
κλέους.

Οὐχ Ἡρακλῆς οὗτός
ἔστιν; οὐμεινοῦν ἄλλος μὰ
τὸν Ἡρακλέα. τὸ τόξον,
τὸ ξόπalon, ἡ λεοντὴ, τὸ
μέγεθος, ὅλος Ἡρα-
κλῆς ἔστιν, εἴτα τέθνη-
κε Διὸς υἱὸς ὢν; εἰπέ-
μοι ὦ καλλίνικε, νεκρὸς
εἶ; ἐγὼ γὰρ σοι ἔδυσον ἔ-
περ γῆς, ὡς θεῶ. Ἡρα-
κλῆς. καὶ ὁρῶς ἔδυσες.
αὐτὸς μὲν γὰρ ὁ Ἡρακλῆς
ἐν οὐρανῷ τοῖς θεοῖς σιω-
τεῖ, καὶ ἔχει καλλίσφυ-
ρον Ἡβην. ἐγὼ δ' εἰδὼ-
λον εἰμὶ αὐτοῦ. Διογέ-
νης. πῶς λέγεις εἰδὼ-
λον τοῦ θεοῦ; καὶ δυνά-
τῃ ἔξ ἡμισείας μὲν τι-
να θεὸν εἶναι; τεθναῖαι
δὲ πῶς ἡμίσει; Ἡρακλῆς.
ναί. οὐ γὰρ ἐκείνος τέθνη-
κεν, ἀλλ' ἐγὼ ἢ εἰκὼν
αὐτοῦ. Διογ. μανθάν-
ω, ἀνταρθεῖν σε πῶς

Πλού

tile, de iis rebus verba
facere. Silere enim & x-
quo animo sustinere om-
nia, quæ accidunt, datū
nobis est, ne tibi affectu
isto similes ipsi quoque,
ridiculi omnibus merito
videamus.

Diogenis & Hercu- lis.

Nunqd Hercules hic
est? Haud quisquam me
hercule altius, arcus, cla-
ua, pellis leonina, mag-
nitude ipsa, totusdeniq;
Hercules est. Igitur e vi-
ta decessit, qui Iouis e-
rat filius? Dic quæso o
victoriose mortuus ne
es? Ego enim cum terræ
superessem, tibi haud se-
cus quā deo sacrificavi.
H E R. Recte quippe sa-
crificasti. Hercules enim
ipse in cælo vna cū diis
immortalibus consistit,
Hebem apud se habens
cruribus formosissimam
Ego vero q te alloquor,
sua sum vmbra. D I O G.
Quidnam dicis amabo?
vmbra ipsius dei? Fie-
ri enim potest, altera eū
dem ex parte deum esse,
altera vita decessisse? H.

Vi-

Utrique Ille enim nequaquam mortuus est, sed ego dumtaxat imago ipse sum. D I. Intelligo rem, Te utrum pro viro Plutoni pro se dedit, & tu nunc pro illo mortuus es. H E R. Sic res se habet. D I O. Quo pacto igitur callidissimus cum sit Aeacus, te nequaquam illum esse non nouit, sed admisit tanquam supposititiū Herculem. H E. Quoniam ille ipse esse videor. D I O. Vera autumas, nam ita persimilis es, ut si ille ipse sis. Caueas igitur ne cōtra sit ut tu quidem Hercules existas, imago vero apud deos immortales Hebem in vxorem duxerit. H E R. Audax nimium es atque loquax: & nisi a stommatibus, quæ in me iacis, abstinueris, senties quamprimū qualis dei imago sim, arcus enim nudus est atq; paratus. D I O. Cur autem pe cetero te timeā, quū semel mortuus sum? Sed per tuum Herculem dic quaeso, dum ille vivebat, eras ne vna cum ipso, & tunc imago existens, aut vnus

Πλούτωνι. παρέδωκεν αὐτῷ· ἑαυτοῦ. καὶ σὺ νῦν αὐτῷ ἐκείνου νεκρὸς εἶ. Ηρα. τοι οὐτό τι. Διογ. πῶς οὐκ ἀκριβὲς ὢν ὁ αἰακὸς, οὐκ ἔγνω σε μὴ ὄντα ἐκείνον, ἀλλὰ παρεδέξατο ὑποβολιμαῖον Ηρακλέα παρόντα; Ηρακλ. ὅτι ἐώκειν ἀκριβῶς. Διογ. ἀληθῆ λέγεις, ἀκριβῶς γὰρ ὥστε αὐτὸς ἐκείνος εἶναι. ὅρα γοῦν μὴ τὸ ἐναντίον ὅτι. σὺ μὲν εἶ ὁ Ηρακλῆς, τὸ δὲ εἰδωλὸν γεγάμκε πρὶν Ηἑλω ὅτι τοῖς θεοῖς. Ηρακλ. θρασὺς εἶ, καὶ λάλος. καὶ εἰ μὴ πάσης σκώπτων ἐς ἐμὲ, εἴσῃ αὐτίκα οἶου θεοῦ εἰδωλὸν εἶμι. τὸ μὲν τόξον γυμνὸν, καὶ πρόχειρον. Διογ. ἐγὼ δὲ, τί αὖ ἐτι φοβούμην σε, ἀπαξ τεθνηδὲς; ἀτὰρ εἰπέ μοι πρὸς τοῦ σοῦ Ηρακλέους, ὁπότε ἐκείνος ἔζη, σὴν αὐτῷ, καὶ τότε εἰδωλὸν ὢν; ἢ εἴς μὲν ἦτο φει τὸν βίον, ἐπεὶ δ' αὖ

ἢ ἀπειθάνετε, διατριβέν-
 τες, ὁ μὲν ἐς θεοὺς ἀπέρ-
 πιατο, σὺ δὲ τὸ εἶδωλον,
 ὡς περ εἰκὸς ἡμῶν, εἰς ἄδου
 πᾶρει; **Ηρα.** ἐγὼ μὲν μὴ
 μήδ' ἀποκρίνεσθαι πρὸς ἄν-
 δρα ὀπίσθηδες ἐρεχλουῦ-
 σα. ὅμως δ' οὐκ καὶ τοῦτ'
 ἀκουστον. ὁ πόσον μὲν Ἀμ-
 φιτρύωνος ἐν πρῶ Ἡρακλεῖ
 ἡμῶν, τοῦτο τέθνηκε, καὶ
 εἰμὶ ἐγὼ ἐκείνου πάν. ὁ
 δὲ ἡμῶν τοῦ Διὸς, ἐν οὐρα-
 νῷ σωῖται τοῖς θεοῖς. **Διο.**
 σαφῶς νῦν μανθάνω.
 δύο γὰρ φῆς ἔτεκεν ἡ Ἀλκ-
 μώνη κατὰ τὸ αὐτὸ Ἡρα-
 κλέας, τὸν μὲν ὑπὸ Ἀμ-
 φιτρύωνι, τὸν δὲ παρὰ
 τοῦ Διός. ὥς ἐλελή-
 νειτε δίδυμοι ὄντες ὁμο-
 μήτριοι. **Ηρακλ.** οὐκ ὦ
 μάταιε. ὁ γὰρ αὐτὸς ἀμ-
 φῶ ἦμεν. **Διογ.** οὐκ ἔστι
 μαθεῖν τοῦτο ῥᾶδιον, σω-
 θέτους δὲ ὄντας Ἡρακλέ-
 ας, ἐκ τὸς εἰ μὴ ὡς περ ἰσ-
 τοκένταυρος τις ἦτε, εἰς
 ἐν συμπεφυκότες, ἢ ἀνθρώ-

vnus quidem eratis in vi-
 ta: posteaquam autem e-
 vita decessistis separati,
 ille quidem ad deos im-
 mortales aduolauit, tu
 verò vmbra, vt dignum
 videtur, ad inferos adue-
 nisti? **HER.** Et si fas e-
 quidem foret, nequaquā
 respondere viro Iophisti
 ce percunctanti. attamē
 aures quoq; ad hos por-
 rigas. Quicquid enim
 Amphitryonis in Hercu-
 le erat id ipsum morte af-
 fectum est, quod nempe
 ego sum (vt dixi) totū,
 quod autem ex Ioue e-
 rat, cum diis immorta-
 libus conuersatur. **DI.**
 Perspicue nūc intelligo,
 autumas enim eadem vi-
 ce Alcmenam duos pepe-
 risse Hercules, vnū qui-
 dem ex Amphitryone,
 alterum vero ex summo
 Ioue, ex quo factum est;
 vt gemini vnus matris
 vtero lateretis. **HERC.**
 Nequaquam o insane,
 idē profecto ipsi eramus
 ambo. **DIΟ.** Neque ad-
 huc ad intelligendum id
 facile est, duos Hercu-
 les in vnū esse compo-
 sitos, nisi quis diceret,
 vos tanquam Hippocen-
 tan-

taurum in vnum fuisse copulatos hominem videlicet, & deum. Η ε κ. An nō & homines eodē pacto ex duobus componi tibi videntur, animo videlicet & corpore? Vnde qđ prohibet animum quidem ipsum ex summo Ioue natū, adesse cœlo, me vero mortalem ad inferos venisse? D ι. Vtique elegāter hæc differuisses, o optime Amphitryoniade, si corpus hac tempestate esses, sed incorporea es imago, itaq; periculum est, te triplicem iam fecisse Herculem. Η ε κ. Quonam modo triplicem? D ι ο. Hoc quidem modo, nam si vnus in cœlo existit, tu vero apud nos imago, corpus autem in Oeta, iam in puluere versum, hæc tria iam sunt, animaduertas igitur velim, quem tertiū corpori esse intelligas patrem. Η ε. Audaces, atque sophista, sed quod nomen tibi est? D ι ο γ. Diogenis Sinopei imago, ipse autem, per Iouem, minime cum diis immortalibus, sed cum mortuorum o-

ptimis

προς καὶ Διός. Ηρακ. οἱ γὰρ καὶ πάντες οὕτω σοι δοκοῦσι συγκεῖσθαι ἐκ δυοῖν, ψυχῆς καὶ σώματος; ὥστε τί τὸ κωλύον ὅτι, πῶς μὴ ψυχὴ ἐν οὐρανῷ εἶναι, ἥπερ ἡ ἐν Διί; τὸ δὲ θνητὸν ἐμὲ, παρὰ τοῖς νεκροῖς; Διογ. ἀλλ' ὃ βέλτιστε Ἀμφιτρυωνιάδῃ, καλῶς αὖ ταῦτ' ἐλεγεις, εἰ σῶμα ἦν αὐτῷ, νῦν δὲ ἀσώματον εἶδωλον εἶ. ὥστε κινδυνεύεις τριπλοῦν ἦδη ποιῆσαι τὸν Ηρακλέα. Ηρα. πῶς τριπλοῦν. Διο. ὠδέπως. εἰ γὰρ ὁ μὴ τις ἐν οὐρανῷ, ὁ δὲ παρ' ἡμῶν σὺ τὸ εἶδωλον, τὸ δὲ σῶμα ἐν Οἷτῃ κόνις ἦδη γινόμενον, τρία δὲ ταῦτα γίνονται. καὶ σκόπει ὃν τινα δὴ πατέρα τρίτον ὀπιονήσεις τῷ σώματι. Ηρα. θρασύς τις εἶ, καὶ σοφιστής. τίς δὲ καὶ ὧν τυγχάνεις; Διο. Διοχρύους τοῦ σινωπέως εἶδωλον, αὐτὸς δὲ, οὐ μὰ Δία μετ' ἀθανάτοισι διαῖσιν, ἀλλὰ τοῖς βελτίστοις

τίστοις νεκρῶν σώειμι, Ομήρου, καὶ τῆς τοσαύτης ψευδολογίας καταγελῶν.

Μενίππου καὶ
Ταντάλου.

Τί κλέεις ὦ Τάνταλε ;
ἢ τί σε αὐτὸν ὀδύρει, ὅτι ἢ λέ-
μνη ἐσῶς ; Τάν. ὅτι ὦ Μέ-
νιππε, ἀπόλωλα ὑπὸ τῷ Δί-
φους. Μεν. οὕτως ἄργος εἶ,
ὥς μὴ ὀπκύνῃς πεινῶν, ἢ καὶ
νῦν Δί' ἀρυσάμενος κοίλῃ τῇ
χειρί ; Τάν. οὐδὲν ὄφελος εἰ
ὀπκύνεται. φύγει γὰρ τὸ
ὔδωρ, ἐπεὶ δὲ ἀν' προστόνῃα αἰ-
σθταί με. ὡς δέ ποτε καὶ
ἀρύσασαι, καὶ προσενέγκω
τῷ σώματι, οὐ φθάνω βρέ-
ξας ἄκρον τὸ χεῖλος. καὶ
διὰ τῆς δακτύλων διαρρέων,
οὐκ οἶδ' ὅπως αὐθις ἀπολεί-
πει ξηρὰν πλὴν χεῖρά μου.
Μεν. τρεῖς σὶν τι πάχεις ὦ
Τάνταλε, ἀτὰρ εἶπέ μοι, τί
γὰρ δὲν τοῦ πεινῶν ; οὐ γὰρ σῶ-
μα ἔχεις. ἀλλ' ἐκείνο μὲν ἐν
Αὐδιδά που τέθαπται, ὅπερ
καὶ

timis conuersor, Home-
rū atq; huiuscemodi fa-
bulas deridens.

Menippi & Tanta-
li.

Quid eiulas o Tātale,
aut quid tuam deploras
fortunam, flagno immi-
nens ? T A N T A. Quo-
niam siti enecor Menip-
pe. M e n. Vsq; adeo pi-
ger es atque iners, ut nō
vel pronus iucumbens
bibere noris, vel caua vo-
la hauriens ? T A N T A.
Nihil profecero si procū-
bam, refugit enim aqua
simulatque me propius
admoueri senserit, quod
si quando hausero, oriq;
coner applicare, prius
effluxit, quam summa ri-
gem labia. Atque inter
digitos effluens aqua,
haud scio quomodo rur-
sus manum meam aridā
relinquit. M e n. Prodi-
giosum quiddam de te
narras Tantale, verum
dic mihi isthuc ipsum,
quorsum opus est bibere
quum corpore careas, nā
illud quod esurire pote-
rat, aut sitire, in Lydia
sepultum est. Caterum

M

rv

tu quum sis animus , qui
nam posthac aut sitire
queas aut bibere. T A N .
Atq hoc ipsum supplicii
genus est , vt anima per-
inde quasi corpus sit ,
ita sitiat. M a . Age , hoc
ita habere credam⁹ ; quā
doquidem affirmas te si
ei puniri. At quid hinc
acerbi tibi poterit acci-
dere? Num metuis ne po-
tus inopia moriari? At
equidem haud video al-
teros inferos , si quis hos
relinquat , neque locum
aliu in quem morte de-
migrat quispiam. T A N .
Recte tu quidem dicis ,
verum hoc ipsum suppli-
cii genus est , sitire , quū
nihil sit opus. M e n . De
sipsis Tantale , & vti ve-
rum tibi fatear , nō alio
potu videris egere quam
veratro mero , nam di-
uersum quiddā pateris ,
iis quos canes rabiosi
morderint , vt qui nō
aquam quemadmodum
ille sed sitim horreas. T .
Ne veratrum quidem re-
cusarim bibere Menippe
si liceat modo. M . Bono
es animo Tantale , certū
habens nunquam fore ,
vt vel tu , vel reliquorū

mani-

καὶ πεινῶν καὶ διψῶν ἐδύνά-
το . σὺ δὲ ἢ ψυχὰ , πῶς αὖ ἐτι
ἢ διψῶνς , ἢ πεινῶνς ; Ταν.
τοῦτ' αὐτὸ ἢ κίλασις ὄσσι , τὸ
διψῶ μὲν πῶς ψυχὴν ὡς
σῶμα οὔταν . Μέν . ἀλλὰ τῷ-
το μὲ οὔτω πικρύντομαι , ἐπεὶ
φῆς τῷ διψῇ καλᾶζεναι . τέ-
δι' οὐκ οἶσσι τὸ δεινὸν εἶναι ; ἢ
δέδρας μὲν ἐνδεία τοῦ ποτοῦ
ὑποδαίνεις ; οὐχ ὅρῳ γὰρ ἄλλον
μετὰ τοῦτον ἄδω , ἢ θανά-
τον ἐντεῦθεν εἰς ἕτερον τό-
πον . Ταν . ὅρῳ μὲν λέγεις
καὶ τοῦτο δι' οὐκ μέρος τῆς
καταδίκης , τὸ ὀπιδυμῆν πρὶ
εἶν , μηδὲν δεύωμον . Μέν .
ληγῆς ὦ Τάνταλε , καὶ ὡς
ἀληθῶς ποτοῦ δεινὸν δοκεῖς ,
ἀκράτου γε ἐλλέβορου γὰρ
Δία . ὅς τις τοῦ γυντίον τοῖς
ὑπὸ ὄφ' λυπῶντων κινῶν
δεδωγμένους πέπονθας , οὐ
τὸ ὕδωρ , ἀλλὰ πῶς διψᾷ
πιφοβημένος . Ταν . οὐδὲ
τὸν ἐλλέβορον ὦ Μένιππε ἀν-
αίνομαι πίνειν , ἥτοιτό με
μόνον . Μέν . θάρρει ὦ Τάν-
ταλε , ὡς οὔτε σὺ , οὔτε ἄλλος
σίει)

πίεται ὅς νεκρῶν. ἀδυνά-
τον γάρ. καὶ τοι οὐ πάν-
τες ὥσπερ σὺ ἐκ καταδίκης
διψῶσι, τοῦ ὕδατος αὐτοῦς
οὐχ ὑπομύγοντες.

Μενίππου καὶ

Ερμού.

Ποῦ δὲ οἱ καλοί εἰσιν,
καὶ αἱ καλαὶ ὦ Ερμῆ; ξενά-
γησόν με νέηλιν ὄντα. Ερμ.
οὐ γὰρ μὲν ὦ Μένιππε,
πάλιν κατ' ἐμῆνο αὐτὸ ἀπό-
βλεψον, ὥς ὅπῃ τὰ δεξιὰ,
ἐνθα γάκινθος τέ ὄει, καὶ
ὁ Νάρκισσος, καὶ Νιρῶς, καὶ
Ἀχιλλεύς, καὶ Τυρῶ, καὶ Ἑ-
λένη, καὶ Λήδα, καὶ ὅλως τὰ
ἀρχαῖα κάλλη πάντα. Μέν.
ὅσα μόνον ὄρω, καὶ κεράνια,
ὅς σαρκῶν γυμνά, ὅμοια
τὰ πολλά. Ερμ. καὶ μὲν
ἐμῆνά ὄειν, ἀ πάντες οἱ
πικνῶνται θαυμάζουσι τὰ
ὅσα, ὧν σὺ ἔοικας, κα-
ταφρονεῖν. Μέν. ὅμως
πλὴν Ελένης μοι δεῖξον.
οἱ γὰρ αὖ διαγνοίην ἔγω-

γε.

manium quispiam bibat
Nec .n. fieri potest, quā
quam non omnibus quē
admodū tibi, pœna adiu-
dicata est, ut sitiant, a-
qua illos non expectate.

Nenippi & Mercu-
rij.

At vbinam formosi il-
li sunt, ac formosæ Mer-
curij? ducito me docero-
que, ut potē recens huc
profectum hospitem. M.
Haud mihi licet per ocl-
um Menippe, quia tu ist-
huc ipse e loco dextror-
sum oculos defleste. Il-
lic & Hyacinthus est, &
Narcissus ille, & Nire-
us, & Achilles, & Tyro,
& Helena, & Leda, bre-
viter quicquid est vete-
rum formarū. M. Equi-
dem præter ossa nihil vi-
deo, caluariasque carni-
bus renudatas, inter quę
omnia nihil sit omnino
discriminis. M. e. Atqui
hæc sunt quę poetæ cun-
cti mirātur ac celebrāt,
ossa scilicet quę tu vide-
ris contemnere. M. At
Helenam saltem mihi
commonstra, nam ipse
quidem haud queam di-
M. gnosc-

noscere. M ε. Hzc videlicet calvaria, Helena est. M ε. Et huius scilicet offis gratia, mille naues ex vniuersa Græcia acto delectu, sunt impletae, tantaque tum Graecorum, tum Barbarorum multitudo confluit, tot vrbes sunt euerstae? M ε. Ceterum Menippe non vidisti mulierem hanc vnam, quod si vidisses, forsitan diceres tu quoque, vitio dandum non esse, pro tali muliere diu tolerare labores. Alioqui si quis flores etiā arefactos marcidosque contempletur, posteaquā coloris decus abiecerint, deformes nimirum videantur. Accidē donec florent coloremque obtinent, sunt speciosissimi. M ε n. Proinde illud iam demiror Mercuri, si Græci non intellexerunt sese pro re vsque adeo momentanea, quaeque tam facile emarcesceret, elaborare. M. Haud mihi vacat tecū philosophari, quare delecto loco vbicunque velis, prosterne te met ac recumbe, mihi iam alix sunt traducēda vmbrae.

Αα-

γε. Ερμ. τουτὶ τὸ πρᾶν ἢ Ελένη δᾶν. Μέν. εἴτα αἱ χίλια νῆες διὰ τῆτο ἐπληρώθησαν ἕξ ἀπάτης τῆς ἐλλάδος, καὶ τοσοῦτι ἔπειτον Ἕλληές τε καὶ βάρβαροι, καὶ τοσαῦται πόλεις ἀνάσσει γεγόνασιν; Ερμ. ἀλλ' οὐκ εἶδες ὦ Μένιππε ζῶσαν πλὴν γυναικα. ἔφης γὰρ αὐτὴ καὶ σὺ ἀνιμέσσητον εἶναι, τοίη δ' ἀμφὶ γυναικὶ πολὺν χρόνον ἄλγιστα πάσχειν. ἐπεὶ καὶ τὰ αὐτῆς ξηρὰ ὄντα, εἴ τις βλέπῃ, ἀποβιβληκῆτα πλὴν βαφίῳ, ἀμερφα δηλότητι αὐτῆς δόξει. ὅτε μὲν τοι αὐτῇ, καὶ ἔχει ἤ χροιά, κάλλιστά δειν. Μέ. οὐκ οὐὖ τοῦτο ὦ Ερμῆ θάυμαζω, εἰ μὴ σωίεσαν οἱ Ἀχαιοὶ φεῖ πρᾶγματος οὕτως ὀλιγοχρονίου, καὶ ῥαδίως ἀπαρθοῦντος περὶ οὐδὲν. Ερ. οὐ γοῶ μοι ὦ Μένιππε συμφορολογεῖν σοι. ὥς ὅπλις ξάμφορος τόπον, ἐνθα αὐτὴ ἐθέλης, καί σοι καταβαλὼν σεαυτὴν. ἐγὼ δὲ, πρὸς ἄλλους νεκροὺς ἤδη μετελεύτομαι.

Λία-

Αἰακῆ, Πρωτεσίλαου,
Μενελάου, καὶ Πάρι-
δος. Αἰ.

Aeaci, Protefilai,
Menelai, ac Pa-
ridis.

Τί ἄγχις ὦ Πρωτεσίλαε
τὴν Ελένην προπρεσών; Πρ.
ὅτι διὰ ταύτην ὦ Αἰακὲ ἀπέ-
θανον, ἡμιτελῆ μὲν τὴν δόμον
καταλιπὼν, χίρην τε τὴν νεό-
γαμον γυναῖκα. Αἰ. αὐτῷ
τοίνυν τὴν Μενέλαον, ὅς τις ὑ-
μᾶς ὑπερβόησεν αὐτῆς γυναικὸς
ὅτι Τροίαν ἤγαγεν. Πρ. οὐ
λέγεις· ἐκείνη μοι αἰτιαλέην.
Μενε. οὐκ ἐμὲ ὦ βέλτιστε, ἀλ-
λὰ δικαιότερον τὸν Πάριν,
ὅς ἐμοὶ τῆ ξένου τὴν γυναῖ-
κα παρὰ πάντα τὰ δίκαια
ἔχρηστο ἀρπάσας. οὗτος γὰρ
οὐχ ὑπὸ σοῦ μόνον, ἀλλ' ὑπὸ
πάντων Ἑλλήνων τε καὶ βαρ-
βάρων ἄξιός ἐστιν ἄγχιον, τοσού-
τοις θανάτῳ αὐτίος γενομένης.
Πρ. ἀμείνον οὕτω. σὲ
τοιοῦτον ὦ δύσπαρι, καὶ ἀφί-
σσω πόλιν ὑπὸ τῇ χειρὶ. Πά.
ἀδίκῃ ποίῳν ὦ Πρωτεσίλαε.
καὶ ταῦτα, ὁμότιχον ὄντα σοι.
ἐξωκὸς γὰρ καὶ αὐτὸς εἰμι, καὶ
τις

Quamobrem, Prote-
filae in Helenā irruens,
strangulas illam? P r o.
Quia huius causa Ae-
ce, imperfecta quidem
domo relicta, & vidua
uxore quam nuper duxi,
reddita, mortuus sum.
A e a. Accusa igitur Me-
nelaum, qui vos omnes
pro tali coniuge recupe-
randa, contra Troiā du-
xit. M e n. Nequaquam
me, sed multo iustius Pa-
ridem, qui hospiti mihi,
uxorem contra omne ius
eripuit. Hic enim non
modo abs te, verum ab
omnibus tum Græcis tum
Barbaris merito strangu-
lari debebat, ut qui tam
multis, mortis causa ex-
titerit. P r o r. Melius
hoc. Proinde male nomi-
nate Pari, nunquam te
dimittam e manib. P a.
Iniuriam adeonum facis
Protefilae, idque eo ma-
gis, quod eandem tecum
artem exerceo. Nam &
amori etiā deditus ipse
sum, & ab eodē deo qua-
si victus teneor. Nosti

autē quod quædam sunt
quæ inuitis nobis gerun-
tur, & nescio quis deus
nos ducit, quocunque i-
psi placet, atq; impossi-
bile est, illi repugnare.
P. O. Recte dicis. Vti
nam igitur Cupidinem
ipsum hic comprehende-
re mihi liceat. A. E. At
ego etiam pro Cupidine
tibi respōdebo, quæ ista
videntur. Sic enim ille
dicet, Sese quidem Pari
di fuisse fortassis causam
amandi, sed mortis cau-
sam tibi fuisse neminem
aliū, quam te ipsum,
Protesila. qui clam vxore
nuper ducta, postquam
appropinquabaris Tro-
adi, ita omni contempto
periculo, & velut despe-
ratus ante reliquos o-
mnes in litus exilisti,
gloriæ nimirū cupidus,
propter quā & primus,
in egressu nauium occisus
fuiſti. P. Proinde & ego
pro me ipso, tibi, Aeace,
respondebo, multo iusti-
ora, quam tu. Neque
enim ego mihi horū cau-
sa fui, sed fatū, & quod
iā inde ab initio ita præ-
destinātū fuerat. A. Pro-
be, qd ergo istos accusas?

Me-

πῶ αὐτῷ Διῷ κατέχημαι
οἶδα δὲ ὡς ἀκούσιόν τί ἐστι
καὶ τις ἡμᾶς δαίμων ἄγχι
ἐνθα αὖ ἐβέλη, καὶ ἀδυνά-
τον ἔστιν ἀντιτάττειν αὐ-
τῷ. Πρω. οὐ λέγεις. εἴθε
οὐκ μοι τὴν ἔρωτα ἐνταῦθα
λαβεῖν δυνάτῃν ἴω. Αἰ. ἐγὼ
σοὶ καὶ πᾶσι τοῦ ἔρωτος ὑπο-
κρινοῦμαι τὰ δίκαια. φήτει
γὰρ αὐτὸς μὲν, τοῦ ἔρῃ πᾶς
Πάριδι ἴσως γεγενῆσθαι αἴ-
τιος, τοῦ θανάτου δὲ σοί,
οὐδένα ἄλλον ὢ Πρωτισί-
λαε, ἢ σεαυτὸν, ὃς ἐκλα-
θόμενος τῆς νεογάμου γυ-
ναικὸς, ἐπεὶ προσεφέρεσθαι
τῇ Τρωάδι, οὕτω φιλοκιν-
δύως καὶ ὑπονεομενῶς
προσπῆδηςας ἢ ἄλλαν,
δόξης ἐραδείς, δι' ἡμῶν
τοῦ ἐν τῇ ὑποβάσει ἀπέθα-
νεις. οὐκοῦν καὶ ὑπὲρ ἐμαυ-
τοῦ σοὶ ὢ Αἰακὲ ὑποκρινού-
μαι δικαιότερα. οὐ γὰρ ἐγὼ
τούτων αἴτιος, ἀλλ' ἡ μοῖρα,
καὶ τὸ ἐξ ἀρχῆς οὕτως ὀπι-
κεκλῶσθαι. Αἰ. ὁρῶς. τί
οὐκ οὕτως αἰτιᾷ;

Μέ-

Μενίππου καὶ

Menippi & Aeaci.

Αἰακοῦ.

Πρὸς τοῦ Πλούτωνος ὦ
 Αἰακὲ , πελήγησά μοι τὰ
 ἐν ᾧδου πάντα. Αἰ. οὐ ἔχ-
 διον ὦ Μένιππε ἅπαντα.
 ὅσα μὲν τοι κεφαλαιώδη
 μάθανε. οὐτοσὶ μὲν, ὅτι
 Κέρβερος ὄν, οἶδα, καὶ
 τὸν Περσμέα τοῦτον, ὅς σε
 διεπέρασε, καὶ τὴν λίμνῳ,
 καὶ τὴν Πυριφλεγέθοντα ἤ-
 δη ἑώρακας ἐσιάν. Μέν. οἶ-
 δα ταῦτα, καὶ σὲ, ὅτι πυ-
 λωρεῖς. καὶ τὴν βασιλέα ἑ-
 δον, καὶ τὰς Ερινύς. πού
 δ' ἀνθρώπους μοι πού πά-
 λαι δέξον, καὶ μάλιστ' αὐ-
 τοὺς ἐπισήμους αὐτῶν. Αἰ. οὐ-
 τος μὲν Ἀγαμέμνων, οὗτος
 δ' Ἀχιλλεύς, οὗτος δὲ Ἰδο-
 μέυης πηλείων. ἔπειτα Ο-
 δυσσεύς, ἔτα Αἴας, καὶ Διο-
 μέδης, καὶ οἱ ἄριστοι τῶν ἑλ-
 λήνων. Μένιππος. βαβαῖ
 Ὀμηρε, οἶά σοι τῶν ἑαφω-
 δίων τὰ κεφάλαια χα-
 μαὶ ἔξετηαι, ἀγῶσα,
 καὶ

Per Plutonem, o Ae-
 ace, expone mihi, quæ-
 so, hic quæ apud inferos
 sunt, omnia. A. e. Haud
 facile, Menippe, omnia.
 Verum quæ summatim
 & veluti per capita indi-
 cari possunt hæc accipe :
 Hic quidem, quod Cer-
 berus sit, nosti. Deinde
 & portitorem huc nosti,
 qui te traiecit, præterea
 & lacum, & Pyriphleg-
 thontem iam vidisti, cū
 ingressus es. M. e. Noui
 hæc, & præterea te quo-
 que, quod hic in vestibulo
 sedes, atque aditum
 obseruas. Etiam regem
 ipsum vidi, & Furias.
 Homines vero priscos,
 quæso, ostende & maxi-
 me eos, q̄ inter cæteros
 nobiliores fuere. A. e. l.
 Hic quidē Agamemnon
 est, ille autem Achilles.
 Rursū hic Idomeneus,
 qui propius assidet. post
 hunc Vlysses, deinceps
 Ajax & Diomedes, &
 cæteri græcorum præstā-
 tissimi. M. e. N. Papæ Ho-
 mere, ut ibi Rapsodiarū
 tuarum capita, humi p-
 iecta iacent, ignobilia

atque obscura, cinis ac pulvis omnia, & nux merx, denique vere, vt abs te dictum est, capita infirma & caduca. Sed hic, Aeace, quis nā est? A. Cyrus est. Ille autē Cræsus, & iuxta ipsum Sardanapalus. Ultra hos autē Midas, & deinceps ille Xerxes. M. Et te, o scelestē, tota exhorruit Græcia, iungentem pontibus Hellespontum & per ipsos montes naui bus traicete affectantē? Qualis vero & ipse Cræsus est? Cæterum, Sardanapalo, quæso, huc Aeace, permitte, vt demulceam caput, inflicto colapho. A. Nequaquā. Comminueres enim ipsi caluariam, muliebris ac fragilis adeo cū sit. M. At certe tamē amplexabor illum, vt pote semivirum ac mulierosum plane. A. Vis ne tibi ostendam, & doctos illos? M. Per Iouem etiam. A. Primus eni hic tibi Pythagoras est. M. Salue Euphorbe, siue Apollo, siue deniq; quodcunq; vales. P. Ita sane, & tu utiq; M. M.

καὶ ἀμωφά, κόνις πάντα, καὶ λῆρος πολλὸς, ἀμενικὰ ὡς ἀληθῶς κάρματα. οὗτος δὲ ὦ Αἰακὲ, τίς ἐστὶ; Αἰ. Κῦρος ἐστίν. οὗτος δὲ Κροῖστος. ὁ δ' ὡς ἐπὶ αὐτῶν, Σαρδανάπαλος. ὁ δ' ὡς ἐπὶ τούτους, Μίδας. ἐκείνος δὲ, Ξέρξης. Μέν. εἴτα σὲ ὦ κάθαγμα ἡ Ελλάς ἐφριπῇ, ζυγνῶντά μὲν τὸν Ἑλλήσποντον, διὰ δὲ τῶν ἐρῶν πλεῖν ὀπίδυμνῶντα; οἷος δὲ καὶ ὁ Κροῖστος ἐστίν; τὸν Σαρδανάπαλον δὲ ὦ Αἰακὲ, πατάξαι μοι κατὰ κῆρξιν ὀπίτριψον. Αἰα. μὴδαμῶς. διαδρεύσεις γὰρ αὐτοῦ τὸ κρανίον, γυναικεῖον ὄν. Μένιπ. οὐκοῦν ἀλλὰ προσπύζομαι γι πάντως ἀνδρογυνῶν ὄντι. Αἰα. βούλει σοὶ ὀπιδείξω καὶ τὰ σοφούς; Μένιπ. νὰ Δία γι. Αἰα. φῶτος οὗτός σοι ὁ Πυθαγόρας ἐστίν. Μένιπ. χαῖρε ὦ Εὐφορβε, ἡ Απολλων, ἢ ὅ, τι αὐτὸν ἐθέλης. Πυθ. νὰ, καὶ σὺ γι ὦ Μένιππι. Μέν.

Μέν. οὐκ ἔτι χρυσοῦς ὁ μη-
 ρὸς ὄρεσί σοι; Πυθ. οὐ γάρ.
 ἀλλὰ φέρεῖ ἰδῶ, ἔτι σοι
 ἐδῶδιμον ἢ πῆρα ἔχει.
 Μένιπ. κυάμους ὄγαθέ.
 ὥστ' οὐ τοῦτό σοι ἐδῶδι-
 μον. Πυθ. δὲς μόνον, ἄλ-
 λα παρὰ νεκροῖς δόγματα.
 ἔμαθον γὰρ, ὥς οὐδὲν ἴτον
 κύαμοι, καὶ κεφαλαὶ το-
 κίων ἐνθάδε. Αἰα. οὗτος
 δὲ Σόλων ὁ Εξηκτείδου.
 καὶ Θαλῆς ἐκείνος. καὶ
 παρ' αὐτοῦ, Πιττακὸς, καὶ
 οἱ ἄλλοι. ἐπὶ δὲ πάντες
 οἱσιν, ὥς ὄρεας. Μέν. ἄλ-
 λ' οὗτοι ὦ Αἰακὲ μόνον, καὶ
 φαιδρὸι τῶν ἄλλων. ὁ δὲ
 ποδοῦ πλέος, ὥσπερ ἐκρυφί-
 ας ἄρτος, ὁ ταῖς φλυκταί-
 ραις ὅλος ἐξλωθηκώς, τίς
 ὄρειν; Αἰα. Εμπεδοκλῆς ὦ
 Μένιππε, ἡμίεφθος ὑπὸ τῆς
 Αἴτνης παρών. Μέν. ὦ χαλ-
 κόπου βέλτιστε, τί παθὼν
 σαυτὸν ἐς τοῦ κρατῆρας ἐνέ-
 βηκας; Εμ. μελαγχολία
 τίς ὦ Μένιππε. Μέν. οὐ
 μὰ Δία, ἀλλὰ κενδοξία,
 καὶ

ΜΕΝ. Quid? an nō am-
 plius aureū istud femur
 habes? ΡΥΤΗΛ. Non,
 sed age cedo, si quid mā-
 ducabile tibi habet pera
 ista. Μ. Fabas habet, quā
 re nihil hic est, quod tu
 manducare queas. ΡΥ.
 Da modo Nā hic apud
 manes alia dogmata at-
 que instituta didici, nem-
 pe quod nihil hic inter
 se similes sunt, fabæ &
 patrantium testiculi. Α.
 Porro hic Solon est, fili-
 us Execestidis. præterea
 ille Thales, & iuxta ip-
 sos Pittacus, & cæteri
 illi, septem autē omnes
 sunt, ut vides. Μ. Læ-
 ti hi sunt Aeace, soli at-
 que alacres præter cæte-
 ros. Sed hic oppletus cin-
 nere, tanquam subcine-
 ricus panis aliquis, hic
 crebris pustulis quasi suf-
 feruefactus, quis nā est?
 Α. Ε. Empedocles, Μ. Ε.
 semicoctus ab Aetna mō-
 te huc profectus. Μ. Ο
 xripes optime, quid ob-
 scro acciderat tibi, cur
 teipsum in crateres Aet-
 næ iniiceres? Ε. Μ. Insā-
 nia quædam, Menippe.
 Μ. Ε. Non per Iouē, sed
 inanis quædam gloriæ
 Μ. 5 affe-

affectatio, & fastus, &
 multa dementia. Hæc te
 conflagrare fecerunt, vna
 cum ipsis crepidis, cum
 dignus minime esses. Ve-
 runtamen nihil tibi com-
 mentum illud profuit,
 deprehensus enim es &
 ipse mortuus. Cæterum
 Socrates ille, Aeace, vbi
 locorum tandem est? A.
 Cum Nestore ac Pala-
 mede ille plerunque nu-
 gatur. ΜΕΝ. Cuperem
 tamen videre ipsum, si-
 cubi locorum hic foret.
 ΑΕ. Vides ne caluum
 illum? ΜΕΝ. At omnes
 hic calui sunt, quare o-
 mnium æq; notatio hæc
 fuerit. ΑΕ. Sinum istū
 dico. ΜΕΝ. Etiam hoc
 simile omnium est. Nam
 & simi omnes sunt. ΣΟ-
 ΚΡΑ. Mene quæris Me-
 nippe? ΜΕΝ. Te ipsum
 ΣΟΚΡΑ. Quo pacto res
 Athenis se habent? ΜΕ.
 Multi iuniorum philoso-
 phari se profitentur. Ac
 habitum certe ipsum, &
 incessum si quis aspiciat,
 meri philosophi viden-
 tur, admodū multi. Cæ-
 terum autem vidisti opi-
 nor, qualis & Aristippus
 huc ad te venerit, & Pla-

καὶ τύφος, καὶ πολλὰ κέρ-
 ζα. ταῦτά σε ἀπληρώ-
 κωσιν αὐταῖς κρηπίσιν οὐκ
 ἄξιον ὄντα, πλὴν ἀλλ' οὐ-
 δὲν σε τὸ σόφισμα ὥνυσεν.
 ἐφωράθης γὰρ τεθνηώς. ὁ
 Σωκράτης δὲ ὁ Αἰακὲς,
 ποῦ ποτε ἄρ' ἐστὶ. Αἰα. με-
 τὰ Νέστορος, καὶ Παλαμή-
 δους ἐκείνος ληγεῖ τὰ πολ-
 λά. Μέν. ὅμως ἐβουλόμην
 ἰδεῖν αὐτὸν, εἴπου ἐνθάδε εἶναι.
 Αἰ. ὅρᾳς τὸν φαλακρόν; Μέ.
 ἅπαντες φαλακροὶ εἰσιν.
 ὥς τε πάντων αὐτὸν εἶναι τοῦτο
 γνώρισμα. Αἰα. τὸν σιμὸν
 λέγω. Μέν. καὶ τοῦθ' ὅμοιον.
 σιμοὶ γὰρ ἅπαντες. Σω. ἐμὲ
 ζητεῖς ὁ Μένιππε; Μέν. καὶ
 μάλα ὁ Σωκράτης. Σωκ.
 τί τὰ ἐν Αἰθιώαις; Μέν.
 πολλοὶ τῶν νέων φιλοσοφεῖν
 λέγουσι. καὶ τά γε χήματα
 αὐτὰ, καὶ τὰ βαδίσματα εἰ
 διάταυτό τις, ἄκροι φιλό-
 σοφοι. Σω. Μάλα πολλοὺς
 εἶδρακα. Μέν. τὰ δ' ἄλλα
 εἶδρακα δῖμαι, οἷος ἦκε πα-
 ρὰ σοὶ Αἰγισίππος, καὶ Πλά-

των αὐτός. ὁ μὲν ὑποπνέων
 μέρου, ὁ δὲ πρὸς ἐν Σικελίᾳ
 τυράννους διεραπύειν ἔκμα-
 δών. Σωκ. ὦτε ἐμοῦ δὲ τί
 φρονοῦσιν; Μέν. ὑδαίων
 ὃ Σώκρατες ἀνδραπῶς εἰ-
 τά γε τοιαῦτα πάντες οὐκ
 σε θαυμάσιον οἶοντα ἀνδρα-
 γιγῆσθαι, καὶ πάντα ἐγνα-
 κέναι ταῦτα. δεῖ γὰρ οἶμαι
 τᾶλ' ἄλλος λέγειν, οὐδὲν εἰδόν-
 τα. Σωκ. καὶ αὐτὸς ἔφα-
 σκον ταῦτα πρὸς αὐτούς. οἱ
 δὲ, εἰρωνεῖαν φόντο τὸ πρᾶγ-
 μα εἶναι. Μέν. τίνες δὲ οὗ-
 τοί εἰσιν οἱ ὧτε σέ; Σωκ.
 Χαρμίδης ὃ Μένιππε, καὶ
 Φαῖδρος, καὶ ὁ τοῦ Κληνίου.
 Μέν. ὦτε ὃ Σώκρατες, ὅτι
 κἀνταῦθα μέτε τιώσιν αὐτῶ
 τέχνῳ, καὶ οὐκ ὀλιγοῦσιν τῷ
 καλῶν. Σωκ. τί γὰρ αὖ ἄλλο
 ἥδιον πράττοιμι; ἀλλὰ πλη-
 σίον ἡμῶν κατάκεισο, εἰ δο-
 κεῖ. Μέν. μὰ Δι' ὅτι τὸ Κρεῖ-
 σον γὰρ καὶ Σαρδανάπα-
 λον ἄπειμι, πλεσίον οἰκί-
 σων αὐτῶν. ἔοικα γοῦν οὐκ
 ὀλίγα γελάσειν, οἷμα' ἔβου-
 λον

to ipse, alter quidem o-
 lens vnguenta, alter au-
 tem in Sicilia tyrannis
 adulari doctus. S o c. At
 de me quid sentiunt? M.
 Beatus, Socrates, qui spi-
 am es, quod ad huiusmo-
 di res vtrique pertinet.
 Omnes itaque te admi-
 rabilem fuisse virum exi-
 stimant, atq; omnia co-
 gnouisse hęc (decetenim
 opinor, verum hic dice-
 re) cū nihil scires. S o,
 Et ipse dicebam hęc ad
 illos, sed illi tum simu-
 lationem quandam, eā
 rem esse putabant. M e.
 Sed quinam isti sunt cir-
 ca te? S o. Charmides,
 Menippe, & Phædrus
 & Clinix filius ille. M.
 Euge, Socrates quoniā
 & hic artem tuam exer-
 ces, neq; formosos istos
 negligis. S o. Quid enim
 aliud quod quidem sua-
 uius sit, agerē? Sed huc
 propius nobiscum recū-
 be, si videtur. M e n i p p.
 Non, per Iouem. Ad
 Cræsum enim & Sarda-
 napalum redeo, prope
 illos habitaturus. Vide-
 or quippe mihi, non pau-
 ca habitus ibi esse, quæ
 rideam, quando ploran-

tes illos audiam. A E A.
Et ego quoque iā abeo,
ne quis mortuorum clā
nobis subducatur sese. Ple-
raque autē alia videbis
Menippe, quando iterū
conueniemus. M E. Abe-
as licet, nam & hęc Aca-
ce, vidisse sufficit.

των ἀπλούν. Αἰα. κα-
γὰρ ἤδη ἄπειμι, μὴ καί τις
ἡμᾶς νεκρῶν λάβῃ διαφυ-
γόν. τὰ πολλὰ δ' ἐσταύθης
ὄψαι ὃ Μένιππε. Μεν. ἀ-
πιθι. καὶ ταυτὶ γ' ἱκανὰ ὃ
Αἰακέ.

Menippi & Cerbe- ri.

Μενίππου καὶ Κερέρου.

Heus Cerbere, quan-
doquidem mihi tecum
cognatio quædam inter-
cedit, cum & ipse sim ca-
nis, dic mihi per Stygiā
paludem, quō se habe-
bat Socrates, cum huc
accederet? Verisimile ē
autem te, deus cum sis,
non latrare modo, verū
etiam humano more lo-
qui, si quando velis. C.
Quum procul adhuc ab-
esset Menippe, visus est
constanti atque interri-
to adire vultu, perinde
quasi mortem nihil om-
nino formidaret, tanquā
hoc ipsum vellet iis, qui
procul a specus ingressu
stabant, ostendere. verū
simulatque despexit in
hiatum viditque profun-
dum atque atrum antri
reces-

Ω Κέρβερε, συγγνὴς
γάρ εἰμί σοι, κίων καὶ αὐ-
τὸς ὢν, εἰπέ μοι πρὸς τῆς
Στυγὸς, οἷος ἔω ὁ Σω-
κράτης ὅποτε κατέει πρὸς
ὑμᾶς. εἰκὲς δέ σε δε-
όν ὄντα, μὴ ὑλακτεῖν μό-
νον, ἀλλὰ καὶ ἀνδρωπικῶς
φθέγγεσθαι ὅπουτ' ἐθέλοις.
Κέρβ. πῶς ἔωθεν μὲν ὃ Μέ-
νιππε, παντάπασιν ἐδό-
κει ἀτρέπῃ προσηύκει προ-
σιέναι, καὶ οὐ πάνυ δε-
δίεναι τὸν θάνατον δοκῶν.
καὶ τοῦτ' ἐμφυῶσι τοῖς
ἔξω τοῦ σομίου ἐσῶσιν
ἐθέλων. ἐπεὶ δὲ κατέκυ-
ψεν ἔσω τοῦ χάσματος,
καὶ

καὶ εἶδε τὴν ζέφον, καὶ
 γὰρ ἔτι διαμέλλοντα αὐ-
 τὴν δακῶν πρὸ κανείῳ,
 κατέπαυσα τοῦ ποδοῦ,
 ὥσπερ τὰ βρέφη ἐκώκυε,
 καὶ τὰ ἐαυτοῦ παῖδια ὠ-
 δύρετο, καὶ παντοῖος ἐ-
 γήμιτο. Μέν. οὐκοῦν σο-
 φιστὴς ὁ ἀνδρωποῦς μὲν, καὶ
 οὐκ ἀληθῶς κατεφένει
 τοῦ πράγματος; Κέρβ. οὐκ.
 ἀλλ' ἐπείπερ ἀναγ-
 κῆλον αὐτὸ ἐόξα, κατε-
 δρασωμένο, ὡς δὴδεν οὐκ
 ἄκων πεισόμενος, ὁ παρ-
 τως ἔδει παθεῖν, ὡς δαι-
 μάσσονται εἰ δεαταί. καὶ
 ὅλως, περὶ πάντων γε
 τῶν τοιούτων εἰπεῖν αὐ-
 τοῖσι, ὥς τοῦ σομίου
 τολμηροί, καὶ ἀνδρείοι.
 τὰ δ' ἐνδοθεν, ἔλεγχος
 ἀκριβής. Μένιπ. ἐγὼ
 δὲ πῶς σοι κατεκλυδέναί
 ἔδοξα; Κέρβ. μόνος ὃ
 Μένιππε ἀξίως τοῦ γέ-
 νους, καὶ Διογένης πρὸ
 σοῦ, ὅτι μὴ ἀναγκαζέ-
 μνοι ἐστέτε, μὴ δ' ὠ-
 δοῦ-

recessum, simulque ego
 cunctantem etiam illum
 aconito mordens, pede
 correptum detraherem,
 infantium ritu eiulabat
 suosque deplorabat libe-
 ros, nihilque non facie-
 bat in omnem speciem
 sese conuertens. ΜΕΝ.
 Num igitur fucate sapi-
 ens erat ille, neque vere
 mortem contemnebat?
 ΚΕΡΒ. Haud vere, cæte-
 rum ubi vidit id esse ne-
 cesse, audaciam quandā
 præ se ferebat, quasi ve-
 ro volens id esset passu-
 rus, quod alioqui volenti
 nolenti tamen omnino
 fuerat ferendum, videli-
 cet, quo spectatoribus
 esset miraculo. Equidem
 illud in totum de viris i-
 stiusmodi vere possim di-
 cere, ad fauces usque spe-
 cus intrepidi sunt ac for-
 tes, porro intus cū sunt,
 nihil mollius neque fra-
 ctius. ΜΕΝ. Cæterum
 ego quonam animo tibi
 visus sum subiisse specū?
 ΚΕΡΒ. Vnus mortalium
 Menippe, sic mihi visus
 es subire, ut tuo dignū
 erat genere, & prior te
 Diogenes, propterea quod
 neutiquam adacti subie-
 ritis,

ritis, aut intrusi, verum
tum vltronei, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

δούρμιοι , ἀλλ' ἐδιλούσιν
γελῶντες, οἰμῶζεν πτερά-
γείαντες ἅπανιν.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων ☉ καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde nulum scele-
ste. M E N. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luprati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traiectione debes.
M E N. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. C H A. An est q-
uiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E N. Sit
ne alius quispiā præter-
ea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. C H A.
Atqui præfocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. M E N. At ego il-
liso baculo tibi commi-
nuā caput. C H A. Num
ego te tam longo traie-
ctu gratis transuexero?
M E N. Mercurius meo
nomine tibi reddat, ut
qui me tibi tradiderit.
M E N. Belle mecū aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, ut etiam de-
functorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-
mit-

Απόδος ὦ κατάρατι τὰ
πρεθμία. Μέν. βέα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὦ Χάρων.
Χάρ. Ἀπόδος φημί αὐτῷ
ὦν σε διεπρεθμυτάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δέ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλός τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δέ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῦν
τῶν πλούτωνα ὦ μαρτὲ,
ὅμ μὴ ὑποδῶς. Μέν. κα-
τὰ τῷ ξύλῳ σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρανίον. Χάρ.
μά τι νῦν ἔστι πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλοῦν. Μέν. ὁ
Ερμῆς ὑπὲρ ἐμοῦ σοι ὑπο-
δῶτω, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῦν Δία ὀνείμην, εἰ
μέλλω γε καὶ ὑπερεκτίνην
τῷ περὶ. Χάρ. οὐκ ὑπο-
στῆσο-

τίσσεμαί σου. Μέν. τούτου
 γε ἔνεκα νικαλκήσας τὸ πορθε
 μέιον, παρὰ μὲν. πλὴν ἄλλ'
 ὅ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λαβοίς;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζεν δέον; Μέν. ἤδειν
 μὲν οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐχρῆν διὰ τοῦτο μὴ ἀποδα-
 νεῖν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
 σεις ποιοῖκα πεπλουμέναι;
 Μέν. οὐ ποιοῖκα ὧ βέλλεις. καὶ
 γὰρ ἠντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐ-
 πιλαβόμεν, καὶ οὐκ ἐκλαίον
 μόνος τῶν ἄλλων ὅπως αὐτῶν.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθεμία. τὸν ὄβελον ἀποδοῦ-
 ναι σι δεῖ. οὐ γὰρ δέμεις ἄλ-
 λως γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαρὲν λέγεις,
 ἵνα καὶ πλεονάζῃς ἐπὶ τούτῳ
 παρὰ τῷ Αἰακῷ προστάδῳ.
 Μέν. μὴ ἐνόχλει οὖν. Χάρ.
 δεῖξον τι ἐν τῇ πόλει ἔχεις.
 Μέν. δέμους εἰ δέλεις, καὶ
 τῆς Εκάτης τὸ δειπνον. Χάρ.
 πόθεν τῆτον ἡμῶν ὧ Ερμῆ τ'
 κυρία ἤγαγες; ὅσα δὲ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ τὸν πλοῦν, τῶν ὅπι-
 κατ

mittam te. ΜΕΝ. Quin
 igitur vel huius gratia
 perge, vt facis, nauim
 trahere, quanquā quod
 non habeo, quinam aufe-
 ras? CHA. At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit ad-
 portandum? ΜΕΝ. Scie-
 bam quidem, verum non
 erat. Quid igitur? num
 ea gratia erat mihi sem-
 per in vita manendum?
 CHA. Solus ergo gloria
 beris te gratis fuisse trās-
 uectum? ΜΕΝ. Haud
 gratis o praeclare, siqui-
 dem & sentinā exhausti,
 & remum arripui, & ve-
 ctorum omniū vnus non
 eiulaui. CHA. Ista nihil
 ad nulum, obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas est secus fieri. ΜΕΝ.
 Proinde tu me rursum
 in vitam reuehe. CHA.
 Belle dicis, nimirum vt
 verbera etiam ab Aeaco
 mihi lucrificiā. ΜΕΝ.
 Ergo molestus ne sis. C.
 Ostende quid habeas in
 pera. ΜΕΝ. Lupinum si
 velis, & Hecatae coetā.
 CHA. Vnde nobis hunc
 canem adduxisti Mercu-
 ritum qualia garriebat
 inter nauigandum? ve-
 ctiores omnes irridens,

ac diſteris inceſſens , v-
nuſque cantillans , illis
plorantibus. M A R C V.
An ignoras Charon quē
virū tranſuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ ſit. Hic eſt M.
C H A. Atqui ſi vnquam
poſthac te recepero. M.
Si receperis o præclare ,
ne poſſis quidem iterum
recipere.

Proteſilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex , o
noſter Iupiter & tu Ce-
reris filia , ne deſpicite
preces amatorias. P. Tu
vero quid precari a no-
bis , aut quis deniq; es?
P R O. Equidem Proteſi-
laus ſum , filius Iphicli,
patria Philacenſis , qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
profeſtus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occiſus ſum. Pre-
cor autem vt dimiſſus
hinc , modicum tempo-
ris, in vitā redire denuo
permittar. P L V. Hunc
amorem, Proteſilæ, om-
nes mortui amant , ſed
nullus tamen ipſorū po-
tetur

κατῶν ἀπάντων καὶ αἰγῶν,
καὶ ὀπιθῶντων, καὶ μόνος ἀ-
δων , οἰμωζόντων ἐκείνων.
Εἰ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρων , ὅποιον
ἄνδρα διαπρόβημεντας; ἐλεύ-
θερον ἀκριβῶς, κοῦδινὸς αἰ-
τῶ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μή-
νιππος. Χάρ. καὶ μὴν αὖ σι-
λάω ποτέ; Μέν. αὖ λάβης
ὦ βέλῃς δις ἢ ἑκαὶ αὖ λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω Δεσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερι Ζεῦ, καὶ σὺ Δῆμη-
τρος Δύγατις, μὴ ὑπερίδῃς
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίνοος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὢν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ παῖς
τοῦ Ἀποδανῶν τῆς ἐπ' Ἰλίου.
δέομαι δὲ ἀφιδεῖς παρὸς ὁ-
λίγον, ἀναβῆναι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἢ ἔρωτα ὦ
Πρωτεσίλαε, πάντες νεκροὶ
ἐρῶσι. πᾶσι οὐδεὶς αὖ αὐτῶν
τύχη.

τύχη, Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνοῦ ἐρῶ ἔγωγε.
 τῆς γυναικὸς δέ, ὡν ἐνόγα-
 μον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὡχρὺ μὲν ἀποπλέ-
 ων. εἴτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ἀποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔρως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπ-
 κναίει μὲν ὃ δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ ἄν πρὸς ὀλίγον
 ὀφθεῖς αὐτῇ, καταβιῶμαι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔπιες
 ὃ Πρωτεσίλαε τὸ Λήδης
 ὕδωρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὃ
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἴω. Πλου. οὐκοῦν
 πείμεινον. ἀφίξεται γὰρ
 ὁ κείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελεῖν δέησθαι. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὃ Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἷον τὸ ἐρεῖν
 ὅστιν. Πλού. εἴτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυρούμενον; Πρωτ. οἶμαι
 πείσσειν καὶ κένιν ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥςτις αὐτὸς ἐνός
 δύο

titur eo. P r o. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq;
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infœ-
 lix in egressu nauium,
 ab Hectore occisus sum.
 Amor itaq; iste vxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, voloq;
 si vel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursum
 huc descendere. P l v t.
 Non bibisti, Protesilæe,
 aquam Letheam? P r o-
 t e s. Bibi equidem, sed
 hæc res præualuit pon-
 dere. P l v. Igitur expe-
 cta, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq; nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 nosti, qualis res, Amor
 sit. P. Et quid adeo iuua-
 bit te vnum diem reui-
 uiscere? deinde autē pau-
 lo post eadem hæc luge-
 re? P r o. Spero me etiā
 illam adducturum esse,
 vt huc ad vos sequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo post duos reci-
 pies

pies. P. *Hand fas est illa fieri, neque etiam simile unquam factū est.* P. r. o. *At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxore reddidistis, & cognatam meā Alcestim, emisistis, Herculi gratificātes.* P. *Optaris autem cum ista nuda atque deformi caluaria, formosæ illi sponsæ tuæ in conspectum venire?* Quoracito autē illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. P. r. o. s. e. r. Proinde mi uir, tu illi quoque rei me dicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, vt postquam ad lucem peruenierit Protefilaus, cōtactū virga, mox in adolescentem formosum cōuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu
vero

δύο νεκρὸς λήψη μετ' ἑλπί-
γον. Πλού. οὐδέμις ἡνέ-
δαι ταῦτα οὐδὲ ἐγγίγτο πά-
ποτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὃ
Πλούτων. Ορφεὶ γὰρ δι' αὐ-
τῶν ταύτῃν τῶν αἰτίων τῶν
Εὐρυδίκῃν παρέδωτε, καὶ τῶν
ὁμοῦ μου ἈλκΗΣΙΝ παρε-
πέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζο-
μενοι. Πλου. θελήσεις δὲ
οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ
ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκεί-
νῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ
κακείνη προστάττειται σε, οὐδὲ
διαγινῶναι δυναμένη; φο-
βήσεται γὰρ εὖ αἶσα, καὶ
φύσεται σε. καὶ μάτῃς
ἔτη τοσαύτῃν ὁδὸν ἀνιη-
λυθῶς. Πέρ. οὐκοῦν ὃ ἀνερ,
σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὴν Ερ-
μῆν κέλαιτον, ἐπειδὴ ἐν
πρῶτῳ ἦδη ὁ Πρωτεσί-
λαος ἦ, καδικόμηνον ἐν τῇ
ἐξάβδω, νιανίαν αὐτὸς καλὸν
ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος
ὡς ἐν τοῦ πασοῦ. Πλού.
ἐπεὶ Περσιφόνῃ συνοδοκεῖ,
ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτὸς
ποιήσω νυμφίον. σὺ δὲ
μέμ-

μείνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permittum esse.

Διογένηους καὶ
Μαυτώλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίμι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσθαι ἀξιοῖς; Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ᾧ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάτης,
ἤρξα δι καὶ Λυδῶν ἐνίων.
καὶ νόσους δὲ τινὰς ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας καταστρεφόμενος.
καὶ καλὸς εἰμ, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις κατετι-
ρός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Αλικαρνασσῶ μνημεῖα παμ-
μέγεθες ἔχω ὅτι κείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὀξυσκημύμον, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον εἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, οἷον
οὐδὲ τῆς εὐρῆς τις αὐτῶν ἔα-
δύας.

Ohe tu Car, quare tā-
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis o-
mnib. antepinare? M A.
Primum regni nomine
otu Sinopenis, quippe
qui Carix imperauerim
vniuersæ, præterea Ly-
diæ quoque gentib. ali-
quot, tum autem & insu-
la, nonnullas subegerim,
Miletum vsque peruene-
rim, plerisque Ionix par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
præualidus. Postremo,
quod est omnium maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali⁹ nemo possidet, neq;
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo vt

N 2 vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouē ob hęc inquā. D I O. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illę, neque forma tibi iā adest, adeo vt si quem arbitrum de formę præcellētia delegerimus, haud quaquā dicere poris sit, quamobré tua caluaria meę sit anteferenda, si quidem vtrique pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasēis forsitan iactare licebit, & hospitibus glorię causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habent, verum quid hinc cōmoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsā illud commodum vocas, quod
plus

δίωκ. οὐ δακῶ σοι διαφώσκειν τοῖς μέγα φερνέειν; Διογῆνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. τὰ δὲ ὅτι τοῖς. Διογ. ἀλλ' ὃ καλὴ Μαύσωλε; οὔτε ἰχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἢ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα διαστῶν εὐμορφίας σφίρι, οὐκ ἔγω εἰπέην τίνος ἕνεκα τὸ σὺν κρανίον σφοδριμυθεῖν αὐτοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ πρὸ ὁδόντας ὁμοίως σφοδαίνομεν, καὶ πρὸ ὀφθαλμῶν ἀφρέμεθα; καὶ τὰς εἶνας ἀποστισιμάμεθα. ὁ δὲ τάφος, καὶ εἰ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθου, Ἀλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως ἐστὶν ὁπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δ' ἡ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ὅς. σὺ δὲ ὃ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὃ, τι ἀπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
 ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιε-
 ζόμενος. Μαύ. ἀνόνητα οὐκ
 μοι εἶναι πάντα. καὶ ἰσότη-
 μος ἔσται Μαύσωλος, καὶ Διο-
 γήνης. Διογ. οὐκ ἰσότητες ὡς
 ἡμυνσύντατε. οὐ γάρ. Μαύσω-
 λος μὲν γὰρ οἰκιάζεται, μεμνη-
 μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν οἷς
 εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆνης
 δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
 καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Ἀλικαρ-
 νασσῷ ἐρεῖ ἑαυτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
 μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ Ἀ-
 δελφῆς κατισκευασμῶν.
 ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
 ματος εἰ καί τινα τάφον ἔ-
 χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμε-
 λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
 τοῖς ἀριστοῖς περὶ αὐτῶν κατα-
 λέλοιπεν, ἀνδρὲς βίον βεβιω-
 κὰς ὑπελότιον ὡς Κερῶν ἀν-
 δραποδέσαστε τῷ σοῦ μνήμα-
 τος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χορείῳ
 κατισκευασμῶν.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
 Μενίππου. Νι-
 ρεύς.

Ἰδοῦ

plus oneris, atque nos
 sustines, sub tam ingen-
 tibus saxis pressus ac la-
 borans. M A V. Itane ni-
 hil illa mihi conducunt
 omnia, planeque pares
 erunt Mausolus ac Dio-
 genes? D I O. Imo haud
 pares, inquam, vir cla-
 rissime, nam Mausolus
 discruciabitur, quoties
 earum rerum in mentem
 veniet, quibus in vita flo-
 rere consuevit, ac Dio-
 genes interim eum ride-
 bit. Atque ille quidē de
 suo illo monumēto, qđ
 est in Halicarnasso, me-
 morabit, ab vxore Arte-
 misia atque sorore para-
 to, contra Diogenes ne
 id quidem suo de corpo-
 re nouit, nunquid habe-
 at sepulchrum. Neq; n.
 illi res ea curæ est, utrū
 apud viros excellentissi-
 mos sui memoriam fa-
 mamque reliquit, vt qui
 vitam peregerit viro di-
 gnam, tuo monumento,
 Carum abiectissime, cel-
 siorē, ac tutiore in loco
 substructam.

Nirei, Therstæ, &
 Menippi.

N 3 Ecce

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an non tibi videor forma præstantior? M E N. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. N I. Nireus ac Therſites. M. Vter Nireus vter Therſites, nondū enim vel hoc satis liquet. T H E. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiores æstimes. N I. Mirum me Aglaia Charopeque prognatū, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Graiis Priameia ad Pergama veni. M E N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem omnibus aliis appareas af-

Ιδοὺ δὴ Μένιππος οὐ-
τοσι δικάτει, πότερος εὐ-
μορφώτερός ὄσιν. εἰπὲ δὲ
Μένιππε, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
ἔσε, πότερον ὄμαι. Θερ-
σὺ τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
ρεὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρεὺς, καὶ
πότερος οὐκ ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἤδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
φέρεις, ἡλίκον σε Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπή-
νεσεν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον προσειπών. ἀλλ'
ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός,
οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ
δικασῇ. ὦρα δέ σοι δὲ Μέν-
νιππε, ὅν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἤγῃ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γού, ὥς ὄμαι κάλ-
λιστος ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον,
ταύ-

ταύτη μόνον ἄρα διακρί-
νοιτο ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τοῦ
κρανίου, ὅτι εὐγενήον τὸ
σύν. ἀλαπαδνὴ γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρωδὴς ἔ-
χεις. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος ἴω, ὅποτε
σωπεράτουν τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρατά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ γὰρ
ἔχεις, ὅκείνα δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα εὐμορφώτερός εἰμι
ᾧ Μένιππῃ; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος εὐμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδου, καὶ
ὅμοιοι ἅπαντες. Θεοσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

ἤκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ὀπιδυμήσειας ὑπο-
δαεῖν. Χείρ. ἀληθῆ ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππῃ. καὶ
τέθνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀ-
δάνατος εἶναι δυνάμι-
νος. Μεν. τίς δὲ σε
ἔρω

assimilis, porro caluaria
hoc vno insigni a Therſite
caluaria dignosci possit,
quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidē
illuc habes effœminatū
ac neutiq; viro decorum
N. Attamen Homerum
percōtare, qua specie tū
fuerim, cum inter Græ-
corum copias militarē.
M E N. Tu quidē somnia
mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæ-
que tibi adsunt in præ-
sentia, cæterū ista norūt,
qui id temporis vivebāt.
N. Quid igitur tandē?
an non ego formosior
Menippe? M. Neque tu
neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos equalitas ē,
paresque sunt omnes. T.
Mihi quē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidē inaudiui Chī-
ron, te deus cum esses,
tamē optasse mortē. C.
Vera ista audisti o Menip-
pe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cū mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

tis cupido tenebat, rei videlicet quam vulgus hominū horreat? C. Dicā apud te, virum neutiquam stultum atq; imperitū. Iam mihi defuerat esse iucundū immortalitate frui. M ε. Quid? an in iucundū erat te vivere, lucemque tueri? C η. B. rat inquam Menippe, nā que iucundū vocant, id ego neutiquam simplex, sed varium quiddā esse arbitror. Verum quū ego semper viverem, atq; iisdem perpetuo reb. uter, sole, luce, cibo, tum horū eadem recurrerēt, reliqua item omnia, quę cunque contingunt in vita, reciproco quodā orbe redirent, atque aliis alia qui vices succederent, scietas videlicet eorū me cepit. Neque enim in eo voluptas est sita, si perpetuo fruaris iisdem, sed omnino in permutando posita est. M ε. Probe loqueris Chiron. Ceterū hæc quę apud inferos agitur vita, quinam tibi procedit, posteaquā ad hanc tanquam ad potiorē te contulisti? C η ι. Haud suauiter Menippe si-

ἔρως τοῦ θανάτου ἔσχη
αἰρέσους τοῖς πολλοῖς
χρήματος; Χείρων.
ἐγὼ πρὸς σὲ οὐκ ἀσυνί-
τον ὄντα. οὐκ ἔτι ἡ-
δὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθα-
νασίας. Μένιπ. οὐχ ἡ-
δὺ. ἢ, ζῶντα ὅρῃν τὸ
φῶς; Χείρ. οὐκ ὧ Μένιπ-
π. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε
ποικίλον τι καὶ οἷχ ἀ-
πλουῶ. ἡγεῖμαι εἶναι. ἐ-
γὼ δὲ ζῶν ἀεὶ, καὶ ἀπο-
λούων τῇ ὁμοίᾳ, ἡλίου,
φωτὸς, προφῆς, αἱ ὄραι
δὲ αἱ αὐταί, καὶ τὰ γι-
γνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑ-
κάστον, ὥσπερ ἀκολουθοῦν-
τα θάτερον θάτερον. ἐπ-
πλήθην γούμ αὐτῇ, οὐ
γὰρ ἐν πρῶ αὐτῇ ἀεὶ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν πρῶ μετασχεῖν
ὅλως, τὸ τελεπνὸν ἢ. Μέν.
εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ
ἐν ᾧ δὺ δὲ πῶς φέρεται,
ἀφ' οὗ προσελθόμενος αὐ-
τὰ ἥκεις; Χείρ. οὐκ
ἀνδρῶς ὧ Μένιπ. ἡ γὰρ
ἰσοτιμία, πάνυ δημοτικόν,
καὶ

καὶ τὸ παῖγμα οὐδὲν ἔ-
χει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ
εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλ-
λως τε, οὐδὲ διψῶ ὥ-
στερ ἄνθρωπος, οὔτε πεινῶ
δεῖ, ἀλλ' ἀνέπιδεῖς τού-
των ἀπάντων ἐσθλῶς. Μέν.
ὄρα ὦ Χείρων, μὴ περι-
πίπῃς σταντῶς, ; καὶ ἐς
τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος πε-
ρὶ Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς ;
Μένιπ. ὅτι εἰ ἤν' ἐν τῷ
βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταύ-
την ἐγένετό σοι προσκο-
ρὲς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια
ὄντα, προσκορὴ ὁμοίως
αὐτῷ ἤνοιτο, καὶ δέησει με-
ταβολῆς γε ζητεῖν τινα,
καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βί-
ον, ὥστε ὅμαι ἀδυνά-
τον. Χείρ. τί οὖν αὖ πά-
σαι τίς ὦ Μένιππε ; Μέν.
ὅπερ, ὅμαι, καὶ φασὶ,
συνιτὸν ὄντα, ἀρέσκειν
καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦ-
σι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφαιρε-
τον οἰεῖσθαι.

Διογέ-

liquidem æqualitas ipsa
quiddam hēt admodum
populare. Nihil autem
inter est, vtrum in luce
quis agat, an in tenebris
Præterea neq; sitiendum
est nobis quemadmodū
apud superos, neque e-
suriendum. sed eiusmodi
rerum omnium egen-
tia vacamus. Mē. Vide
Chiron ne temetipse in-
voluas, neue eodem tibi
recidat oratio. C H Quā
obrem isthuc ais? M E N.
Nempe si illud tibi fasti-
dio fuit, qđ in vita sem-
per iisdem similibusque
rebus vtendum erat, cū
hic itidem similia sint
omnia, eundē ad modum
parient fastidium. At. de
integro tibi querenda e-
rit vitæ commutatio, at-
que hinc quopiam aliam
in vitam demigrandum,
id quod arbitror fieri nō
posse. C H. Quid igitur
faciendum Menippe? M E N.
Illud nimirum,
vt sapiens cum sis, quem
admodū opinor, & vulgo
prædicāt, præsetib. reb.
sis cōtētus, boniq; cōsū-
las q̄ adest, neq; quicquā
in his esse putes, quod
ferri non queat.

N 5 Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογένης, Αντισθένης,
ὁ Κράτης.

Ocium nunc agimus,
Antisthenes & tu Crates,
quare, cur non obsecro
imus deambulatū, recta
ad ingressum & fauces
orci, ut ibi spectemus
eos, qui descendunt, qui
nam sint, & quid quisque
eorum agat? ANT.
Eamus Diogenes. Etenim
spectaculum hoc iudicandum
fuerit, videre alios quidem
ipsorum lachrymari, alios
autem ut dimittantur, supplicare,
quosdam autem ægre descendere,
& quamquam cervicem urgente
ac impellente Mercurio
reluctari tamen, & resu-
pinos obniti, nulla necessitate
aut commodo suo. C R A. Ego
vero etiam exponā vobis, quæ
ipse vidi in via, quando huc
descendebam. DI. Exponas
licet, Crates, vide ris enim
quædam omnino risu dignu
dicturus esse. C R. Tum alii
nobiscū descendebāt, tum
vero inter ipsos maxime
nobiles, Ismenodorus ille
dives, ex nostris,
&

Αντισθένης καὶ Κράτης,
σολῶς ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ
ἄσπασιν εὐδὸν τῆς καθόδου
σπατάτοντες, ὁφθαλμοὺς
τῶν κατιόντων οἰοί τινές
εἰσι, καὶ τί ἕκαστος αὐτῶν ποιεῖ;
Αν. ἀπώμεν ὦ Διόγενες.
καὶ γὰρ αὖ τὸ θέαμα ἰδὼν
ἤμοιτο, τοὺς μὲν δακρύον-
τας αὐτῶν ὁρᾶν, τοὺς δὲ
ἡκετῶντας ἀφιδύωαι.
ἐπίουσι δὲ μόλις κατιόν-
τας, καὶ ὅτι πρᾶχλος
ᾠδοῦντος τοῦ Ερμού, ὁ
μὲν ἀντιβαίνοντας, καὶ
ἐπίουσι ἀντιρείδοντας, οὐ-
δὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γοῶν
καὶ διηγέσομαι ὑμῖν ἃ εἶ-
δον, ὅπῃ τε κατήειν κατὰ
τὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι
ὦ Κράτης, εἰκας γὰρ τινα
παγγέλοια ἔρεω. Κρά. καὶ
ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέ-
βαινον ἡμῶν. ἐν αὐτοῖς δ'
ὀκίστημοι, Ἰσμενῶδωρός τε
ὁ πλούσιος, ὁ ἡμέτερος,
καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὕ-
 παρχος, καὶ Ορσίτης ὁ Ἀρμε-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰπμιλόδα-
 ρος, ἐπιφύοντο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα ὁῖμαι βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
 ταῖν χερσὶν εἶχε. καὶ τὰ πα-
 ρία τὰ νιογνὰ, ἃ κατελε-
 λοίπει, ἀνεκαλεῖτο, καὶ ἐ-
 αὐτὸ ἐπιμέμφετο τῆς τόλ-
 μης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ περὶ τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πάνεσμα
 ὄντα ὑπὸ τοῦ πολέμου, διο-
 δύνων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδη, καὶ νῆ Δί' οὐκ ἄσεμνος
 πλὴν ὅτιν ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἠγανάκτα πε-
 ζὺς βαδίζων, καὶ ἡξίου τὸν
 ἵππον αὐτὸν προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτὸν σωετι-
 θνήκει, μᾶλλον πληγὴ ἀμφό-
 τεροι διαπαρέντες ὑπὸ θρα-
 κὸς τινος πελταστῶ, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arfaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius O-
 rætes Ismenodorus igitur (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 theronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficisciebatur) & gemebar
 & vuln⁹ in manib. præse-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat itē-
 tidem vocando, sibi que
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithero-
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragraf-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxif-
 set, idq; etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habe-
 ret. Arfaces autem (seni-
 or enim iam erat, & per
 Iouem, pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) grauiter ferebat at-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transfossis a Thracensi
 quodam scutato, in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocū ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidē infesto cursu in hostem ferebatur, longe, vt quidem ipse narrabat, ante altos euectus. Thrax autem expectato illo subfistens, ac scutum præ se tenens, venientem Arsacis hastā excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illū transfuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos transfuerberet? C. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contumquendam viginti cubitalem prætentū habens, Thrax autē vbi pelta obiecta, plagam excussisset, & iā cuspis ipsū præteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox præ furore ac vehementia cursus se ipsum transfadigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina vtrunque ad nates vsque penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

διὰ τῆς Ἀράξης πρὸς τὴν Καππαδοκίᾳ συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπήλαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ πρὶν ἄλλων πρὸς ὑπεξορμήσας. ὑποσὰς δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποτίεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθείς πῶς σάρισαν, αὐτόν, τε διαπείρει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μᾶλλον πλεονῶν τοῦτο γενέσθαι; Κρά. ἔσθαι ὁ Ἀντίδωρος. ὁ μὲν γὰρ ἐπήλαυνεν, ἐκκοσιπῆχυν τινα κοντόν προβεβλημένος. ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο πῶς προσβολῇ, καὶ παρήλθεν αὐτόν ἢ ἀκωκῇ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ πῶς ἐπέλατιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέριον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουζῶνα διαμπάξ, ἄχρῃς ὑπὸ πῶς πυκνῷ. ἔσθαι, οἶόν

τι ἔχρητο, οὐ τοῦ ἀνδρός, ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ ὅμως, ὁμότιμος ὢν τοῖς ἄλλοις, καὶ ἡζίου ἵππου κατέναι. ὁ δὲ γὰρ Οἰκίτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάνυ ἀπαλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ' ἐσάναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως βαδίζειν ἐδύνατο. πάχουσι δ' αὐτὸ ἀτιχνῶς Μῆδοι πάντες, ἐπὶ αὐτοῖς ἀποβῶσι τῶν ἵππων, ὥστε οἱ ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ὀρθαίνοντες ἀκροποδητῇ, μόλις βαδίζουσιν. ὥστε ἐπεὶ καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι ἠδύλεον, ὁ βέλτιστος Εὐρυκλῆς ἀράμενος αὐτὸν, ἐκρόμισεν ἄρχει πρὸς τὸ πορδμεῖον, ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. καὶ γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ' αἰνιτίζα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλλοις, ἀλλ' ἀφείς ἐμώζοντας αὐτοὺς, προσδραμὼν ἐπὶ τὸ πορδμεῖον, προκατέλαβον χώραν, ὥς αὖ ὀπισθεὶς πλεύσαιμι, παρὰ τῷ

nimirum quo pacto acciderit, cum non viri, sed equi magis hoc opus fuerit. Veruntamen indignabatur ille, quod non ampliore honore, quam cæteri habebatur, volebatque eques descendere. Orætes autem, priuatus quispiam erat, atque admodum debilis pedibus, quippe qui neque stare humi, nedum incedere villo modo poterat. Accidit autem hoc prorsum Medis omnibus, ut postquam ab equis descenderint, veluti qui super spinas ingrediuntur, summis pedum digitis, vix atque ægre incedant. Quamobrem, cum per seipsum humi detectus iaceret, neque villo prorsum pacto resurgere vellet, bonus ille Mercurius sublatum in se hominem, ad cymbam usque portauit, ego vero sequens ridebam. ΑΝ. Et ego porro quando huc descendebam, neque admiscui me ipsum cæteris, sed relictis plorantibus illis, ad cymbam accurrendo, præoccupauit mihi locum, quo commodius nauigarem.

Inter

ritis, aut intrusi, verum
tum vltronei, tum riden-
tes, atque omnibus plo-
rare renunciantes.

Δούμφοι , ἀλλ' ἐπιλούσῃσι
γελῶντες, οἰμῶζεν πειρᾶ-
γείλαντες ἅπασιν.

Charontis & Me- nippi.

Χάρων ☉ καὶ Με-
νίππου. Χάρων.

Redde naulum scele-
ste. M E N. Vociferare,
si quidem isthuc tibi vo-
luptati est Charon. C.
Redde, inquam, quod
pro traiectione debes.
M E N. Haudquaquam au-
ferre queas ab eo qui nō
habeat. C H A. An est q-
uispiam, qui ne obulū qui-
dem habeat? M E N. Sit
ne alius quispiā præter-
ea, equidē ignoro, ipse
certe non habeo. C H A.
Atqui præfocabo te per
Ditem impurissime, ni
reddas. M E N. At ego il-
liso baculo tibi commi-
nuā caput. C H A. Num
ego te tam longo traie-
ctu gratis transuexero?
M E N. Mercurius in eo
nomine tibi reddat, vt
qui me tibi tradiderit.
M E R. Belle mecū aga-
tur per Iouem, siquidē
futurum est, vt etiam de
functorum nomine per-
soluam. C H A. Haud o-
mit

Απόδος ὧ κατάρατι τὰ
παραθμία. Μέν. βῆα, εἰ
τοῦτό σοι ἥδιον ὧ Χάρων.
Χάρ. Ἀπόδος φημι αὐτῷ
ὧν σε διαπορδιστάμην.
Μέν. οὐκ αὖ λάβοις παρὰ
τοῦ μὴ ἔχοντος. Χάρ. ἔστι
δὲ τις ὁβολὸν μὴ ἔχων;
Μέν. εἰ μὴ καὶ ἄλλος τις,
οὐκ οἶδα. ἐγὼ δὲ, οὐκ ἔχω.
Χάρ. καὶ μὴν ἄγξω σε νῦν
τῶν πολυτῶνα ὧ μισρῇ,
ὡ μὴ ἀποδῶς. Μέν. κα-
γὰρ τῷ ξύλῳ σου πατάξας,
διαλύσω τὸ κρατίον. Χάρ.
μά τι νῦν ἔστι πεπλευκὸς
τοσοῦτον πλοῦν. Μέν. ὁ
Ερμῆς ἵστέρ ἐμοῦ σοι ἀπο-
δότω, ὅς με παρέδωκέ σοι.
Ερμ. νῦν Δία ὀναίμην, εἰ
μέλλω γὰρ καὶ ὑπερεκτίνειν
τῇς περῶν. Χάρ. οὐκ ἀπο-
δοίσο-

ἐξομαί σου. Μέν. τούτου
 γε ἔνεκα νειαλκήσας τὸ πορθ
 μείον, παρὰ ὧμι. πλὴν ἀλλ'
 ὃ, γε μὴ ἔχω, πῶς αὖ λαβοίς;
 Χάρ. σὺ δ' οὐκ ἤδεις ὥς κο-
 μίζειν δέον; Μέν. ἤδειν
 ὡς οὐκ εἶχον δέ. τί οὖν,
 ἐχρῶ διὰ τοῦτο μὴ ἀποθα-
 νεῖν; Χάρ. μόνος οὖν αὐχί-
 σεις πορῖκα πεπλουκέναι;
 Μέν. οὐ πορῖκα ὦ βέλλις. καὶ
 γὰρ ἠντλησα, καὶ τῆς κώπης ἐ-
 πιλαβόμεν, καὶ οὐκ ἔκλαιον
 μόνος ἤν' ἄλλων ὀπίσθ' ἤν'.
 Χάρ. οὐδὲν ταῦτα πρὸς τὰ
 πορθμεία. τὸν ὀβελὸν ἀποδοῦ-
 ναί σε δεῖ. οὐ γὰρ δέμις ἄλ-
 λας γένεσθαι. Μέν. οὐκοῦν
 ἀπάγαγέ με αὖθις ἐς τὸν
 βίον. Χάρ. χαίρειν λέγεις,
 ἵνα καὶ πλεονάς ὅπῃ τούτῳ
 παρὰ τῷ Αἰακοῦ προτλάσω.
 Μέν. μὴ ἐρύχλει οὖν. Χάρ.
 δεῖξον τι ἐν τῇ σφίρει ἔχεις.
 Μέν. δέρμους εἰ δέλεις, καὶ
 τῆς ἑκάτης σὸ δέειπνον. Χάρ.
 πόθεν τῆτον ἡμῶν ὦ Ερμῆ θ'
 κινῶ ἡγάγεις; ὅσα δὲ καὶ ἐλά-
 λει παρὰ θ' ὁπλοῦν, τῆς ὀπι-
 καῖ

mittam te. M E N. Quin
 igitur vel huius gratia
 perge, vt facis, nauim
 trahere, quanquā quod
 non habeo, quinam aufe-
 ras? C H A. At tu nescie-
 bas, quid tibi fuerit ad-
 portandum? M E N. Scie-
 bam quidem, verum non
 erat. Quid igitur? num
 ea gratia erat mihi sem-
 per in vita manendum?
 C H A. Solus ergo gloria
 beris te gratis fuisse trās-
 uectum? M E N. Haud
 gratis o præclare, siqui-
 dem & sentinā exhausti,
 & remum arripui, & ve-
 storum omniū vnus non
 ciulaui. C H A. Ista nihil
 ad naulum, obolum red-
 das oportet, neque enim
 fas est secus fieri. M E N.
 Proinde tu me rursum
 in vitam reuehe. C H A.
 Belle dicis, nimirum vt
 verbera etiam ab Aeaco
 mihi lucrificiā. M E N.
 Ergo molestus ne sis. C.
 Ostende quid habeas in
 pera. M E N. Lupinum si
 velis, & Hecatæ coenā.
 C H A. Vnde nobis hunc
 canem adduxisti Mercuri-
 tum qualia garriebar
 inter nauigandum? ve-
 ctiores omnes irridens,

ac dictæriis incessans, v-
nusque cantillans, illis
plorantibus. MERCV.
An ignoras Charon quæ
virū transuexeris, plane
liberum, cuiq; nihil om-
nino curæ sit. Hic est M.
CHA. Atqui si vnquam
posthac te recepero. M.
Si receperis o præclare,
ne possis quidem iterum
recipere.

Protesilai & Pluto- nis.

O Domine, o rex, o
noster Iupiter & tu Ce-
reris filia, ne despici-
te preces amatorias. P. Tu
vero quid precaris a no-
bis, aut quis deniq; es?
PRO. Equidem Protes-
ilaius sum, filius Iphicli,
patria Philacensis, qui
cum reliquis Græcis in
expeditione ad Troiam
profectus, ac primus om-
nium contra Ilium pug-
nando, occisus sum. Pre-
cor autem vt dimissus
hinc, modicum tempori-
s, in vitā redire denuo
permittar. PLV. Hunc
amorem, Protesilæ, om-
nes mortui amant, sed
nullus tamen ipsoꝝ po-
tetur

κατῶν ἀπάντων καὶ ἀγαθῶν,
καὶ ὀπιθκώπων, καὶ μένος ἄ-
δων, οἰμωζόντων ἐκείνων.
ΕΡ. ἀγνοεῖς ὦ Χάρον, ὅποῖον
ἄνδρα διεπύρεθμεντας; ἐλεύ-
θερον ἀκρίβως, κοῦδενὸς αὐ-
τῷ μέλει. οὗτός ἐστιν ὁ Μέ-
νιππος. ΧΑΡ. καὶ μὴν αὖ σε
λάβω ποτέ; ΜΕΝ. αὖ λάβης
ὦ βέλινε δις ἢ ἅ αὖ λάβοις.

Πρωτεσιλάου καὶ Πλούτωνος.

Ω Δεσποτα, καὶ βασιλεῦ,
καὶ ἡμέτερι Ζεῦ, καὶ σὺ Δήμη-
τρος θύγατρε, μὴ ὑπερίδῃς
δέησιν ἐρωτικῇ. Πλου. σὺ
δὲ τίνος δέη παρ' ἡμῶν; ἢ
τις ὦν τυγχάνεις; Πρωτ.
εἰμὶ μὲν Πρωτεσίλαος ὁ Ἰφί-
κλου φιλάκιος, συστρατιώ-
της τῆς Ἀχαιῶν, καὶ παῖ-
τος ὑποθανόντων τῆς ἐπ' Ἰλίῃ.
δέομαι δὲ ἀφιδεῖς παρὸς ὁ-
λίγον, ἀναβιῶσαι πάλιν.
Πλου. τοῦτον μὲν ἢ ἔρωτα ὦ
Πρωτεσίλαε, πάντες νικροὶ
ἐρῶσι. πῶς οὐδεὶς αὖ αὐτῆς
τύχῃ.

τύχη, Πρωτ. ἀλλ' οὐ τοῦ
 ζῶν Αἰδωνοῦ ἐξῶ ἐγαγε.
 τῆς γυναικὸς δὲ, ὡς νέεγα-
 μον ἔτι ἐν τῷ θαλάμῳ κα-
 ταλιπὼν, ὡς ἡμῶν ὑποπλέ-
 ων. εἶτα ὁ κακοδαίμων ἐν
 τῇ ὑποβάσει ἀπέθανον ὑπὸ
 τοῦ Εκτορος. ὁ οὖν ἔως τῆς
 γυναικὸς, οὐ μετρίως ἀπο-
 κναίει με ὧς δέσποτα, καὶ
 βούλομαι καὶ ἄνθρωπος ὀλίγον
 ὀφθεῖν αὐτῇ, καταβῆναι
 πάλιν. Πλου. οὐκ ἔστι
 ὧς Πρωτεσίλαε τὸ Λήδης
 ὕδαρ; Πρωτ. καὶ μάλα ὧς
 δέσποτα. τὸ δὲ πρᾶγμα ὑ-
 πέρογκον ἔστι. Πλου. οὐκοῦν
 σφίμηνον. ἀφίξεται γὰρ
 ὁ κείνη ποτὲ, καὶ οὐδὲν σε ἀ-
 νελεθεῖν δέησας. Πρω. ἀλλ' οὐ
 φέρω πῶς διατρίβω ὧς Πλού-
 των. ἡράδης δὲ καὶ αὐτὸς
 ἦδη, καὶ οἶδα οἶον τὸ ἐξῆν
 ὅστιν. Πλου. εἶτα τί σε ὀνή-
 σει μίαν ἡμέραν ἀναβιῶ-
 ναι, μετ' ὀλίγον τὰ αὐτὰ
 ὀδυροῦμενον; Πρωτ. οἶμαι
 πέσειν καὶ κείνῳ ἀκολουθεῖν
 παρ' ὑμᾶς. ὥς ἀνδ' ἐνός
 δύο

titur eo. P r o. At non
 vitam, o Pluto, tantope-
 re amo, verum equidem
 vxorem, quam nuper du-
 ctam, domi reliqui, atq3
 in bellū nauigando pro-
 fectus sum. Deinde infor-
 lix in egressu nauium,
 ab Hectore occisus sum.
 Amor itaq3 iste vxoris,
 non mediocriter me, o
 Domine, enecat, voloq3
 si vel paululum ab ipsa
 cōspectus fuero, rursus
 huc descendere. P l v t.
 Non bibissi, Proteſilae,
 aquam Lertheam? P r o-
 t e s. Bibi equidem, sed
 hæc res præualuit pon-
 dere. P l v. Igitur expe-
 cta, adueniet enim & il-
 la quandoque, neq3 nūc
 opus quicquam erit, ite-
 rum ascendere te. P. Sed
 moram hanc ferre ne-
 queo. Amasti autem tu
 quoque aliquando, ac
 noſti, qualis res, Amor
 ſit. P. Et quid adeo iuua-
 bit te vnum diem reui-
 uiſcere? deinde autē pau-
 lo poſt eadem hæc luge-
 re? P r o. Spero me etiā
 illam adducturum eſſe,
 vt huc ad vos ſequatur
 me, quare pro vno mor-
 tuo paulo poſt duos reci-
 pies

pies. P. Haud fas est illa fieri, neque etiam simile unquam factū est. P. R. O. At ego in memoriam tibi reuocabo, Nam Orpheo ob ipsam hanc causam Euridicen uxore reddidistis, & cognatam meā Alcestim, emisistis, Herculi gratificātes. P. Optaris autem cum ista nuda atque deformi caluaria, formosæ illi sponse tuæ in conspectum venire? Quo pacto autē illa etiam aspiciat te? quæ ne dignoscere quidem amplius te poterit? Terrebitur enim, sat scio atq; aufugiet, tuque frustra tantū iter exantlaueris. P. R. O. S. E. R. Proinde mi uir, tu illi quoque rei me dicinam aliquā adhibe. Ac Mercurium iube, ut postquam ad lucem peruenierit Protefilaus, cōtactū virga, mox in adolescentem formosum cōuertat illum, qualis videlicet antea fuit, cum ex sponsæ thalamo prodiret. P. Quoniam, Proserpina, & tibi hoc videtur age perductum hunc iterum ad superos, Mercuri, sponsum facito. Tu

vero

δύο νεκρούς λάβη μετ' ὁλίγον. Πλού. οὐ θέμις θύεσθαι ταῦτα οὐδὲ ἐγγίγναι παρῶτε. Πρω. ἀναμνήσω σε ὁ Πλούτων. Ορχεῖ γ' δὲ αὐτὴν τῶν ταύτην τῶν αἰτίων τῶν Εὐρυδίκῳ παρέδωκε, καὶ τῶν ὁμοθυμῇ μου Ἀλκίπιν παρεπέμψατε Ἡρακλεῖ χαρίζομενοι. Πλου. θελήσεις δὲ οὕτω κρανίον γυμνὸν ὦν, καὶ ἄμορφον, τῇ καλῇ σου ἐκείνῃ νύμφῃ φανῶναι; πῶς δὲ καὶ ἐκείνη προσβλεπταί σε, οὐδὲ διαγινῶναι δυναμένη; φοβήσεται γ' εὖ αἶσα, καὶ φεύζεται σε. καὶ μά τιμ' ἔστι τοσαύτην ὁδὸν ἀνιελυθῶς. Πέρ. οὐκοῦν ὦ ἀνερ, σὺ καὶ τοῦτ' ἴασαι. τὴν Ερμίου κέλονται, ἐπειδὴν ἐν πρῶ φωτὶ ἦδη ὁ Πρωτεσίλαος ἦ, καθικόμενον ἐν τῇ ξάδῳ, νιατίαν εὐθὺς καλὸν ἀπεργάσασθαι αὐτὸν, οἷος ἐμὲ ἐκ τοῦ πάσου. Πλού. ἐπεὶ Περσιφόνῃ σωδοκεῖ, ἀναγαγὼν τοῦτον αὐτίς ποίησον νυμφίον. σὺ δὲ μέμ-

μείνησο, μίαν λαβὼν ἡμέ-
ραν.

vero memineris, non am-
plius quam vnum diem
tibi permittum esse.

Διογένηος καὶ
Μαυτάλου.

Diogenis & Mau-
soli.

Ω Καὶ ὅτι τίμι μέγα
φρονεῖς, καὶ πάντων ἡμῶν
προτιμᾶσαι ἀξιοῖς, Μαύ.
καὶ ὅτι τῇ βασιλείᾳ μὴ
ᾧ σινωπεῦ, ὃς ἐβασίλευ-
σα Καρίας μὴ ἀπάτης,
ἤρξα δι καὶ Λυδῶν ἐρίων.
καὶ νῦν δὲ τινες ὑπε-
γαγόμεν, καὶ ἄχρι Μιλή-
του ἐπέβην, τὰ πολλὰ τῆς
Ιωνίας κατασπρόβηντος.
καὶ καλὸς εἰμι, καὶ μέγας,
καὶ ἐν πολέμοις κατε-
ρός. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι ἐν
Αλικαρνασσῶ μνήμα παμ-
μέγεθες ἔχω ὅτι κείμενον,
ἡλίκον οὐκ ἄλλος νεκρὸς,
ἀλλ' οὐδὲ οὕτως ἐς κάλ-
λος ὄξυσκηρμῶν, ἵππων
καὶ ἀνδρῶν ἐς τὸ ἀκρι-
βέστατον εἰκασμένων λί-
θου τοῦ καλλίστου, οἷον
οὐδὲ τῷ εὖρη τις αὖ ἐα-
δίως.

Ohe tu Car, quare tā
dem insolens es, tibi que
places, ac dignum te cre-
dis, qui vnus nobis o-
mnib. antepinare? M A.
Primum regni nomine
otu Sinopenis, quippe
qui Carix imperauerim
vniuersæ, præterea Ly-
diæ quoque gentib. ali-
quot, tum autem & insu-
la, nōnullas subegerim,
Miletum vsque peruene-
rim, plerisque Ionix par-
tibus vastatis. Ad hæc
formosus eram ac pro-
cerus, ac bellicis in reb.
præualidus. Postremo,
quod est omnium maximū,
in Halicarnasso monumē-
tū erectum habeo, singu-
lari magnitudine, quan-
tū videlicet defunctorū
ali' nemo possidet, neq;
pari etiā pulchritudine
conditum, viris scilicet
atque equis, pulcherri-
mo e saxo, ad viuam for-
mam absolutissimo arti-
ficio expressis, adeo vt

N 2 vel

vel phanum aliquod simile haud facile quis inveniat. Num iniuria tibi videor has ob res mihi placere atq; efferri? D. Num ob imperium ais, ob formam, atque ob sepulchri molem? M A V. Per Iouē ob hæc inquā. D I O. Atqui o formose Mausole, neque vires iā illæ, neque forma tibi iā adest, adeo vt si quem arbitrum de formæ præcellētia delegerimus, haud quaquā dicere poris sit, quamobrē tua caluaria meæ sit anteferenda, si quidem vtraque pariter tum calua, tum nuda, vtrique dentes pariter ostendimus, pariter oculis orbatī sumus, pariter naribus simis ac sursum hiantib. deformati. Cæterum sepulchrū ac saxa illa preciosa, Halicarnasēis forsitan iactare licebit, & hospitibus gloriæ causa ostentare, tanquā qui magnificam quandā apud se structuram habent, verum quid hinc cōmoditatis ad te redeat, vir egregie, nequaquam video, nisi forsitan illud commodum vocas, quod
plus

δίως. οὐ δακῶ σοι δικαίως ὅτι τούτοις μέγα φρονεῖν; Διογῆνης. ὅτι τῇ βασιλείᾳ φῆς, καὶ τὸ κάλλει καὶ τῷ βάρει τοῦ τάφου; Μαύσω. γῆ Δί' ὅτι τούτοις. Διογ. ἀλλ' ὦ καλὲ Μαύσωλε; οὔτε ἡ ἰσχὺς ἔτι σοι ἐκείνη, οὔτε ἡ μορφὴ πάρεστιν. εἰ γοῦν τινα ἐλοίμεθα δικαστὰν εὐμορφίας πᾶρι, οὐκ ἔγω εἰπεῖν τίγος ἕνεκα τὸ σὺν κτανίον προτιμηθεῖν αὐτὸ τοῦ ἐμοῦ. φαλακρὰ γὰρ ἄμφω, καὶ γυμνὰ, καὶ πρὸς ὀδόντας ὁμοίως ποροφαίνομεν, καὶ πρὸς ὀφθαλμοὺς ἀφρημέδα; καὶ τὰς ξίνας ὑποσισιμάμεδα. ὁ δὲ τάφος, καὶ οἱ πολυτελεῖς ἐκείνοι λίθοι, Αλικαρνασσοῦσι μὲν ἴσως ἔην ὀπιδείκνυσθαι, καὶ φιλοτιμεῖσθαι πρὸς τοὺς ξένους, ὥς δ' ἡ τι μέγα οἰκοδόμημα αὐτοῖς ἔστι. σὺ δὲ ὦ βέλτιστε, οὐχ ὁρῶ ὅ, τι ὑπολαύεις αὐτοῦ, πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φῆς, ὅτι
μᾶλ-

μᾶλλον ἡμῶν ἀχθοφορεῖς
ὑπὸ τηλικούτοις λίθοις πιε-
ζόμενος. Μαύ. ἀρόνητα οὐ
μοι ἐπεῖνα πάντα. καὶ ἰσότη-
μος ἔσαι Μαύτωλος, καὶ Διο-
γῆνης. Διογ. οὐκ ἰσότημος ὦ
ἡμεσιότατε. οὐ γάρ. Μαύτω-
λος μὲν γὰρ οἰμώζεται, μεμνη-
μένος τῆς ὑπὲρ γῆς, ἐν ᾗ
εὐδαιμονεῖν ᾔετο. Διογῆνης
δὲ καταγελάσεται αὐτοῦ.
καὶ τάφον ὁ μὲν ἐν Αλικαρ-
νασσῇ ἐρεῖ αὐτοῦ ὑπὸ Ἀρτε-
μισίας τῆς γυναικὸς, καὶ ἀ-
δελφῆς κατισκευασμένον.
ὁ Διογῆνης δὲ, τοῦ μὲν σώ-
ματος εἰ καὶ τίνα τάφον ἔ-
χει, οὐκ οἶδεν. οὐδὲ γὰρ ἔμε-
λεν αὐτῷ τούτου. λόγον δὲ
τοῖς ἀρεστοῖς περὶ αὐτῶν κατα-
λέλογεν, ἀνδρὲς βίον βεβιω-
κὼς ὑπελόπετον ὦ Καρῶν ἀν-
δραποδέσατε τῷ σοῦ μνήμα-
τος, καὶ ἐν βεβαιότερῳ χορῇ
κατισκευασμένον.

Νιρέως, Θερσίτου, καὶ
Μενίππου. Νι-
ρέως.

Ἰδοὺ

plus oneris, atque nos
sustines, sub tam ingen-
tibus saxis pressus ac la-
borans. MAU. Itane ni-
hil illa mihi conducunt
omnia, planeque pares
erunt Mausolus ac Dio-
genes? DIO. Imo haud
pares, inquam, vir cla-
rissime, nam Mausolus
discruciabitur, quoties
earum rerum in mentem
veniet, quibus in vita flo-
rere consuevit, ac Dio-
genes interim eum ride-
bit. Atque ille quidē de
suo illo monumēto, qđ
est in Halicarnasso, me-
morabit, ab vxore Arte-
misia atque sorore para-
to, contra Diogenes ne
id quidem suo de corpo-
re nouit, nunquid habe-
at sepulchrum. Neq;. n.
illi res ea curæ est, utrū
apud viros excellentissi-
mos sui memoriam fa-
mamque reliquit, vt qui
vitam peregerit viro di-
gnam, tuo monumento,
Carum abiectissime, cel-
siorē, ac tutiore in loco
substructam.

Nirei, Therstæ, &
Menippi.

N 3 Ecce

Ecce denique vel Menippus hic iudex erit, vter nostrum sit formosior. Dic Menippe, an nō tibi videor forma præstātor? M E N. Imo quinā sitis, prius arbitror indicandum, nam hoc opinor, scitu est opus. N I. Nireus ac Therfites. M. Vter Nireus vter Therfites, nondū enim vel hoc satis liquet. T H E. Iam vnum hoc vinco, quod tibi sum similis, neque tantopere me præcellis, quantopere te cæcus ille Homerus extulit, vnum omnium formosissimum appellans, quin ego fastigiato vertice, rarisq; & impexis capillis, nihilo te inferior visus sum arbitror. Iam vero tempus est, vti pronuncies Menippe, vtrum altero formosiores æstimes. N I. Mirum me Aglaia Charopeque prognatū, qui vir pulcherrimus vnus omnibus e Graiis Priameia ad Pergama veni. M E N. Atqui non item sub terram opinor, pulcherrimus venisti, quippe qui reliquis quidem ossibus aliis appareas af-

Ιδὼ δὲ Μένιππος οὐ-
τοσι δικάσει, πότερος αὐ-
μαρφώτερός ἐστιν. εἶπε δὲ
Μένιππος, οὐ καλλίων σοι
δοκῶ; Μεν. τίνες δὲ καὶ
ἔσε, πότερον ὄμιαι. ἤρ-
χθ' τοῦτο εἰδέναι. Νιρ. Νι-
τὺς καὶ Θερσίτης. Μεν.
πότερος ὁ Νιρὺς, καὶ
πότερος οὐδ' ὁ Θερσίτης;
οὐδέπω γὰρ τοῦτο δῆλον.
Θερσίτης. ἐν μὲν ἦδη τοῦτ'
ἔχω, ὅτι ὁμοίός εἰμί σοι,
καὶ οὐδὲν τηλικούτον δια-
φέρεις, ἥλικον σε Ομη-
ρος ἐκείνος ὁ τυφλὸς ἐπῆ-
νεσεν, ἀπάντων εὐμορ-
φώτατον προσειπὼν. ἀλλ'
ὁ φοβὸς ἐγὼ, καὶ ψεδνός,
οὐδὲν χείρων ἐφάνην τῷ
δικαστῇ. ὥρα δὲ σοι ὦ Μέν-
νιππος, ὅν τινα καὶ εὐμορ-
φώτερον ἤγῃ. Νιρ. ἐμέ γε
τὸν Ἀγλαΐας καὶ Χάροπος,
ὃς κάλλιστος ἀνὴρ ὑπὸ Ἰλιον
ἦλθον. Μεν. ἀλλ' οὐχὶ καὶ
ὑπὸ γῆν, ὥς ὄμιαι κάλ-
λιστα ἦλθες. ἀλλὰ τὰ μὲν
ὅσα ὁμοία, τὸ δὲ κρανίον,
ταύ-

ταύτη μύγον ἄρα διακρί-
νοιτο ὑπὸ τοῦ Θερσίτου
κρανίου, ὅτι εὐρυπύον τὸ
σύν. ἀλαπαδύνη γὰρ αὐ-
τὸ, καὶ οὐκ ἀνδρῶδης ἦ-
χης. Νίρ. καὶ μὴν ἔρου
Ομηρον ὁποῖος κῶ, ὅποτε
σωσεράτουν τοῖς Ἀχαιοῖς.
Μεν. ὀνείρετά μοι λέγεις.
ἐγὼ δὲ ἂν βλέπω, καὶ γυνῶ
ἔχεις, ἐκείνη δὲ οἱ τότε ἴ-
σασιν. Νίρ. οὐκοῦν ἐγὼ
ἐνταῦθα σύμμορφότερός εἰμι
ᾧ Μένιππῃ; Μεν. οὔτε
σὺ, οὔτε ἄλλος σύμμορφος,
ἰσοτιμία γὰρ ἐν ᾧδου, καὶ
ὁμοιοὶ ἅπαντες. Θερσ. ἐμοὶ
μὲν καὶ τοῦτο ἱκανόν.

Μενίππου καὶ Χεί-
ρωνος.

ἤκουσα ᾧ Χείρων, ὡς
θεὸς ὢν ὀπιδυμήσειας ὑπο-
δαεῖν. Χείρ. ἀληθῶς ταῦτ'
ἤκουσας ᾧ Μένιππῃ. καὶ
τέδνηκα, ὡς ὁρᾷς, ἀ-
θάνατος εἶναι δυνάμι-
νος. Μεν. τίς δέ σε
ἔρως

assimilis, porro calvaria
hoc vno isigni a Therſite
calvaria dignosci possit,
quod tua delicata est ac
mollicula, quandoquidē
istuc habes effœminatū
ac neutiq; viro decorum
N. Attamen Homerum
percōtare, qua specie tū
fuerim, cum inter Græ-
corum copias militarē.
M E N. Tu quidē somnia
mihi narras, at ego ea
specto, quæ video, quæ-
que tibi adsunt in præ-
sentia, cæterū ista norūt,
qui id temporis vivebāt.
N. Quid igitur tandē?
an non ego formosior
Menippe? M. Neque tu
neq; quisq; alius formo-
sus hoc loco, siquidem a-
pud inferos equalitas ē,
paresque sunt omnes. T.
Mihi quē vel hoc sat est.

Menippi & Chiro-
nis.

Equidē inaudiui Chi-
ron, te deus cum esses,
tamē optasse mortē. C.
Vera ista audisti o Menip-
pe, planeque mortuus
sum, sicuti vides, cū mi-
hi licuerit immortalē esse.
M. At quænam te mor-
tis

tis cupido tenebat, rei
videlicet quam vulgus
hominū horreat? C. Di-
cā apud te, virum neuti-
quam stultum atq; impe-
ritū. Iam mihi desierat
esse iucundū immortalita-
te frui. M. E. Quid? an in
iucundū erat te vivere,
lucemque tueri? C. H. E-
rat inquam Menippe, nā
que iucundū vocant, id
ego neutiquam simplex,
sed varium quiddā esse
arbitror. Verum quū e-
go semper viverem, atq;
iisdem perpetuo reb. ute-
rer, sole, luce, cibo, tum
horæ eadem recurrerēt,
reliqua item omnia, quæ
cunque contingunt in vi-
ta, reciproco quodā orbe
redirent, atque aliis alia
qui vices succederent, sa-
tietas videlicet eorū me-
cepit. Neque enim in eo
voluptas est sita, si per-
petuo fruaris iisdem, sed
omnino in permutando
posita est. M. E. Probe lo-
queris Chiron. Cæterū
hæc quæ apud inferos a-
gitur vita, quinam tibi
procedit, posteaquā ad
hanc tanquam ad potio-
rem te contulisti? C. H. I.
Haud suauiter Menippe

fi-

ἔρος τοῦ θανάτου ἔσχεν
ἀνθρώπου τοῖς πολλοῖς
χρήματος; Χείρων.
ἐγὼ πρὸς σε οὐκ ἀσυνί-
τον ὄντα. οὐκ ἔτι ἡ-
δὺ ἀπολαύειν τῆς ἀθα-
νασίας. Μένιπ. οὐχ ἡ-
δὺ. ἰὼ, ζῶντα ὅσον τὸ
φῶς; Χείρ. οὐκ ὦ Μένιπ-
πε. τὸ γὰρ ἡδὺ, ἔγωγε
ποικίλον τι καὶ οὐχ ἀ-
πλουῶ. ἡγοῦμαι εἶναι. ἐ-
γὼ δὲ ζῶν αἰεὶ, καὶ ἀπο-
λαύων τῆς ὁμοίων, ἡλίου,
φωτὸς, τροφῆς, αἱ ὄραι
δὲ αἱ αὐταὶ, καὶ τὰ γι-
γνόμενα ἅπαντα ἐξῆς ἑ-
κάστον; ὥστε ἀκολουθοῦν-
τα θάτερον θάτέρῳ. ἐπι-
πλήθω γοῦν αὐτῆς, οὐ
γὰρ ἐν πρῶ αὐτῇ αἰεὶ, ἀλ-
λὰ καὶ ἐν τῇ μετασχεῖν
ὅλως, τὸ τεργνὸν ἰὼ. Μέν.
εὖ λέγεις ὦ Χείρων. τὰ
ἐν ἄδου δὲ πῶς φέρεις,
ἀφ' οὗ προελόμενος αὐ-
τὰ ἡκεις; Χείρ. οὐκ
ἀνδρῶς ὦ Μένιππε. ἡ γὰρ
ἰστοιμία, πάνυ δημοτικόν,
καὶ

καὶ τὸ παῖγμα οὐδὲν ἔχει τὸ διάφορον ἐν φωτὶ εἶναι, ἢ ἐν σκότῳ. ἄλλως τε, οὐδὲ διψῶν ὥσπερ ἄνθρωπος, οὔτε πεινῶν δεῖ, ἀλλ' ἀνέπιδεῖς τούτων ἀπάντων ἐσθλῶς. Μέν. ὅρα ὦ Χείρων, μὴ περιπίπῃς σιαυτῶς, ; καὶ ἐς τὸ αὐτὸ σοι ὁ λόγος φευσῇ. Χείρ. πῶς τοῦτο φῆς ; Μένιπ. ὅτι εἰ ἤρ' ἐν τῷ βίῳ τὸ ὅμοιον αἰεὶ καὶ ταῦτ' ἐγένετό σοι προσκορῆς, καὶ ἐνταῦθα ὅμοια ὄντα, προσκορῇ ὁμοίως αὐτῷ ᾗοιτο, καὶ δέησαι μεταβολῆς γε ζητεῖν τινα, καὶ ἐνταῦθεν ἐς ἄλλον βίον, ὥσπερ ὄϊμαι ἀδυνάτον. Χείρ. τί οὐκ αὐτῷ πάσαι τις ὦ Μένιππε ; Μέν. ὅπερ, ὄϊμαι, καὶ φασι, σιωπῶν ὄντα, ἀρέσκεισθαι καὶ ἀγαπᾶν τοῖς παροῦσι, καὶ μηδὲν αὐτῷ ἀφόρητον οἶσθαι.

Διογέ-

liquidem æqualitas ipsa quiddam hēt admodum populare. Nihil autem inter est, vtrum in luce quis agat, an in tenebris. Præterea neq; sitiendum est nobis quemadmodū apud superos, neque esuriendum. sed eiusmodi rerum omnium egentia vacamus. M. E. Vide Chiron ne temetipse involuas, neue eodem tibi recidat oratio. C. H. Quā obrem isthuc ais? M. E. N. Nempe si illud tibi fastidio fuit, qđ in vita semper iisdem similibusque rebus utendum erat, cū hic itidem similia sint omnia, eundē ad modum parient fastidium. At de integro tibi querenda erit vitæ commutatio, atque hinc quopiam aliam in vitam demigrandum, id quod arbitror fieri nō posse. C. H. Quid igitur faciendum Menippe? M. E. N. Illud nimirum, ut sapiens cum sis, quem admodū opinor, & vulgo prædicāt, præsetib. reb. sis cōtētus, boniq; cōsulas q; adest, neq; quicquā in his esse putes, quod ferri non queat.

N 5

Dio-

Diogenis, Antisthenis, & Cratetis.

Διογέους, Αντισθένης,
καὶ Κράτητος.

Ocium nunc agimus, Antisthenes & tu Crates, quare, cur non obsecro imus deambulatū, recta ad ingressum & fauces orci, ut ibi spectemus eos, qui descendunt, qui nam sint, & quid quisque eorum agat? ANT. Eamus Diogenes. Etenim spectaculum hoc iucundum fuerit, videre alios quidem ipsorum lachrymari, alios autem ut dimittantur, supplicare, quosdam autem exgre descendere, & quamquam cervicem urgente ac impellente Mercurio reluctari tamen, & resupinos obniti, nulla necessitate aut commodo suo. CRAT. Ego vero etiam exponā vobis, quæ ipse vidi in via, quando huc descendebam. DI. Exponas licet, Crates, vide ris enim quædam omnino risu dignu dicturus esse. CR. Tum alii multum nobiscū descendebāt, tum vero inter ipsos maxime nobiles, Ismenodorus ille dives, ex nostris,

&

Αντίδενες καὶ Κράτης, πολλὰ ἄγομεν. ὥστε τί οὐκ ἄπιμεν εὖδὲ τῆς καδὸδου περπατήτοντες, ὁφθαλμοὺς τοῦ κατιόντος οἰοί τινες εἶσι, καὶ τί ἑκάστος αὐτῶν ποιεῖ; AN. ἀπίωμεν ὡς Διόγενες. καὶ γὰρ αὐτὸ θέαμα ἡδὺ ᾗτο, τοὺς μὲν δακρύοντας αὐτῶν ὄραν, τοὺς δὲ ἡκετύοντας ἐφιδύωαι. ἐνίοις δὲ μόλις κατιόντας, καὶ ὅπῃ τράχηλον ὀθουῶτος τοῦ Ερμού, ὡμῶς ἀντιβαίνοντας, καὶ ὑψίους ἀντιρείδοντας, οὐδὲν δέον. Κρά. ἐγὼ γούῳ καὶ διηγῆσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον, ὅπῃ τε κατήην κατὰ πλὴν ὁδόν. Διογ. διήγησαι ὡς Κράτης, εἰκας γὰρ τινα παγγέλοια ἔρεῖν. Κρά. καὶ ἄλλοι μὲν πολλοὶ συγκατέβαινον ἡμῶν. ἐν αὐτοῖς δὲ ὀπίστημοι, Ἰσμενώδωρος τε ὁ πλεῖστος, ὁ ἡμέτερος,

καὶ

καὶ Ἀρσάκης ὁ Μηδίας ὑ-
 παρχος, καὶ Ορεΐτης ὁ ἀρμέ-
 νιος. ὁ μὲν οὖν Ἰτμυώδω-
 ρος, ἐπιφύγουτο γὰρ ὑπὸ λη-
 σῶν παρὰ τὴν Κιθαιρῶνα, ἐς
 Ἐλευσίνα ὄμαι βαδίζων,
 ἔσενέ τι, καὶ τὸ τραῦμα ἐν
 ταῖν χερσίν εἶχε. καὶ τὰ παι-
 δία τὰ νιογνὰ, αἱ κατελε-
 λοίπει, ἀνεκαλήτο, καὶ ἐ-
 αυτῷ ἐπιμέμφετο τῆς τόλ-
 μης. ὃς Κιθαιρῶνα ὑπερ-
 βάλλων, καὶ τὰ πρὸς τὰς Ἐ-
 λευθεράς χωρία πανέρεμα
 ὄντα ὑπὸ τῶν πολέμων, διό-
 δύνων, δύο μόνους οἰκέτας
 ἐπήγετο, καὶ ταῦτα, φιάλας
 πέντε χρυσᾶς, καὶ κυμβία
 τέσσαρα μετ' ἑαυτοῦ ἔχων·
 ὁ δ' Ἀρσάκης, γηραιὸς γὰρ
 ἦδη, καὶ τὴν Δί' οὐκ ἄσημος
 πλὴν ὅτι ἐς τὸ βαρβαρικόν,
 ἤχθετο, καὶ ἡγανάκτα πε-
 ζὺς βαδίζων, καὶ ἡζίου τὸν
 ἵππον αὐτῷ προσαχθῆναι.
 καὶ γὰρ ὁ ἵππος αὐτῷ σωετι-
 θήκει, μὲν πλὴν ἁμφο-
 τεροι διαπάρκοντες ὑπὸ θρα-
 κὸς τινος πελταστῶ, ἐν τῇ
 ὁπῇ

& Arsaces Medorū præ-
 fectus, & Armenius O-
 rætes Ismenodorus igitur
 (occisus enim fue-
 rat a latronibus circa Ci-
 theronem, quando Eleu-
 sinem, ut arbitror, pro-
 ficisccebatur) & gemebat
 & vuln⁹ in manib. præse-
 ferebat, liberos suos par-
 uos, quos reliquerat itē-
 tidem vocando, sibi que
 ipsi ob audaciam succen-
 sendo. qui cum Cithero-
 nē transisset, ac illa loca
 circa Eleuteras deserta,
 ac bellis vastata peragraf-
 set, non amplius quā du-
 os seruos secum adduxif-
 set, idq; etiā cū phialas
 quinque aureas, & cym-
 bia quatuor secum habe-
 ret. Arsaces autem (seni-
 or enim iam erat, & per-
 Iouem, pro Barbarico il-
 lo ritu, facie non adeo
 inhonesta aut contēnen-
 da) grauiter ferebat at-
 que indignabatur, quod
 pedibus incederet, vole-
 batque sibi equum suum
 adduci. Nam & equus
 vna cum eo mortuus fue-
 rat, vna plaga ambobus
 transfossis a Thracensi
 quodam scutato, in eo
 prælio, quod cum rege
 Cap-

Cappadocū ad Araxem fluuium commissum fuerat. Nam Arsaces quidē infesto cursu in hostem ferebatur, longe, vt qui dem ipse narrabat, ante alios euectus. Thrax autem expectato illo subsistens, ac scutum prae se tenens, venientem Arsacis hastā excutiendo diuertit, ipse autem submissa parumper sarissa sua, & equum & insidentem illū transuerberat. A N. Sed quo pacto fieri potuit, Crates, vt vno ictu ambos transuerberaret? C. Facillime Antist. Nam ille quidem cursu ferebatur, contumquendam viginti cubitalem praetentū habens, Thrax autē vbi pelta obiecta, plagam excussisset, & iā cuspis ipsū praeteruecta esset, in genu procumbens excipit sarissa venientis impetum, ac equum sub pectus vulnerat, quo mox praefurore ac vehementia cursus se ipsum transfodigente, eadem hasta etiam Arsaces per inguina vtrinque adnates vsque penetrante, transfoditur. Intelligis nimi-

δι τῆς Ἀράξης πρὸς τὸν Καππαδόκιον συμπλοκῇ. ὁ μὲν γὰρ Ἀρσάκης ἐπὶ λαυνεν, ὡς διηγείτο, πολὺ ἤν' ἄλλων περιϋπεξορμήσας. ἕστος δὲ ὁ Θράξ, τῇ πέλτῃ μὲν ὑποδύς, ὑποτίεται τὸν Ἀρσάκου κοντόν. οὗτος δὲ ὑποθείς πῶς σάρισαν, αὐτόν, τε διαπείνει, καὶ τὸν ἵππον. ΑΝ. πῶς οἶόν τε, ὦ Κράτης, μᾶλλον τοῦτο γινέσθαι; Κρά. ἔσθ' ὡς Ἀντίδωτες. ὁ μὲν γὰρ ἐπὶ λαυνεν, εἰκοσιπῆχυν τινὰ κοντόν περιβεβλημένος. ὁ Θράξ δὲ, ἐπειδὴ τῇ πέλτῃ ἀπεκρούσατο πῶς προσβολῇ, καὶ παρήλθιν αὐτόν ἢ ἀκωκὴ, ἐς γόνυ ὀκλάσας, δέχεται τῇ σαρίσῃ πῶς ἐπέλασιν, καὶ τιτρώσκει τὸν ἵππον ὑπὸ τὸ σέρνον, ὑπὸ θυμοῦ καὶ σφοδρότητος ἑαυτὸν διαπείραντα. διελαύνεται δὲ καὶ ὁ Ἀρσάκης ἐς τὸν βουβῶνα διαμπὰξ, ἄρχεις ὑπὸ πῶς πυγῇ. ἔσθ' ὡς, οἶόν

τι ἔχμετο, οὐ τοῦ ἀνδρός,
 ἀλλὰ τοῦ ἵππου μᾶλλον
 τὸ ἔργον. ἡγανάκτει δὲ
 ὁμῶς, ὁμότιμος ὢν τοῖς
 ἄλλοις, καὶ ἡζίου ἵππου
 κατιέναι. ὁ δὲ γε Οἰ-
 κτης ὁ ἰδιώτης, καὶ πάν-
 ῳ παλὸς τῷ πόδι, καὶ οὐδ'
 ἔσαναι χαμαὶ, οὐχ ὅπως
 βαδίζειν ἐδύνατο. πάχου-
 σι δὲ αὐτὸ ἀτεχνῶς Μή-
 δοι πάντες, ἐπὶ ἀπο-
 βῶσι τῶν ἵππων, ὥστε οἱ
 ἐπὶ τῶν ἀκανθῶν ὀπβαίνον-
 τες ἀκροποδῆτι, μόλις βα-
 δίζουσιν. ὥς ἐπεὶ κατα-
 βαλὼν ἑαυτὸν, ἔκειτο, καὶ
 οὐδεμιᾷ μηχανῇ ἀνίστασθαι
 ἠδελον, ὁ βέλτιστος Εὐμή-
 ας ἀράμενος αὐτὸν, ἐκόμε-
 σεν ἄξει πρὸς τὸ πορθεμεῖον,
 ἐγὼ δὲ ἐγέλων. ΑΝ. κα-
 γὰρ δὲ ὅτε κατήειν, οὐδ'
 ἀνιμίξα ἑμαυτὸν τοῖς ἄλ-
 λοις, ἀλλ' ἀφ' αὐτοῦ ἐμώζον-
 τας αὐτοὺς, προσδραμὼν
 ἐπὶ τὸ πορθεμεῖον, προκα-
 τέλαβον χῶραν, ὥς αὖ
 ὀπτηθείως πλεύσαιμι, πα-
 ρὰ τῷ

nimirum quo pacto acci-
 derit, cum non viri, sed
 equi magis hoc opus fue-
 rit. Veruntamen indi-
 gnabatur ille, quod non
 ampliore honore, quam
 cæteri habebatur, vole-
 batque eques descende-
 re. Orætes autem, pri-
 uatus quispiam erat, at-
 que admodum debilis pe-
 dibus, quippe qui neque
 stare humi, nedum ince-
 dere vlllo modo poterat.
 Accidit autem hoc pror-
 sum Medis omnibus, vt
 postquam ab equis de-
 scenderint, veluti qui su-
 per spinas ingrediuntur,
 summis pedum digitis,
 vix atq; ægre incedant.
 Quamobrem, cum per
 seipsum humi detectus
 iaceret, neque vlllo pror-
 sum pacto resurgere vel-
 let, bonus ille Mercuri-
 us sublatum in se homi-
 nem, ad cymbam vsque
 portauit, ego vero sequens
 ridebā. ΑΝ. Et ego por-
 ro quando huc descende-
 bam, neq; admiscui me-
 ipsum cæteris, sed reli-
 ctis plorantibus illis, ad
 cymbā accurrendo, præ-
 occupauī mihi locū, quo
 commodius nauigarem.

Inter

Inter nauigandum vero, alii quidem lachrymabantur, alii autem nauiebant, ego vero inter ipsos sedens admodum oblectabar. Dico. Tu quidem Crates & tu Antisthenes huiusmodi sortiti estis itineris comites. Mecum autem Blepsias ille scenerator, ex Piræo & Lampis Acarnan, qui mercenarios milites ductauerat, & Damis diues ille Corinthius, simul descendebant. Quorum Damis quidem a puero veneno interemptus fuerat, Lampis autem ob amorem Myrtii meretricis seipsum iugularat. Blepsias vero fame miser periisse dicebatur, & apparebat sane adhuc pallidus supra modum ac tenuis maxime. Ego vero quanquam antea notam, interrogabam tamen quo pacto quisque mortuus esset. Ac Damidi quidem accusanti filium, non iniusta vero, inquam, passus es ab illo, qui talenta cum haberes coaceruata mille, ac ipse in deliciis viueres, annos nonaginta natus, adolescēti

ἐὰ τὸν πλοῦν δὲ, οἱ μὲν ἐδάκρυόν τε, καὶ ἐναντίων. ἐγὼ δὲ μάλα ἐτιεπέμην ἐν αὐτοῖς. Διογ. σὺ μὲν ὦ Κράτης καὶ Ἀντίσθενες, τοιοῦτων ἐτύχετε ξυμοδοιπόρων. ἐμοὶ δὲ Βλεψίας τε ὁ δανείστis, ὁ ἐκ Πειραιῶν, καὶ Λάμπis ὁ ἀκαρνὰν, ξεναγῖς ὢν, καὶ Δάμις ὁ πλούσιος ἐκ Κορίνθου συγκατήσαν. ὁ μὲν Δάμις ὑπὸ τοῦ παιδὸς ἐκ φαρμάκων ὑποδανῶν. ὁ δὲ Λάμπis, δι' ἐρωτα Μυρτίου τῆς ἐταίρας, ὑποσφάξας ἑαυτὸν. ὁ δὲ Βλεψίας λιμῶι ἄθλιος ἐλέγετο ἀπετκληκέναι, καὶ ἐδηλον ὦχρ' ἐς ὑπερβολὴν, καὶ λεπτός ἐς τὸ ἀκρεβέσατον φαινόμενος. ἐγὼ δὲ, καί περ εἰδώς, ἀνέκρινον ὃν τρέπον ὑποδάτοι. εἴτα τῷ μὲν Δάμιδι αἰτιωμένῳ τὸν ὕδν, οὐκ ἀδικαμῶν τοι ἔπαθες ἐφ' ἡμῶν αὐτοῦ, ὅς τάλαστα, ἔχων ὁμοῦ χίλεια, καὶ τρυφῶν αὐτὸς ἐπηνηκονταέτης ὢν, ὀκτωκαίδεκάετη νεανίσκῳ

καὶ τέτταρας ὀβολοὺς παρῆ-
 χης. σὺ δὲ ὧ ἀκαρναί, ἔστιν
 γὰρ κακῆνος, καὶ κατηρᾷτο
 τῇ Μυρτίῳ, τί αἰτιᾷ τὸν
 ἔρωτα, σαυτὴν δὲ οὐκ ὡς
 τοὺς μὲν πολεμίους οὐδὲ
 πώποτε ἔπριτας, ἀλλὰ φι-
 λοκινδυνῶς ἠγωνίζου πρὸ
 ὅρων ἄλλων. καὶ δὲ τοῦ
 τυχόντος παιδισκαρίου, καὶ
 δακρύων ὀπιπλάσων, καὶ
 στεναγμῶν, ἰάλλως ὁ γεν-
 ναῖος. ὁ μὲν γὰρ Κλεφίας
 αὐτῇ, ἑαυτοῦ κατηγόρει
 φθάρτας, πολλὴν τὴν αἰοί-
 αν, ὅτι χρήματα ἐφύλατ-
 τε τοῖς μηδὲν προσήκουσι
 κληρονόμοις, εἰς αἰεὶ βιά-
 σασαι ὁ μάταιος νομίζων.
 πλὴν ἐμοὶ γε οὐ τίμω τυ-
 χούσαν τετραπλῶ παρέρσ-
 χον τό τε στενόντες. ἀλλ' ἤδη
 μὲν ὅτι πρὸ σομῆς ἐσμὲν.
 ἀποβλέπειν γὰρ, καὶ ἀπο-
 σκοπεῖν πόρρωθεν πρὸς
 ἀφικνουμένους. βαβαί,
 πολλοὶ γὰρ καὶ ποιήλοι, καὶ
 πάντες δακρύοντες, πλὴν
 ὅρων γονῶν τούτων καὶ τυ-
 χίων.

ti illi quatuor obulos sci-
 licet suppedirabas. Tu
 vero Acarnan, (gemitabat
 enim & ille, ac deuoue-
 bat Myrtium) quid amo-
 rem accusas, inquam, &
 non potius te ipsum? qui
 hostes quidem haud un-
 quam perhorrueris, sed
 te ultro periculis offerē-
 do, ante alios in praeliū
 descēderis. A puella ve-
 ro vulgari illa quidē ac
 forte oblata, & lachry-
 mis atque singultibus ti-
 gitis, generosus ipse tu
 captus fueris. Nam Blep-
 sias quidem ipse sese ac-
 cusat, ob nimiam stultiti-
 am, quod pecuniam vi-
 delicet custodierit hære-
 dib. nulla necessitudine
 sibi coniunctis, dum in-
 perpetuum victurū esse
 vanus ipse se putat. Ve-
 rum mihi quidem non
 vulgarem voluptatē prae-
 buerunt tunc lamentan-
 tes isti. Sed iam circa fau-
 ces sumus. Aspicere nos
 illuc oportet, atque a lō-
 ge contemplari adueniē-
 tes. Papae, multi certe,
 & varii, omnesq; lachry-
 mantes, praeter pullos
 istos & iuvenes. Quin
 & aetate nimia confecti
 illi

illi lugent. Sed quid hoc num philtro aliquo vitæ tenentur? Istum igitur decrepitem interrogare lubet, Quid ploras heus tu, tam prouecta ætate mortuus? Quid indigna ris bone vir, præsertim cum senex huc adueneris? Eccubi rex fuisti? M E N. Haudquaquam. D I O. Verum satrapes. M. Neque hoc. D I. Nū igitur diues fuisti, ideoque male te habet, quod reliquis multis deliciis ac voluptatib. mori coactus fueris? M E N. Nihil tale, sed annos quidem circiter nonaginta natus fui, vitam autem difficilem egi, arundine & lineæ victum queritans, ultra modum egenus ac pauper, liberis carens, & præterea claudus quoque, & parum oculis vident. D I O. Et viuere cupiebas cum talis esses? M E N. Certe quidem, dulcis enim erat lux, mori autem graue & horredum. D I O. Deliras o senex, & iuueniliter te geris erga necessitatem, & hoc, cum sis eo æqualis portitori huic. Proinde quid

πείων. ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες γε-
γηρακότες ὁδύρον. τί τοῦ-
το; ἄρα τὸ φίλτερον αὐτοῦ
ἔχει τὸ βίου; τοῦτον οὐκ οὐκ
ὑπεργηρὼν ἐρεῖδω βούλομαι.
τί δακρύεις τηλικαῦτος ὑπο-
δανά; τί ἀγανακτεῖς ὅ βέλ-
τιστε, καὶ ταῦτα; γέρον ἀφι-
γυῖός; ἤπου βασιλεὺς ἦν; αἰ-
Πτω. οὐδαμῶς. Διογ. ἀλ-
λὰ σατράπης; Πτω. οὐδὲ
τοῦτο. Διογ. ἄρα οὐκ ἐπλού-
ταις, εἴτα ἀνίκα σε τὸ πολ-
λὴν τρυφῇ ὑποκρίνεται τι-
θάναι; Πτω. οὐδὲν τοιοῦ-
τον. ἀλλ' ἐπεὶ μὲν ἐγγύονεν
ἀμφὶ τὰ ἐνερήκοντα. βίον
δὲ ἄπορον ὑπὸ καλὰμου καὶ
ὀσμῆς ἔχον, ἐς ὑπερβολὴν
πτωχὸς ὢν, ἀτεκνὸς τε,
καὶ προσέτι χωλὸς, καὶ ἀ-
μυδρὸν βλέπων. Διογ. εἴτα
τοιοῦτος ὢν, ζῆν ἡδέεις;
Πτω. ναί. Ἡδὲ γὰρ ὡς τὸ
φῶς. καὶ τὸ τιθάναι, δεινὸν
καὶ φρικτόν. Διογ. παραπαί-
εις ὅ γέρον, καὶ μειρακικῶς
πρὸς τὸ χρεῖον, καὶ ταῦτα, ἡλ-
κίωτης ὢν τοῦ ποσθμῆος. τί
οὐκ

οὐκ αὖ τις λέγει πρὸς τῶν νέων, ὅτι οἱ τηλικούτοι φιλέζωσι εἰσὶν; οὗς ἐχειν δεικνύν τὴν θάνατον; ὥς τῶν ἐν τῇ γήρᾳ κακῶν φάρμακον. ἀλλ' ἀπίστωμεν, μὴ καί τις ἡμᾶς ὑπιδῇται, ὥς ὑπόδρατιν βουλόμεντας; ὁρῶν πρὸς τὸ εὖμιον εἰλουμένους.

Μενίππου καὶ

Τιρετίου.

Ω Τιρεσία, εἰ μὴ καὶ τυφλὸς εἶ, οὐκέτι διαγνώγαι ἔχθιδον. ἀπατι γὰρ ἡμῖν ὁμοίως τὰ ὄμματα κενὰ, μόνον δὲ αἱ χῶραι αὐτῶν. τὰ δ' ἄλλα, οὐκ ἔτ' αὖ εἰπεῖν ἔχουσιν, τίς ὁ φινεύς, ἢ τίς ὁ Λυγκεύς. ὅτι μὴ τοι μάντις ἦδα, καὶ ὅτι ἀμφότερα ἐχθρὸν μόνος ἀνῆρ καὶ γυνή, τῶν ποιητῶν ἀκούσας οἶδα. πρὸς τῶν θεῶν τοιγαροῦν εἶπέ μοι, ὁ ποτίερος ἐπειράδης ἡδίστος τῶν βίων, ὅτι ἀνὴρ ἦδα, ἢ ὁ γυναι-

quid iam de adolescentibus dicamus, quando etiam decrepiti illi tanto pere vivere cupiūt? quos decebat ipsam mortem etiam consecrari, tanquā remedium quoddam eorum malorum, quæ senectus fert senectus? Sed abeamus iam, ne quis & nos suspicetur tales esse, qui hinc aufugere cupimus, quando circa fauces hic nos oberrare viderit.

Menippi & Thireſiæ.

An vero & cæcus sis, Tiresia, nō amplius cognitu facile est. Nobis .n. cūctis æq; sunt vacui oculi, ac solæ illorum sedes relictæ: quod autem ad cætera attinet, nō facile dixeris, qui Phineus aut qui Lynceus fuerit. At vero, quod vates fueris, & quod vtrumque solus teipsum perhibueris? marem ac fœminā, audiris, aliquando poetis, noui. Proinde, per deos, dic mihi vtram vitam expertus es suauiorē, vir ne quādo fuisti, an

an cum foemina? T I R E. Potior multo fuit, Menippe, muliebris vita, expeditior enim, & dominatur quoque viris mulieres, neque ipsis necesse est in bellum proficisci, neque ad propugnacula stare, neque in concionibus dissidere, neque in foro atque iudiciis contendere. M E N. Quid? an non audisti, Tiresia, Euripidis Medeam, qualia dixeris, cum mulierum genus deplorando commoratur, quia miseræ sint, & intolerabilem parturiendo laborem sustineant? Verum dic mihi (commonefecerunt enim me versiculi isti Medæ) peperisti ne etiam aliquando, cum mulier es, an uero sterilis, & absque semine uitā illā degisti? T I R. Quid hoc Menippe interrogas? M. Nil acerbe, T I R. Verum responde, si tibi molestum non est. T I R. Non fui sterilis quidem, sed neque peperit tamen. M. Sufficit hoc. Vtrū enim & vuluam habuisses, scire uolebam. T I R. Habui scilicet. M E N. Suc-

cessu

γυναικεῖος; Τει. ἀμείνων ὡς παρὰ πολλὸν ὃ Μένιππε ὁ γυναικεῖος. ἀπραγμονέστερος γὰρ, καὶ δευτέρουσι τῶν ἀνδρῶν αἱ γυναῖκες, καὶ οὔτε πολεμεῖν ἀνάγκη αὐταῖς, οὔτε παρ' ἐπαλξιν ἐσθάναι, οὔτ' ἐν ἐκκλησίᾳ διαφέρειν, οὔτ' ἐν δικαστηρίοις ἔξετάζεσθαι. Μέν. οὐ γὰρ ἀκήκοας ὃ Τειρεσία τῆς Εὐριπίδου Μηδείας, ὅτι εἶπεν, οἰκλείρουσα τὸ γυναικεῖον, ὥς ἀθλίας οὔσας, καὶ ἀφόρητόν τινα τὸν ἐν τῇ ὠδίνων πόνον ὑφίστασθαι; ἀτὰρ εἰπέ μοι, κατέμνησέ γάρ με τὰ τῆς Μηδείας ἱαμβεῖα, καὶ ἔτι κες ποτὲ ὁπότε γυνὴ ᾔσθαι. ἢ σῆρα, καὶ ἄγονος διετέλουσας ἐν σκείνῳ πρὸ βίῃ; Τει. τι τοῦτο ὃ Μένιππε ἐρωτᾷς; Μένιπ. οὐδὲν χαλεπὸν ὃ Τειρεσία. πολλὸν ἄπο κρῖναι, εἰ σοι ξάδιον. Τει. οὐ σῆρα μὲν ἡμῶν, οὐκ ἔτι κον· δ' ὅμως. Μέν. ἱκανὸν τοῦτο. εἰ γὰρ μήτερον εἶχες, ἐβουλόμην εἰδέναι. Τει. εἶχον

ἔχον δηλαδὴ. Μέν. χρόνῳ
 δέ σοι ἡ μήτρα ἠφανίσθη, καὶ
 τὸ μῦρον τὸ γυναικῆιον
 ἀπεφράγη, καὶ οἱ μαῖοι ἀπε-
 τάθησαν, καὶ τὸ ἀνδρεῖον
 ἀνέφυε, καὶ πῶγονα ἐξ-
 ἤνεγκας, ἢ αὐτίκα ἐν γυ-
 ναικὶς αὐτῇ ἀνέφανης; Τειρ.
 οὐχ ὅρῳ τί σοι βούλεται τὸ
 ἑρώτημα, δοκεῖς δ' οὐ
 μοι ἀπιστεῖν, εἰ ταῦθ' οὕτως
 ἐγένετο. Μέν. οὐ γὰρ γὰρ
 ἀπιστεῖν ὧ Τειρεσίᾳ τοῖς τοι-
 οὔτοις; ἀλλὰ καθάπερ τινα
 βλάκα μὴ ἐξετάζοντα, εἴτε
 θυγάτηρ ὅσιν; εἴτε καὶ μὴ
 παραδέχεσθαι; Τειρ. σὺ
 οὐκ οὐδὲ τὰλλα πιστεύεις
 οὕτω γενέσθαι, ὅπῃτ' αὖ ἀκού-
 σης, ὅρνεα ἐν γυναικῶν ἐγέ-
 νοντό τινες, ἢ δένδρα ἢ θη-
 ρία, πλὴν Ἀνδρόνα, ἢ πλὴν
 Δάφνιν, ἢ πλὴν τοῦ Λυκά-
 ονος θυγατέρα; Μέν. ὡ
 που κακῆναις ἐντόχῳ, εἰσο-
 μοι ὅ, τι καὶ λέγουσι. σὺ δὲ
 ὧ βέλτιστε, ὅπῃτε γυνὴ
 ἦν, καὶ ἑμμαντεύου τότε
 ὥσπερ καὶ ὕστερον, ἢ ἅμα αὐτῇ
 καὶ

cessu autem temporis,
 vulva ne illa evanuit, &
 membrum muliebri ob-
 turatum est, mamillæq;
 iterum complanatae, de-
 inde virile succreuit, &
 barbam produxisti, an
 vero repente ex muliere
 vir factus prodiisti? T I.
 Non video quid sibi ve-
 lit interrogatio hæc. Vi-
 deris autem mihi pro da-
 bio habere, factum ne
 hoc ita sit, an non. M E.
 Quid an non dubitare,
 Tiresia, de huiuscemodi
 rebus conuenit? sed pe-
 rinde ac fatuum aliquē
 nō perpensis, fieri ne pos-
 sint an non, protinus pro-
 veris recipere? T I R. Tū
 igitur neque cætera cre-
 dis hoc pacto contigisse,
 puta quum audieris, ut
 quædam ex mulieribus
 aues factæ sint, aut arbo-
 res, aut feræ, Philomela
 videlicet aut Daphne,
 aut Lycaonis istius filia.
 M E N. Quod si quando
 & in illas incidero, tum
 quid ipsæ dicant, quoq;
 scibo. Tu vero, o opti-
 me, ecquid cum mulier
 esses, vaticinatus quoq;
 es tum, quemadmodum
 & postea, an vero pari-
 ter

ter & vir & vates didici
 sse esse? T I R. Vides? ut
 cuncta ea quæ de me fe-
 runtur, ignoras, puta
 quo pacto & litem quan-
 dam Deorum diremi, &
 Iuno visu me priuauit,
 Iupiter autem in Iolari-
 um damni eius vaticinā-
 di artem mihi dedit. M.
 Adhuc ne Tiresia, men-
 daciis istis caperis? Sed
 facis hoc more vatū. Cō-
 suetum enim vobis hoc
 est, nihil iā sanī dicere.

Aiacis & Agamem- nonis.

Si tu, dum furore cor-
 reptus fuisti, Ajax, teip-
 sum interfecisti, nos au-
 tem cunctos etiam mem-
 bris, ut putabas, detrunc-
 catis, deformasti, quid
 quæso Vlyssē accusas?
 Ac paulo ante neq; aspi-
 cere ipsum voluisti, cum
 venisses huc vates cōsul-
 turus, neque alioqui di-
 gnatus es virum cōmili-
 tonem ac socium, sed lu-
 perbe admodum ac gran-
 di incedens gressu, præ-
 teriisti. A I. Merito A.
 Ille enim mihi furoris
 huius autor extitit, ut
 qui

καὶ πάντις ἑμάδες εἶναι;
 Τειρ. ὄρεῖς; ἀγνοεῖς τὰ πε-
 ρὶ ἐμοῦ ἅπαντα, ὥς καὶ διέ-
 λυσά τινα ἔριν τῆς θεῶν;
 καὶ ἢ μὴ Ἡρα ἐπήρυσέ με-
 ὁ δὲ Ζεὺς παρεμυθήσατο τῇ
 μαντικῇ πλὴν συμφορᾷ.
 Μέν. ἔτι ἔχη ὦ Τειρεσία
 τῆς ψευδμάτων; ἀλλὰ κα-
 τὰ τοὺς μάντις τοῦτο ποι-
 εῖς. ἔθος γὰρ ἡμῖν, μηδὲν
 ὑγιὲς λέγειν.

Αἴαντ' & Ἀγα- μέμνωνος.

Εἰ σὺ μανεῖς ὦ Αἴαν,
 σεαυτὸν ἐφόνευσας, ἐμελί-
 σας δὲ καὶ ἡμᾶς ἅπαντας, τί
 αἰτιᾷ τὸν Ὀδυσσεῖα; καὶ
 πρῶτον οὔτε προσέβλεψας
 αὐτὸν, ὅποτε ἦκε μαντευ-
 σόμενος, οὔτε φροσιπεῖν
 ἠξίωσας ἄνδρα συστρατιώ-
 τῳ, καὶ ἐταῖρῳ. ἀλλ' ὁ-
 περοπτικῶς μεγάλα βαίνων,
 παρεῖλθες. Αἴα. ἐκόντως, ὦ
 Ἀγάμεμνον. αὐτὸς γὰρ μοι
 τῆς μανίας αἴτιος κατέστη,
 μόνος

μόνος ἀντιξισταδείς ὅππῃ
τοῖς ὅπλοις. *Αγαμ.* ἡξίους
δὲ ἀνανταγώνιστος εἶναι, καὶ
ἀκονιτὶ κρατεῖν ἀπάντων ;
Αἶα. ναί, τά γε τοιαῦτα,
οἰκία γὰρ μοι λῦν ἢ πανο-
πλία, τοῦ ἀνέψιρό γε οὔσα.
καὶ ὑμεῖς οἱ ἄλλοι πολὺ ἀ-
μείνους ὄντες, ἀπείπαδε
τὸν ἀγῶνα, καὶ παρεχού-
ρησατέ μοι ἤν' ἀθλων. ὁ
δὲ Λαέρτης, ὃν ἐγὼ πολ-
λάκις ἔτῳσα κινδυνύον-
τα κατακεκρόθαι ὑπὸ
ἤν' φρυγῶν, ἀμείνων ἡξί-
ου εἶναι, καὶ ὀπτηθεῖν τε-
ρος ἔχειν τὰ ὅπλα. *Αγαμ.*
αἰτιῶ τοιγαροῦν ὧ γιν-
ναῖε πλὴν Θέτιν, ἢ δέον
σοὶ πλὴν κληρονομίαν ἤν'
ὀπλων παραδιδόναι συγ-
γενεῖ γε ὄντι, φέρουσα,
εἰς τὸ κοινὸν κατέθετο αὐ-
τὰ. *Αἶα.* οὐκ ἀλλὰ τὸν
Οδυσσεά, ὃς ἀντιποιήθη
μόνος. *Αγαμ.* συγγνώ-
μη ὧ Αἶαν, εἰ ἀνθρώπος ὦν,
ὡς ἐχθρὸν δόξης ἡδίστου πράγ-
ματος, ὑπὲρ οὗ καὶ ἡμῶν
ἕκαστος

qui solus mecum pro ar-
mis iudicio contendere
ausus fuerit. A 1. An ve-
ro dignum consebas te,
qui absque aduersario,
& absque puluere, vt di-
citur, superares omnes?
A. Quid nī? in tali vtiq;
causa. Nā armatura ea,
cognitionis quodam iu-
re ad me pertinebat, cū
fratris mei patruelis cer-
te fuerit. Deinde vos cæ-
teri, qui multo quā ille
præstantiores eratis, de-
trectatis certamen, &
cessistis mihi arma. Iste
autem Laertes filius, quē
ego non semel in summo
piculo seruavi, cum iam
a Troianis prope concideretur,
melior me esse
voluit, ac dignior qui ar-
mis illis potiretur. A 1.
Accusa igitur o generose
Thetim, quæ cum ti-
bi debuisset armorū suc-
cessionē ac hæreditatē,
vtpote cognato, trade-
re, in medium allata po-
suit ea. A. Haud quæ, sed
Vlyssē, vt qui solus
se se mihi opposuerit. A.
Ignoscendū o Ajax est:
sī, homo cum esset, appe-
tiuit gloriam, rem dul-
cissimam, cuius gratia
O 3. etiam

etiam nostrum quilibet obire pericula sustinet, præcipue quando & vicit te postea, & hoc, Trojanis ipsis iudiciis. A 1. Noui ego quæ me damnarit, sed fas non est, de diis aliquid dicere. Vlysssem igitur aliud quam odisse non possum, Agamemnon, non si ipsa mihi Minerva hoc impet.

Minois & Softrati.

Prædo hic quidem Softratus, in Pyriphlegonem præcipitetur, sacrilegus autem ille a Chimæra discerpatur, Tyrannus vero ille, Mercuri, iuxta Tityum in lōgum extentus, arrodendum & ipse hepar præbeat vulturibus. Vos autē boni ac probi abite quā celeriter in campū Elysium, insulasq; beatorū habitare, pro iis, quæ recte ac iuste i vita fecistis So. Audi o Minos, num tibi iusta dicere videar. M 1. An ego denuo nūc audiā? an nō cōuictus es Softrate, qd' & mal' fueris, & tā multos occideris? So. Conuictus quidem

ἕκαστος κινδυνεύειν ὑπομένει, ἐπεὶ καὶ ἐκράτησέ σου, καὶ ταῦτα, παρὰ Τρωσὶ δικάσαις. Αἶα. οἶδα ἐγὼ, ἥ τις μου κατεδίκασιν, ἀλλ' οὐδέ μιν λέγειν τι πρὸς ἧς δεινῶν. τὸν γοῦν Ὀδυσσεῖα μὴ οὐχὶ μισεῖν οὐκ αὖ δυνάμειν ὧς Ἀγάμεμνον, οὐδ' εἰ αὐτῇ μοι Ἀθηνᾶ τοῦτο ἐπέλαττοι.

Μίνω & Σωφράτου.

Ὁ μὲν ληστὴς οὗτος Σώφρατος, ἐς τὸν Πυριφλεγέθονα ἐμβελήσθω. ὁ δὲ ἱερόσυλος ὑπὸ τῆς Χιμαίρας διασπαθήτω. ὁ δὲ τύραννος, ὧς Ἐρμῇ, παρὰ τὸν Τιτυὸν ὑπολαθεῖς, ὑπὸ ἧς γυπῶν κερεῖσθω καὶ αὐτὸς τὸ ἥπαρ. ὑμεῖς δὲ οἱ ἀγαθοὶ ἀπὶ τῆς τάχως ἐς τὸ Ἠλύσιον πεδίου, καὶ τὰς μακάρων νήσους κατὰ κῆτε, ἀνθ' ὧν δίκαια ἐποιεῖτε παρὰ τῷ βίῳ. Σω. ἀκουσον ὧς Μίνως, εἶσοι δίκαια δόξω λέγειν. Μιν. γοῦν ἀκουσάμεν. οὐ γὰρ ἐξελήλυθας

ὦ Σώστρατι πονηρὸς ὢν, καὶ το-
 τούτους ἀπεκλιονώσ; Σω. ἐλή-
 λεγμαι μὲν, ἀλλ' ὄρα, εἰ δι-
 κείως κολαδθήσομαι. Μιν. καὶ
 πάντ', εἴ γε ὑποτίней πῶς ἀ-
 ξίαν δίχαιον. Σω. ὅμως ὑπό-
 κρινάι μοι ὦ Μίνως. βραχὺ
 γὰρ τι ἐρήσομαί σε. Μιν. λέ-
 γε μὴ μακρὰ μόνον, ὅπως καὶ
 πρὸς ἄλλους διακρίνομεν ἡδὴ.
 Σω. ὅποσα ἔπραττον ἐν τῷ
 βίῳ, πότερα ἐκὼν ἔπραττον,
 ἢ ἐπικέκλωτό μοι ὑπὸ τῆς
 μοίρας; Μιν. ὑπὸ τῆς μοί-
 ρας δηλαδὴ. Σω. οὐκοῦν καὶ
 οἱ χεῖροί ἅπαντες, καὶ οἱ πο-
 νηροὶ δοκουῦντες ἡμεῖς, ἐκείνην
 ὑποηρετοῦντες, ταῦτα δρῶ-
 μεν. Μιν. γαί, τῇ Κλωθῇ, ἢ
 ἐκάσῳ ἐπέταξε γεννηθέντι
 τὰ πρακτέα. Σω. οὐκ τις
 ἀναγκαθεὶς ὑπ' ἄλλου φο-
 νεύσειεν τίνα, οὐ δυνάμενος
 ἀντιλέγειν ἐκείνῳ βιαζόμε-
 νος, οἷον δῆμιος ἢ δορυφόρος,
 ὁ μὲν δικαστὴς πεθερεῖς, ὁ δὲ τυ-
 ράννῳ, τίνα αἰτιάσθαι τοῦ φό-
 νου; Μιν. δῆλον ὥς τ' δι-
 κασίῳ, ἢ τὸν τύραννον, ἐπεὶ
 οὐδὲ

dem fui, sed vide, num
 iuste ob id supplicio affi-
 ciar. M I N. Atque admo-
 dum, si modo id iustum
 est, pro merito quenque
 suo poenam depēdere. S.
 Attamen responde mihi
 o Min. Breue enim quid-
 dam interrogabo te. M.
 Dic, sed ne prolixo mo-
 do, quo deinceps & cete-
 ros diiudicare possimus.
 S. Quaecunq; in vita egi,
 vtrum volens ea feci, an
 ita a Parcis agglomeratū
 mihi fuit? M I. A Parca
 scilicet. S. Proinde &
 boni pariter omnes, &
 nos, qui mali videmur,
 eadem agimus, dum illi
 obsecundamus. M I. Ita
 profecto, Clotho videli-
 cet illi parentes, quæ v-
 nicuique iniungit, cum
 primum natus est, quæ a-
 genda ipsi sunt. S. Si qs
 igitur vi cōpulsus ab a-
 lio, occiderit aliquem,
 cū nō possit illi cōtradi-
 cere, a quo cōpescitur, ve
 verbi gratia, si carnifex,
 aut satelles quispiā alter
 iudici parēdo, alter tyrā-
 no, quē nā cædis isti? reū
 ages? M I. Quem aliū,
 nisi iudicem aut tyrannū.
 Quoniam neq; ip-

sum gladium accusare possumus, subseruit .n. hic, tanquam instrumentum quoddam, animis atque furori accommodatus illius, qui primo causam hanc præbuit. S. Recte sane o Minos, laudo quod hæc etiam exemplo, quasi quodam auxilio locupletas. Si quis autem, mittente hero, veniat ipse aurū vel argentum afferens, utri nā ea gratia haberi debet, aut veri beneficium hoc acceptum referendū est? M i. Ei qui misit, Solstr. nam ille qui attulit, minister tantum fuit. S o. Vides ne igitur, quam iniusta facis, dum supplicio afficis hos, qui ministri tantum fuimus eorū. quæ Clotho nobis imperavit, & rursus, dū honore prosequeris eos, qui in alienis bonis veluti disensatores quosdam sese gesserunt. Non enim illud dicere quisquā poterit, quod contradicere, aut imperata detrectare licitū fuerit in iis, quæ cum omni prorsum vi ac necessitate imperata fuere. M i N. Multa,

o So-

οὐδὲ τ. ξίφος αὐτί. ὤκη-
 τῇ γὰρ τοῦτο ὄργανον ὄν
 πρὸς τ. ν θυμὸν, πρὸ πά-
 τος παρρηχέντι τὴν αἰτίαν.
 Σωσ. εὐγε ὦ Μινως, ὅτι
 καὶ ὀπίδα φιλοῦν τῷ πα-
 ραδείγματι. ὡ δέ τις
 ὑποείλαντος τοῦ διαπύ-
 του, ἤκη αὐτὸς χρυσὸν ἢ
 ἀργυρον κομίζων; τίτι τὴν
 χάριν ἰστέον, ἢ τίνα εὐε-
 γέτιον ἀναχαπτεόν; Μ. ν.
 τ. ν πέμψαντα ὦ Σώ, ρα-
 τε. διάκονος γὰρ ὁ κομί-
 σας ὡ. Σω. οὐκοῦν ὄρεῖς,
 πῶς ἄδικοι ποιεῖς κολά-
 ζων ἡμᾶς ὠρηέτας γι-
 νομένους, ὃν ἡ Κλωθὴ παρ-
 σέταπτε, καὶ τούτους τι-
 μῶν τοῦ διακονηταμένου
 ἀλλοτρίοις ἀγαθῶν; οὐ γὰρ
 δὴ ἐκείνοι εἶπεν ἔχει τις
 αὐ, ὡς ἀντιλέγειν δυνα-
 τὸν ὡ, τοῖς μετὰ πάσης
 ἀνάγκης προσεταγμένοις.
 Μιν. ὦ Σώ, ρατε πολλὰ
 ἰδοὺς αὐ καὶ ἄλλα οὐ κα-
 τὰ λόγον γινόμενα, εἰ ἄ-
 κριβῶς ἔξετάζοις. πάλιν
 ἀλλὰ

ἀλλὰ σὺ τοῦτο ὑπολαύτεις
τῆς ἐπιρρητήσεως. διότι οὐ
ληστὴς μόνον, ἀλλὰ καὶ σο-
φιστὴς τις εἶναι δοκεῖς. ὑπό-
λαστον αὐτὸν ὃ Εὐρυκλῆς, καὶ μη-
κέτι κολαζέσθω. ὅρα δὲ, μὴ
καὶ τοὺς ἄλλους νεκροὺς ἐρω-
τᾷν τὰ ὅμοια διδάξης.

Μένιππος ἢ Νεκρο-
μαντεία. Μεν.

ὦ χαῖρε μέλαθρον,
πρόπουλά δ' ἐσίας ἐμῆς.
ὡς ἀτμῶνός σ' ἐπέϊδον, ἐς
φάος μολῶν. Φίλων οὐ Μένι-
ππος οὗτος ὅστις ὁ κύων;
οὐ μιν οὐκ ἄλλως, εἰ μὴ ἐγὼ
παρεβλέπω Μενίππους ὁ-
λους. τί δ' αὐτῷ βούλεται
τὸ ἀλλόκοτον τοῦ χήματος,
πῖλος καὶ λύρα καὶ λεοντή;
προσιτέον δὲ ὅμως αὐτῷ.
χαῖρε ὦ Μένιππε. καὶ πῶ-
θεν ἡμῖν ἀφίξαι; πολλὴν
παρὰ χεῖρον οὐ πέφνησας ἐν τῇ
πόλει. Μεν. Ἦκω νεκρῶν
κρυμμένα, καὶ σκότου πύ-
λας Λιπῶν, ἢ ὅδε χω-
ρεῖς

o Soffrate, & alia videas
licet, minime secundum
rationem fieri, si diligen-
ter expendas. Verumta-
men tu ex hac quaestione
hoc boni conlequeris,
quandoquidem non præ
do solum, verumetiam
Sophista quidem esse vi-
deris. Solue ipsum Mer-
curi, neue deinceps am-
plius puniatur. Cæte-
rum illud vide, ne & cæ-
terus manes similia in-
terrogare doceas.

Menippus, Philoni-
des.

Salve atrium, domus-
que vestibulum meæ, ve-
te lubēs aspicio luci red-
ditus. ΠΗΙ. Non Menip-
pus est canis? Nō hercle
alius, nisi ego forte ad
Menippos omnes hallu-
cinor. At quid sibi vult
habitus huius insolētia,
claua & lyra, leonis exu-
iæ? Adeundus tamē est
Salve Menip ynde nobis
aduenisti? diu est quod
in vrbe non vidimus. M.
Adsum reuersus mortuo-
rum e latibulis Foribus-
que tristium tenebrarum
nigris, Manes vbi infer-
O 5 ai

ni manent superis procul. P H I. O Hercules clam nobis Menippus uita functus est, reuixitq; denuo. M E N. Non, sed me adhuc uiuum recepit Tartarus. P H. Quæ nam causa tibi fuit nouæ huius atque incredibilis viæ? M E N. Iuuenta me incitauit, atque audacia, quam pro iuuenta haud paululum impotentior. P H I. Siste o beate Tragica, & ab Iambis descēdens, sic potius simpliciter eloquere, quæ nā hæc vestis, quæ causa tibi itineris inferni fuit, quum alioqui neque iucunda, neque delectabilis sit via? M E N. Res dilectæ grauis me infernas egit ad umbras, Consulerem manes ut vatis Tiresiai. P H I L O N. Ille, atqui deliras, alioqui non hoc pacto caneres apud amicos confarcinatis versibus. M E N. Ne mireris amice, nuper enim cum Euripide atque Homero versatus, nescio quo facto versibus sic impletus sum, ut numeri mihi in os sua sponte confluant. Verum dic mihi quo pa-

δο

εἰς ὥκισαι θεῶν. Φίλω. ἱ-
ράκλεις. ἐλελήθει Μένιππος
ἡμᾶς ἀποθανὼν, καί τ' ἔξ ὕ-
παρχῆς ἀναβιβίωκεν; Μέν.
οὐκ, ἀλλ' ἐτ' ἐμπνοῶν αἰδῆς
μ' ἐδέξατο. Φι. τίς δ' ἡ αἰ-
τία σοι τ' καὶ νῆς καὶ παραδό-
ξου ταύτης ἀποδημίας; Μέν.
νεότης μ' ἐπήρε, καὶ θράσος τ'
τοῦ πλέον. Φι. παῦσαι μακά-
ρι τραγωδῶν, καὶ λέγε οὕτωτί-
πως ἀπλῶς, καλὰ βὰς ἀπὸ τ'
ἱαμβείων. τίς ἡ σολή; τί σοι
τῆς κάτω πορείας ἐδέχθη;
ἄλλως γὰρ οὐχ ἠδεία τις, οὐδ'
ἀσπᾶσιος ἠδός. Μέν. ὦ φι-
λότης χρεῖά με κατήγαγεν
εἰς αἰδᾶς, ψυχῇ χρησόμενον
θησαύρου Τήρισιόω. Φι. οὗτος.
ἀλλ' ἢ παραπαίεις, οὐ γὰρ αὖ
οὕτως ἐμμέτρως ἐξέταψώδης
πρὸς ἀνδρας φίλους. Μέν.
μὴ θαυμάσῃς ὃ ἐταῖρε. νῆσι
γὰρ Εὐριπίδῃ καὶ Ομήρῳ συγ-
γνύμενος, οὐκ οἶδ' ὅπως ἀν-
τιπλήθω τῶν ἐπῶν, καὶ αὐτό-
ματά μοι τὰ μέτρα ὅτι τὸ
εἶδος ἔρχεται. ἀτὰρ εἰπέ μοι,
πῶς τὰ ὑπὲρ γῆς ἔχει, καὶ τί
πα-

ποιοῦσιν ἐν τῇ πόλει; Φί. κινῶν οὐδέν, ἀλλ' οἷα καὶ πρὸ τῆ ἀρεπάζουσιν, ὅπως κοῦσι, τοκογλυφοῦσιν, ὁβολοῖσιν. Μέν. ἀθλοὶ καὶ κακοδαίμονες. οὐ γὰρ ἴσασιν, οἷα ἑναγχοῦς κεκέρω) παρὰ τοῖς κάτω, καὶ οἷα κεχειρολόγη) τὰ ψήφισματα καὶ τῶν πλουσίων, ἀ μὰ τὸν κέρβερον οὐδὲ μία μηχανὴ τοῦ διαφυγεῖν αὐτοῦ. Φί. τί φῆς; δέδοκται τι νεώτερον τοῖς κάτω περὶ τῆ ἐνθάδε; Μέν. νὴ Διὰ καὶ πολλὰ, ἀλλ' οὐ θέμις ἐκφέρειν αὐτὰ πρὸς ἅπαντας, οὐδὲ τὰ ἐπὶ ῥήϊα ἐξαγορεύειν, μὴ καὶ τις ἡμᾶς γελάσῃ) γεγραφὼς ἀτελείας ὅτι τῆ ῥαδανύθους. Φί. μηδαμῶς ὦ Μένιππε πρὸς τοῦ Διὸς, μὴ φθονήσῃς τῶν λόγων φίλῳ ἀνδρὶ. πρὸς γὰρ εἰδότες ἡμεῖς πάντες ταῦτ' ἄλλα, καὶ πρὸς μεμνημένον. Μέν. χαλεπὸν μὲν ὁπλίσθης τοῦ πίταγμα, καὶ οὐ πάντῃ ἀσφαλές, πλὴν ἄλλὰ σοῦ γε ἕνεκα τολμηέον, ἔδοξε δὴ καὶ πλουσίους τέττας καὶ

πολυ-

sto res humane hic se habent in terris? & quid nā in vrbe agitur? P H I. Nihil noui. Sed quemadmodum prius agitabant, rapiunt, peierant, scenerantur, vsuras colligunt M E N. O miseri atque infelices. Nesciūt enim, qualia de nostris reb. nuper apud inferos decreta sunt, qualesque sorte isti sunt in diuites istos calculi, quos per Cerberum nullo pacto poterunt effugere. P H. Quid ais? Noui ne aliqd apud inferos nostris de reb. decretū est? M E N I P. Per Iouem, & quidem multa, verum prodere non licet, neque arcana quę sunt, reuelare, ne quis forte nos apud Rhadamanthum impietatis accuset. P H. Nequaquam o Menippe, per Iouem, ne inuideas sermones amico Nam apud hominem tacendi ignarū, & initiatum pręterea sacris edifferes. M E N. Dura profecto iubet, & ne utiquam tuta, verum tua gratia tamen audendum est. Decretum est ergo, diuites istos ac pecunia-

108

sos aurum tanquam Danaen servantes abstrusū.
 P H I. Ne prius obeate ,
 quæ sunt decreta dixeris ,
 quam ea percurras omnia ,
 quæ abs te audire libentissime veli .
 Quæ videlicet descensus causa fuerit ,
 quis itineris dux ,
 deinde ex ordine ,
 & quæ illic videris ,
 & quæ audieris omnia .
 Verisimile est enim te ,
 quum res pulchras videndi curiosus sis ,
 eorum quæ visu aut auditu digna videbantur ,
 nihil omnino prætermis-
 sisse .
 M E N. Parendum etiam in his tibi ē .
 Nā qd facias ,
 vrgente amico ?
 Ac primum sane tibi expediam ,
 quæ res animum meum ad hunc descensum impulerit .
 Ego igitur quum adhuc puer essem ,
 audiremque Homerum atque Hesiodum ,
 seditiones ac bella canētes ,
 non semideorū modo ,
 sed & ipsorum iam Deorum ,
 adhuc vero & adulteria eorum & violentias ,
 rapinas ,
 supplicia ,
 patrum expulsionēs ,
 & fratrum & sororū nuptias ,
 hæc me Hercle omnia

πολυχημάτων ,
 κατὰ κλέψον ὥσπερ τὴν Δανάην φυλάσσοντας .
 Φι. μὴ πρότερον εἴπῃς ὅ ᾿ γὰρ θέ τὰ διδουμένη ,
 ὥρῃν ἑκείνα διελθεῖν ἀ μάλισ ᾿ αὖ ἡδέως ἀκούσαιμί σου ,
 ἥ τις αἰτία σοι τῆς καθόδου ἐξήρτο ,
 τίς δὲ ὁ τῆς πορείας ἡγεμὼν ,
 εἴθ ᾿ ἐξῆς ἄτε εἶδες ,
 ἄτε ἤκουσας παρ ᾿ αὐτοῖς .
 εἰκὸς γὰρ δὴ φιλόκαλον ὄντα σε ,
 μὴ δὲν σῆ ᾿ ἀξίῳν θέας ἢ ἀκοῆς παρελπίειν .
 Μέν. ὑποεργητέον καὶ ταῦτά σοι .
 τί γὰρ αὖ καὶ πάθοι τίς ,
 ὅποτε φίλος ἀνὴρ βιάζοιτο ;
 καὶ δὴ πρῶτά σοι δίδμι τὴν γνώμην τὴν ἐμὴν ,
 καὶ ὅθεν ὁρμήθην πρὸς τὴν κατάβασιν .
 ἐγὼ γὰρ ἄρχει μὲν ἐν πασι νῦν ἀκούων Ομήρου καὶ Ησίοδου πολέμους καὶ στάσεις διηγουμένων ,
 οὐ μόνον σῆ ᾿ ἡμιθέων ,
 ἀλλὰ καὶ αὐτῆ ᾿ ἡδὴ σῆ ᾿ διῶν ,
 ἔτι δὲ καὶ μοιχείας αὐτῆ καὶ βίας καὶ ἀρπαγὰς καὶ δίκας ,
 καὶ πατέρων ὀξυελάσεις ,
 καὶ ἀδελφῶν γάμους ,
 πάντα ταῦτα ἰ-
 γού-

ἰούμῳ εἶναι καλὰ, καὶ οὐ παρ
 έργως ἐκινούμῳ πρὸς αὐτά.
 ἐπεὶ δὲ εἰς ἀνδρας τελεῖν ἡ-
 ξάμην, πάλιν αὖ ἐνταῦθα
 ἤκουον ἧς νόμων τὰναντία
 τοῖς ποιηταῖς κελεύοντων,
 μήτε μοιχεύειν, μήτε σασιά-
 ξειν, μήτε ἀρπάζειν. ἐν μεγά-
 λῃ οὖν καθίστηεν ἀμφιβο-
 λία, οὐκ εἰδὼς ὅτι χησταί-
 μιν ἐμαυτῷ. οὔτε γὰρ τοῦ θε-
 οῦς αὖ ποτε ἡγούμην μοιχεύ-
 σαι, καὶ σασιάσθαι πρὸς ἀλλή-
 λους, εἰ μὴ ὡς περὶ καλῶν τέ-
 των ἐγίνωσκον, οὔτ' αὖ τοῦ
 νομοθέτου τὰναντία τέτοις
 παραινέειν, εἰ μὴ λυσitteλεῖν
 ὑπελάμβανον. ἐπεὶ ὃ διηπό-
 ρου, ἔδοξέ μοι ἐλθόντα παρὰ
 τοῦ καλοῦ μέρους τέτους φι-
 λσόφους, ἐλχέεισθαι ἰε ἐμαυ-
 τὸν καὶ διηθεῖναι αὐτῷ χησταί-
 μοι, ὅτι βούλοιντο, καὶ τινα ὁ-
 δὸν ἀπλῶ καὶ βεβαίαν ὑπο-
 δεῖξαι τῷ βίου. ταῦτα μὲν δὴ
 φρονῶν προσήναι αὐτοῖς. ἐλελή-
 θην δ' ἐμαυτῷ ἐς αὐτό, φασί,
 τὸ πῦρ ἐκ τῷ καπνοῦ βιαζέ-
 μνος. παρὰ γὰρ δὴ τέτοις μά-

λιστα

nia bona pulcraque puta-
 bam, & studiosè erga ea
 afficiebar. Postquā vero
 in virilem iam ætatem
 pervenirem, hic leges
 rursus iubētes audio poë-
 tis adprime contrarias,
 neque videlicet adulte-
 ria committere, neque
 seditiones movere, neq;
 rapinas exercere. Hic
 igitur hæsitabundus con-
 sisti, incert⁹ omnino quo
 me pacto gererem. Neq;
 enim deos vnquam puta-
 vi mæchaturus, aut sedi-
 tiones inuicē fuisse mo-
 turos, nisi de his rebus
 perinde ac bonis iudica-
 sent. Neque rursus legū-
 latores his aduersa iussu-
 ros, nisi id conducere ex-
 istimarent. Quoniā igitur
 in dubio erā, visum
 est mihi philosophos istos
 adire, atque his me
 in manus dedere, roga-
 reque uti me, vtrunque
 liberet, vicerentur, vitæ-
 que viam aliquam simpli-
 cem ac certam ostende-
 rent. Hæc igitur mecum
 reputans ad eos venio,
 imprudens profecto, qd'
 me ex fumo (ut aiunt)
 in flammam coniicerem
 Apud hos enim maxime dili-

diligēter observans sum
 mam reperi ignorantia ,
 omniaque magis incerta ,
 adeo ut prae his ilico
 mihi vel idiotarum vita
 iam aurea videretur. Alius
 etenim soli me iussit
 voluptati tkudere, atque
 adeum scopum vniuersum
 vitae cursum dirigere.
 In eo ipsam sita esse
 fœlicitatē. Alius rursus
 omnino laborare, corpusque
 siti, vigiliis, ac
 squalore subigere, misero
 semper adfectum, contumeliisque
 obnoxium assidue, Hesiodi sedulo
 inculcās celebria illa de
 virtute carmina, & sudorem
 videlicet, & acliuē
 in verticem montis ascēsum.
 Alius contemnere iubet
 pecunias, earumque possessionem
 indifferentem putare. Alius
 contra bonas ipsas etiā
 diuitias esse pronunciat.
 De mundo vero quid dicam?
 de quo ideas, incorporeas
 substantias, atomos, & inane,
 ac talem quandam pugnātium
 invicem nominum turbā
 indies audiebam, & qđ
 absurdorum omnium maxime
 fuit absurdissimū,
 de con-

λιστα κύριον ὁπποῦν τῶν
 ἀγνοίαν καὶ τῶν ἀρεῶν πλείονα,
 ὥστε μοι ἰάχιστα χευστοῦ
 ἀπέδιδξαν οὗτοι τῇ ἰδίων
 βίον. ἀμέλει, ὁ μὲν αὐτὸν παρέρχεται
 τὸ πᾶν ἡδονῆς, καὶ μένον
 τὸ τοιοῦτον πάντως μελίναι, τὸ
 γὰρ εἶναι τὸ εὐδαιμον. ὁ δὲ
 τις ἐμπαλιν, πονεῖν ἰὰ πάντα,
 καὶ μοχθεῖν, καὶ τὸ σῶμα
 καταναγκάζειν, ἐν πῶντα καὶ
 αὐχμῶντα, καὶ πᾶσι δυσαρτι-
 στοῦντα, καὶ λειδορούμενοι;
 σωεχὲς ὅτι ἕνα φρονεῖν τὰ
 πάνδημα ἐκείνα τῷ Ησίοδου
 ὡς τῷ ἀρεῆς ἐπι, καὶ τῷ ἰδρῶ-
 τα, καὶ τῶν ὅτι τὸ ἀκρον ἀνά-
 βασις. ἄλλος καταφρονεῖν
 χρημάτων παρεκκελεύει, καὶ
 ἀδιάφορον οἰεῖται τῶν κτήτων
 αὐτῷ, ὁ δὲ τις αὐτὸν πάλιν ἀγα-
 θὸν εἶναι καὶ τῷ πλοῦτι αὐτῷ
 ἀπεφαίνει, πρὶν μὲν γὰρ τῷ
 σμου τί χρὴ καὶ λέγειν; ὅς γε
 ἰδέας καὶ ἀτόματα καὶ ἀτό-
 μους καὶ κενὰ, καὶ τοιοῦτόν τινα
 ὄχλον ὀνομάτων ὁσιμέσαι
 παρ' αὐτῷ ἀκούων ἐναντίων, καὶ
 τὸ πάντων δύναι ἀτοπώτα-

τον, ὅτι πρὶ τῇ ἐναντιώτα-
 των ἑκαστος αὐτῶν λέγων,
 σφόδρα νικῶντας καὶ πι-
 δανούς λόγους ἐπορίζετο,
 ὥς μήτε τῷ θερμῶν τὸ αὐτὸ
 πρᾶγμα λέγοντι, μήτε τὸ
 ψυχρῶν, ἀντιλέγειν ἔχειν, καὶ
 ταῦτα εἰδὸτα σαφῶς, ὥς ὅτι
 αὐ ποτε θερμὸν τι εἴη καὶ ψυ-
 χρὸν ἐν ταυτῷ χέοντι, ἀτεχ-
 νῶς οὐκ ἔπαχον τοῖς νυσά-
 ζουσι τούτοις ὅμοιον, ἄρτι
 μὲν ὀπινεύων, ἄρτι δὲ ἀνα-
 νεύων ἑμπαλιν. ἔτι δὲ
 πολλῶν τούτο ἐκείνων ἀτο-
 πώτερον, τοὺς γὰρ αὐτοὺς
 τούτους εὖρισκον ὀπτηθεῶν,
 ἐναντιώτατα τοῖς αὐτῶν λό-
 γοις ὀπτηθεύοντας. τοὺς
 γοῶν καταφρονεῖν παραι-
 νοῦντας χρημάτων, ἐνέων
 ἀπρίξ ἐχομένους αὐτῶν, καὶ
 πρὶ τόκων διαφιρομένους,
 καὶ ὅτι μιᾷ παιδεύοντας,
 καὶ πάντα ἕνεκα τούτων
 υπομένοντας, τοὺς τε πλὴν
 δόξαν ὑποβαλλομένους,
 αὐτῆς ἕνεκα πάντα ὀπ-
 τηθεύοντας, ἡδονῆς τε αὐ-

χι-

de contrariis unusquisq;
 quum diceret, inuincibi-
 les admodum & probabi-
 les sermones adferebat,
 ut nec ei qui calidū, nec
 ei qui frigidum idē pror-
 sus esse contenderent,
 contra quicquam hisce-
 re potuerim, atque id,
 quum tamen manifeste
 cognoscerem fieri nun-
 quam posse, ut eadem
 res calida simul frigida-
 que sit. Prorsum igitur
 tale quiddam mihi acci-
 debat, quale solet dor-
 mitantibus, ut interdum
 capite annuerem, inter-
 dum contra abnuerem.
 Præterea quod multo e-
 rat istis absurdus, virā-
 eorum diligenter obser-
 uans, comperieam cum
 ipsorum verbis præce-
 ptisque summopere pug-
 nare. Eos. n. q. spernēda
 censebant pecuniā, au-
 distissime conspexi colligē-
 dis diuitiis inhiare, de
 fœnore litigantes, pro
 mercede docētes, omnia
 denique nummōrum gratia
 tolerantes. Ii vero qui
 gloriam verbis asperna-
 bantur, omnem vitæ sug-
 rationem in gloriam re-
 ferebant. Voluptatem
 rursus

rursus omnes ferme palam incessabant, clanculum vero ad eam solam libenter confluebant. Ergo hac quoque spe frustratus, magis adhuc ægre molesteque tuli. Aliquantulum tamen inde memet cōsolabar, quod una cum multis & sapientibus & celeberrimis insipientisque essem, atque vere adhuc ignarus oberarem. Peruisigilanti mihi tandem, atque hisce de rebus mecum cogitati, venit in mentem, ut Babylonem profectus, magorum aliquē ex Zoroastri discipulis ac successoribus convenirem. Audieram siquidem eos inferni portas carminibus quibusdam ac mysteriis aperire, & quem libuerit, illuc tuto deducere, ac rursus inde educere. Optime ergo me facturum putavi, si cum horū quoquam de descensu paciscens, Tiresiam Bœotium consulerem, ab eoque perdiscerē (quippe qui vates fuerit & sapiens) quæ vita sit optima quamque sapientissimus quisque potissimum elegerit.

χρὲν ἅπας καταγεροῦτας. ἰδίᾳ δὲ μὲν ταύτῃ ποροτηνιδύουσ. σφαλεῖς οὖν καὶ ταύτης τῆς ἐλπίδος, ἔτι μᾶλλον ἐδυχαρουν. ἡρέμα παραμυθοῦμενς ἑμαυτὸν, ὅτι μὴ πολλῶν καὶ τραφῶν, καὶ σφόδρα ὅπῃ συνἔπει διαβροσιμῶν ἀνθρώπος τε ἐμὶ, καὶ τάλανθες ἐπὶ ἀγνοῶν πελέεχομαι. καὶ μοι ποτὲ διαχρυπνοῦντι τούτων ἕνεκα, ἔδοξεν ἐς βαρυλῶνα ἐλθόντα, διηδυῶναι τῆς τῆς μάγων, τῆς ζωροάστρου μαθητῶν καὶ διαδόχων. ἤκουον δὲ αὐτοὺς ἐπαδᾶς τε καὶ τιλεταῖς τισιν ἀνρίγειν τε τοῦ ἄδου τὰς πύλας, καὶ κατὰγειν ὃν αὐβούλον) ἀτφαλῶς, καὶ ὁπίσω αὐτὸς ἀναπέμπειν. ἄριστον οὖν ἡγοῦμην εἶναι, παρὰ τινος τούτων διαπραξάμενον πῶς κατὰβατιν, ἐλθόντα παρὰ Τηρεσίαν τὴν βοιωτίαν, μαθεῖν παρ' αὐτοῦ, ἃ τε μάντιως καὶ σοφοῦ, τίς ὅστις ὁ ἄριστος βίος, καὶ ὃν αὐτὸς ἐ-

λοιτο

λοιτο σὺ φρονῶν . καὶ δὴ ἀνα-
 παύσας ὡς εἶχον τάχους,
 ἔτεινον ἐνθὺ βαβυλῶνος, ἐλ-
 θὼν δέ, συγγίνομαι τινὶ τῷ
 χαλδαίων σοφῷ ἀνδρὶ καὶ
 θεασίῳ τὴν τέχνῃ, πολλῷ
 μὲν τὴν κόμην, γῆριον δὲ
 μάλα σεμνὸν καθέμηνον, τοῦ-
 νομα δὲ καὶ αὐτοῦ μεθροβαρ-
 ζάνης . δευθεὶς ὃ καὶ καθικε-
 τύσας, μόλις ἔτυχον παρ'
 αὐτοῦ ἐφ' ὅτῳ βούλοτο μετῶ
 καθηγήσασθαι μοι τῆς ὁδοῦ,
 παραλαβὼν δέ με ὁ ἀνὴρ,
 πρῶτα μὲν ἡμέρας ἐννέα καὶ
 εἰκοσὶν ἅμα τῇ σελεύῃ ἀρ-
 ξάμενος ἔλουε, κατὰ γὰρ ὅτι
 τὸ σὺ φράττω, ἔωθεν προσα-
 νατέλλοντα τὸ ἥλιον, ἔκτισιν τι-
 να μακρὰν ὀπλήγων, ἥς οὐ
 σφόδρα καλῆκουσιν . ὥσπερ γὰρ
 οἱ φαῦλοι τὸ ἐν τοῖς ἀγῶσι κη-
 ρύκων, ὅππότερόν τι καὶ ἀτα-
 φές ἐφθέγγειο, πλεὺς ἄλλ' ἐώ-
 κει γέ τινας ὀπκαλεῖσθαι δαί-
 μονας . μετὰ γοῦν τὴν ἐπι-
 δὴν ῥίς αὖ μου πρὸς τὸ πρῶ-
 στον ὑποπύσας, ἐπαγγέ-
 νει, οὐδένα τὸ ἀπάντων
 προσ-

gerit. Ac statim quidem
 exiliens quam poteram
 celerrime Babylonē ver-
 sus recta contendī. Quo-
 quum venio, diuersor a-
 pud Chaldeorum quēdā
 hominem certe sapien-
 tem, atque arte mirabi-
 lem, coma quidem canū,
 admodumque promissa
 barba venerabilem. No-
 men autem illi fuit Mi-
 throbarzanes, orans igitur
 obsecransq; vix exo-
 ravi, ut quauis mercede
 vellet, in illam me viam
 deduceret. Suscipiens
 vero me vir primum qui
 dem dies nouem ac vigin-
 ti cum luna simul inci-
 piens abluit ad Euphra-
 tem, mane solem Orien-
 tem versus perducens,
 ac sermonem quempiam
 longum mustitans, quem
 non admodum exaudie-
 bam. Nam (quod in cer-
 tamine præcones inepti
 solent) volubile quiddā
 atque incertum profere-
 bat, nisi quod quosdam
 visus est inuocare dæmo-
 nes. Post illā igitur in-
 cantationem ter mihi in
 vultum spuens deducit
 rursus, oculos nusquam
 in obuiū quenquā defle-

ctens. Et cibus quidem nobis glandes erant, potus autem lac atque mulsū, & Choaspi lymp̄ha, lectus vero in herba sub dio fuit. At postquam iā preparati satis hac dieta sumus, medio noctis silentio ad Tigretē me fluvium ducens, purgavit simul, atque absterxit, faceque lustravit ac squilla, tum plurib. itidem aliis, & magicum si mul illud carmē submurmurans, dein totum me iam incantans, ac ne a spectris læderer, circumiens; reducit domum, ita ut eram, reciprocantem, ac reliqua noctis parte navigationi nos preparavimus. Ipse igitur magi tam quandam vestem induit, Medorum vesti ut plurimum similem, ac me quidem his quæ vides, ornauit, claua uidelicet, leonis exuviis, atque insuper lyra. Iussit præterea ut nomē si quis me roget, Menippū quidem ne dicerē, sed Herculem aut Vlyssē aut Orpheum. ΡΗΙ. Quid ita o Menippe? neque enim causā aut habitus,

aut

προσβλέπων. καὶ σιτία μὲν ἡμῶν τὰ ἀκρόδρυα, ποτὶν δὲ γάλα, καὶ μελίκρατον, καὶ τὸ τοῦ χυάπου ὕδωρ, σὺν δὲ ὑπαίθριος ὅπῃ τ' ὄρας. ἐπεὶ δὲ, ἅλῃς εἶχε τῆς προδιατίσσεως περὶ μέσας νύκτας, ὅπῃ τ' ἵζηται ποταμὸν ἀγαγόν, ἐκάθηρε τέ με καὶ ἀπέμαξε, καὶ περὶ ἡγνιστοῦ δαδὶ καὶ σκίλλῃ καὶ ἄλλοις πλείοσιν, ἅμα καὶ τὴν ἐπρωτὶν ἐκείνῃν ὑποστονθεύσας. ἔτα ὅλον με καταμαγνύτας, καὶ παρελθόν, ἵνα μὴ βλαπτοίμην ὑπὸ τῶν φασμαμάτων, ἐπανάγῃ ἐς τὴν οἰκίαν, ὥς εἶχον ἀναποδίζοντα, καὶ τὸ λοιπὸν ἀμφὶ πλοῦν εἶχομεν. αὐτὸς μὲν οὖν μάστιγι κλύειν ἔδυσσεν, τὰ πολλὰ δὲ ἐοικυῖαν τῇ μηδικῇ, ἐμὲ δὲ τουτοισὶ φέρον ἐπεσκέυασε τῶν πείλων καὶ τῇ λεοντῇ, καὶ προσέτι τῇ λύρᾳ, καὶ παρεκλεύτατο, ὥς τις ἐρετὰί με τοῦνομα, Μένιππον μὲν μὴ λέγειν, Ἡρακλέα δὲ ἢ Ὀδυσσεῖα ἢ Ὀρφέα. ΦΙ. ὥς δὴ τί τῷτο ὃ Μένιππος; οὐ γὰρ σὺν ἡμῖν

ἴημι τὴν αἰτίαν οὔτε τ' ἡμέ-
 ρατος, οὔτε τ' ἡνομάτων. Μέ-
 λημι δὲ πρὸς δὴλον γε τὸ τοῦτο, καὶ
 οὐ παντὶ ἁπλῶς ἀπορῶν. ἐπεὶ
 γὰρ οὗτοι πρὸ ἡμῶν ζῶντες ἐς
 ἄδου κατεληλύθεισαν, ἡγεῖτο,
 εἰ μὲ ἀπεκρίσθην αὐτοῖς, ἔα δὲ
 ὡς αὖ τὴν τ' Αἰακοῦ φερούσαν
 διαλαθεῖν, καὶ ἀκωλύτως πα-
 ρελθεῖν, ἅτε συνηθέστερον τρα-
 γικῶς μάλα παραπιμπόμι-
 νον ὑπὸ τοῦ χήματος, ἥδη δ'
 οὐκ ὑπέφαινεν ἡμέρα, καὶ κα-
 τεληθόντες ὅλην τὴν πόλιν, περὶ
 ἀναγωγὴν ἐστίνονμεθα. παρ-
 σκύας δ' αὐτῶν καὶ σκάφος,
 καὶ ἱερεῖα καὶ μαλὶ κρητὰ, καὶ ἄλ-
 λα ὅσα πρὸς τὴν τελετὴν χρῆ-
 σιμα. ἐμβαλόμενοι οὐκ ἄπαν-
 τα τὰ παρσκευασμένα, οὕτω
 δὴ καὶ αὐτοὶ βαίνομεν ἀχνύμε-
 νοι, θαλερὸν καὶ δακρυχέοντες.
 καὶ μέγχι μὲν τινος ὑπεφειρόμε-
 θα ἐν τῇ πόλει. εἶτα δ' ἐς
 πλὴνταμεν ἐς τὸ ἔλος καὶ τὴν
 λίμνην, ἐς ἣν ὁ εὐφράτης ἀ-
 φανίξει. περὶ αὐθιγὰς δὲ καὶ
 ταύτην, ἀφικνούμεθα ἐς τι
 χωρίον ἑρημον καὶ ὑλῶδες, καὶ
 ἀνήλιν. ἐς ὃ ἀποβαίντες, ἡγεῖτο

aut nominis intelligo.

MEN. Atqui perspicuū
 id quidem est, ac neutri-
 quam arcanum, Nam hi
 qui ante nos ad inferos
 olim viui descenderant,
 putauit si me his assimu-
 laret, fore vt facilius Ae-
 aci custodias fallerem,
 atque nullo prohibente
 transirem, vt pote notior
 tragico admodum illo
 cultu emissus. Iam igitur
 dies apparuit, quum
 nos ad flumen ingressi in
 recessum incumbimus.
 parata siquidem ab illo
 fuerant, cymba, sacrificia,
 mulsa, & in id myste-
 rium denique quibuscū-
 que opus erat. Imponen-
 tes ergo omnia prępara-
 ta, ita iam & ipsi ingre-
 dimur tristes, lachrymis
 que implemur obortis.
 Atque aliquantisper qui-
 dem in fluuio ferimur,
 deinde in syluam delati
 sumus, ac lacum quen-
 dam, in quē Euphrates
 conditur. Tum hoc quo-
 que transmissio, in regio-
 nem quandam perueni-
 mus solam, syluosam at-
 que opacam, in quam
 descendentes (prębat
 vero Mithrobarzanes)

& puteum effodimus , & oues iugulamus , & foueam sanguine conspergimus. At magus interrim accensam facem tenens, haud amplius iam summisso murmure, sed voce quam poterat maxima clamitans , demones simul omnes conuocat, Poenas , Erinnyes , Hecaten nocturnam, excelsamq; Proserpinam , simulq; polysyllaba quædam nomina barbæra atque ignota commiscet. Statim ergo temere omnia, & rimas ex carmine solum ducere , ac porro Cerberi latratus audiri, & iam res plane tristis fuit ac mœsta. Vmbrarū at timuit rex imis sedib. Orcus. Ac protinus quidem inferorum patebant pleraque, lacus Pyriphlegethon , ac Plutonis regia. Tum per illum descendentes hiatum, Rhadamanthum propemodum metu reperimus excitum. Ac Cerberus primum quidē latrabat, commouitque sese. At quum ego Iyram celerime correptam pulsassem , cantu statim sopitus

ὃ Μιθροβαρζάνης βόθρον ἴε
 ὠρυζάμεθα, καὶ τὰ μῆλα ἐσφά
 ξαμην, καὶ τὸ αἷμα φεῖ τ' βό
 θρον ἐπαείσαμεν. ὃ δ' ἢ μάτος ἐν
 τοσοῦτῳ δ' ἄρα κακομήλιον ἔ
 χων, ὅκ' ἐτ' ἡρεμία τῇ φωνῇ,
 παμμέλεις δ' ὥς οἷός τε λῶ
 ἀνακράσων, δαίμονας τε ὁμοῦ
 πάντας ὀπιβοᾷτο, καὶ ποινὰς καὶ
 ἐριννύας, καὶ νυχίαν ἐκάτλην καὶ
 αἰπὴν λῶ περιεφόνειαν, παρ
 μὴν ἄμα βαρβαρικά τινα
 καὶ ἄσημα ὀνόματα καὶ πολυ
 σύλλαβα. οὕτως οὖν πάντα
 ἐκείνα ἐταλύνειτο, καὶ ὑπὸ τ' ἐ
 πωδῆς τῷ δαφρος ἀνέρξεν Ἰνυλος,
 καὶ ἡ ὑλακὴ τ' κερεέρου πόρξῃ
 θεν ἠκούειτο, καὶ τὸ φῶγμα ὑ
 περκάτηφες λῶ καὶ σκυθρωπὸν
 ἔδδισεν δ' ὑπένειρθεν ἀναξ
 ἐνέρων αἰδωνόος κατεφαίνετο
 γὰρ ἦδη τὰ πλεῖστα, καὶ ἡ λίμνη καὶ
 ὁ πυριφλεγέθων, καὶ τ' Πλούτωνος
 τὰ βασίλεια. κατελθόντες
 δ' ὁμοῦ διὰ τ' χάσματος, τ'
 μὲρ Ῥαδάμανθου εὐρομεν τεθ
 νεῶτα μικρῶ δέιν ὑπὸ τ' δέ
 ουσ. ὃ δ' ἢ κέρβερος ἐλάκλεισε
 μὴν τοι, καὶ παρὲκίνησε. ταχὺ
 δέ

δέ μου κρούσαντος τὴν λύραν, παρὰ χεῖρμα ἐκοιμήθη ὑπὸ τῷ μέλους . ἐπεὶ δὲ πρὸς τὴν λίμνην ἤλθομεν, μικροῦ μὲν οὐδ' ἐπεραιώθημεν. ὡς γὰρ ἦδη πληθεῖς τὸ πορθμείον, καὶ οἰμαγῆς ἀνάπλεων. τραυματίαι δὲ πάντες ἐπέπλεον, ὃ μὲν τὸ σκέλος, ὃ δὲ τὴν κεφαλὴν, ὃ δὲ ἄλλο τι σωτηρίῳ μὲνός, ἐμοὶ δοκεῖν ἐκ τίνος πολέμου παρόντες . ὅμως δ' οὐδὲ ὁ βέλτιστος Χάρων, ὡς εἶδε τὴν λεοντίνην, οἰηθεὶς μετὰ ἡρακλέα εἶναι ἐστὶ δέξατο με καὶ διεπρόβημεν σέ τι ἄσμενος, καὶ ὑποβᾶσι διεσήμαινε τὴν ἀτραπὸν. ἐπεὶ δὲ ἤμην ἐν τῇ σκοτῇ προήσκη μὲν ὁ μινθροβαρζάνης, εἰ πόμω δὲ ἐγὼ καὶ ὁ πιν ἐχόμενος αὐτῷ, ἕως πρὸς λειμῶνα μέγιστον ἀφικνούμεθα τῷ ἀσφοδέλῳ καὶ ἀφύλῳ, ἐνθα δὴ περὶ πέτοντο ἡμᾶς ἰεβεῖται τὴν νεκρῶν αἰσικαί. καὶ ὁλίγον δὲ ποροῖοντες, παρεγενόμεθα πρὸς τὸ τὴν Μίνω δικαστήριον, ἐτύγγχανε δὲ ὁ μὲν ὅτι δέονου τινὸς ὑψηλοῦ καθήμενος. παρεῖς ἤκεισαν δὲ αὐτῷ ποινὰ καὶ ἀλά-

tus, obdormiuit, deinde posteaquam ad lacum venimus, tranare fere non licuit. Iam enim onustū erat nauigium, & eiulatu certe plenum. Vulnerati quippe in eo nauigabant omnes, hic femur, ille caput, alius alio quopiam membro luxatus, vsque adeo, vt multi certe ex bello quopiam adesse viderentur. At optimus Charon, quum leonis videret exuias, esse meratus Hercule, recepit, transque vexit libens, tū exeuntibus quoque nobis monstrauit semitam. Sed quoniam iam eramus in tenebris, præcedit quidem Mithrobarzanes, ego autem a tergo continuus illi comes adhæreo, quoad in pratum maximum peruenimus asphodelo confitū, vbi certe circumfusæ vndique mortuorum stridula nos sequuntur umbræ. Tum paulo procedentes longius, ad ipsum Minois tribunal accessimus. Erat ipse quidē in folio forte quodā sublimi sedens. Astabant autem illi Pænx, Tortores, mali

Genii, Furia. Ex altera parte plurimi quidā adducti sunt ex ordine longo fune vincti. Dicebantur autem adulteri, lenones, mœchi, homicidæ, adulatores, sycophantæ, ac talis hominum turba quoduis in vita patrantium. Seorsim autem diuites ac fœneratores prædibant, pallidi, ventricosi ac podagrici, quorum quisque trabe victus erat, ferri pondere duorum talentorum imposito. Nos igitur astantes, & quæ fiunt omnia conspiciamus, & quæ dicuntur, auscultamus. Accusant autē noui quidam atque admirabiles rhetores. ΡΗΙ. Quinam ergo hi, per Iouē, sunt, ac ne isthuc quidē te pigeat dicere. ΜΕΝ. Vmbra ne vnquam istas reddant corpora? ΡΗ. Omnino quidē igitur. ΜΕ. Hæ nos igitur quum primum functi vita sumus, accusant, testantur, atque redarguunt, quicquid in vita peccauimus, & sane quædam ex his dignæ admodū hîc videntur,

ἀλάστορες, καὶ ἐριννύες. ἑτέραν δὲ ὃ προσήγοντο πολλοὶ τινες ἐφεξῆς ἀλύσιμα μακρὰ δειδυμένοι· ἐλέγοντο δὲ εἶναι μοιχοὶ καὶ πορνοβοσκοί, ὃ ἱελῶναι, καὶ κλέακες, καὶ συκοφαντοί, καὶ τοιοῦτος ὁμιλος τῶ πάντων κυκώλων ἐν πύβῳ. ἡμεῖς δὲ οἷτε πλούσιοι καὶ τοκοδύφους προσήσαν, ὠχρεῖ, καὶ φορογαστρες, καὶ ποδαγροί, κλειὸν ἑκαστος αὐτῶ καὶ κέρακα διτάλαντον ὀπκιέμενος. ἐφεσῶτες οὐκ ἡμεῖς, ἐκφεσῶμεν τε τὰ γινόμενα, καὶ ἀκούομεν τῶ ἀπολογουμένων. κατηγόρου δὲ αὐτῶ καίνοί τινες καὶ παρὰ δόξοι ἐντόρεις. ΦΙ. τίνας οὕτως πρὸς Διὸς; μὴ γὰρ ὀκνήσης καὶ τοῦτο εἰπεῖν. ΜΕΝΙΠ. οἶδά σου ταυτασὶ τὰς πρὸς τὸν ἥλιον ἀποτελουμένης σκιάς ἀπὸ τῶ σωμάτων; ΦΙ. πάντων μὲν οἶω. ΜΕΝ. αὗται τοίνυν ἐπιδὼν ἀποθαύωμεν, κατηγόρουσί τε, καὶ καταμαρτυροῦσι καὶ διελέγχουσι τὰ πεπραγμένα ἡμῖν παρὰ τῶ βίου, καὶ σφόδρα τινες αὐτῶ ἀξιοπύτοι

δοκοῦσιν, ἅτε αἰ συνοῦσαι,
 καὶ μηδέποτε ἀφιστάμεναι τῶν
 σωμάτων. ὁ δ' οὐ μὴ Μίνως
 ὀπιμειλῶς ἐξετάζων ἀπέ-
 σπριπεν ἑκασον ἐς τὸν τ' ἄσπε-
 ρῶν χώρον, δίκλιν ὑφ' ἑξόντα
 κατ' ἀξίαν τῆς τετολμημέ-
 νων, καὶ μάλιστα ἐκείνων ἡ-
 ππῆτο τῆς ὅπῃ πλούτοις τε καὶ
 ἀρχαῖς τετυφωμένοι, καὶ
 μονονουχὶ καὶ προσκυωεῖσαι
 ἀπειρυνόντων. τίς τε ὀλιγοχέ-
 ριον ἀλαζονείαν αὐτῶν, καὶ τίς
 ὑπερφίαλιν μυσσάμενος, καὶ
 ὅτι μὴ ἐμμένοντο, θνητοὶ τε
 ὄντες αὐτοί, καὶ θνητῆς ἀ-
 δῶν τετυχηκότες. οἱ δ' ὑπο-
 δυσάμενοι τὰ λαμπρὰ ἐκεί-
 να πάντα, πλούτους λέγων καὶ
 γλῆν, καὶ δυνατείας, γυμνοὶ
 κάτω γενευκότες, παρὰ σήκη-
 σαν, ὥσπερ τινα ὄνρεον ἀνα-
 σπριπαζόμενοι τὴν παρ' ἡμῶν
 εὐδαιμονίαν. ὥστε ἔγωγε
 ταῦθ' ὁρῶν, ὑπερῆχαιρον, καὶ εἰ
 τινα θνατῆρα αὐτῶν, προσίων
 αὐτῶν ἡτρυχῶ πῶς ὑπερίμνησκον,
 οἷος μὴ παρὰ τὴν βίαν, καὶ ἡλίκον
 ἐφύτατό τε, ἡνίκα πολλοὶ μὲν
 ἔωθεν

tur, utpote nobiscū ver-
 satæ semper, nostrisque
 nusquam digressæ corpo-
 ribus. Minos igitur curi-
 ose quælibet examinās,
 impiorum relegabat in
 cœtum, pœnas ibi scele-
 ribus suis dignas luitu-
 rum, In hos præcipue ra-
 men incenditur, quas o-
 pes dum viuerent, ac di-
 gnitates inflauerant, qui
 que adorari se fere expe-
 ctabant, nimirum breui
 perituram eorum super-
 biam fastumque detesta-
 tus, quippe qui non me-
 minissent mortales ipsi
 quum sint, sese bona quo-
 que mortalia consequu-
 tos. At nunc splendida
 illa exuti omnia, diui-
 tias, inquam, genus, mu-
 nia, nudi ac vultu demis-
 so steterunt, tanquam
 somnium quoddam, hu-
 manam hanc felicitatem
 recogitantes, adeo ut
 hæc dum conspicerer ni-
 mis quā delectatus fue-
 rim. Et si quem eorū for-
 te agnoueram, accedens
 quiete aliquo modo sub-
 monui, qualis in vita fue-
 rat, quantopereque fue-
 rat inflatus, tum quum
 plurimi mane fores eius

obsidentes, pulsi interim exclusive a famulis, illius expectabant egressum. At ipse vix tandem illis exorians, puniceus, aureus aut versicolor, felices ac beatos se facturum salutantes putabat, si pectus dexteramve porrigens, permitteret osculandam. Illi vero audientes ista moleste ferebāt. At Minos quiddam etiam iudicavit in gratiam. Quippe Dionysium Siciliæ tyrannum, multis & atrocibus criminibus & a Dione accusatum, & gravi Stoicorū testimonio conuictum, Cyrenæus Aristippus interueniens (Nam illū valde suspiciunt inferi, eiusque plurimum ibi valet autoritas) ferme iam Chimærae alligatum absoluit a pœna, asserens illum eruditorum nonnullos olim iuuisse pecunia. Tum nos a tribunali discedentes, ad supplicii locum peruenimus. Vbi amice multa & miseranda audire simul, ac spectare licuit. Nam simul ac flagrorum sonus auditur, & eiulatus hominum

ἔωθεν ὅπῃ τ' ἀποθύρων παρησῆκσαν, τ' ἀρόδον αὐτ' ὡς μόνοντες, ὠθούμενοί τε καὶ ἀποκλόμενοι πρὸς τ' οἴκῃ. ὃ δ' ἴ μάλιστα αὖ ποτε ἀναλείας αὐτοῖς πορφυροῦς τις, ἢ πείχουσος ἢ διαποίκιλος, εὐδαίμονας ᾤετο καὶ μακαρίους ἀποφαίνεσθαι πρὸ προσφόντας, μὴ τὸ εὖθος ἢ τ' δεξιὰν ἀπολείγων δάκρυα καὶ φιλεῖν. ἐκείνοι μὲν οὖν ἠντιῶντο ἀκούοντες. πρὸ δὲ Μίνωι μία τις καὶ πρὸς χάριν ἐδικάδα δίκη. τὸν γάρ τοι σικελιώτῳ Διονύσιον, πολλὰ καὶ ἄνδρα ὑπὸ τῷ Διῶνι καὶ ἡγορηθέντα, καὶ ὑπὸ τ' ἑσῶς καὶ ἀμαρτυρηθέντα, παρελθὼν Ἀρίστιππος ὁ κυρηνᾶος (ἄγουσι δ' αὐτ' ἐν τιμῇ, καὶ δυνάμει) μέγιστον ἐς τοῖς κάτω) μικροῦ δὲ τῇ χιμαίρᾳ προσδεθέντα, παρέλυσεν ἐκ ἀλδίκης, λέγων πολλῶς αὐτ' ἢ πεπαιδευμένων πρὸς ἀρετήριον γνέας δεξιόν. ἀποσάντες δ' ὅμως τ' δικαστήριον πρὸς κολαστήριον ἀφικνούμεθα. ἐνθα δὴ ὧς φίλε πολλὰ καὶ ἐλεῖν δὴ ἦν ἀκούσαί τε καὶ ἰδεῖν.

μασί-

μασίγων τε γὰρ ὁμοῦ φόβος
 ἀκούειο, καὶ οἰμωγὴ τῇ ὅττι τῇ πυ-
 ρὸς ὁπωρῶν, καὶ σπέρλαι καὶ
 κύφονες καὶ ῥοχοί, καὶ ἡ χίμαι-
 ρα ἐσάραττε, καὶ ὁ κέρβερος
 ἐδάδαπε. ἐκολάζοντο δὲ ἅ-
 μα πάντες, βασιλεῖς, δούλοι,
 σάββατοι, πένητες, πλούσιοι,
 πτωχοί. καὶ μετέμελε πάνσι τῇ
 τέλοισι τῶν ἡρώων. ἐνίοις δὲ αὐτῶν
 καὶ ἐγνωρίσαμεν ἰδόντες, ὁπ-
 σοι ἦσαν ὅτ' ἐναγχος τέτε-
 λυκὸς τῶν. οἱ δὲ ἐνκαλύπτον-
 το, καὶ ἀπετρέφοντο. εἰ δὲ καὶ
 προσέλεποιεν, μάλα δουλο-
 περιπές τι καὶ κολακευτικόν.
 καὶ ταῦτα πῶς οἱ βαρεῖς ὄν-
 τες, καὶ ὑπόβη) πᾶσι τῇ βίῳ.
 τοῖς μὲν τοι πένησιν ἡμιέλεα
 τῇ κακῶν ἐδέδδοτο. καὶ διανα-
 παυόμενοι πάλιν ἐκολάζον-
 το. καὶ μὲν κακείνα εἶδον τὰ
 μυθώδη, τῇ Ἰξίονα, καὶ τὸν
 Σίσυφον, καὶ τῇ φεύγα Τάν-
 ταλον χαλεπῶς ἔχοντα, καὶ τῇ
 γῆρῳ Τίτυον, ἡράκλειον ὁ-
 σος. ἔκειτο γὰρ τόπον ἐπέ-
 χων ἀγροῦ. διελθόντες δὲ καὶ
 τέτρε, ἐς τὸ πεδίον ἐσέλλο-
 μιν,

minum in igne flagran-
 tium, tum rotæ & tor-
 menta, catenæ, Cerberus
 lacerat, & Chimæra
 dilaniat, cruciabanturq;
 pariter omnes captivi,
 reges, præfecti, paupe-
 res, mendici, diuites, &
 iam scelerum omnes pœ-
 nitebat. Et quosdā qui-
 dem eorum, dum intue-
 mur, agnouimus, vide-
 licet qui nuper e vita dis-
 cesserant. At hi se pudē-
 tes tum occulebant, no-
 stroque subtrahebant as-
 pectui, aut si nos aliquā-
 do respiciebant, id serui-
 liter admodum abiecte-
 que faciebant, atque hi
 quidem quam olim pu-
 tas, onerosi fastuosiq; in
 vita? At pauperibus ma-
 lorum dimidium remitte-
 batur, & quum inter-
 quieuissent, denuo repe-
 rebantur ad pœnam. Sed
 illa quoque quæ fabulis
 feruntur, aspexi, Ixio-
 nem, Sisyphum, Phry-
 giumque grauitè affe-
 ctum Tantalum, geni-
 tumque terra Tityum,
 Dii boni, quantum? In-
 tegrum stratus agrū oc-
 cupabat. Hos tandē præ-
 tereuntes, in campum
 P s veni-

venimus Acherusium ,
 inuenimusque ibi semi-
 dtos , heroidasque & a-
 liam simul mortuorum
 turbam, in gentes tribus
 que dispositam, alios qui
 dem vetulos quosdā ac
 matridos, atque (vt Ho-
 merus ait) euanidos, a-
 lios vero iuueniles, & in-
 tegros , & hoc potissimū
 ob illam condiendi effi-
 caciā Aegyptios. Ve-
 rum dignoscere quemli-
 bet laud procline fuit ,
 adeo nudatis offibus om-
 nes erant inuicem simil-
 limi, nisi quod vix tandē
 eos diu intendentes ag-
 nouimus. Quippe cōfer-
 ti confidebant obscuri
 atque ignobiles , nullū-
 que seruantes amplius
 pristinae formę vestigiū.
 Cum igitur multi simul
 ossei confisterent, inuicē
 omnino similes, qui ter-
 rificum quiddam per ca-
 nos oculorū orbes tran-
 spicerent , dentesq; nu-
 dos ostenderent, hæsita-
 bam certe mecum, quo-
 nam signo Therstitem a
 Nireo illo formoso dis-
 cernerem , aut mendicū
 Irum a Phraxum rege ,
 aut Pyrrhiam coquum

ab

μῦν, τὸ ἀχρεούσιον, αὐρίσκα-
 μὲν τε αὐτόθι τοὺς ἡμιθέους
 τε καὶ τὰς ἡρώϊδας, καὶ τὸ ἄλ-
 λον ὅμιλον τῶν νεκρῶν καὶ ἔθνη
 καὶ φύλα διαλοφύμους, πρὸς μὲν
 παλαιούς τινες καὶ εὐρωσίων-
 τας, καὶ ὡς φησιν Ομηρος, ἀ-
 μεμνηνοὺς. πρὸς δὲ νεαλῆες καὶ
 σωτηρηκότας, καὶ μάστιγα πρὸς
 αἰγυπτιῶν αὐτῶν διὰ τὸ πο-
 λυαρκὲς εἶ ταρχείας, τὸ μὲν
 τοι διαγινώσκειν ἕκαστον, οὐ
 πάντι μὲν ἔχ' ἰδίον. ἀπαντὶς
 γὰρ ἀτεχνῶς ἀλλήλοισιν γίνονται
 ὅμοιοι, τὸ δὲ ὅσον ἱεσμνωμένον,
 πλεὺν μόνις καὶ διὰ πολλοῦ ἀ-
 ναθεωρουῦντες αὐτοὺς ἐγινά-
 σκομεν. ἐκείντο δὲ ἐπ' ἀλλή-
 λοις ἀμαυροὶ καὶ ἄσχημοι, καὶ οὐ-
 δὲν ἔτι τῶν παρ' ἡμῶν καλῶν
 φυλάττοντες, ὥς πολλῶν ἐν
 ταῦτι σκελετῶν κειμένων, καὶ
 πάντων ὁμοίων, φοβερόν τι καὶ
 διάκειναι διδρυκότων, καὶ θυμ-
 οὺς πρὸς ὁδόντας προφαιρόν-
 των, ἡπέρουν πρὸς ἑμαυτῶν, ὥ-
 τι διακρίναιμι τὸ θεοσίτην ἀ-
 πὸς τῶν καλοῦ Νιρέως, ἢ τῶν με-
 ταίτω Ιρῶν ὑπὲρ τῶν Φαράκων
 βασι-

βασιλείας, ἢ Πυρρίαν τ' μάλ' ἰ-
 ρον ὑπὸ τ' Ἀγαμέμνονος, οὐδὲν
 γὰρ ἔτι τ' παλαιῶν γνωρισμά-
 των αὐτοῖς παρέμεινεν, ἀλλ'
 ὅμοια τὰ ὅσα ἡμεῖς, ἀδελὰ καὶ
 ἀντιγράφα, καὶ ὡς οὐδενὸς
 ἔστι διακρίνεσθαι διωρόμεθα. τοι-
 γάρ τοι σκεῖνα ὁρῶντι, ἐδόκει
 μοι ὅτ' ἀνθρώπων βίος πομπῇ
 τινι μακροῦ προσοικέναι,
 χορηγεῖν δ' καὶ διατάττειν ἕκα-
 στα ἢ τύχῃ, διάφορα καὶ ποικί-
 λα τοῖς πομπυλῶν χήμασι
 προσάπτουσα. τ' μὲν γὰρ λαβού-
 σα ἢ τύχῃ, βασιλικῶς δισ-
 κύασε, τιάραντε ὀπθεῖται, καὶ
 δορυφόρους παρεδύσα, καὶ τ'
 κεφαλῇ σέψασα τῷ διαδή-
 ματι. τῷ δ' ὀκέτω χῆμα τι-
 ρεῖσθαι, τ' δὲ τινα καλὸν εἶναι
 ἐκδομῆσαι, τ' δ' ἄμορφον καὶ ἑ-
 λοῖον παρεσκύασε. παντοδα-
 πῶν γὰρ οἶμαι δεῖν ἡμέας τὴν
 θέαν. πολλάκις δ' διὰ μέσης
 τ' πομπῆς μετέβαλε τὰ ἐνίων
 χήματα, καὶ ὥστα ἐς τέλος δι-
 απομπύται, ὡς ἐτάχθησαν,
 ἀλλὰ μεταμφιέσασα, τ' μὲν
 Κροῖτον ἠνάγκασε τ' τ' αἰέ-
 τε καὶ αἰχμαλώτους σκυλῶν ἀ-

ab Agamemnone. Nihil
 enim amplius veterum
 iudiciorum eis perman-
 serunt, sed ossa fuerunt
 inter se similia, incogni-
 bilia, nullis inscripta ti-
 tulus, nullique unquam
 dignoscenda. Hæc igitur
 spectanti mihi, persimi-
 lis hominum vita πόρῃ
 cuiuspiā longæ videbatur
 cui præsit ac disponat
 quæque fortuna, ex his
 qui pompam agunt, di-
 versos variosque cuique
 habitus accommodans.
 Alium siquidem fortuna
 delicens, regis ornat in
 signibus, & tiaram impo-
 nens, & satellites addēs,
 & caput diademate coro-
 nans. Aliū serui rursus
 ornatū induit, hunc for-
 mosum effigiat, hunc de-
 formem atque deridicu-
 lum fingit, nam omnige-
 num, ut opinor, debet
 esse spectaculum. Quia
 habitus quorundam ple-
 runque in media quoque
 pompa demutat, neque
 perpetuo eodem finit or-
 dine cultuque progredi,
 quo prodierāt. Sed orna-
 tu cōmutato, Cræsum qui
 de coëgit serui captiviq;
 velles induere, Mæandri-
 um

um autem olim inter ser-
vos incedentem, Poly-
cratis tyrannidem illiga-
vit. Et aliquantisper qui-
dem eo cultu permittit
viti, verum ubi iam pom-
pe tempus præterit, ap-
paratum quisque restitu-
ens, & cum corpore si-
mul exutus amictu, qua-
lis ante fuit, efficitur, ni-
hilo a vicino differens.
Quidam tamen ob insci-
tiam, quum suos fortu-
næ cultus exigit, ægre
ferunt atque indignan-
tur, tanquam propriis
quibusdā bonis privati, ac
nō poti⁹ alienis, quibus
paulisp⁹ vtebātur, exuti.
Quin in scena quoque
vidisse te plerunque pu-
to histriones istos tragi-
cos, qui (vt fabulæ ratio
poscit) modo Creontes,
modo Priami sunt, aut
Agamemnones. Idemq;
(si fors tulerit) paulo an-
te tam graviter Cecropi
aut Erechthei forma
imitatus, paulo post ser-
uus, poetæ iubente pro-
greditur. At quum fabu-
læ iā finis affuerit, quis-
que auratas illas vestes
exutus, personam depo-
nens, & descendens a-

crepi

αἰαλαβεῖν, τὸ δὲ Μαίανδρον ἔ-
ως ἐν τοῖς οὐκέτις πομπῶ-
ντα, τὸ Πυλινκράτους τυραν-
νίδα μετένεδρε, καὶ μέγχι μὲν
Ἰνους εἶασε χρεῖας τῷ ὀνόματι,
ἐπεὶ δ' αὖ δὲ τὸ πομπῆς παρὲς
παρέλθῃ, τῶν καὶ αὐτὰ ἕκαστος
ἀποδούς τὸ σκῆπτρον, καὶ ἀποδυσά-
μηνος τὸ ὄνομα μετὰ τὸ σῶματις,
ὥσπερ ὡς πομπῆς γίνεσθαι, μὲν
τὸ πλοῦσι διαφέρειν. ἐνὶ δὲ
ἑστῷ ἀγνωμοσύνης. ἐπεὶ δ' αὖ
παύσῃ τὸ κῆρυξ ἀκούσας ἡλύ-
χῃ, ἀχθονταί γε, καὶ ἀθανάτων
σιν, ὥσπερ οἰκίῳ τινὶ στερῶ
κῆρυξ, καὶ οὐχ ἂν παρὲς ὀλίγον
ἐχρήσαντο ἀποδιδόντες. οἶμαι
ὅτι καὶ τὸ σκῆπτρον πολλὰς
ἐκράκεναι πρὸ βασιλικῶν ὑπο-
κρίτας τέως παρὲς τὰς χρείας
τῶν δραμάτων, ἀλλ' ἢ Κρέοντας,
ἐνίοτε δὲ Πριάμους Ἴλιον ἄνδρας
ἢ Ἀγαμέμνονας, καὶ ὁ αὐτὸς ἐν
λύχοι μικρὸν ἐμφορᾶν μάλα
σεμνῶς, τὸ δὲ Κέκροπος ἢ Ερεχ-
θεὸς ὄνομα μιν ἀποδούς, μετὰ
ὀλίγον οἰκίῳ παρῶν ἐπὶ τὸ
ποιήσας κεκελευσμένος, ἥδη δὲ
πῆρας ἔχοντος τῶν δραμάτων, ἀ-
ποδυσάμενος ἕκαστος αὐτὸς τὸ

χρυσόπασον ἐκείνην ἐδῆτα, καὶ
 τὸ προσωπεῖον ἀποθέμενος, καὶ
 καίλας ἀπὸ τῆς ἑμβατῆς, πένης
 καὶ ταπεινὸς περὶ ἐρχεῖτο, ἕκ ἐτ'
 Ἀλαμέμνων ὁ Ἀξέως, οὗτος Κρέ-
 ων ὁ Μεινοικέως, ἀλλὰ Πῶλος
 Χαριχλέους σομικῶς ὀνομα-
 ζόμενος, ἢ Σάτυρος ὁ Θεωλεί-
 τονος μαρθαίνιος. τοιαῦτα
 καὶ τὰ τῶν ἀνθρώπων παράγμα-
 τὰ ὄντι, ὥς τότε μοι ἑρῶντι ἔ-
 δοξεν. Φι. εἰπέ μοι ὦ Μένιπ-
 πε, οἱ δὲ τοὺς πολυτελεῖς τέ-
 τας καὶ ὑψηλοὺς τάφους ἔχον-
 τες ὑπὲρ γῆς, καὶ σήλας καὶ εἰκό-
 νας καὶ ὀπίθεά μμαλια, οὐδὲν λι-
 μιώτεροι παρ' αὐτοῖς εἰσι τῶν
 ἐδιδωτῶν νεκρῶν; Μέν. ληρῆς ὦ
 οὗτος, εἰ γὰρ ἐθεάσω τὸ Μαν-
 σωλὸν αὐτῶν, λέγω δὲ τὸ κάρα, καὶ
 ἕκ τῶν τάφου περιβόητον, οὗ οἶ-
 δα, ὅτι ἕκ αὐτῶν ἐπαύσω γελῶν,
 οὕτω ταπηνῶς ἐρῶντι ἐν πα-
 ραβύτῳ σου, λανθάνων ἐν τῷ
 λοιπῷ δήμῳ τῆς νεκρῶν ἐμοὶ
 δοκεῖν, τοσοῦτον ἐπὶ λαύων τῶν
 μνήματι, παρ' ὅσον ἐβαρύνει
 το πηλικούτον ἄχθος ὀπκεί-
 μενος. ἐπεὶ δὲ γὰρ ὦ ἐταῖρε ὁ

Δία-

crepidis, pauper atq; hu-
 milis obambulat, haud
 amplius Agamemnon il-
 le Atreo prognatus, aut
 Creon Menœcei filius,
 sed Polus fili⁹ Chariclei
 Suniensis, aut Satyrus fi-
 lius Theogitonis Mara-
 thonijs. Sic se mortaliū
 res habent, quemadmo-
 dum mihi tum spectanti
 videbatur. Π Η Ι. Dic mi-
 hi Menippe isti qui ma-
 gnificos altosque tumu-
 los habent super terrā,
 & columnas, imagines,
 titulos, nihilone sunt ap-
 pud inferos plebeis qui-
 buslibet umbris honora-
 tiores? Μ Ε Ν Ι Ρ. Nuga-
 ris tu quidem, nam si vi-
 disses Mausolum, Carē
 illum dico pyramide ce-
 lebrem, sat scio, nunquā
 ridere desisses, ita in an-
 trū quoddam abstrusum
 despectim abiectus est in
 reliqua mortuorum tur-
 ba delitescens. Hoc ran-
 tum commodi mihi vide-
 tur ex monumento refer-
 re, quod imposito tanto
 pondere laborat magis,
 & premitur. Nam quum
 Aeacus, o amice, locum
 cuique metitur, dat au-
 tem cui plurimum haud

am-

amplius pedem, necesse est contentum decumbere, seseque ad loci modum contrahere. At vehementius multo risisses opinor, si reges hoste nostros, satrapasque vidisses apud eos medicantes, & aut salsamenta vendētes, aut primas ipsas literas urgente inopia proficētes, & quemadmodū contumeliis a quovis afficiantur, atque in faciem cædantur, perinde atque vilissima mæcipia. Itaque Philippum Macedonem conspicatus, continere me certe non potui, ostensus est mihi in angulo quodam, detritos calceos mercede refarciens. Quin alios præterea multos erat videre medicantes in triviis, Xerxes videlicet, Darios, ac Polycrates. P H I. Admiranda narras ista de regibus, peneque incredibilia. Socrates autem quid facit ac Diogenes, & si quis est sapientum alius? M E N I P. Socrates profecto etiam ibi obuersatur, omnesque redarguit, versantur autem cū illo Palamedes,

Vlyf-

Αἰακὸς ὑπομετέσθῃ ἐκάστῳ τὸ τόπον, δίδωσι δὲ τὸ μέγιστον οὐ πλεον ποδὶς, ἀνάγκη ἀσπῶντα καλακείῳ, πρὸς τὸ μέγ. ν. σωτασθῆναι. πολλῶν δ' αὖ, οἶμαι, μάλλον ἐγέλαις, ἐθιάσω τὸν παρ' ἡμῖν βασιλείας καὶ σαβάραις, πωχρύντας παρ' αὐτοῖς, καὶ ἦτοι ταῖς χρυσολοῦντας ἐπ' ἀπορίας, καὶ τὰ πρῶτα διδάσκοντες χάματι, καὶ ἐπὶ τῷ τυχόντας ὑβρίζοντο, καὶ κατὰ κράτος παρομύοντες, ὥσπερ τὸ ἀνδραπόδον τὰ ἀτιμώτατα. Φίλιππον γοῦν κακιδόνα ἐγὼ θιασάμηνος, οὗ ἡ κελεύειν ἐμαυτῷ δύναμις ἔδειχθη δέ μοι ἐν γαστρίδι τι, μισθὸν ἀκούμενος τὰ σαβάραις τῶν πενηντάων. πολλοὺς δὲ καὶ ἄλλους ἐγὼ ἰδεῖν ἐν ταῖς τριβδαῖς μεταιτουῦντας, ἑξέρχας λέγω, καὶ Δαρείους καὶ Πολυκράτους. Φιλ. ἄτοκα διηγῇ τὰ περὶ τῶν βασιλέων, καὶ μικροῦ δεῖν ἄπισα. τί δὲ ὁ Σοκράτης ἐπαπῆκε, καὶ Διογένης, καὶ εἴ τις ἄλλος τῶν σοφῶν; Μέν. ὁ μὲν Σωκράτης καλεῖται φιλέχθῃ διελέγ-

διελέγχων ἅπαντας, σιώησι
 ἂ' αὐτῷ Παλαμίδης καὶ Ο-
 δυσσεὺς καὶ Νέστωρ, καὶ εἰ τις
 ἄλλος λάλος νεκρὸς. ἔτι μὲν
 τοι ἐπεφύοσθ' ἑαυτῷ, καὶ διω-
 δῆκ' ἐκ τ' φαρμακοποσίας ἰα-
 σκέλη. ὃ δ' ὁ βέλλιος Διοχῆς
 παροικεῖ μὲν Σαρδαναπάλλω
 τοῦ Ἀστυρίω, καὶ Μίδα Ἰδίου φρυ-
 γί, καὶ ἄλλοις τισὶ τ' πολυέ-
 λων ἀκούων δ' οἰμαζόντων αὐ-
 τῷ, καὶ τ' παλαιῶν ἰχθύων ἀ-
 ναμειβουμένων, γελᾷ τε, καὶ τέρ-
 πεται, καὶ τὰ πολλὰ ὑπὸ κα-
 τακείμενος, ἀδελφὰ μάλα τρα-
 χυὰ καὶ ἀπηνεῖ τῇ φωνῇ, τὰς
 οἰμωγὰς αὐτ' ὀπκαλύπτων,
 ὥστε ἀνιᾶσθαι τοὺς ἀνδρας καὶ δι-
 ασκέπεισθαι μελοικεῖν, οὐ φέρον
 τὰς δ' Διοχῆν. ΦΙ. ταυτὶ μὲν
 ἱκανῶς. τί δ' ἵδ' ἡ φησισμα ἦν,
 ὅτι ἐν ἀρχῇ ἔλεες κεκυρτω-
 τὸς καὶ τ' πλουσίων; ΜΕΝ. οὕτως
 ὑπέμνησαι. οὐ γὰρ οἶδ' ὅπως
 περὶ τούτου λέγειν προθέμενος,
 παμπόλιν ἀπεπλανήθην τοῦ
 λόγου. διατρέξοντος γάρ μου
 παρ' αὐτοῖς, προὔθεσαν οἱ
 πρυτάνεις ἐκκλησίαν περὶ
 τῷ

Vlysses & Nestor, & si
 quis alius loquax mortu-
 us. Adhuc equidem in-
 flata sunt illi, & intum-
 escūt ex haulto veneno-
 crura. At optimus Dio-
 genes Sardanapalo vici-
 nus Assyrio, Midæque
 Phrygio, atque aliis itē
 pluribus ex istorum sum-
 ptuosorum numero ma-
 net, quos quum eiulan-
 tes audit, veteris fortu-
 næ magnitudinem reco-
 gitantes, & ridet & dele-
 ctatur, ac supinus cubās
 ut plurimū cantat, aspe-
 ra nimis atque intucun-
 da voce illorum eiularus
 obscurans, adeo ut id æ-
 gre ferentes, nec Dioge-
 nem ferre valentes, de
 mutanda sede deliberēt.
 P H I. De his iam satis
 quidem, cæterum quod
 nam illud decretum est,
 quod initio dixeras ad-
 uersus diuites esse sancti-
 tum? Μ Ε Ν. Bene admo-
 nes, nescio enim quo pa-
 cto, quum hac de re di-
 cere proposuissem, ab
 instituto sermone procul
 aberravi. Dum igitur
 ibi versabar, magistratus
 concionē aduocauerunt
 his videlicet de reb. quæ
 in

incomune conducerent. Conspiciens ergo multos concurrere, commiscens meipsum mortuis, statim vnus & ipse eram concionatorum. Agitata sunt igitur & alia multa postremo vero de diuitibus negocium. In quos posteaquam plurima fuissent obiecta, violentia, superbia, fastus, iniuriæ, assurgens tandē ex populo primas quidam, huiusmodi decretū legit.

Decretum.

Quoniā, inquit, multa diuites perpetrant in vita, rapientes ac vim inferentes, inopesq; omni modo despectui habentes, Curia populoque visum est, vt quum functi vita fuerint, corpora quidem eorum poenas cū aliis sceleratorum corporibus luant, animæ vero sursum remissæ in vitā, in asinos demigrent, donec in tali rerum statu quinquies ac vices decē annorum millia transegerint, asini semper ex a finis renati, onera ferentes, atque a pauperibus

agi-

ἥρ' κοινῇ συμφερόντων. ἰδὼν οὖν πολλοὺς σωθέοντας, ἀναμίξας ἑμαυτ' τοῖς νεκροῖς, αὐθὺς εἰς καὶ αὐτὸς ὡς ἓν ἐκκλησιασῶν. διωκθήν μὲν οὐκ ἔτι ἄλλα, τελευτᾶν δὲ τὸ πλεονεξίων. ἐπεὶ γὰρ αὐτὸς καταπύοντο πολλὰ καὶ δεινὰ, βία καὶ ἀλαζονεία, καὶ ὑπερφία καὶ ἀδικία, τέλος αἰσάσας τις ἥρ' ἡμαγωγῶν αὐτὸν ψήφισμα τοιοῦτον.

Ψήφισμα.

Ἐπειδὴ πολλὰ καὶ παρὰ νόμον οἱ πλούσιοι δρῶσι παρὰ τὸ βίον, ἀρπάζοντες καὶ βιάζοντο, καὶ πάντα τρόπον ἑαυτῶν καταφρονουῦντες, δέδοικ' ἐν τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐπεὶ δὲ ἀποθάνουσιν τὰ μὲν σώματα αὐτῶν κολάζεσθαι, καθάπερ καὶ τὰ ἡττοτέρων πονηρῶν, ταῖς δὲ ψυχαῖς ἀναπεμφθεῖσας αὐτοὺς εἰς τὸ βίον, καὶ ἀλυνέσθαι εἰς τοὺς ὅρους, ἄρχεις αὖ ἐν τῷ τοιοῦτον διαγάγωνσι μυριάδας ἐπὶ πέντε καὶ ἑκοσιν, ὅσοι εἰς ὅσον γινώσκοντο, καὶ ἀχθοφορουῦντες,

καὶ

καὶ ὑπὸ τῶν πενήτων ἐλαυνόμενοι, τοῦτο ὕβριν ἢ λοιπὸν ἐξ-
 ἔναι αὐτοῖς ἀποθανεῖν. εἴπε
 ὁ Γνωμὶς Κρανίων σκελετῶ-
 νος, νεκρῶν, φυλῆς ἀλιαν-
 τιάδος, τὸ τε ἀγνοῶντος
 τῶν ψήφισματος, ἐπεψήφισαν
 μὲν αἱ ἀρχαί, ἐπιχειροτόνησε
 ἢ τὸ πᾶθος, καὶ ἐνεβριμήσατο
 ἢ Βριμῶ, καὶ ὑλάκησεν ὁ κέρβε-
 ρος. οὕτω γὰρ ἐντελῆ γίγνεται,
 καὶ κύρια, τὰ ἀγνοσμένα.
 ταῦτα μὲν δὴ σοὶ τὰ ἐν τῇ ἐκ-
 κλησίᾳ. ἐγὼ δὲ οὐπερ ἀφίγ-
 μῶν ἔνικα, τὰ Τρεῖς ἰσάμενος
 ελθὼν, ἐκέλευον αὐτὰ τὰ πάν-
 τα διηγεσάμενος, εἰπεῖν πρὸς
 με, ποῖόν τινα ἠγείτο ὁ ἄρι-
 στον βίον. ὁ δὲ γελάσας, ἔειπε
 τυφλὸν ἢ διεγνῶν καὶ ὠχρῶν,
 καὶ λεπτόφωνον, ὃ τέκνον, φη-
 σί, τί μὲ αἰτίαν οἶδά σου τῇ
 ἀπορίας, ὅτι παρὰ τῶν σοφῶν ἐ-
 γίνετο, οὐ γὰρ αὐτὰ γινώσκον-
 των ἑαυτοῖς. ἀτὰρ αὐτὸς δέ μιν
 λέγειν πρὸς σε, ἀπέειπεν γὰρ ὑ-
 πὸ τῶν Παδαμάνθους. μηδα-
 μῶς, ἐφύω, ὃ πατέριον, ἀλλ'
 εἰπέ, καὶ μὴ πελιδνός με σοῦ τυ-
 φλῶ

agitari. Deinde ut liceat
 illis e vita excedere. Hāc
 sententiā dixit Caluari-
 us patre Aridello, patria
 Manicensis, tribu Alibā-
 tiade. Hoc recitato de-
 creto, approbaverūt prin-
 cipes, sciuit plebs, adfre-
 muuit Proserpina, allatra-
 uuit Cerberus. sic enim
 rata, quæ inferi statuūt,
 autenticaq; sunt. Quæ
 igitur in concione age-
 bantur, erant huiusmo-
 di. Tum ego statim, cu-
 ius gratia veneram, Ti-
 resiam adeo, atque illi
 re, uti erat, ordine nar-
 rata, supplicavi, ut mihi
 diceret, quodnam opti-
 mum vitæ genus puta-
 ret. Hic vero subridens
 (est autē seniculus qui-
 spiam cæcus, pallidus,
 voce gracili, o fili, inq;,
 causam tuæ perplexita-
 tis scio a sapientib. istis
 profectam, haudquaquā
 idem inuicem iisdem de
 rebus sentientibus, verū
 haud fas est id tibi prolo-
 qui, siquidem quod Rha-
 damanthus interdixit.
 Nequaquam, inquam, o
 patercule, sed dic ama-
 bo, neque me contem-
 nas, qui in vita te etiam
 ipso

ipſo cxcior oberro. Abducens ergo me, procul ab aliis auferens, ad aures mihi inclinans, Optima eſt, inquit, idiota- rum priuatorumque vita, ac prudentior. Ideo ab inſipientia ceſſans alia cogitandi, & hnes & principia inſpiciendi, & vaſtros hoſce ſyllogiſmos deſpuens, atque id genus omnia nugas æſtimans, hoc ſolum in tota vita perſequere, vt præſentibus bene cōpoſitis minime curioſus, nulla re ſollicitus, quam plurimum potes, hilaris vitam ridensq; traducas. Hæc quum dixiſſet, rursus in aſphodelorum præ- tium ſeſe corripuit. Ego igitur (nam & nunc veſper erat) age, inquam, o Mithrobarzane, quid cunctamur? ac non hinc rursus abimus in vitam? Ad hæc ille, Confide, inquit, o Menippe, breuem quippe facilemq; tibi monſtrabo ſemitam, & me protinus abducens in regionem quandam magis priore tenebricoſam, manu procul oſtendens ſubobſcurum tenue que,

φλότιον περιῶντα ἐν τῷ βίῳ. ὁ δὲ δὴ με ἀπαγαγὼν, καὶ πρὸς τῷ ἄλλῳ ἑσπασά- σας, ἰδέμα φροσύνῃς φέρει τὸ οὗς φησιν, ὁ ἦν ἰδιωτὴς ἄριστος βίῃς καὶ ταφρῆνός, ὡς ἴας ἀφροσύνης παυτά- μως τῷ μεταφρῶνται, καὶ τέ- λῳ καὶ ἀργῆς ἐκτετακτοῦ καὶ καὶ ἀπύσας τῷ σοφῶν τέτων ſυλλογιſμῶν, καὶ τὰ τοιαῦτα λῆρον ἰſητάμενος. τῷ τῷ μόνον ἰδέα παλὸς διηγάται, ὅπως τὸ παρὼν εὐθελῶς, παραδράμῃς γελῶν τὰ πολλὰ, καὶ τοῦ με- δὲν ἐπιδουδχῶς. ὡς εἰπὼν, πάλιν ὤρετο κατ' ἀσφροδελὸν λειμῶνα. ἐγὼ δ' ἔτι καὶ πρὸς ὅφελος, ἀγὼ δὲ ὁ Μιθροβαρζάνη, φημι, τί διαμέλλοιμεν, καὶ ἂν ἀπιμεν αὐτῇς ἐς τὸ εἶον; ὁ δ' ὡς ταῦτα, δάξεται, φησιν ὁ Μένιππε, ταχεῖαν γὰρ σοὶ καὶ ἀπαράμωνα ὑποδείξω ἀπρα- γῶν. καὶ δὴ ἀπαλαύνει με πρὸς τι χωρίον τῷ ἄλλου ζοφορώ- τερον, δείξας τῇ χειρὶ πῶς εἶναι ἀμαυρόν τι καὶ λέπτον ὡ- πειρ διακλήθρας ἐστὲν φῶς, ἐκείνῳ

ὁ κείνο, ἔφη ὅτι τὸ εἶναι τῷ Τρο-
φονίου, καὶ κείθεν κατέρχονται
οἱ ἀπὸ βρωλίας. ταύτῃ οὐκ
αὖθι, καὶ εὐθὺς ἔστι ὅπῃ τῆς
Ἑλλάδος. ἡδεῖς δὲ τοῖς εἰρη-
μφοῖς ἐγὼ, καὶ τῷ μάγον ἀσπα-
σάμῃ, χαλεπῶς μάλα διὰ
τοῦ σομίου ἀνερπύσας, οὐκ
οἶδ', ὅπως ἐν Λεβαδείᾳ γί-
γνομαι.

Τίμων ἢ Μισαν-
θροπος.

ὦ ζῷ φίλιε καὶ ξένιε καὶ
ἐταρεῖε καὶ ἐφέσει, καὶ ἀστερο-
πητᾷ, καὶ ὄρεϊ, καὶ νεφεληγε-
ρέτᾳ, καὶ ἐρίγδουπῃ, καὶ εἴ τι
σε ἄλλο οἱ ἐμβρόντητοι ποιη-
ταὶ καλοῦσι. καὶ μάλιστα ὅ-
ταν ἀπερῶσι πρὸς τὰ μέτρα.
τότε γὰρ αὐταῖς πολυώνυμος
γινώσκωμεν ὑπερίδεις τὸ πῆ-
λον τοῦ μέτρου, καὶ ἀναπλη-
ροῖς τὸ κεχλῶδες τοῦ ἔνθμου.
ποῦ σοι νῦν ἡ ἐρισμάρατος
ἀπαπῇ, καὶ ἡ βαρύβρομος βρον-
τῇ, καὶ ὁ αἰθαλόεις καὶ ἀργήεις
καὶ σμεδαλέος κεραινός; ἀ-
παντα γὰρ ταῦτα λῆες ἡδὲ
ἀνα-

que, ac velut per rimam
influens lumen, Illud,
inquit, Trophonii tem-
plum est, atque illac ad
inferos e-Berotia descen-
ditur, hac ascendes, at-
que illico eris in Gra-
cia. Ego igitur hoc ser-
mone gavisus, salutato
Mago, difficile admodū
per angustas antri fau-
ces subrepēs, nescio quo
pacto in Lebadiam per-
ueni.

Timon siue Mis-an-
thropus.

O Iupiter Phili & ho-
spitalis, sodalitie, do-
mestice, fulgurator, inf-
iurandice, nubicoge,
grandistrepe, & si quod
aliud tibi cognomen at-
toniti Poëtæ tribuunt,
maxime quū hærent
in versu. Nam tum illis
tu multinominis factus,
carminis ruinam fulcis,
metricque explēs hiatum
Vbi tibi nunc magnicre-
pum fulgur, grauifremū
tonitru? Vbi ardens,
cādens ac terrificum ful-
men? Nam hæc omnia iā
palā apparet nugas esse,
fumumque poëticū, nec

Q. : omni-

omnino quicquam præter nominum strepitum. Sed decâtata illa tua arma eminus ferientia expromptaque nescio quomodo penitus extincta sunt, frigentque, adeo ut ne minimam quidem scintillulam iracundiae aduersus nocentes reliquam obtineant. Itaque citius quivis ex his, qui peieraturi sunt, extinctum elychnium metuerit quam flammam fulminis cuncta necantis, adeo titionem quempiam incutere videris eis, ut ignem qui dem aut fumum ab illo proficiscentem nihil quicquam formident, verum hoc solum vulneris inferri posse iudicent ut fuligine compleantur. Quibus rebus factum est, ut iam Salmoneus tibi sit ausus etiam obtonare, neque id admodum ab re, quippe aduersus Iouem usque adeo ita frigidum, vir ad facinora feruidus, audaciaque tumidus. Quid enim faciat, ubi tu perinde ac sub mandragora stertis, qui neque peierantes exaudias, neque eorum qui flagitia commit-

tunt,

ἀναπέφνην, καὶ καπνὸς πομπ-
τικὸς ἀτεχνῶς ἔξω τοῦ πα-
τάγου ἵ οὐνομάτων. τὸ δ' αἰ-
διμόν σου, καὶ ἐκπρόβλον ὅπλων
καὶ πρὸ χειρὸν, οὐκ εἶδ' ὅπως
τελέως ἀπέσβη, καὶ ψυχρὸν
ὄρεται, μηδὲ ὀλίγον σπινθήρα ὄρε-
γῆς καὶ ἡμῶν ἀδικοῦντων δια-
φυλάξον. δάξον γοῦν ἡμῶν
ὅπουρκειν τις ὀπταχρυσώτων
ἔωλον θρυαλλίδα φοβεθῆναι
αὐτῶν, ἢ πλὴν τῷ πανδαμάτορος
κεραυνοῦ φλόγα οὕτω δαλύν-
τινα ἐπανατείναντες δοκεῖς
αὐτοῖς, ὥς πῦρ μὴ ἢ καπνὸν
ἀπ' αὐτοῦ μὴ δεδιέναι, μόνον
δὲ τοῦτο οἰεσθαι ἀπολαύειν
τοῦ πρᾶγματος, ὅτι ἀναπλη-
ρῶσον τῆς ἀσέβου. ὥς ἡδὲ
διὰ τούτῃ σοι καὶ ὁ Σαλμων
νῦν ἀντιβροντᾷ ἐτόλμα, οὐ
πάνυ τοι ἀπίθανος ὢν πρὸς
οὕτω ψυχρὸν πλὴν ὀργῆς Δία,
θερμουεγὸς ἀνῆρ, καὶ μεγα-
λαυχούμενος. πῶς γὰρ ὅπου
γε καθάπερ ὑπὸ μαγδα-
γῶν καθυδείς, ὅς οὔτε
ἡμῶν ὀπταχρυσώτων ἀκούεις,
οὔτε πρὸς ἀδικοῦντας ὀπι-
σκοπεῖς

σκοπέεις, λιμῆς δ', καὶ ἀμβλυ
 ὤψεις πρὸς τὰ γιγνόμενα,
 καὶ τὰ ὧτα ἐκκεκῶφωται
 καθάπερ οἱ παρηλικότες.
 ἐπεί νέος γε ἔτι καὶ ὀξύθυ-
 μος ὦν, καὶ ἀκμαῖος πλὴν ὀφ-
 γῶν, πολλὰ κ' ἔχ' ἀδίκων
 καὶ βιαιῶν ἐποίεις, καὶ οὐδέ-
 ποτε ἦγες τότε πρὸς αὐ-
 τοῦ ἐκτεχειρίαν, ἀλλ' αἰεὶ ἐ-
 νιργὸς πάντος ὁ κεραυνὸς
 ἦν, καὶ ἡ αἰγὶς ἐπισείλο, καὶ
 ἡ βροντὴ ἐπαταγεῖτο, καὶ ἡ
 ἀστραπὴ σμυγέει ὥσπερ εἰς
 ἀκροβολισμὸν προσηκνέειτο,
 οἱ σεισμοὶ δὲ κοσκινεδόν, καὶ
 ἡ χιών σφενδόν, καὶ ἡ χάλα-
 ζα πειτνεδόν, καὶ ἵνα σοι φορ-
 τικῶς διαλέγωμαι, ὑετοὶ τε
 ξαγδαῖοι καὶ βίαιοι, ποτα-
 μὸς ἐκάσθ' ἐσαγών. ὥς τε τη-
 λικαῦτη ἐν ἀκρεῖϊ χρόνου
 ναυαγία, ὅτ' τοῦ Δευκαλίων-
 τος ἐχέμετο, ὡς ὑπερρυχίων
 ἀπάντων καταδεδυκίων,
 μόγῃς ἐν τι κιβώτιον περ-
 σωθῆναι, προσοκέλαν τῷ
 Λυκαρῆϊ, ζώπυρόν τι τοῦ
 ἀνθρώπινου ἀέρεματος δια-
 φυ-

tunt, respectum agas?
 Cæcutis autem lippitu-
 dine, & hallucinaris ad
 ea quæ fiunt, auresque
 iam tibi obsurduerunt,
 instar horum, qui ætate
 defecti sunt. Quandoqui-
 dem quum iuuenis ad-
 hue esses, acrique animo
 vehemensque ad iracun-
 diam, permulta in homi-
 nes maleficos ac violentos
 faciebas. Neq; tum
 vnquam tibi cum illis e-
 rant induciæ. Sed perpe-
 tuo fulmen erat in nego-
 cio, perpetuo obuibraba-
 tur Aegis, obstridebat to-
 nitru, fulgur continen-
 ter iaculorum in morem
 densissime ex ædîo loco
 deuolatium torquebatur,
 terræ quassationes, cri-
 bri instar frequentes, ad
 hæc nix cumulatim, ne-
 que non grando saporum
 in more, atq; vt tibi mo-
 leste differam, imbresq;
 rapidi & violenti, ac flu-
 men quotidie exundans
 Hinc tantum repente Deu-
 calionis ætate naufragi-
 um ortum est, vt omnia
 sub aqua demersis, vix
 vnica scapula seruaretur
 quæ in montem Lycoræ
 appulit, humani generis,
 Q 3 qua

quasi scintillulas quasdā
 seruans, vnde scelerati-
 us etiam genus in poste-
 rum propagaretur. Ni-
 mirum igitur dignum so-
 cordia prēmium ab illis
 reportas, quum iam nec
 sacra faciat tibi quisquā
 nec coronas offerat, nisi
 si quis obiter in Olympi-
 cis, ac ita ne is quidem
 rem admodum frugife-
 ram facere videatur, sed
 priscum quendam ritum
 magis referre, ac pene
 Saturnum, o Deorum ge-
 nerosissime, te reddunt
 magistratu abdicantes.
 Omitto loqui, quoties
 iam templum tuum sa-
 crilegio cōpilarint, quū
 tibi etiam ipsi in Olym-
 piacis manus admoliti
 sunt. Atque interea tu
 altifremus ille pigritate
 ris, vel excitare canes,
 vel vicinos aduocare, vt
 auxilio accurrentes illos
 cōprehenderent, quum
 etiam dū adornarentur
 ad fugā. Sed generosus,
 Gigantumq; extinctor,
 & Titanum victor sede-
 bas, quum tibi cæsaries
 ab illis circumtondere-
 tur, decem cubitale ful-
 mē dextra tenens. Hæc
 igitur

φυλάτῃον εἰς ὀπιογνῶ κα-
 κίας μείζονος. τοὶ γὰρ τοὶ
 ἀκλόουθα τῆς ξαθυμίας τὰ
 πίχειρα κομίζῃ παρ' αὐτῆς,
 οὔτε δύνοντος ἔτι σοι τινός,
 οὔτε σεφανοῦντος, εἰ μὴ τις
 ἄρα πάρεξον ὀλυμπίων, καὶ
 οὔτος οὐ παύσῃ ἀναγκῆα
 ποιεῖν δοκῶν, ἀλλ' εἰς ἔθος
 τὶ ἀρχαῖον σωτελῶν. καὶ
 κατ' ὀλίγον κρόνον σε, ὦ θε-
 ῶν γενναῖοι, ἐποφαίνου-
 σι, παρωτάμφοι τῆς τιμῆς,
 ἐγὼ, λέγειν, ὁποσάκις ἦδ' οὐ
 σου τὴν νιῶν σισυλήκασιν.
 οἱ δὲ καὶ αὐτῶ σοι τὰς χεῖ-
 ρας ὀλυμπιάσιν ὀπτεβλή-
 κασι, καὶ σὺ οὐ φιβεῖσθαι
 ὤκησας ἢ ἀνὰ σῆσαι τοὺς κύ-
 νας, ἢ τοὺς γείτονας ὀπκα-
 λέσασθαι, ὥς βοηδρομήσαν-
 τες αὐτῶ συλλάβοιεν, ἔτι
 συσκολλῶντες πρὸς πλὴν
 φυγῆς. ἀλλ' ὁ θνητὸς, καὶ λι-
 γανολέτωρ καὶ τιτανοκρά-
 τωρ ἐκάθητο, τοὺς πολέ-
 μους περικερδόμενος παρ' αὐ-
 τῆς, δικάπηχυν κερσύνον
 ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ. ταῦτα
 τοί-

τοίνω ὃ θαυμάσιε πωλὺ κα-
 παύεται οὕτως ἀμειλῶς
 παροράματα; ἢ πότε κολά-
 σεις τὴν τοσαύτην ἀδικίαν;
 πόσοι φαέθοκτες ἢ Δευκα-
 λίωνες ἱκανοὶ πρὸς οὕτως
 ὑπεραντλον ὕβριν τοῦ βίου;
 ἵνα γὰρ τὰ κοινὰ ἐάσας; τὰ-
 μὰ ἔγωγε, τοσούτους Ἀθηναί-
 ων εἰς ὕψος ἄρας, καὶ πλου-
 σίους ἐκ πενεσιμάτων ἀποφά-
 νας, ἢ πᾶσι τοῖς δεομένοις
 ὀπιούμεντας, μᾶλλον ἢ ἀθρό-
 ον εἰς εὐεργεσίαν τῆς φίλων
 ἐκχέας τὸν πλοῦτον, ἐπει-
 δὴ πένης διὰ ταῦτα ἐγενό-
 μιν, οὐκ ἔτι οὐδὲ γνωρί-
 ζομαι πρὸς αὐτῶν, οὔτε
 προσβλέπουσιν οἱ τέως ὑ-
 ποπίνασοιτες καὶ προσκυ-
 νοῦντες, καὶ κτοῦ ἐμοῦ γού-
 ματος ἀνηστημένοι. ἀλλ'
 ὡς ποῦ καὶ ὁδῶ βαδίζων
 ἐντύχω τινὶ αὐτῶν, ὥσπερ
 τινὰ σήλιον παλαιοῦ γε-
 κροῦ ὑπὸ τῶν πόλεων, ὑπὸ τοῦ χρο-
 νου ἀνατετραμμένῳ παρέρ-
 χονται, μηδὲ ἀναγνόντες,
 αἱ δὲ καὶ ἀπὸ ῥῆσιν ἰδόν-
 τες

igitur, o præclare, quis
 tandem erit finis, quæ tu
 adeo secure despicias?
 Aut quædo de tantis ma-
 leficiis pœnas sumes?
 quot Phaëtôtes aut Deu-
 caliones satis idonei sint
 ad expiandum tam inex-
 haustam morum iniqui-
 tatem? Etenim ut de cō-
 munibus flectam, de iis
 quæ mihi acciderunt di-
 cam, quum tam multos
 Athenienses in sublimē
 euexerim, ex pauperi-
 diuites reddiderim, cun-
 ctisque quotquot opus
 haberent, suppeditarim,
 imo semel vniuersas o-
 pes in amicos iuuandos
 effuderim, simulatq; his
 rebus ad inopiā deueni,
 iam ne agnoscar quidem
 ab illis, ne aspicere di-
 gnantur me, qui dudum
 reuerabantur, adorabāt,
 meoque de nutu pende-
 bant. Quod si quædo per
 viam ingrediens, forte
 fortuna in eorum quem-
 piam incidero, perinde
 ut eversam hominis iam
 olim defuncti statuam,
 ac temporis longitudine
 collapsam prætereunt,
 quasi ne norint quidem.
 Alii vero & procul eon-

specto me , alio sese detorquent , existimantes sese inauspicatum , abominandumq; visuros spectaculum , quem non ita pridē seruatore & adiutorem suum esse præicabant. Itaque premētibus malis ad extrema redactus consilia , tenone arrepto , terram exerceo , quaternis cōductus obolis , atque hic cū solitudine , cumque ligone philosophor. Hoc interim lucri mihi videor factura , quod posthac non intuebor plerosque præter meritū secundis fortunæ successibus vtētes. Nam illud vel maxime vrit. Iam igitur tandem aliquando Saturni Rheęque proles , excusso profundo isto , grauique somno (nam Epimenidē quoque dormiendo vicisti) denuo iactato fulmine , aut ex Oeta redaccēso , ingenti reddita flamma iram aliquam strenui illius ac iuuenilis Iouis ostende , nisi vera sint quę a Cretēsisibus de te , tuęque sepultura ferentur. **ΙΝΡΙΤ.** Quis hic est Mercuri , quē audio sic vocī

τες, ἐτέραν ἐκτρέπον) , διασάτητον καὶ ἀπορότατον θέαμα ὅφειδ' ἀπολαμβάνοντες, τὸν οὐκ ὀρθὸν πολλοῦ σωτῆρα καὶ εὐεργέτην αὐτῆς γηγμημόνον, ὥστε ὑπὸ τῆς κακῶν ὅπῃ ταῦτῳ πῶς ἐχατῖαν τραπόμενος, ἐναψάμενος διφθέραν, ἐργάζομαι πῶς γλυτῶ ὑπὸ μωδὸς ὀβολῶν τρισάρων, τῇ ἐρημίᾳ καὶ τῇ δικέλλῃ προσφιλοσοφῶν ἐσταῦθα. τῷτο γουῶ μοι δοκεῖ κερδανεῖν, καὶ ἐτι ὅφειδ' πολλοὺς παρὰ τ' ἀξίαν εὖ φράποντας. ἀνιάρτερον γὰρ τοῦτο γε. ἦ δὲ πολλοὺς οὐκ ὦ Κρένου καὶ Ρέας υἱε, τὸν βαθύ τοῦτον ὕπνον ἀποσεισάμενος, καὶ γήδυνον, ὥστε τὸν Ἐπιμηρίδην γὰρ κειομένην, καὶ ἀναξέριππας τὸν κεραιόν, ἢ ἐκ τ' Οἴτης ἐσαυσάμενος. μεγάλῃ παύσας τ' φλόγα, ὅπδ' εἰζαὶό τινα χολῶν ἀνδραῖδους καὶ νεανικοῦ Διὸς, εἰ μὴ ἀληθὴ ὅτι τὰ ὑπὸ Κρητῆς φεῖ σου καὶ τῆς ἐκτῆ σῆς ταφῆς μυθολογούμενα. **Ζ.** τίς οὗτός ἐστιν, ὦ Ἐρμῆ, ὁ κειρα

χικραγὼς ἐκ τῆς Ἀθηκῆς,
 παρὰ τὸν Ὑμηττὸν ἐν τῇ ὕψω
 ρείᾳ, πιναρὸς ὅλος καὶ αὐ-
 χμῶν, καὶ ὑποδίφθερος; σκά-
 πει δὲ, οἶμαι, ὀπικκυφὼς,
 λάλος ἀνθρώπος καὶ θαρτὺς,
 ἥπου φιλοσοφὸς ὄντι. οὐ γὰρ
 αὐτὸς οὕτως ἀστεῖς τοῦ λό-
 γου διεξήκει καδ' ἡμῶν.
 Ερμ. τί φης ὦ πάτερ; ἀνο-
 εῖς Τίμωνα τὸν Εχεκρατί-
 δου, τὸν κολυπῆα; οὗτός
 ὄντι ὁ πολλὰς ἡμᾶς καδ'
 ἱερῶν τιλείων ἐσιάσας, ὁ
 νεωπλουτος, ὁ τὰς ὅλας
 ἑκατόμβας, παρ' ᾧ λάμ-
 πρως οἰώθαμεν ἐορτάζειν τὰ
 διδάσια. Ζεὺς. φεῦ τῆς ἀλ-
 λαγῆς. ὁ καλὸς ἐκείνος, ὁ
 πλούσιος, πῦρ ὃν οἱ τοσοῦ-
 τοι φίλοι; τί παθὼν οὕ-
 τοιούτος ὄντι, αὐχμηρὸς, ἀθ-
 λος καὶ σκαπανεύς καὶ μι-
 θωτὸς, ὡς εἰκεν, οὕτω βάρ-
 ρειαν καταφέρειν τὴν δίκην.
 Ερμ. οὕτω τι μὲν εἰπεῖν
 χρηστότης ἐπέτρεψεν αὐτὸν,
 καὶ φιλανθρωπία, καὶ ὁ
 πρὸς τοῦ διομήδους ἀπαν-
 τας

vociferantem ex Attica,
 ad Hymettum in radice
 montis, horridus totus,
 ac squalidus, pelleq; hir-
 cina amictus, fodit autē,
 vt arbitror, nam pronus
 incumbit homo loquax
 & confidens, mirum nī
 philosophus est, neq; e-
 nim alioqui adeo impia,
 nefariaque in nos fuerat
 icturus. M. E. Quid ais
 pater, an nō nosti Timo-
 nem Echecratidis filium
 Colyttensem? Hic nimi-
 rum est, qui nos sapenu-
 mero in sacris legitimis
 conuiuio accepit, ille re-
 pente diues factus, ille
 qui totas hecatombas,
 apud quem splendide Io-
 uialia festa consueuimus
 agitare, I v p. Hem quæ
 nam ista rerum commu-
 tatio? hiccine honestus
 ille, diues, quem tam fre-
 quentes cingebant ami-
 ci? Quid igitur accidit,
 vt hoc sit habitu? squali-
 dus, ærumnosus, fossor
 cōdactitius, vti coniicio
 quum tam grauem ligo-
 nem gerat? M. E. Ad
 hunc modum illum quæ-
 admodum probitas euer-
 tit, atque humanitas, &
 in omnes quicunq; ege-
 rent

rent misericordia. At re-
uera Vecordia potius fa-
cilitasque, nullusque in-
fusciendis amicis dele-
ctus, quippe qui neutri-
quam intellexerit, sese
coruis lupisque largiri.
Quin magis quam a vul-
turibus tam multis mise-
ro iecur eroderetur, ami-
cos esse eos & socios iu-
dicabat. quasi beneuolen-
tia erga sese afficeretur,
quum illos epulæ magis
caperent. Ergo postea
quam ossa penitus nudas-
sent, circumrosissentque
deinde si qua medulla
suberat, hanc quoq; ad-
modum diligenter exu-
xissent, aufugerūt, exuc-
cū & radicit^o defecitū defsi-
tuentes, adeo ut postea
ne agnoscant quidē, aut
aspiciant, tantum abest,
ut sint qui suppeditent,
impertiantque. Has ob-
res fossor & sago, ut vi-
des, opertus pelliceo vr-
bem præ pudore fugiēs,
mercede terrā exercet,
aduersus ingratos atra-
bile stomachatur, qui q-
dem sua benignitate di-
tati, admodum fastuose
nunc prætereant, ac ne
nomen quidem an Timō

voce-

τας οἶκτος. ὡς δὲ ἀληθῆ
λόγῳ, ἀφῶια καὶ εὐήθεια καὶ
ἀκρίστια, πρὶν πρὸ φίλους,
ὅς οὐ σωίει, κόραξι καὶ
λύκοις χαρίζομενος, ἀλλ' ὑπὸ
γυπῶν τοσούτων ὁ κακο-
δαίμων κειρόμενος τὸ ἥπαρ,
φίλους εἶναι αὐτοῦ καὶ ἐταί-
ρους ᾤετο, ὑπὸ εὐνοίας τῆς
πρὸς αὐτὸν, χαίροντας τῇ
βορᾷ. οἱ δὲ τὰ ὅσα γυμνώ-
σαντες ἀκριδῶς, καὶ πει-
ραζόντες, εἴ τις καὶ μυελὸς
ἐν τῷ ἐκμυζήσαντι, καὶ τῷ
τον εὖ μάλα ὀπκιελῶς ᾤχοι-
το, αὐτὸν καὶ τὰς ζίζας
ὑποτετμημένῳ ἀπολιπόν-
τες, οὐδὲ γνωρίζοντες ἔτι,
οὐδὲ προσβλέποντες, πόθιν
γὰρ ἢ ὀπκιουρῶντες ἢ ὀπιδι-
δόντες ἐν τῷ μέρει, διὰ ταῦ-
τα δικελλίτης καὶ διφθερί-
ας, ὡς ὁρᾷς, ἀπολιπόντων ὑπὸ
αἰχμῆς τὸ ἄστυ μισθοῦ
γεωργεῖ, μελαγχολῶν τοῖς
κακοῖς, ὅτι οἱ πλουτοῦν-
τες παρ' αὐτοῦ, μάλα ὑ-
περοπικῶς παρέχονται,
οὐδὲ τούτομα εἰ Τίμων κα-
λοῦτο

λοῖτο εἰδότες. Ζεὺς. καὶ μὴ
οὐ παροπείας ἀνὴρ, οὐδὲ
ἀμελητέος. εἰκότα γὰρ ἡγα-
νάκει δυσυχῶν. ἐπεὶ καὶ
ἑμοῖα ποιήσονται τοῖς κα-
ταράτοις κόλαξιν ἐκεί-
νοις, ὅππῃ λησιπλοῖαι ἀνδρὶς
τοσαῦτα ταύρων τε καὶ
αἰγῶν πῖότατα καύσαν-
τος ἡμῖν ὅππῃ βρυμῶν.
ἔτι γοῶν ἐν ταῖς ξίστι πῶ
κνίσαν αὐτῷ ἔχω, πᾶν
ὑπ' ἀχολίας τὲ καὶ θορύ-
βου πολλοῦ ὅππῃ ὀπρεκοῦ-
των καὶ βιαζομένων καὶ ἀε-
παζόντων, ἔτι δὲ καὶ φόβου
τοῦ παρὰ ὅππῃ ἱεροσυλοῦ-
των (πολλοὶ γὰρ οὗτοι καὶ
δυσφύλακτοι, καὶ οὐδὲ ἐπ'
ὀλίγον καταμῦσαι ἡμῖν ἐφι-
ᾶσι) πολὺν ἤδη χεῖρον οὐδ'
ἀπέβλεψα εἰς πῶν Ἀθηναίων,
καὶ μάλα οὖν οὗ φιλοσο-
φία καὶ λόγων ἔριδες ἐπε-
πόλεσαν αὐτοῖς. μαχομέ-
νων γὰρ πρὸς ἀλλήλους καὶ
κεκραγόντων. οὐδὲ ἐπα-
κούειν δεῖ ὅππῃ εὐχῶν. ὥς
τε ἢ ὀπρεσάμενον χεῖρ τὰ
ὅσα

vocetur, nonuerint. I v.
Atque profecto vir neu-
tiquā fastidiendus, neque
negligendus, & iure optimo
indignatur, quod iis tantis in-
malis agat. Quare sceler-
atos istos adulatōres ipsi
quorū fuerimus imitati
si eū virū neglexerimus,
qui tantum taurorum &
caprarum pinguiſſimas
quasq; nobis in aris ado-
leuerit, quarum nidor
etiamdum mihi in nari-
bus residet. Tametsi pro-
pter negotiaque & tur-
bam maximam peieran-
tium, tum vi, non iure
agentium, neque non a-
liena rapientium, præter
ea ob formidinem quā
mihi pariunt sacrilegi,
qui quidem tum multi
sunt, tum obseruatu dif-
ficiles, adeo ut ne mini-
mum quidem nos conui-
uere sinant. Iampridem
profecto ad Articam re-
gionem oculos detorsis-
sem, maxime posteaquā
philosophia & de verbis
digladiatiōes apud istos
increbuerūt, ita ut pu-
gnantib. inter se istis vo-
ciferantibusque ne exau-
dire quidem mortalium
vota liceat. Vnde mihi
ne-

necessum est, aut aurib. obturatis sedere, aut dirumpi ab eis, conficique qui virtutem quandam, & incorporea quædam, merasque nugas ingenti vociferatione cōnectūt, hæc in causa fuerunt, vt hunc quoq; neglexerim, quum haud mediocriter de nobis sit meritis. Quod reliquum est Mercuri, tu Plutū adducens, quantum potes ad istum abeas. Porro Plutus vna secum ducat & Thesaurum, & vtrique apud Timonem perseuerent. Neque vsque adeo facile demigrent, etiamsi quam maxime rursus illos p bonitatem ex ædib. exegerit. Cæterum de palponib. illis, atque ingratitudine qua in hūc sunt vsi, in posterum consulabo, poenasque dari sunt, simul atque fulmen instaurauero. Nam fracti sunt in eo retusa cuspide duo e radiis. maximi, quum nuper auidius in sophistam Anaxagorā iacularer, qui suis familiaribus suadebat, nullo pacto esse vllos nos, qui dii vocaremur.

Ac

ὧτα καθῆσθαι, ἢ ὀπιτριβιῶσαι
 πρὸς αὐτοῖς ἀρετῶν τινα καὶ
 ἀτάμαλα καὶ λήρους μεγάλα
 τῇ φωνῇ ζυμειρόντων. διὰ
 ταῦτά τοι καὶ τοῦτον ἀμύλα
 θῶμαι συνέβη πρὸς ἡμᾶς, οὐ
 φαῦλον ὄντα. ὁμοίως δὲ τὸν
 Πλούτον ὃ Εὐμήν παραλα-
 βὼν, ἀπιδιπαρὲς αὐτῷ καὶ τὰ
 χος. ἀγέτω δὲ ὁ Πλούτος πρὸς
 τὸν Θησαυρὸν μετ' αὐτοῦ, καὶ
 μὴ μέτωσαν ἀμφω παρὰ τῷ
 Τίμωνι, μηδὲ ἀπαλλαγέσθω-
 σαν οὕτω ξαδίως, καὶ ὅτι
 μάλιστα ὑπὸ χρεστότητος αὐ-
 θις ἐκδιώκη αὐτοὺς τ' οὐκίας.
 ὧς δὲ τῶν κολάων ἐκείνων,
 καὶ τ' ἀχαριστίας, ὧς ἐπιδεί-
 ξαντο πρὸς αὐτὸν, καὶ αὐθις
 μὴ σκέψομαι. καὶ δίκην
 δώσουσιν, ἐπεὶ δὲ τὸν κτερε-
 γὸν ὀπισκυνάσω. κατεσφί-
 ναι γὰρ αὐτοῦ καὶ ἀποσομα-
 μῶμαι εἰς τὸ δύναιτο ἀκτίνες αἰμέ-
 γισαι, ὅποτε φιλοτιμότερον
 ἡκόντισα πρῶτον ὅτι τὸν σο-
 φιστὴν Ἀναξαγόραν, ὃς ἐπε-
 δε τοὺς ὁμιλητάς, μηδὲ ὅλους
 εἶναι τινας ἡμᾶς τοὺς θεοῦ.
 ἀλλ'

ἀλλ' ἐκείνου μὲρ δίδμαρ-
 τον. ὑπερέχει γὰρ αὐτοῦ
 πῦν χεῖρα Περικλῆς. ὁ δὲ
 κεραιὸς εἰς τὸ ἀνάκειον
 παρακύβας, ἐκείνῳ τε κα-
 τέφλεξε, καὶ αὐτὸς ὀλίγου
 δεῖν σωτηρίῃ παρὰ πῦν
 πέτρην. πλὴν ἱκανὴ ἐν
 τοσούτῳ καὶ αὕτη τιμωρία
 εἶναι αὐτοῖς, εἰ ὑπερπλου-
 τουῦντα τὸν Τίμονα ὀρώσιν.
 Εἰμ. οἷον ὡς τὸ μέγα κεκρα-
 γῆναι, καὶ ὀχληρὸν εἶναι καὶ
 δραconi οὐ τοῖς δικαιολο-
 γοῦσι μόνοις, ἀλλὰ καὶ τοῖς
 εὐχρηστοῖς τοῦτο χεῖσιμον.
 ἰδοὺ γὰρ αὐτίκα μάλα πλού-
 σιος ἐκ πενεσίου κατασῆ-
 σεται ὁ Τίμων, βοήσας
 καὶ παρρησιασάμενος ἐν
 τῇ εὐχῇ, καὶ ὀπρῆσας τὸν
 Δία. εἰ δὲ σιωπῇ ἔκαπνεν
 ὀπρῆκευφας, ἔτι αὖ ἔσκαπ-
 τεν ἀμειλόμενος. Πλούτ.
 ἀλλ' ἐγὼ οὐκ αὖ ἀπέλθοιμι ὧ
 Ζεὺ παρ' αὐτόν. Ζεύς. διὰ
 τί ὧ ἄριστε Πλούτε, καὶ
 ταῦτα ἐμοῦ κελύσαντος;
 Πλούτ. ὅτι νῦν Δία ὑβρίζεν εἰς
 ἐμὲ

Ac illum quidem errore
 non feriebam, propterea
 quod Pericles obtenta
 manu eum protexerit.
 Cæterum fulmen in Ca-
 storis ac Pollucis templū
 detortum tū illud exul-
 sit, cum ipsum parum
 abfuit, quin ad saxum
 comminueretur. Quan-
 quam interim vel id sup-
 plicii satis magnum in
 istos fuerit, si Timonem
 conspexerint egregie lo-
 cupletem factum. Μ Ε Κ-
 C V R. Quantum habet
 momenti alium vocife-
 rari, & obstreperum au-
 dacemque esse? Idq; nō
 iis modo qui causas agūt
 verumetiam qui vota fa-
 ciūt cōducibile. En mox
 e pauperrimo diues eva-
 serit Timon, qui se im-
 precando clamosum &
 improbum præstiterit,
 Iovemque reddiderit at-
 tentum. Si vero silencio
 fodisset nutans, etiā nūc
 foderet neglectus. P L V-
 T V S. At ego Iupit. haud
 quaquā ad istum reditu-
 rus sum. I V P I T. Quid
 ita nō rediturus optime
 Plute, præsertim a me
 iussus? P L V. Quoniam
 per Iovem iniuria me af-
 fecit

fecit eiiciens, & in multa fragmenta dissecans, idque quū illi paternus essem amicus, ac me pene dixerim, fulcinis ex ædibus extrusit, nec aliter quam ii, qui e manibus ignem abiiciunt. Nū rursus ad istum ibo, parafitis, adulatorib. & scortis donādus? Ad eos me mitte o. Iupiter, qui munus intellecturi sint, qui amplexuri, quibus equidem in precio sim, & maiorem in modum exoptatus. At hi stupidi cū inopia commercium habent, quam nobis anteponunt, ut ab ea accepto sagopelliceo, ligoneque, sat habeant, quum quatuor lucrantur obolos, decem talenta contemptim dono dare soliti.

IV P. Nihil istiusmodi posthac in te facturus est Timon, quippe quem liggo abunde satis corripuerit, nisi prorsus nullum dolorem sentiunt illius ilia, quod oporteat te pro penuria præoptare. At tu mihi querulus admodum videris esse, qui nunc Timonem incuses, quod tibi patefactis foribus

ἐμὲ, καὶ ἔξελθῇ, καὶ εἰς πολλὰ κατεμέριζι, καὶ τὰυτὰ πατρῶον αὐτῷ φίλον ὄντα. καὶ μόνον οὐχὶ δικρατοῖς με ἐξισθεῖ τ' οἰκίας, καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐκ τῶν χειρῶν ἀπορρεπίουσι. αὐθις οὖν ἀπέλθω, παροσίτοις καὶ κόλαξι καὶ ἐταίραις παρεδουθισόμενος; ἐπ' ἐκείνους ὃ Ζεὺς ἐπέμπε με, τὸν αἰδοῖτο μάρτυρας τῆς δωρεᾶς, τὸν φειδέσονται, εἰς τίμιος ἐγὼ καὶ φεικνύμενος. οὗτοι γὰρ οἱ λάτρου τῇ πενίᾳ ξυνέσωσαν, τὸν περιτιμῶσιν ἡμῶν, καὶ διφθέραν παρ' αὐτῶν λαβόντες, καὶ δίκην λαβόντες ἀπάτωσαν ἀθλίω, τῶν παρὰ τοὺς ποταμούς, οἱ δὲ καὶ τὰ λαλόντος δωρεᾶς ἀμύλητοι προΐεμενοι. Ζ. οὐδὲν ἐπιτοιοῦτον ὁ Τίμων ἐργάζεται, φέσει, πάντῳ γὰρ αὐτὸν ἡ δίκην πεπαιδαγωγῶν, οἱ μὴ παρὰ πᾶσιν ἀνάγκη δὲ πᾶσι ὁστ' αὐτῷ, ὡς χεῖρ σὺν αὐτῇ τῆς πενίας προσερεῖται. οὐ μὴ τοι πάντῳ μεμψιμοῖς εἶναι μοι δοκεῖς, ὅς γ' οὖν μὲν τὸν Τίμονα αἰτιᾷ, δίδωσι σοι τὰς δόξας

δ' ἔχεις ἀναπείλατας, ἡφίει πε-
 ρινος εἶν' ἐλευθέρως. οὔτε ὑπο-
 κλείων, οὔτε ζηλοῦσιν. ἄλλο
 τε ὃ τοῦ καλίου ἡ γανάκτης
 καὶ τῶν πλουσίων, καὶ ἀκεκλείδης
 λέγων πρὸς αὐτὸν ὑπὸ μοχλοῖς
 καὶ κλεισὶ, καὶ σημείων ἐπ' ἑβο-
 λῆς, ὡς μηδὲ παρακίψαι σοι
 ἐς τὸ φῶς δυνατὸν εἶναι. ταῦ-
 τα γοῦν ὑποδύρου πρὸς με,
 ὑποπνίγιδ' λέγων ἐν πολλῶν
 πρὸ σκότῳ, καὶ διὰ τὸ τοῦ ὀχρῶς
 ἡμῶν ἐφαίνου, καὶ φροντίδος ἀ-
 νάγκης, σωτηριᾶς τοῦ
 δακτύλου πρὸς τὸ ἔδος τῆς
 συλλυγισμῶν, καὶ ὑποδράσας
 ἀπειλῶν, εἰ χειρὸν λάβοιο
 παρ' αὐτῆς. καὶ ὅλως τὸ πρᾶξ-
 μα ὑπερδύνον ἐδόκει σοι ἐν
 χαλκῶ, ἢ σιδερεῶ θαλάμῳ,
 καθάπερ τῷ Δανάῳ παρ-
 θινεύει, ὑπὸ ἀκριβέσι καὶ
 παμπόνοις παιδαγωγοῖς
 ἀνδρεφόμῳ, πρὸ τόκῳ καὶ πρὸ
 λογισμῶν. ἄτοπα τοῦ ποιεῖν
 ἐφασκες αὐτοῦ, ἐξ ὧν ἡμῶν εἰς
 ὑπερβολὴν, ὅσον ὃ ὑπαλαμῖν
 οὐ τολμῶντας, οὐδὲ ἐπ' ἀδεί-
 ας χρωμένους πρὸ ἑρώε, κυρί-

ους

bus libere permiserit va-
 gari, neq; includēs, neq;
 zelotyp⁹ in te. Porro ali-
 as diuersa in diuites sto-
 machabare, cū diceret te
 ab illis repagulis, clauis
 ac signorū obiectaculis
 impressis ita fuisse cōclu-
 sum, vt ne prospicere
 quidem in lucem tibi li-
 ceret. Id igitur apud me
 deplorabas, affirmās prę-
 focari te nimis tenebris
 eoque pallidus nobis oc-
 currebas, & curis confe-
 ctus, digitis etiamnum
 ex assiduo colligendi, co-
 aceruandique vñu contra-
 ctis, contortisque, quod
 si quando daretur oppor-
 tunitas, aufugiturū quo-
 que ab illis te minita-
 bare. In summa, rem su-
 pra modum acerbam iu-
 dicabas in æreo terreo-
 ue thalamo, Danaes exē-
 plo, virginem asseruari
 atq; a scelestissimis edu-
 cari pædagogis, fœnore
 & computo. Proinde ab-
 surde facere aiebas hos,
 quod te præter modum
 adamarent, quum lice-
 ret vero frui non aude-
 rent, neque quum ipsis
 esset in manu, amore
 suo secure vererentur, sed

vigil-

vigiles observarent, ad signum ac seram oculis nunquam conniventib. neque vsquam dimotis semper intuentes, abunde magnū fructum arbitantes, non quod ipsis fruēdi facultas adesset, sed quod nemini fruendi copiam facerent, non aliter quam in præsepi canis, nec ipse vescens hordeis, nec equum famelicū id facere sinēs. Quinetiam ridebas istos, qui parcerent, & asseruaret, & (quod esset absurdissimum) etsi quidē sibi subtraherent vererenturq; contingere, non intelligerent autē fore, vt aut sceleratissimus famulus, aut dispensator, aut librorū prædagogus furtim subiret, ludibrio habitu rus infelicem & inamabilem herum, quem postea sinat ad fuliginosā, & oris angustī lucernulam, ac siticulosum scirpulum vsuris inuigilare. Quid itaque an non iniquum, quum hæc quondam incusaueris, nunc in Timone diuersa his criminari? P L V. Atqui si rem vere perpenderis,

vtrum-

ους γε ὄντας, ἀλλὰ φυλάττειν ἐξηγοῦντας, ἐς τὸ σημῆον καὶ τὸν μοχλὸν ἀσκαρδαμυκίῃ βλέποντας, ἱκανῶς ὑπολαύσιν οἰομένους, οἱ τὸ αὐτὸ ὑπολαύειν ἔχουσιν, ἀλλὰ τὸ μηδενὶ μεταδιδόναι τὴν ὑπολαύσεως. καθάπερ ὅτι ἐν τῇ φάτνῃ κυῖα, μήτε αὐτῶν ἐδίουσαν τῇ κερβῶν, μήτε τῶν ἱσπῶ πεινῶντι ὀπίβρεπουσιν. καὶ προσέτι γε καὶ καταγέλας αὐτῶν φειδομένων καὶ φυλαττόντων, καὶ τὸ κρινότατον αὐτῶν ζηλοτύπουμένων, ἀγνοουμένων δὲ ὡς κατάρματος οἰκέτης, ἢ οἰκονόμος, ἢ παιδοῦς, ἢ ὑποτίων λατρείας, ἐμπαροινήσας τὴν κακοδαίμονα καὶ ἀνέρεσον διασπένων, πρὸς ἁμαρτῶν τι καὶ μικροσομον λυχρίδιον, καὶ δολιχόστονον δρυαλίδιον, ἐπαχρυπνῶν ἑάσας τοῖς τόκοις. πῶς οὖν οὐκ ἄδικον, πάλαι μὲν σὺ ταῦτα αἰτιάσθαι, νῦν δὲ τῷ Τίμωνι τὰ ἐναντία ὁπκαλεῖν; Πλοῦτ. καὶ μὴν εἴγε τὰ ληθῆ ἔξιταζοις; ἀμφότεροι

οι εὐλογα δέξω ποιεῖν, τῷ-
 τε γὰρ Τίμωνος τὸ πᾶν τοῦ-
 το ἀειμόδον, ἀμελές, καὶ
 οὐκ εὐνοϊκόν, ὥς πρὸς ἐμὲ
 εἰκότως αὖ δοκοῖν, καὶ τε
 αὖ κατὰ κλῆσον ἐν θύραις καὶ
 σκότῳ φυλάσσοντας ὅπως
 αὐτοῖς παχύτερος γινοίμην
 καὶ πικρὸς, καὶ ὑπερβολικός,
 ὀπιμελουμένους, οὔτε προσ-
 απιομένους αὐτοὺς, οὔτε
 εἰς τὸ φῶς προάγοντας, ὥς
 μηδὲ ὀφθαλμῷ πρὸς τινος,
 ἀνθρώπου ἐνόμιζον εἶναι καὶ
 ὑβρίζας, οὐδὲν ἀδικουῦτά
 με ὑπὸ τοσούτοις δεσμοῖς
 καταστῆποντας, οὐκ εἰδόν-
 τας ὡς μετὰ μικρὸν ἀπία-
 σιν ἄλλῃ τινὶ ἢ εὐδαιμό-
 νων με καταλιπόντες. οὔτ'
 οὐκ ἐκείνους, οὔτε καὶ πᾶν
 προχείρους εἰς ἐμὲ τούτους
 ἐπαινῶ, ἀλλὰ καὶ τὸν, ὅπερ ἄρι-
 στὸν ὄντι, μέτρον ὀπιθήσοντάς
 τῷ πράγματι, καὶ μήτε
 ἀφεξομνύουσιν τὸ παράπαν
 μήτε τροποποιεῖν τὸ ὅλον.
 σκόπει γὰρ ὦ Ζεῦ, πρὸς τοῦ
 Διὸς, εἴ τις νόμῳ γήμας γυ-
 νῆκε

utrumq; me iure facere
 iudicabis. Nam & Timo-
 nis ista nimia lenitas,
 negligentia potius, haud
 beneuolentia, studiūque
 quod ad me pertinet, me-
 rito videatur. At e diuer-
 so, qui me offiis ac tene-
 bris inclusum seruabāt,
 id agentes, quo scilicet
 crassior, saginatioq; ac
 vehemēter corpulentia
 onustus euaderem, quū
 interim neque ipsi cōtin-
 gerent, neque in lucem
 producerent, ne vel aspi-
 cerer a quopiam, hos de-
 mentes & cōtumeliosos
 in me iudicabam, quip-
 pe qui me nihil comme-
 ritum tot in vinculis co-
 gerent situ carieque pu-
 trefcere, haud intelligen-
 tes, quo mox demigrēt,
 me alii cuipiam, cui for-
 tuna fauerit, relicturi.
 Nec hos igitur probō,
 sed ne illos quidem, qui
 nimium facile mihi ma-
 nus admovent. Sed quī
 (quod est optimum) me
 diocritate vtantur, vti
 nec prorsus abstineant,
 neq; penitus profundāt.
 Etenim illud per Iouem
 cōsidera Iupiter, Si quis
 vbi puellulam & formo-

R

sam

sam lege duxisset uxore, postea neque obliuisceretur, nec vlla omnino zelotypia prosequatur, videlicet sinens illam noctu atque interdum, quocumque libitum sit ire, & quicunque voluissent, cum his habere rem, potius vero ipse abducatur, ut adulteretur, fores apertiens, prostitutusque, & quos libet ad illam innitans, num hic amare videbitur? Profecto hoc tu nequaquam dices. Iupiter, qui saepenumero amorem senseris. Rursum si ingenuam lege domum deducat, vti liberos legitimos progeneret, ceterum nec ipse contingat florentem ætate, decoramque virginem, nec alium sinat aspicere, sed inclusam, orbam, sterilemque in perpetua virginitate continere, idque præ amore se facere prædicet, & hunc quidem præferat, pallore, corpore exhausto, oculis refugis, num fieri potis est, ut huiusmodi non desipere videatur? quippe qui quilibet liberis oportuerit operam dare, fruique coniugio,

puel-

ναῖκα νέαν καὶ καλῶς ἐπειλὰ
μήτε φυλάττοι, μήτε ζυλω-
τυποὶ τοπαράπαν, ἀφιεῖς
καὶ βαδίζειν ἔνθα αὐτὴ θέλει
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν,
καὶ ξυνεῖναι τοῖς βουλομέ-
νοις, μᾶλλον δὲ αὐτὴς ἀ-
πάγοι μοιχευθῆσθαι ὧν
ἀνοίγων τὰς θύρας καὶ μα-
σσιπύων, καὶ πάντας ἐπ'
αὐτῶν καλῶν, ἄρα ὁ τοιοῦ-
τος ἐρεῖν δόξειεν αὐτῷ; οὐ σί-
γε δὲ τοῦ τοῦτο φαίης αὐτῷ,
ἐραδίης πολλάκις. εἰ δέ τις
ἑμπαλιν ἐλευθέραν γυναι-
κα εἰς τὴν οἰκίαν νόμῳ πα-
ραλαβὼν ἐπ' ἀρετῇ παῖδας
γενεῖται, ὁ δὲ μήτε αὐτὸς
προσάπῃτο ἀκμαίας καὶ
καλῆς παρθένου, μήτε ἄλλῳ
προσβλέπειν ἐπιτρέποι, ἄγο-
νον δὲ καὶ σείραν καλὰ κλεί-
σας παρθενούσι, καὶ ταῦτα
ἐρεῖν φάσκων, καὶ ἄλλος ὢν
ὑπὸ τῆς χεῖρας καὶ τῆς σα-
κκῆς ἐκτετηκῆς, καὶ ἤδη ὁφ-
θαλμῶν καὶ διδυκῶν, ἔδω-
κε ὅπως ὁ τοιοῦτος οὐ παρ-
παύων δόξειεν αὐτῷ, δέον πα-
δοῦναι

δοποιεῖσθαι καὶ ἀπολαύειν τοῦ
 γάμου, καταμαραίνων ἐν-
 κερδωπόν οὕτω καὶ ἐπέρχον
 πόρνον, καθάπερ ἔρεσαν τῇ
 διςμοφώρῳ τρέφων διὰ παν-
 τὸς τῷ βίου; ταῦτα καὶ αὐτὸς
 ἀγανακτῶ, πρὸς ἐνίων μὲν ἀτί-
 μως λακνίζόμενος καὶ λαφυσ-
 σόμενος, καὶ ἔξαντλούμενος.
 ὡς ἐνίων δ', ὥσπερ σιμαλίας
 δραπέτης περιπληνόμενος. Ζ.
 τί οὖν ἀγανακτεῖς καὶ αὐτῷ;
 διδῶσαι γὰρ ἄμφω καλὴν καὶ
 δίκην, οἱ μὲν ὥσπερ ὁ Τάντα-
 λος ἀποτοὶ καὶ ἀγρυστοί, καὶ ξη-
 ροὶ τὸ σῶμα, ὅτι κελυβότες
 μόνον τῷ χρυσίῳ, οἱ δὲ καθά-
 περ ὁ Φινεύς, ὑπὸ τῷ φάρυγγος
 πλὴν τροφῆς ὑπὸ τῷ ἀρπύων
 ἀφαιρούμενοι. ἀλλ' ἀπιθὶ ἥδη,
 σωφρονεσέτω παραπολὺ τῷ
 Τίμωνι ἐνελυγόμενος. Πλού-
 κείνους γὰρ ποτε πᾶσι, ὥ-
 σπερ ἐκ κοφίνου ἱερὺ πηλῆος,
 πρὶν ὅλως εἰσευλῆσθαι με καὶ
 πονδύλῳ ἔξαντλῶν, φθάσαι
 βουλόμενος καὶ ὁπρὲς οὐκ ἔστι
 πέρξαντος εἰσωσῶν ὁπκλύ-
 σω αὐτόν. ὥστε εἰς τὸ Δαναΐ-
 δων

puellam adeo formosam
 atq; amabilem finat emar-
 celcere, per omnem vi-
 tam, tanquam Cereri sa-
 cerdotem alens. Huius-
 modi & ipse indigne fe-
 ro, quum a nonnullis ig-
 nominiose cador calcib-
 us, laniorque, atq; ex-
 haurior, a nonnullis cō-
 tra perinde ac stigmati-
 cus fugitiuus compedib-
 vincior. I V P I T. Quid
 igitur indignaris contra
 illos? quandoquidem v-
 trinque pœnas egregias
 luunt, alteri quidē dum
 Tantali in morem, neq;
 bibere sinuntur, neque
 edere, sed ore sicco dun-
 taxat inhiant auro, alte-
 ri vero dum his ceu Phy-
 neo cibos Harpyiæ ipsis
 e faucibus eripiunt. Sed
 abi iam, Timone multo
 posthac vsurus cordatio-
 re. P I V. An ille aliquā
 do desinet me ceu fora-
 minoso cophino, prius-
 quā omnino influxerim,
 data opera exhaurire,
 quasi conetur occupare,
 quo minus influam, veri-
 tus ne si copiosus infun-
 dar, ipsum vndis obruā?
 Quo fit, vt in Danaidū
 dolium aquam mihi vi-

dear allaturus, frustra q;
 infusus, vase non con-
 tinente liquorem, imo
 prius propemodum effu-
 so qd' influit q; influxe-
 rit. Adeo latus dolii hia-
 tus ad effusionē, ac liber
 exit⁹. I v. Proinde ni hia-
 tum istum obturauerit,
 perpetuamque perstilla-
 tionem sistere studuerit,
 te propediem effuso, fa-
 cile inueniet sagum rur-
 sus & ligonē in fece do-
 llii, sed interim abite, at
 que illum diuitem reddi-
 te. At tu Mercuri fac me
 mineris, vt rediens Cy-
 clopas ex Aetna tecum
 adducas, quo fulmen cu-
 spide restituta resarciat.
 Nam eo nobis acumina-
 to opus fuerit. M E R C.
 Eamus Plute. Quid
 hoc? Num claudicas? E-
 quidem ignorabā o prae-
 clare, te nō cæcū modo,
 verum etiā claudū esse.
 P L V. Atqui non hoc mi-
 hi perpetuum Mercuri,
 verum si quando profici-
 scor a Ioue missus ad
 quempiam, tum nescio
 quo pacto tardus sum, &
 utroque claudus pede,
 ita vt ægre ad metā per-
 tingere queā, sene non-

nun-

δῶν πῖθον ὑδροφορήσειν μαι-
 δοκῶ, καὶ μά τι μὲν ἐπαντλήσειν,
 ἢ κύτους μὴ σέγοντος, ἀλλὰ
 πρὶν εἰστυλῶναι χεῖδόν ἐκχυ-
 θησομένου ἢ ὀπιρξέοντος, οὐ-
 τως εὐρύτερον τὸ πρὸς τιμῇ
 ἐκχυσιν κεχλυὸς ἢ πῖθου, καὶ
 ἀκώλυτος ἢ ἔξοδος. Ζ. οὐκουῶ
 εἰ μὴ ἐμφράξῃ τὸ κεχλυὸς
 τῷτο, καὶ εἰς τὸ ἀπαξ ἀναπι-
 πταμένον, ἐκχυθέντος ἐν βρα-
 χεῖ σου, ἑαδίως εὐρήσῃ τιμῇ
 διφθέραν αὐθις καὶ τιμῇ δίκυελ-
 λαν ἐν τῇ πρυγὶ τοῦ πῖθου.
 ἀλλ' ἀπίτε ἤδη, καὶ πλουτίζετε
 αὐτόν. σὺ δὲ μέμνησο ὧς Εὐρυμῆ
 ἐπανιών, πρὸς ἡμᾶς ἄλξιν τοῦ
 κύκλωπας ἐκ τ' αὐτῆς, ὅπως
 ἢ κεραυνὸν ἀκονήσαντες ὀπι-
 σκευάσωσιν, ὥς ἤδη ἴε τεθυμ-
 μένου αὐτῷ δειπνόμεθα. Εὐρυμ.
 ποιοῦμεν ὧς Πλοῦτε. τί τῷτο
 ὑποσκάζεις; ἐλελήθεις με ὧς
 γυνάδα οὐ τυφλὸς μόνον, ἀλλὰ
 καὶ χωλὸς ὢν. Πλοῦ. οὐκ
 αἰὲν τῷτο ὧς Εὐρυμῆ, ἀλλ' ὅποτε
 μὲν ἀπὶ πᾶσι παρὰ ἴνα πεμφθεὶς
 ὑπὸ τοῦ Διὸς, οὐκ οἶδ' ὅπως
 βραδύς εἰμι καὶ χωλὸς ἀμφοτέρω-
 ρος.

ροῖς, ὥς μάλιστα τελεῖν ὅππότερ-
μα, προσηγάσαντος ἐνίοτε τῷ
παλαιόφροντος . ὁπότεν δὲ ἀ-
παλλάττω δέη, πλὴν ὅφει
πολὺ τ' ὀρεῶν ἀκύτερον . ἅμα
γοῦν ἐπείσιν ἢ ὑσπλυξ, κα-
ὶ ἡδὴ ἀνακηρύττομαι νενικη-
κὼς ὑπερπηδήσας τὸ στάδιον,
οὐδὲ ἰδόντων ἐνίοτε τῶν θεῶν
τῶν θεῶν . Εἰμὶ οὐκ ἀληθῆ ταῦτα
φῆς . ἐγὼ δὲ καὶ πολλοὺς αὖ
εἰπεῖν ἔχοίμ' σοι, χθές μ' οὐδ'
ὄβολον ὥςτε παρὰ τὴν βρόχον
ἐχρηκτάς, ἀφ' ὧν τὴν ἡμέραν
πλουσίους καὶ πολυτελεῖς ὅππ
λευκοῦ ζεύγους ἔξελαύνον-
τας, οἷς οὐδὲ καὶ ὄνος ὑπε-
ξεπώποτε, καὶ ὅμως παρεφύ-
ροι καὶ χρυσόχειρες παρέρχον-
ται, οὐδ' αὐτοὶ πιστεύοντες
οἶμαι, ὅτι μὴ ὄναρ πλουτοῦ
ση . Πλουτ' . ἐτίθειον τοῦτ'
ἔστιν ὃ Εἰμὶ, καὶ οὐχὶ τοῖς ἐ-
μαυτῷ ποσὶ βαδίζω τότε, οὐ-
δὲ ὁ Ζεὺς, ἀλλ' ὁ Πλούτων
ἀποσέλλει με παρ' αὐτοῦ, ἅτε
πλουτοδότης καὶ μεγαλόδω-
ρος καὶ αὐτὸς ὢν, δηλοῖ γοῦν
καὶ πρὸ ὀνόματι . ἐπειδ' αὖ
τοίγυν

nunquam interim factio,
q me opperiebatur. Por-
ro quum discedendū est,
elatū videbis multo aui-
bus celeriorē. Vnde fit,
vt vix iam amoto repagu-
lo, ego iam præconis vo-
ce victor pronuncier, sal-
tu stadium transmensus,
ne videntibus quidem
aliquoties spectatori-
b. M E R C. At ista quidem
haud vera narras, imo
ego tibi permultos com-
memorare queam, qui-
bus heri ne obulus quidē
erat, quo restim emerēt,
statim vero hodie diui-
tes & sumptuoso in albo
curru aurigantes, quibus
ante ne asellus quidem
suppeditarit. Ii tamen
purpurati, aurumq; ma-
nibus gestantes obambu-
lant. Qui ne ipsi quidē,
opinor, credere possunt,
quin per somnium diui-
tes sint. P L V T. Isthæc
alia res est Mercuri, ne-
que enim tum meis ip-
sius ingredior pedibus,
nec a Ioue, sed a Dite ad
istos transmittor, qui &
ipse nimirum opum la-
gitor est, ac magna do-
nans, id quod ipso etiam
nomine declarat. Itaq;

R 3 quo-

quoties est mihi ab alio
ad alium demigrandum,
in tabellas iniiciunt me,
ac diligenter obsignātes
sarcinæ in morem subla-
tum transportant. Inter-
ea defunctus ille alicu-
bi in ædium tenebricosa
parte iacet, verere linteo
in genua iniecto rectus,
de quo feles digladian-
tur. Porro qui me spera-
uerant obtinere, in foro
opperiuntur hiantes, nō
aliter, quam hirundinem
aduolantem stridentes
pulli. Deinde vbi signum
detrahitur, & lineus
ille funiculus incisus, a-
pertæque tabellæ, iamq;
nouus dominus pronun-
ciatus est siue cognatus
quispiam, siue adulator,
siue seruus obscænus, q;
puerili obsequio fauorē
emeruerit, etiam tum-
mento subrafo, pro vari-
is & opiparis voluptatib.
quas illi iā exoletus sup-
peditauerat, ingens sci-
licet præmium ferens ge-
nerosus quisquis ille tan-
dem fuerit, nonnunquā
me ipsis cum tabellis ar-
reptum, fugiens adpor-
rat commutato nomine,
ut qui modo Pyrrhias
aut

τοίνυν μελοικιδιῶναι δέη με
παρ' ἑτέρου πρὸς ἕτερον, ἐς
δέλτον ἐμβαλόντες με κα-
τασημνάμενοι ἐπιμηλῶς,
φορῶν ἀράμενοι μετακομί-
ζουσι. καὶ ὁ μὲν νεκρὸς ἐς σκο-
τεινῷ που τ' οἰκίας ἀπόκειτο,
ὑπὲρ τὰ γόνατα παλαιᾷ τῇ
ὀδῶν σκεπόμενος, περὶ μάχη-
τος ταῖς γαλαῖς. ἐμὲ δὲ αἱ
ἐπιελπίσαντες, ἐν τῇ ἀγορᾷ
περὶ μένουσι κεχλωότες, ὥσπερ
τὴν χελιδόνα προσπιλομένην,
τετριγότες οἱ νεοττοί. ἐπεὶ δ'
αὖτ' ὅτ' τὸ σημεῖον ἀφαιρεθῇ, καὶ
τὸ λῆγον ἐστημιδῇ, καὶ ἡ δέλτος
ἀνοιχθῇ, καὶ ἀνακνευχθῇ μου
ὁ καινὸς διαπότης, ἥτοι συλ-
γενῆς τις, ἢ κλάζ, ἢ καλατύ-
γων οἰκέτης, ἐν παιδικῶν
τίμῳ, ὑπερβυμβῶς ἔτι τὴν
γνάθον, ἀντὶ ποικίλων καὶ
παντοδαπῶν ἡδονῶν, ἃς ἥδη
ἔξωρος ὢν ὑπερέτησεν αὐτῷ,
μέγα τὸ μίσθωμα ὁ γενναῖος
ἀπολαζών, ἐκείνος μὲν ὅς
τις αὖτ' ἢ ποτὲ ἀρπασάμε-
νός με, αὐτῇ δέλτῳ δέει φέ-
ρων, ἀντὶ τοῦ τῶς πωρῆς
ἢ δέει-

ἢ δρόμωνος ἢ τιβίου, μεγα-
κλῆς ἢ μεγάβυζος, ἢ πρῶ-
ταρχος μετονομαθεὶς, πρὸς
μάτῳ κεχλιότας ἐκείνους
εἰς ἀλλήλους ἀποβλέποντας
καταλιπὼν, ἀληθὲς ἀγῶνας
τοῦ πένθους, οὗτος αὐτοῦ ὁ θῶνος
ἐκ μυχῷ τῆς σαυλῶντος διέφυ-
γεν, οὐκ ὀλίγον τὸ δέλεαρ κα-
ταπιάν. ὁ δὲ ἐμπιστὼν ἀθρό-
ως εἰς ἐμὲ ἀπειρόκαλος καὶ πα-
χύδερμος ἄνθρωπος, ἔτι πῶς
πέδῳ πεφρικώς, καὶ εἰ πα-
ριῶν ἄλλος, μαστίζεῖ τις ὅρ-
διον ἐφιστὰς τὸ οὖς καὶ τὸν
μυλῶνα, ὥσπερ τὴν ἀνάκτορον
ποροτικῶν, οὐκ ἔτι φορητὸς
ὅτι τοῖς ἐντυγχάνουσιν, ἀλλὰ
τοῦ τε ἐλευθέρους ὑβρίζει, καὶ
τοῦ ὁμοδούλου μαστιγοῖ
ἀποπειρόμενος, εἰ καὶ αὐτὸς τὰ
τοιαῦτα ἔξειν, ἄχρῃ αὖ ἢ
εἰς πορνιδίον τι ἐμπιστὼν, ἢ
ἐκ ποσοφίας ὀπιθυμήσας, ἢ
κόλαξι παραδούς ἐαυτὸν ὁμ-
νύουσιν ἢ μὲν εὐμορφότερον
μὲν Νιρέως εἶναι αὐτῷ, εὐχμέ-
τερον δὲ τῷ Κέκροπος ἢ Κό-
δρου, σωσιώτερον δὲ τῷ Ὀδυσ-
σεως,

aut Dromo, aut Tibius
iam Megacles, aut Me-
gabyzus, aut Protarch⁹
appellatur. Cæterum il-
los nequicquā hiantes,
seque mutuum intuen-
tes relinquit, ac verum
luctum agentes, quod e-
iusmodi Thynnus ex in-
timo sag. ne sinu sit elap-
sus, qui non parum ma-
gnam escā deuorarit. At
hic repente totus in me
irruens, homo vitæ mun-
dioris atq; elegantioris
rudis, pingui, illotaque
cute, qui compedes etiā-
dum horrescit, & si quis
præteriens loto increpit,
arrectis stet auribus, qui
que pistrinum, perinde
vti templum adoret, non
est deinceps tolerandus
iis, quibuscum viuunt,
verum & ingenuos affi-
cit contumelia, & con-
seruos flagris cædit, ex-
periens, num & sibi hu-
iusmodi liceant, donec
aut scortulo cuipiā irre-
titus, aut equorum alen-
dorū studio captus, aut
adulatoribus sese permit-
tens, deieratibus Nireo
formosiorē esse, Ce-
crope Codroue genero-
siorē, calliorē Vlyss-

se, vnum autem vel sedecim pariter Cræsis opulentio- rem, momento tēporis semel profundat in fœlix, q̄ minuatim multis ex periuriis, rapinis, flagitiis fuerāt collecta. M E R C. Ista ferme sic habent, vti narras, verū ubi tuis ipsius ingrederis pedibus, qui tandem cæcus quum sis, viam inuenire soles? Aut qui dignoscis, ad quosnā Iupiter te miserit, dignos illi visos qui diuitiis abundant? P L V. Enimvero credis mē reperire istos ad quos mittor? M E R C V. Per Iouem haudquaquam. Neque enim alio qui Aristide præterito, ad Hipponicum & Calliam accessisses, cum ad alios Athenienses, homines ne obulo quidē æstimandos. Cæterum quid facis, quandoquidem es emissus? P L V. Sursum ac deorsum circumcursans oberro, donec imprudens in quempiā incurrero. Hic autē, quisquis ille sit, qui forte prius me nactus sit, abducit, ac possidet, te Mercum pro lucro præter spē sub-

σέως, πλουτιώτερον δὲ σωμα-
μα Κρείσων ἐκχαίδευκα, ἐν
ἀκαρεῖ τοῦ χρένου ἄθλιος
ἐκχέη τὰ κατ' ὀλίγον ἐκ
πολλῶν ὀπορικῶν καὶ ἀρπα-
γῶν καὶ πανουργιῶν σωμει-
λεγμένα. Εἰμ. αὐτὰ που
χρὲδ' ἐν φῆς τὰ γιγνώμενα. ὁ-
πότεν δὲ οὐδ' αὐτόπους βα-
δίζης, πῶς οὕτω τυφλὸς
ὢν εὐρίσκεis πῶς ὁδὸν, ἢ
πῶς διαγινώσκεις, ἐφ' οὗς
αἶσι ὁ Ζεὺς ἀποσείλη, κρεί-
νας εἶναι τοῦ πλουτεῖν
ἀξίους; Πλουτ. οἶει γὰρ
εὐρίσκειν με οἱ τινές εἰσι;.
Εἰμ. μὰ τὸν Δία οὐ πάν-
τῳ γὰρ Ἀριστείδην καλαλιπῶν,
Ἰππονίκῳ καὶ Καλλίᾳ προσ-
ήεις, καὶ πολλοῖς ἄλλοις
Ἀθηναίων, οὐδ' ὁβολοῦ ἀξί-
οις. πλὴν ἀλλὰ τί πράττεις
καταπεμφθεῖς. Πλουτ. αἶψα
καὶ κάτω πλανῶμαι στυγ-
ρῶν, ἄχρ' αἶψα λάθω τι ἐμ-
πιστῶν. ὁ δὲ ὅς τις αἶψα
τός μοι περιτύχη ἀπαγα-
γῶν, πρὸς αὐτὸν ἔρχεται
τὸν Εἰμῶν, ὅτι τοῦ παρα-
λόγου

λόγῳ τῷ κέρδους προσκυμῶν.
 Εμ. οὐκοῦν ἐξηπάτηται ὁ
 Ζεὺς, οὐδ' ἄνδρες σε χεῖρ τὰ αἰ-
 τῶ δοκουῦντα πλουτίζειν ὅ-
 σους αὐτοῖς τῷ πλουτεῖν ἀξί-
 ος; Πλοῦ. καὶ μάλα δικαίως
 ὡ γὰρ, ὅς γε τυφλὸν ὄντα
 εἰδὼς, ἐπιμπιν ἀναζήσοντα
 δυσούρετον οὕτω χεῖμα καὶ
 πρὸ πολλοῦ ἐκπλεοιστὸς ἐκ τῷ
 βίου, ὅπερ οὐδ' ὁ Λυγκεὺς αὐ-
 τοῦ ἐξούροι ῥαδίως, ἀμαυρὸν οὐ-
 τω καὶ μικρὸν ὄν. τοιγαροῦν
 αἴτε τῇ μὴ ἀγαθῶν ὀλίγων
 ὄντων, παντῶν δὲ πλείων
 ἐν ταῖς πόλεσι τὸ πᾶν ἐπι-
 χόντων, ἔχον ἐς τοὺς ποιοῦ-
 τούς ἐμπίπῳ πλείων, καὶ
 σαλυσέομαι πρὸς αὐτῷ. Ερ-
 ῖτα πῶς ἐπιδαν καὶ ἀλίπης
 αὐτοῦ, ῥαδίως φεύγεις, οὐκ
 εἰδὼς πῶς ὁδόν; Πλοῦτ.
 ἄνδρες τότε πῶς καὶ ἀρ-
 τίπους γίγνομαι πρὸς μόνον
 τὸν χαρὸν τῆς φυγῆς. Εμ.
 ἔτι δὴ μοι καὶ τοῦτο ἀποκρι-
 ναι, πῶς τυφλὸς ὢν, εἰρή-
 σεις γὰρ, καὶ προσέτι ὄχρὸς
 καὶ βαρὺς ἐκ τῶν σκελοῖν,
 τοσοῦ-

subiecto venerans atque
 adorans. M E R C. Num
 ergo fallitur Iupiter, qui
 quidem credat ex ipsi-
 us animi sententia, di-
 tari abs te hos, quos ille
 dignos existimarit, qui
 ditescerent? P L V T. Et
 iure quidem optimo fal-
 litur & bone, quippe qui
 quum me cecum esse nō
 ignoret, emittat vestigia
 tum rem vsque adeo re-
 pertu difficilem, & iam
 olim a vita sublatā, quā
 ne Lynceus quidem facī-
 le inueniret, quæ nimirū
 adeo obscura sit ac minū-
 ta. Itaque cum rari sint
 boni, improbi porro in
 ciuitatibus omnia obti-
 neant, oberrans facile
 in huiusmodi mortales
 incurro, ac retibus illorū
 alligor. M E R C V R.
 At qui fit, vt quories eos
 deferis, celeriter aufugā-
 as, quū vix sis ignarus?
 P L V T. Tum demū acu-
 tum cerno, pedibusque
 valeo, vbi ad fugam tem-
 pus inuitat. M E R C V R.
 Iam illud quoque mihi
 responde, qui fit, vt quū
 sis oculis captus (dicen-
 dum enim est) præterea
 pallidus, postremo clau-

dus, tam multos habeas
 amantes, adeo ut omnes
 respiciant in te, & si po-
 tiantur, fœlices videan-
 tur, sin frustrentur, nō
 sustineāt vivere? Ex his
 equidem non paucos no-
 ui, q sic perditte te ama-
 rint, ut se aëreo e scopu
 lo piscosi in aquoris al-
 ta, præcipientes abiceant
 rati fastidiri sese abs te,
 propterea quod illos nul-
 lo pacto respexisses. Quā
 qua lat scio, tu quoq; fa-
 teberis, si quo modo tibi
 ipsi notus es, furere istos
 q eiusmodi amore sunt
 dementati. P L V T. At
 enim credis me, qualis
 sum, talem istis videri,
 nempe claudum aut cæ-
 cum, aut si quid aliud a-
 dest mihi virii. M E R C.
 Quid ni o Plute? ni-
 si forte & ipsi omnes cæ-
 ci sunt P L V T. Haud cæ-
 ci quidem, o optime, ve-
 rū inscitia errorq; quæ
 nunc occupant omnia,
 illis offundunt tenebras
 ad hæc ipse quoq; ne per
 omnia deformis sim, per
 sona vehemēter amabili
 tectus inaurata, gemmis
 que picturata, ac versico-
 lorib^o amictus, eis occur-
 ro,

τοσούτους ἐρασὰς ἔχοις, ὥστε
 πάντας ἀποβλέπειν εἰς σέ, καὶ
 τυχίνας μὲν εὐδαιμονεῖν οἶ-
 δας εἰ δὲ ἀποβόχοιν, οὐκ ἀνέ-
 χουσι ζῶντας. οἶδα γοῦν τι-
 νας οὐκ ὀλίγους αὐτῶν οὕτω
 σου δυστέρας ὄντας, ὥς τε καὶ
 εἰς βαθυκῆτια πέντον φέρον-
 τες, ἐξέψαν αὐτοὺς, καὶ πι-
 τῶν κατηλιβάτων ὑποφρά-
 δαι νομίζοντες ὑπὸ τοῦ, ὅτι
 περ οὐδὲ πῶν ἀρχὴν ἐώρας
 αὐτοῦ. πᾶν ἄλλὰ καὶ τὸ αὐ-
 τῷ οἶδα, ὅτι ὁμολογήσεις ἡ
 τι ξυνίης σου, κερυβαντιᾶν
 αὐτοῦ, ἐρωμῶν τοιούτῳ δρι-
 μεμύωτας Πλ. οἶει γὰρ τοι-
 οῦτον, οἷός ἐστιν ὁρᾶσθαι αὐτοῖς
 χαλὸν ἢ τυφλόν, ἢ ὅσα ἄλλα
 μοι πρότερον. Εἰ ἄλλὰ πῶς
 ὦ Πλούτῃ, εἰ μὴ τυφλοὶ καὶ αὐ-
 τοὶ πάντες εἰσὶ; Πλ. οὐ τυ-
 φλοὶ ἄξις, ἀλλ' ἡ ἀλγία καὶ
 ἡ ἀπάτη, αἵ περ νῦν κολέχου-
 σι τὰ πάντα, δριττικιάζουσιν
 αὐτοῦ. ἔτι γὰρ αὐτοῖς ὥς μὴ
 παντάπασι ἀμορφος εἶναι,
 προσωπεῖον θεοβέβητος ἐρασ-
 μώτατον, δ' ἀχρυσόν καὶ λιθο-
 κόλλῃ

κόλληλον, καὶ ποικίλα ἐνδύς, ἐν
 τυγχάνω αὐτοῖς. οἱ δὲ αὐτο-
 πρὸσωπον οἰόμενοι ὄρεον τὸ
 κάλλος, ἐρῶσι, καὶ ἀπόλλυνται μὴ
 ἐν τυγχάνοντες, ὥς εἰγέ τις
 αὐτοῖς ὄλον ἀπογυμνάσας,
 ἐπέδειξέ με, δῆλον ὥς κατε-
 γίνωσκον αὐτὴν ἀμβλυώτην
 τις ἰὰ τηλικαῦτα, καὶ ἐρῶντες
 ἀνδράσων καὶ ἀμύρεφων πραγ-
 μάτων. Ερ. τί οὐκ ὅτι ἐν αὐ-
 τῷ ἦδη ἰσὺ πλουτεῖν ἡμόμενοι,
 καὶ τὸ προσωπεῖον αὐτὸ πειθέ-
 ρημοι, ἐτι ὄξα παλῶν, καὶ ἦν
 τις ἀφαιρῆται αὐτῶν, θάπτην
 αὐτῶν κεφαλῇ ἢ τὸ προσω-
 πεῖον ᾤοντο; οὐ γὰρ δεῖ καὶ
 τότε ἀγνοεῖν εἰκός, αὐτῶν ὥς
 ὀπῆρις ἢ εὐμορφία ὄρεον, ἐν
 δοθέν ἰὰ πάντα ὄρεον. Πλ.
 οὐκ ἐλίγα ὦ Ερμῆ, καὶ πρὸς τῷ
 τό μοι σωμαγωγόν(τι). Ερ. τὰ
 ποῖα; Πλ. ἐπειδὴ τις ἐν-
 τυχὼν τὸ πρῶτον ἀναπειλά-
 σας πρὸς θύραν εἰσδέχεταιί με,
 συμπαιρεστέρεται μετ' ἐμοῦ
 λαθὼν ὁ τύφος καὶ ἡ ἀνοία ἢ
 μεγαλαυχία, καὶ ἡ μαλακία,
 καὶ ὕβρις, καὶ ἀπάτη, καὶ ἄλλα
 ἄλλα

το, at illirati sese natiui
 vultus venustatem aspi-
 cere, amore capiuntur,
 & pereunt nō potientes
 Quod si quis me toto cor-
 pore renudatū illis osten-
 derit, dubio procul futu-
 rum sit, ut se ipsi dam-
 nent, qui tantopere ex-
 cutierint, adamantes res
 neutiquam amandas ac
 fœdas. M E R C V. Quid
 ergo posteaquam eo per-
 ventum est, ut iam divi-
 tes euaserint, iamq; per-
 sonam sibi circumposue-
 rint, rursus falluntur?
 Adeo ut si quis illis de-
 trahere cōetur, pene ca-
 put potius, quam perso-
 nam abiiciant? Neq; n.
 verisimile est etiam tum
 illos ignorare, auro bra-
 cteatam esse formā, quā
 intus cūcta inspexerint.
 P L V T. Ad id non parū
 multæ res, o Mercuri,
 mihi sunt adiumento.
 M E R C V R. Quænam?
 P L. Simulatque qui me
 primum nactus est, aper-
 tis foribus exceperit, clā-
 culum vna mecum intro
 it elatio, vecordia, iactā-
 tia, mollities, violentia
 dolus, atque alia itē in-
 numerabilia, a quibus om-
 nibus

nibus posteaquā est animus occupatus, iam admiratur quæ neutiquam sunt admiranda, & appetit ea quæ sunt fugienda, & me cunctorum illorum patrem ingressorum malorum stupuit, illorum satellitio vallatum, quiduis potius passurus, quam uti me compellatur reiicere. **M E R C V.** Ut levis ac lubricus es Plute, retentu difficilis ac fugax, neque vllā præbens ansam certam quo pressus tenere, sed nescio quomodo angillarum ac serpentū in morem inter digitos elaberis. At è diuerso paupertas viscosa, pressu facilis, totoq; corpore mille vncos gerit hamos, ut qui tetigerint, illico hæreant, ne facile queāt auelli. Verum interea dum nugamur, rem haud parvam omisimus. **P L V T.** Quam? **M E R C V R.** Nēpe quia Thesaurum non adduxerimus, quod vel imprimis erat opus. **P L V.** Ist hac quidem ex parte bono sis animo. Nam non nisi in terra relicto illo ad vos ascendere soleo,

ἅπτα μυρία ὑπὸ δὴ τούτων ἀπάντων καταληφθεὶς τὴν ψυχὴν, θαυμάζει τε τὰ οὐ θαυμαστὰ, καὶ ὀρέγεται τῇ φουκίᾳ, καὶ μετὸν πάντων ἐκείνων πατέρα τῇ εἰσέλκλυθόντων κακῶν τέθηπτε, δορυφορούμενον ὑπ' αὐτῶν. καὶ πάντα πρότερον πάθοι αὐτῶν, ἢ ἐμὲ προέσθης ὑπορμύειεν αὐτῶν. Ἐξ ὧς ὁ λείος εἰς ὃ Πλούτε, καὶ ὀλιθιὴς καὶ δυσκάθεκτος καὶ διαφουκλικὸς, οὐδεμίαν ἀντιλαβὴν παρεχόμενος βεβαίαν, ἀλλ' ὥσπερ ἐγχείλει ἢ οἱ ὑφεις διὰ τῶν δακτύλων δραπέτυσθαι οὐκ οἶδα ὅπως. ἢ πενία δ' ἐμπαλιν ἰσχύει τὴν τε καὶ εὐλαβίαν, καὶ μυρία τὰ ἀγαστρα ἐκπεφυκότες ἔξ ἀπαιστος τῷ σώματι ἔχουσιν, ὥς πλησιέστατος εὐθὺς ἔχειται, καὶ μὴ ἔχον ἐξιδίως ἀπολυθῆναι. ἀλλὰ μέλας ἡδὲ φλυαροῦντας ἡμᾶς παῖγμα οὐ μικρὸν διέλαθε. Πλ. τὸ ποῖον; Ἐξ. ὅτι καὶ θησαυρὸν οὐκ ἐπιλαβόμεθα, οὐπὲρ ἔδει μάλιστα. Πλού. δάξει τίττε γὰρ ἔνθα, ἐν τῇ γῇ αὐ-

γῆ αὐτῇ καταλείπων ἀνέρχομαι παρ' ὑμᾶς, ὅπως ἴσως ἔνδον μῦθον ὀπκλεισάμενον τίω θύραν, ἀνοίγειν ᾧ μηδενί, ἵω μὴ ἐμοὶ ἀκούσῃ βοήσαντος. Ερ. οὐκοῦν ὀπκλαίνομαι ἤδη Ἰῆς Ἀπικῆς. καί μοι ἔπου ἐχόμενος τῇ χλαμύδος, ἄρχεις αὖ πρὸς τίω ἐχάλαν ἀφίκωμαι. Πλ. εὖ ποιεῖς ὦ Ερμῆ χερσάων, ἐπεὶ ἦν γε ὑπολίπης με, ὑπεβόλω τάχα ἢ κλέωνι ἐμπιστοῦμαι περινόων. ἀλλὰ τίς ὁ ψόφος οὗτος ὦν, καθάπερ σιδῆρου πρὸς λίθον; Ερ. ὁ Τίμων οὕτοσι σκάπτει πλοσίον, ὁρῶν κ' ὑπεβόλω γῆ διον. παπαί, καὶ ἡ πενία πάρεστι, καὶ ὁ πόνος ἐκείνος, ἡ καργαρία δὲ καὶ ἡ σοφία, καὶ ἡ ἀνδρεία, καὶ ὁ τοιοῦτος ὄχλος τῶν ὑπὸ τῷ λιμῷ ταπιδύων ἀπάντων, πολλοὶ ἀμείνους τῶν δούφρων. Πλ. τί οὖν ἐκ ἀπαλλατῆμεθα ὦ Ερμῆ τ' ταχίσιν; οὐ γὰρ αὖ τι ἡμεῖς δρασάμεθα ἀξίολον πρὸς αὐτὸν δρᾶ, ὑπὸ τῆς κούτης τραποπέδου περιεχόμενον. Ερ. ἄλλως ἔδοξε

leo, iussuque intus manere foribus occlusis, neque cuiquam aperire, nisi me vociferantem audierit. M E R C V R. Iam igitur Atticā adeamus. Et me sequere chlamydī adhærens, donec extremam viam attigerimus. P L V T. Recte facis Mercuri, quum me per viam ductis. Etenim si me defereres, forsan oberrans in Hyperbolum aut Cleonem inciderē. Sed quis hic stridor ceu ferri saxo impacti? M E R C V R. Tūmon hic est, qui proxime montanū & petricolum fodit solum. Papæ, adest & Paupertas, & Labor ille, tum Robor, Sapientia, Fortitudo, atque id genus aliorū turba quorum omnium agmen Fames cogit, longe præstantius quam tui sint satellites. P L V T. Quin igitur quam ocysissime discedimus Mercuri? Neque enim vllum operæ precium fecerimus cum homine eiusmodi vallato exercitu. M E R C V R. Secus visum est Ioui. quare ne metu deterreamur. P A V P E R. Quo hunc nunc Ar-

Argicida manu abducis? M E R C V. Ad hunc Timonem, ad quem a Ioue sumus ire iussi. P A V P. Itane rursus Plutus ad Timonem? posteaquam ipsum ego male habentem ob delicias recipiēs his commendans, quę sapientię & labori, st. enuū, multique precii virum reddidi? Adeo ne despicienda, iniurięque idonea vobis Paupertas iudicor, vt hunc, quę mihi vnica erat possessio eripiat, iam exactissima cura ad virtutem ex cultum, vt Plutus hic vbi denuo suscepit, per contumeliam & arrogā- tiam, illi manu iniecta, talem reddiderit, qualis erat dudum, mollem & ignauum ac vecordem, rursus mihi restituat vbi iam nihili factus erit & relictus? M E R C V. Sic o Paupertas Ioui placitum est. P A V P. Equidem ab eo: At vos Labor & Sapientia, reli- quique cōsequimini me. Porro hic breui cogno- scet, qualis in se fuerim, quam nunc relinquet, nempe adiutrix bona, & rerum

ἔδοξε τῷ Δίῳ, μὴ Σποδελιῶ-
ν ὡν. Πεν. ποῖ τοῦτον ἀ-
πάγεις ὃ ἀργυρόντα, χεῖρα-
γῶγῶν. Ερ. ὅτι τῷαντὶ τῷ Τί-
μωνα ἐπέμψθημεν ὑπὸ τοῦ
Διός. Πεν. νῦν ὁ Πλούτος
ὅτι Τίμωνα, ἐπὶ αὐτὸν ἐγὼ
κακῶς ἔχοντα ὑπὸ τῷ τρυφῇ
παλαβοῦσα τοῖσι παρ-
δοῦτα τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πότῳ,
ἡμεῖς ἀνδρᾶ καὶ πολλοῦ ἀξί-
ον ἀπέδωκα. οὗτως ἄρα εἰς
καταφρόνητος ὑμῖν ἡ Πενία
δοκῶ, καὶ εὐαδίκητος, ὥς θ' ὁ μὲν
νῦν κτῆμα ἔχον, ἀφαιρέσει
με ἀκριβῶς πρὸς ἀρετὴν ἐξερ-
χασμένην, ἢ αὐτῷ ὁ Πλού-
τος παλαβὼν αὐτὸν ὕβρι-
καὶ τύφῳ ἐγχειρήσας ὅμοιον,
τῷ πάλαι μαλθακὸν καὶ ἀγ-
νῇ καὶ ἀνύκτον σποφῆνας, ἀπο-
δῶ πάλιν ἐμοὶ ἕρκος ἥδ' ἔτι
ἡμετέρων. Ερ. ἔδοξε ταῦτα ὃ
Πενία τῷ Δίῳ. Πεν. ἀπέρχο-
μαι. καὶ ὑμεῖς δὲ ὃ Πόντε καὶ
Σοφία καὶ οἱ λοιποὶ, ἀκο-
λουθεῖτέ μοι. οὗτος δὲ τάχα
εἴσει, ὡς με οὕτως ἀπολεί-
ψει, ἀγαθὴν σωτηρίαν, καὶ
διδά-

διδάσκαλον τ' ἀρίστον, ἢ συ-
νῶν ὑγιανὸς μὲν τὸ σῶμα, ἐξ-
εσπῶτος δ' πλεονεξίας δι-
τάξεν, ἀνδρες βίων ζῶν, καὶ
πρὸς αὐτὸν ἀποβλέπων. τὰ δ'
φειδῶ καὶ πολλὰ ταῦτα ὡ-
σπερ ἔστιν ἄλλ' ἱερὰ ὑπολαμβάν-
ων Ερ. ἀπέρχου, ἡμεῖς δὲ
προσώμεν αὐτῷ. Τίμ. τίς τις
ἐστὶ δ' καλὰραῖος; ἢ τι βουλό-
μενοι δούρο ἔκτε, ἀνδρες ἐξέ-
πλεον καὶ μεσοφρονόνοισιν
τίς; ἀλλ' οὐ χαίροντες ἀπὶ
μαχοῖ πάντες ὄντες, ἐγὼ γὰρ
ἑμᾶς αὐτίκα μάλα βάλλον
τοῖς βάλοις καὶ τοῖς λίθοις
συντρίψω. Ερμ. μηδαμῶς δ'
Τίμων μὴ βάλης, οἱ γ' ἀνθρώ-
πους ὄντας βαλεῖς, ἀλλ' ἐγὼ
μὲν Ερμῆς εἰμι, οὗτος δ' ὁ Πλού-
τος. ἐπιμύσει δ' ὁ Ζεὺς, ἐπα-
κούσας τ' οὐχὺν. ὥς ἀγαθὴ
τύχη δέχου τ' ὅλον, ἄπο δὲ
τ' ὀνών. Τίμ. καὶ ὑμεῖς οἱ μὲν
ἔσθε ἦδη, καὶ τοὶ θεοὶ ὄντες, ὡς
φασί. πάντας γ' ἅμα καὶ θε-
οὺς καὶ ἀνθρώπους μισῶ. του-
τοῖ δ' τ' τυφλόν, ὅς τις ἀπ' ἡ,
καὶ ὀπτήριψεν μοι δοκῶ τῇ
δικέῃ

rerū optimarū doctrix,
qui cū donec habuit con-
mercium, sano corpore,
valentique animo perse-
ueravit, virilem exigens
vitam, & ad sese respici-
ens, supernacua autem
& vulgaria ista aliena,
ita ut sunt, existimans.
MERCVR. Discedunt
illi, nos ad eū adeamus.
T. Quinam estis o sce-
lesti? Aut quid volentes.
huc venistis homini ope-
rario mercenarioque ne-
gocium exhibitori? verū
haudquaquam læti abi-
bitis iccelesti ut estis o-
mnes. Nā ego vos illico
glebis & saxis peritōs
comminuā. MERCVR.
Nequaquā o Timon, ne
ferito, neq; enim feries
mortales, verū ego sum
Mercurius, hic Plutus.
Misit nos Iupiter, votis
tuis exauditis. Quare,
quod bene vertat, opes
accipe, desistens a labori-
bus. TIM. Atqui vos
iam ploraueritis, etiamsi
dii sitis, ut dicitis. Siqui-
dem odi pariter omnes
tum deos tum homines.
Sed hunc cæcum, quis-
quis hic fuerit, mihi cer-
tum est ligone impacto
com-

cominuere. P L Y T. Abeamus per Iouem Mercuri, quandoquidem hic homo mihi videtur non mediocriter insanire ne malo quopiam accepto discedam. M E R C. Ne qd ferociter Timō, quin exue porius penitus istā ferocitatem, asperitatēque, ac manibus obuiis excipe bonam fortunā, rursus diues esto, rursus Atheniensium princeps, & despice ingratos istos solus ipse foeliciter agens. T I M. Nihil mihi vobis est opus, ne ob turbate, sat opum mihi ligo, præterea fortunatissimus sū, si nemo propius ad me accesserit. M E. Adeone quælo inhumaniter? Hæc ego sēua Ioui refero atq; immania dicta: Atqui par erat forsitan homines tibi haberi inuisos, vt qui tam multa indigna in te commisissent, deos odio te prosequi nequaquam erat consentaneum, quū illi tantopere tui curam agant. T I M. At tibi Mercuri, Ionique quod me respicitis, plurimum equidem habeo gratiā,

CZ-

δικέλλη. Πλοῦτ. ἀπείωμ' ὃ Ερμῇ πρὸς τοῦ Διὸς, μεγαχόλῳ γὰρ ὁ ἄνθρωπος οὐ μέτρίως μοι δοκεῖ, μή τι κακὸν ἀπέλθῃ προσλαβών. Ερμ. μὴ δὲν σκαιὸν ὃ Τίμων, ἀλλὰ τὸ πάντ' αὐτοῦ ἀξιὸν καὶ τσαχὺ καλαβαλὼν, πορεύεσθαι τῶ χεῖρι λάμβαναι πῶς ἀγαθὴν τύχην, καὶ πλούτει πάντ', καὶ ἰδοὶ Ἀθηναίων τὰ πρῶτα, καὶ ὑπερέβα ἧς ἀχαρίστη ἐκείνων μόνος αὐτὸς εὐδαμονῶν. Τίμ. οὐδὲν ὑμῶν δέομαι, μὴ ἐποχλείτε με, ἱκανὸς ἐμοὶ πλοῦτος ἢ δίκელλα, τὰ δ' ἄλλα εὐδαμονέστατός εἰμι, μηδενὸς μοι πλεονάζοντος. Ερμ. οὕτως ὃ τῶν ἀπανθρώπων; τὸν δὲ φέρω Διὶ μῦθον ἀπιδέσθαι κρατερόν τε, καὶ μὴ εἰς λιμὸν μισάνθρωπον μὲν εἶναι σι, τῶν πάντων ὑπὸ αὐτῷ δευρὰ πειπονηθέντα, μισοῦσθαι ὃ μὴ δαμῶς, οὕτως ἐπιμελουμένων σου ὃ Διῶν. Τίμ. ἀλλὰ σοὶ μὲν ὃ Ερμῇ καὶ τῷ Διὶ πλείστη χάρις ἢ ἐπιμελείας,

ΤΕΤΟ-

τουτονι δὲ τὸν Πλούτον οὐκ
 ἀνάβοιμι. Ερμ. τί δὴς Τίμ.
 ὅτι καὶ πάλαι μυρίων κακῶν
 μοι αἴτιος οὗτος κατέσκη,
 κλάζι τι παρθοῦς, καὶ ὀπι-
 θούλους ἐπαγαγὼν, καὶ μῆ-
 σος ἐπιγείρας, καὶ ἡδυπα-
 θεῖα διαφθείρας, καὶ ὀπίθου-
 ρον ἀποφύνας. τέλεις δὲ ἄφ-
 ρω καταλιπὼν, οὕτως ἀπί-
 σως καὶ προδ. τικῶς. ἡ βελ-
 τίς δὲ πένια πόνοις με
 τοῖς ἀνδρικωτάτοις κατα-
 γυμνάσασα, καὶ μετ' ἀλη-
 θείας καὶ παρρησίας ποροο-
 μιλοῦσα, τάτε ἀναγκῆα
 κάμνοντι παρεῖχε, καὶ τῇ
 πολλῶν ἐκείνων καλαφρονεῖν
 ἐπαίδουεν, ὃς αὐτοῦ ἐμοῦ
 τὰς ἐλπίδας ἀπαρτίσασά
 μοι τοῦ βίου, καὶ δείξασα ὅς
 τις ἢ ὁ πλοῦτος ὁ ἐμὸς, ὃν
 οὔτε κόλαξ δωπύων, οὔτε
 συκοφαντὴς φοβῶν, οὔ δῆμος
 παροξυνθεὶς, οὐκ ἐκκλησια-
 σῆς ψηφοφορήσας, οὔ τίς αν-
 ρος ὀπιθουλεύσας ἀφιλέδσαι
 δυνάτ' αὖ. ἐξ ἑωυτοῦ τοῖς αρ-
 οῦν ὑπὸ τῇ πόνῳ, τουτονι
 τὸν

cæterum hunc Plutū ne
 quaquā recepero. M. & P.
 C. V. R. Quid ita? T. i. m.
 Quoniam pridem innu-
 merabilium malorū hic
 mihi fuit author, quum
 me assentatoribus pro-
 deret, insidiatores in me
 inuideret, conflaret odi-
 um, illecebris corrūpe-
 ret, inuidiæ obnoxium
 redderet, denique quum
 me adeo perfide ac prodi-
 torie destitueret. Con-
 tra paupertas optima,
 me laboribus viro dig-
 nissimis exercens, mecū
 que vere & libere conui-
 uens, & quib. opus erat,
 suppeditauit laboranti,
 & vulgaria ista contem-
 nere docuit, effecitque
 ut mihi viræ spes omnis
 ex me ipso penderet, de-
 monstrans quænam essent
 opes veræ meæ, nempe
 quas neque adulator as-
 sentans, neque sycophan-
 ta minitans, neque plebs
 irritata, neque concio-
 nator suffragiorum au-
 tor, neque tyrannus in-
 tentus insidiis queat eri-
 pere. Itaque iam validus
 effectus ob laborem, dū
 hunc agellum grauiter
 exerceo, neq; quicquam
 S eorum

eorum quæ sunt in civitate malorum aspicio abunde magnum & sufficientem victum mihi ligo suppeditat. Quare tu Mercuri, quam venisti viâ remetiens, recurre, una tecum Plutum adducens ad Iovem. Illud mihi sat fuerit, si effecerit, ut omnes mortales per omnem ætatem eiulent. **M E R C Y R.** Nequaquam o bone, neque enim omnes ad eiulandum sunt accommodi. Quin tu iracunda pueriliaque ista missa face, ac Plutum excipe, non sunt reiicienda munera, quæ a Iove proficiscuntur. **P L U.** Vin' Timon ut contra te partes defendam meas, an graviter ferēs si quid dixerō? **T I M.** Dicito, ne multis tamen, neq; cum procemiis, quemadmodum perditissimi isti solent Oratores. Sustinebo enim te huius Mercurii gratia paucis dicētē. **P L U.** Atq; multis mihi potius erat dicendū, tot nominibus abs te accusato. Attamen vide, num qua in re te quemadmodum ais, læterim? qui

qui-

τὸν ἀγρὸν φιλοπρόως ἐπιεργαζόμενος οὐδὲν ὀνείων ἔχῃ ἐν ἀσει κακῶν, ἱκανὰ καὶ διαρκῆ ἔχω τὰ ἀλφίτα παρὰ τῆς δικέλλης. ὥς τε παλινδρόμος ἀπιθὶ ὁ Εὐμῆν, τὸν Πλοῦτον ἀπαγαγὼν τῷ Διὶ. ἐμοὶ δὲ τὸτο ἱκανὸν ἰὼ, πάντας ἀνθρώπους ἡδὺν οἰμώζειν ποιεῖται. Εὐμ. μηδαμῶς ὦ γαθέ. οὐ γὰρ πάντες εἰσὶν ὀπίηδεοι πρὸς οἰμωγῇ. ἀλλ' ἔα τὰ δεγύλα ταῦτα, καὶ μετὰ κιάδῃ, καὶ τὸν Πλοῦτον παρέλαβε, οὔτε ἀπὸ βληιά εἰσι τὰ δῶρα τὰ παρὰ τοῦ Διός. Πλοῦτ. βούλῃς ὦ Τίμον δικαιολογήσμαι πρὸς σε, ἢ χαλεπαίνεις μοι λέγοντι; Τίμ. λέγε. μὴ μακρὰ μὲν τοι, μὴ δ' ἐμὲ προσιμίῳν, ὥς περ οἱ ὀπίηδοι ξήτορες. ἀνέξομαι γὰρ σε ὀλίγα λέγοντα, διὰ τὸν Εὐμῆν τουτοῦν. Πλοῦτ. ἐχέω μὲν τοι ἔσως καὶ μακρὰ εἰπεῖν, οὔτε πολλὰ ὑπὸ σου κολληγορηθέντα, ὅμως δὲ ὄρα, εἴ τι σε ὡς φῆς, ἡδίκηκα, ὅς ἐστι μὲν ἡδί-

ἡδίστων ἀπάντων αἰτίβς σοι
κατέστειν, τιμῆς καὶ ποροδρεί-
ας καὶ σεφάνων, καὶ τῆς ἁλ-
λης τρυφῆς . περικλειπτός δέ
τοι καὶ αὐοίδιμος δι' ἐμὲ ἦδα,
καὶ πελαποῦδας . εἰ δέ τι
χαλεπὸν ἐκ τῆς κολάκων
πέπονθας , ἀναίτιος ἐγώ
σοι . μᾶλλον δὲ αὐτὲς ἡδίκη-
μαι τοῦτο ὑπὸ σου, διότι με
οὕτως ἀτίμως ὑπέβαλλες
ἀνδράσι καταράτοις , ἐπαι-
νοῦσι καὶ καλαγοητεύουσι, καὶ
πάντα τρόπον ὀψιβουλεύου-
σί μοι . καὶ τό γε τελευταῖον
ἔφηδα , ὡς προδεδωκά σε ,
τοῦναντίον δὲ αὐτοῦ ἐγκαλέ-
σαιμί σοι πάντα τρόπον ἀ-
πειλαθεὶς ὑπὸ σοῦ, καὶ ὅτι κε-
φαλῶν ἐξωθεῖς τῆς οἰκίας-
τοιγαροῦν ἀντὶ μαλακῆς
χλαμύδος, ταῦτ' ἐν τῷ δι-
φθέραν ἠτημιωτάτῃ σοι Περ-
νία περὶ τεθεικεν . ὥςτε μάρτυς
ὁ Ερμῆς οὕτοσι, πῶς ἐκέλευ-
ον τὸν Δία μηκέθ' ἥκειν πα-
ρά σε , οὕτω δυσμερῶς μοι
προσηνίω γυμνόν . Ερμ . ἀλλὰ
κῶ ὄρεῖς ὁ Πλούτε, οἷος ἦδ' ἔν
γε .

quidem dulcissimarū qua-
rumque rerum tibi exti-
terim auctor, opifexque,
autoritatis, præsentis,
coronarum, aliarū item
voluptatum, mea opera
conspicius eras, celebris
& observandus . Cæterū
si quid molesti ab adula-
toribus accidit, nō mihi
potes imputare, quin ip-
se magis abs te sum affe-
ctus contumelia, propte-
rea quod me tam igno-
miniose viris illis execra-
tis suppeditaris, qui te
mirabantur, ac prestigiis
demētabant, mihiq; mo-
dis omnibus insidias stu-
ebant . Porro quod extre-
mo loco dixisti, te a me
proditum, desertumque
fuisse, istud criminis in
te posuī retorquere, quū
ipse sim modis omnibus
a te reiectus, præcepisq;
exactus ex ædibus . Unde
pro molli chlamyde sagū
istud charissima tibi pau-
pertas circumposuit . Ita
que testis est mihi hic
Mercurius, quantopere
Iouē orauerim ne ad te
venirem, adeo hostiliter
mihi aduersatum . M e n
c v r . At nūc vides Plu-
te, in cuiusmodi homi-
nem

nem sit cōmutatus. Proinde audacter cum illo consuetudinem age. Tu vero fode ita, vt facis. Tu interim thesaurum sub ligonem adducito. Audiet enim si tu accersueris. T I M. Parendum est Mercuri, rursusq; distescendum. Quid enim facias quum dii compellant? tamē vide, in quas turbas me miserum coniciēs, qui quidem cū ad hunc vsque diem fœlicif siue vixerim, tantū auri repente sum accepturus, nihil cōmeritus mali, tantumque curarum suscepturus. M E K C V R. Sustine Timon mea gratia, tametsi graue est isthuc, atque intolerandū, quo videlicet palpones illi præ inuidia rumpantur. Ego porro superata Aetna in cœlum reuolauero. P L V T. Abiit ille quidem, sicut apparet, nam ex alarum remigio facio coniecturam. Tu vero hic oppetire, siquidem digressus Theaurū ad te transmittam, sed feri fortius. tibi loquor auri Thesaure, Timoni huic audiens esto, offer-

que

γενήνη; ὥς τε θαρσύνων ξυν-
διάτρεξε αὐτῷ, καὶ σὺ μὲ σκά-
πτε, ὡς ἔχεις. σὺ δὲ τὸ θησαυ-
ρὸν ὑπάγαγε τῇ δικέλλῃ. ἐ-
πακούσε) γὰρ ἐμβόησαντί σοι.
Τί. πῶς ἔσται ὃ Ερμῆ, καὶ αὐθις
πλουτησέον. τί γὰρ αὐτὸ καὶ ὑπά-
δοι τίς, ὅποτεν οἱ θεοὶ βιά-
ζοιντο; πολλὰ ὅρα γε, εἰς οἷά
με παράσμαθα ἐμβαλεῖς τὸ κα-
κοδαίμονα, ὃς ἄρχει νῦν ἐν-
δαιμονέσασθα διάγων, χερσὶν
ἄφνω τοσοῦτον λήψομαι οὐ-
δὲν ἀδικήσας, καὶ τοσούτας
φρηνίδας ἀναδύσομαι. Ερμ-
ῆς ὅς περ ὃ Τίμον δι' ἐμὲ. καὶ
εἰ χαλεπὸν τῷτο, καὶ ἅ οἱ σὺν
ὅστι, ὅπως οἱ κόλακες ἐκείνοι
διαρῥαγῶσιν ὑπὸ τῷ φθόγῳ,
ἐγὼ δὲ ὑπὲρ πῶν αἰτηλῶ ἐς
τὸν οὐρανὸν ἀναπήσομαι.
Πλούτ. ὃ μὲ ἀπελήλυθεν, ὡς
δοκεῖ. τεκμαίρομαι γὰρ τῇ
εἰρεσίᾳ τῆς πίεως, σὺ δὲ αὐ-
τοῦ φείμινε, ἀναπέμψω γὰρ
σοι τὸν θησαυρὸν ἀπελθὼν,
μᾶλλον δὲ πάντα. σέ φημι
θησαυρὸν χερσὸς, ὑπάκου-
σον Τίμωνι τούτῳ, καὶ παρα-
χεῖ σι-

ρησιν αὐτὸν ἀνελέδω. σκάπτε
 ὦ Τίμον βαθείας καταφέ-
 ραν, ἐγὼ δὲ ὑμῖν ἀποστήσομαι.
 Τίμ. ἄγε δὴ ὦ δίκειλλα. νῦν
 μοι ὁπῆξέωσον σεαυτὴν καὶ μὴ
 κάμης ἐκ τῆ βάθους τῆ θησαυ-
 ρὸν ἐς τοῦ μφανὲς προκαλλου-
 μῆν, ὦ Ζεῦ τεράσιε, καὶ φίλοι
 κορύβαντες, καὶ Ερμῆ κερδῶνι,
 πῶθεν χρυσίον τοσοῦτον; ἢ
 που ὄναρ ταῦτά ἐστι, δέδισα
 γουῶ, μὴ ἀνθεκας εὖρω ἀνι-
 χερδῶνος. ἀλλὰ μὲν χρυσίον
 ἐστὶν ὁπίσημον; ὑπερβρον, βα-
 ρὺν, καὶ πλὴν περτοφιν ὑπὲρ δι-
 στον. ὦ χρυσέ, διξίωμα κάλλυ-
 στον βροτοῖς, αἰθέρων γὰρ πῦρ
 ἄτε διαπρέπεις καὶ νύκτωρ καὶ
 μεθ' ἡμέραν. ἐλθὲ ὦ φίλτατε
 καὶ ἐρασμιώτατε. νῦν πείθο-
 μαί γε καὶ Δία ποτὲ γινέσθαι
 χρυσόν. τίς γὰρ οὐκ αὖ παρ-
 δένος ἀναπιπταμένοις τοῖς
 κελποῖς ὑποδέξαίη οὕτω κα-
 λὸν ἐρασλὺν, διὰ τῆ τέλους κα-
 ταρρέοντα; ὦ Μίδα καὶ Κρη-
 σι, καὶ τὰ ἐν Δελφοῖς ἀναθή-
 ματα, ὡς οὐδὲν ἄρα ἦτε πρὸς
 Τίμονα καὶ τὸν Τίμωνος πλοῦ-
 τον

que temet eruēdum. Fo-
 di Timon altius impin-
 gens. Cæterum ego a vo-
 bis digredior. TIM. Age iam o ligo, nunc
 mihi tuas vires explica,
 neque defarigare, dū ex
 abdito Thesaurū in aper-
 tum euocaris. Hem pro-
 digiorū author Iupiter,
 amici Corybantes, ac lu-
 crifer Mercuri, vnde nā
 auri tantum? Num som-
 nium hoc est? Metuo ne
 carbones reperturus sim
 experrectus. Atqui aurū
 profecto est insigne, ful-
 uum, graue, & aspectu
 multo iucundissimum,
 Pulcherrima Aurū fau-
 stitas mortalibus. Quip-
 pe quod ignis in morem
 ardes, noctesque & dies
 renides. Ades o mihi cha-
 rissimum desideratissimū
 que, nunc demum credo
 vel Iouē ipsum olim au-
 rum esse factum. Etenim
 quæ tandem virgo non
 exporrecto sinu vsque a-
 deo formosum amatorē
 excipiat per tegulas illap-
 sum? o Mida Crælogq;
 ac munera Delphico in
 templo dicata, vt nihil
 eratis si cum Timone, cū
 que Timonis opibus con-

feramini, cui ne Persarū
quidē rex par est. O li-
go, sagum charissimum
vos quidem Pani huic
reponere commodum.
At ego quam maxime se-
motum mercatus agrū,
turriculaz servandi au-
ri gratia constructa, vni
mihī affatim vixero, se-
pulchrum item inibi mi-
hi defuncto parare est se-
tentia. Hæc igitur decre-
ta sunt, placitaque in-
reliquū vitæ, seiunctio,
ignorantia, fastidium er-
ga mortales omneis. Por-
ro amicus, hospes, soda-
lis, aut ara misericordiæ
meræ nugæ. Tum comi-
serari lachrimantē, sup-
peditare egentibus, ini-
quitas, ac morū subuer-
sio, ac vira solitaria, qua-
lis est lupis, vnus sibi a-
micus Timon, cæteri o-
mnes hostes, & insidiarū
machinatores. Cum ho-
rum quopiam congregi,
piaculum, adeo vt si quē
aspexero duntaxat, in-
auspicatus sit illē dies.
In summa, nō alio nobis
habentur loco quam si-
gna saxea, æreaue, neq;
fœcialem ab illis missum
recipiamus, neque fœde-
ra

πλούτον, ᾧ γε οὐδὲ βασιλεὺς
ἐπερσῶν ἴσος. ὃ δὲ κίχλα καὶ
φιλάτῃ διφθέρα, ὑμᾶς μὲν
τῷ Πανὶ τούτῳ ἀναθεῖναι κα-
λόν. αὐτὸς δ' ἥδη πᾶσαν περι-
άμβρος τὴν ἐχάλειαν, περι-
όν οἰκοδομησάμενος ὑπὲρ τῆ
Θησαυροῦ μόνῳ ἐμοὶ ἱκανὸν
ἐνδιαίτῳ, τ' αὐτ' καὶ τάφον
ὑποθαλῶν ἔξεν μοι δοκῶ. δι-
δύχθω δὲ ταῦτα, καὶ γενομοθη-
τήδω πρὸς τ' ὀπίλοιπον βίον,
ἀμιξία πρὸς ἀπαρίας καὶ ἀγνω-
σία καὶ ὑπερφία. φίλος δ' ἢ ἔξ-
νος, ἢ ἐταῖρος, ἢ ἐλέου βωμὸς,
ὑβλος πολὺς, καὶ τὸ οἰκτεῖραι
δακρύοντα, ἢ ὀπκουεῖσθαι δι-
ομνῶ, παρενομία καὶ κατὰ λυ-
σις τ' ἐθνῶν. μονήρης δὲ ἢ δι-
αίτα, καθάπερ τοῖς λύκοις. καὶ
φίλος οἷς Τίμων, οἱ δ' ἄλλοι
πάντες ἐχθροὶ καὶ ὀπίσθουλοι, καὶ
τὸ προσομιλῆσαι τινὶ αὐτῷ
μίασμα, καὶ εἴ τινα ἴδω μέγον,
ὑποφραῖ ἢ ἡμέρα, καὶ ὅλως ἀν-
δριάντων λιθίνων ἢ χαλκῶν
μνητὲν ἡμῖν διαφρέττωσαν,
καὶ μήτε κήρυκα δεχάμεθα
παρ' αὐτῶν, μήτε αποιδᾶς ἀπεν-
δύμε-

δῶμεθα, ἢ ἐρημία ᾗ ὄρος ἔσῳ
 πρὸς αὐτὸν. φυλέται ᾗ καὶ
 φράτορες καὶ δημόται, καὶ ἡ πα-
 ρὶς αὐτῇ, ψυχὰ καὶ ἀνωφε-
 λῇ ὀνόματα, καὶ ἀνοήτων ἀν-
 δρῶν φιλοτιμύματα, πλουί-
 τω δὲ Τίμων μόνος, καὶ ὑπερ-
 ράτω ἅπαντες, καὶ τευφάτω
 μόνος καθ' ἑαυτὴν, κολακείας
 καὶ ἐπαίνων φοβητικῶν ἀπιη-
 λαβήμος, καὶ θεοῖς θυέτω, καὶ
 εὐαχέτω, μόνος ἑαυτῷ γεί-
 των καὶ ὁμορος, ἐκσεύων τ' ἄλ-
 λων, καὶ ἅπασι ἐαυτὴν δεξιότα-
 δαι δεδύχθω, ὡς δὲ ἂν ποθα-
 νεῖν, ἢ αὐτῷ σέφανον ἐπενεγ-
 κεῖν, καὶ ὄνομα μὲν ἔσῳ ὁ μισαν-
 θρωπος ἡδιστον. ὅτ' τρόπου δὲ
 γνωρίσματα, δυσκολία καὶ
 τραχύτης καὶ σκαβότης, καὶ ὀργὴ
 καὶ ἀπανθρωπία εἰ δὲ τίνα
 ἰδοίμιν ὡς περὶ διαφθιρόμενον
 καὶ σβεννύειν ἐκείνου ὄντα, πίτ-
 τη καὶ ἐλαίῳ καὶ αὐτὸ σβεννύει.
 καὶ ὡς τίνα τ' χερμῶνος ὁ πο-
 ταμὸς παραφέρει, ὃ ᾗ τὰς χεῖ-
 ρας ὀρέγων ἀντιλαβέσθαι δέη.
 ὡθεῖν καὶ τῷτον ὅπῃ κεφαλὴν
 πίπτοντα, ὡς μηδὲ ἀνακύψαι
 δύνηται

ra feriamus. Solitudo
 terminus esto. Caterū
 tribules, cognati, popu-
 lares, postremo patria
 ipsa, frigida quædam &
 sterilia nomina, & insipi-
 entium virorum precia,
 solus Timon diues esto,
 despiciat omnes, solus
 ipse secum oblectetur,
 liber ab assentationibus,
 & onerosis laudibus. Diis
 sacra faciat, epuletur so-
 lus, sibiipfi vicinus, sibi
 particeps, excutiens sese
 ab aliis. At semel decre-
 tū esto, ut vnus seipsum
 comiter accipiat, si mo-
 riendum sit, aut necesse
 habeat sibiipfi coronam
 admouere. Nullūq; no-
 men sit dulcius quā Mi-
 santropi, id est, hominū
 osoris. Morum autem no-
 tx, difficultas, asperitas,
 feritas, iracundia, inhu-
 manitas, quod si quem
 conspexero incendio cō-
 flagrantem, obtestantem
 quo restinguam, pice o-
 leoque restinguere, rur-
 sum si quem flumen vn-
 dis abstulerit, isque ma-
 nus porrigens imploret,
 ut retineatur, hunc quo-
 que demerso capite pro-
 pellere, ne possit emica-

re, hunc admodum par pari relaturus est. Hanc legem Timon tulit Eche-
cratides Colytensis, & concionis subscripsit suf-
fragiis idem ille Timon. Age hæc decreta sunt,
& pro virili immoremur eis. Cæterum vero mag-
no emerim, vt id omnib. innotescat, quod in opi-
bus abundo. nam illa res illos præfocauerit, sed
quid illud? Hé quæ trepidatio? vndique concur-
runt, puluerulenti atque an-
heli, haud scio, vnde aurum odorati. Vtrum
igitur hoc consensu col-
le saxis eos abigo e sub-
limi deiaculans, an hac
tantum in re legem vio-
labimus, vt semel cū illis
congregiamur, vt magis
angantur, fastidiri, repul-
si que? Ita satius esse du-
co. Itaque restemus, quo
illos excipiamus. Age
prospiciam, primus eorū
iste quis est? Nēpe Gna-
tonides adulator, qui mi-
hi nuper cœnam petenti
funem porrexit, quum
apud me sæpenumero so-
lida dolia vomuerit. Sed
bene est quod ad me ve-
nit, nam primus omni-
um

δυνάμειν. οὕτω γὰρ αὐτῷ τῶν
ἰσχυρῶν ἀπολάβοιεν. εἰσηλθὼν οὖν
τὸν Τίμον Εὐχεκράτιδης
κολυπηρῶς, ἐπέψαφισε τῇ ἐκ-
κλησίᾳ Τίμον ὁ αὐτὸς, εἶναι
ταῦτα ἡμῖν διδόνθω, καὶ αὐδῇ
κῶς ἐμυθώμεθα αὐτοῖς, πάλιν
ἀλλὰ περὶ πολλοῦ αὐτῷ ἐποι-
σάμεν ἅπανσι γνωριμά πως
ταῦτα γινέσθω. διότι ὑπερπερὶ
τῶν ἀλχόνων γὰρ αὐτῷ τὸ πρᾶγμα
γινώσκο αὐτοῖς, καὶ τοι τί τῶ-
το; φεῦ τὸ τάχους, παρὰ χέ-
θεν σωθέουσι, κικονιμένοι καὶ
πενεσιῶντες, οὐκ οἶδα, ὅθεν
ὅσφραυνόμενοι τὸ χεῦσίου πῶ-
τερον οὐδ' ὅτι τὸ πάγον τὸτον
ἀναβὰς ἀπελοῖνα αὐτοῦ τῶς
λίθοις ἐξ ὑπερδείξιν ἀκροβο-
λιζόμενος, ἢ τόγχι τοσοῦτον
παρὰ τομήσιν εἰσάπαξ αὐ-
τοῖς ὁμιλήσας, ὥς πλέον
αὐτῶντο παρὰ νόμοι; τοῦτο
οἶμαι καὶ ἀμείνον, ὥστε δεχόμε-
θα ἤδη αὐτοῦ, ὑποσάντες. φέ-
ρε ἴδω, τίς ὁ πρῶτος αὐτῷ οὐ-
τός ἐστι; Γναθωνίδης ὁ κί-
λαξ, ὁ πρῶτος ἔρανον αἰτήσαν
τί μοι ὀρέξας τὸ βρόχον, πεί-
θους

πίθους ὅλους παρ' ἐμοὶ πολ-
 λάκις ἐμνησκός. ἀλλ' οὐγε
 ἐποίησιν ἀφικνῶντος, οἰμῶζε
 ται γὰρ πρὸ τῶν ἄλλων. Γν. οὐκ
 ἐβώ ἔλεγον, ὡς ἐκ ἀμελήσουσι
 Τίμωνος ἀσφαλτοῦ ἀνδρῶν οἱ θε-
 οί; χεῖρε Τίμον σύμπεφώτα
 ἦν καὶ ἡδιστε καὶ συμποικώτατε.
 Τί. νῆ καὶ σύ γε ὦ Γραθνιδῆ,
 γυπῶν ἀπάντων βορώτατε,
 καὶ ἀνθρώπων ὀπίσθητατε.
 Γν. αἰεὶ φιλοσκώμμων σύ γε.
 ἀλλὰ πρὸ τὸ συμπεύσιον, ὡς
 κρινόν τι σοι ἄσμα τῶν ποδι-
 δάκλων διθυράμβων ἦκω κο-
 μίζων. Τί. καὶ μενὲν ἐλεγεία ἦ
 αἴτη μάλα περὶ παθῶν ὑπὸ
 ταύτῃ τῇ διεκλή. Γν. τί τῷ-
 το; παῖδες ὦ Τίμον; μαρτύ-
 ρομαι, ὦ Ἡράκλεις, ἰοῦ ἰοῦ, πρὸ
 καλοῦμαί σε βασιλεύς εἰς ἄ-
 ρχον πάρον. Τί. καὶ μενὲν αὖ γε
 μικρὸν ὀπίσθραδυνῆς, φόνου ἰά-
 χα προκεκλήσημι. Γν. μὴδα
 μῶς, ἀλλὰ σύ γε πάντως τὸ
 βαῖμα ἴασαι, μικρὸν ὀπιπά-
 σας τῷ χρυσίου, δὴν ὡς γὰρ ἴχαι-
 μὸν ὄναι τὸ φάρμακον. Τί. ἔτι
 πόδες; Γνα. ἀπῆμι, σὺ δ' οὐ
 χαι-

um vapulabit. G N A T.
 Annon dixi Timonem
 virum bonum non negle-
 cturos esse Deos? Salue
 Timon formosissime, iu-
 cundissime, conuiuator
 bellissime. T I M. Scili-
 cet & tu Gnatonides,
 vulturum omnium vora-
 cissime, & hominum per-
 ditissime. G N. Semper
 tibi grata dicacitas. Sed
 vbi conipotamus? Nam
 nouam tibi adfero canti-
 lenam, ex his quos nuper
 didici dithyrambis. T I-
 MON. At qui elegos canes
 admodum miserabiles,
 ab hoc doctus ligone. G.
 Quid isthuc? Feris o Ti-
 mon? Attestor. O. Her-
 cules, hei hei, in ius te
 voco apud Areopagitas,
 qui vulnus dederis. T I.
 Atqui si cunctare pauli-
 sper, mox cædis me reu-
 ages. G N A. Nequaquã,
 quin tu plane vulneri me
 dere, paululo auri inun-
 cto. Mirum enim in mo-
 dum præsentaneum id
 est remedium. T I. Briā-
 mapes? G N A. Abeo. At
 tibi male sit, qui quidem
 ex viro commodo tā læ-
 uis factus sis. T I. Quis
 hic est qui accedit recal-

naster ille ? Philia des ,
 assentatorum omnium ex-
 eratissimus. Hic quum
 a me solidum acceperit
 fundum, tum filix in do-
 tem talenta duo, lauda-
 tionis præmium, quum
 me canentem reliquis si-
 lentibus omnibus solus
 maiorem in modum ex-
 tulisset, deierans me vel
 oloribus magis canorū,
 vbi ægrotantem antea
 vidit me, & adieram ora-
 turus ut mei curam age-
 ret, plagas etiam egre-
 gius ille vir impexit.
 ΡΗΙ. O impudentiam,
 nunc demum Timonem
 agnoscitis, nunc Gnato-
 nides amicus & cōiuiua,
 enimvero habet ille dig-
 na se, quandoquidē im-
 memor est atque ingra-
 tus. At nos qui iā olim
 conuictores sumus, & qua-
 les ac populares, tamen
 modeste agimus, ne in-
 silire videamur. Salue he-
 re, fac ut istos adulator-
 res sacrilegos obserues,
 qui nusquam adsunt nisi
 in mensa, præterea a cor-
 nis nihil differunt. Neq;
 posthac huius ætatis mor-
 talium vlli fidendum
 est. Omnes ingrati & sce-
 lesti

χαίρειας οὕτω σκαιὸς ἐπ' ἄρ-
 σος ἡγούμενος. Τίμω. τίς οὕτως
 ὄσιν ὁ ποροσιών, ὁ ἀναφανα-
 λίας; Φιλιάδης κολάκων ἀ-
 πάντων ὁ βδελυρώτατος, οὗ-
 τος ὃ παρ' ἐμοῦ ἀρχὴν ἔλον
 λαβὼν, καὶ τῇ θυγατρὶ ποροίκα
 δύο τάλαντα μισθὸν τ' ἐπαί-
 νου, ὅποτε ἄσπλάν με πάντων
 σιωπῶντων μόνος ὑπερεπήγε-
 σεν, ἐπαυρυσάμενος ὠδικώτε-
 ρον εἶναι τ' κύκλων, ἐπεὶ δὲ νο-
 σουῶντα ποροίκα εἶδε με καὶ
 ποροσῆλθον ὀπικουρίας διόμε-
 νος, πλεῖστα ὁ ἡγυαῖος πορο-
 ενέτηνε. Φιλ. ὦ τῆς ἀναισχυ-
 τίας, νῦν Τίμωνα γνωρίζεις;
 νῦν Γναθωνίδης φίλος καὶ
 συμπότης; τοῖσ' αὖτε δίκωρα
 πέπονθεν οὗτος ἀχάριστος
 ὢν. ἡμεῖς ὃ εἰ πάλαι ξυνή-
 θεις καὶ ξυνέφθοι, καὶ δευρὺς,
 ὅμως μετρίως οὐκ ὥς μὴ ὀπι-
 πηδῶν δοκῶμεν. χαῖρε ὦ δέ-
 σποια, καὶ ὅπως τὸν μισροῦς
 τύττος κόλακας φυλάξῃ, καὶ
 ὅτι τ' ῥαπέζης μόνον, τὰ ἄλ-
 λα ὃ κοράκων οὐκ ἔστι διαφέρον-
 τας, καὶ ἐτι πεισιλύπτα τ' νῦν οὐ-
 δέντι,

δενί, πάντες ἀχαρίστοι καὶ πο-
νηροί. ἐγὼ δ' ἰάλαχθ' ἔδω σοι κομί-
ζων, ὡς ἔχῃς πρὸς τὰ καλὰ περὶ
τοῖα χρεῖα, καθ' ὅδ' ἔνδον πλη-
σίον ἡκουσα, ὡς πλουσίους ὑπὲρ
μεγέθη λίνα πλοῦτον· ἦ καὶ τοι-
σαυτῶν ταῦτά σε νοθεύσω, καὶ
τοι σὺ γ' οὕτω σοφὸς ὦν ; οὐδὲν
ἴσως δέησθαι τ' παρ' ἐ-
μοῦ λῶδων, ὅς καὶ πρὸ Νέστορι τὸ
δέον παραινήσεις αὖ. Τίμ-
ῃσαι ταῦτα ὦ Φιλιάδην, πλὴν
ἀλλὰ πρὸς τὸν, ὡς καὶ σὲ φιλο-
φρονήσωμαι τῇ δίκηλλῃ. Φιλ-
άνθρωποι, καλὰ ἔα τ' κρανίου
ὑπο τ' ἀχαρίστου, διότι τὰ
συμφέροντα ἐνοθέτην αὐτόν.
Τί. ἰδοὺ βίτος οὗτος ὁ ῥήτωρ
Δημέας προσέρχεται, ψήφισμα
ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ, καὶ συγγενὴς
ἡμέτερος εἶναι λέγων, οὗτος
ἐκκαίδεκα παρ' ἐμοῦ τάλ-
αντα μᾶς ἡμέρας ἐκλίσας ἴη
πόλει. καλὰ δὲ δίκασο γ', καὶ
ἐδέξομαι ἀποδιδούς, καὶ ἐγὼ ἐ-
λπίσας ἐλυσάμην αὐτῷ, ἐπεὶ δὲ
πρώτῳ ἔλαχε τῇ ἐρεχθίδι
φυλῇ διανέμειν τὸ θεῶν κῶν,
καὶ γὰρ προσήλθοι αὐτῷ τὸ γι-
γνώ-

lesti. At ego quum tibi
talentum adducere, quo
posses ad ea quæ velles
uti, in via accepi, te sum
mas quasdā opes esse na-
ctū. Proinde accessi his
de reb. admoniturus te,
quanquam tibi forsitan
me monitore nihil erat
opus, viro nimirum adeo
prudenti, ut vel Nestori
ipsi, si necesse est, consi-
lium dare queas. T. Ita
fiet Philiaades, sed age,
accede quo te ligone co-
mitter accipiam. P H I L.
Homines, confregi cra-
niū ab hoc ingrato, pro-
pterea quod eum ea quæ
in re illius erant, admo-
nui. T I M. Ecce terti-
us huc orator Demeas se
recipit, tabulas dextra
gestans, aitque se mihi
cognatum esse. Hic vna
die de meo sedecim talē
ta ciuitati dependit, nā
damnatus erat, ac vin-
ctus, at quum soluendo
non esset, ego misertus
illū redemi. Porro quū
illi forte obuenisset, ut
Erechtheidi tribui distri-
bueret ærarium, atque
ego audiens id quod ad
me redibat, poscerē, ne-
gabat se ciuem posse
scire.

me. D E M. Salve Timon, præcipuum generis tui præsidium, fulcimentum Atheniensium, defensorium Græciæ. Profecto iam dudum te populus frequens, & utraque curia opperitur. Sed prius decretum audi, quod de te conscripsi. Quando quidem Timon Echecriæ filius, Colyttensis, vir non modo probus & integer, verum etiam sapiens, quantum alius in Græcia nemo, nunquam per omnem vitam destitit optime de Republica mereri, vicit autem in Olympicis pugil & lucta cursuque die eodem, ad hæc solenni quadriga, equestrique certamine. ΤΙΜ. At ego ne spectator quidem unquam in Olympicis sedi. D E M. Quid tum? spectabis posthac? sed ista communia addi satius est. Tum anno superiore apud Acharnenses pro Republica fortissime se gessit, & Peloponensium duas acies concidit. ΤΙΜ. Qua ratione? Quippe qui nec unquam arma gesserim, neque unquam

γνόμενον, οὐκ ἔφη γινώσκον πολίτῳ ὄντα με. ΔΗΜ. Χαῖρε ὦ Τίμον, τὸ μέγα ὄφελος τῶν ἡνῶν, τὸ ἔρεισμα τῆς Ἀθηναιῶν, τὸ πρόβλημα τῆς ἑλλάδος, καὶ μὴ πάλαι σε ὁ δῆμος ξυνελεγμένος, καὶ αἱ βουλαὶ ἀμφοτέρωθεν περικύβητον. ὅτε ἄκουσον τὸ ψήφισμα, ὃ ὑπὲρ σου γέγραφα. Ἐπεὶ δὲ Τίμων ὁ Εὐχεκρίδου κολυττοῦς, ἀνὴρ οὐ μόνον καλὸς καὶ γαῖος, ἀλλὰ καὶ σοφὴς, ὥς οὐκ ἄλλος ἐν τῇ ἑλλάδι, πρὸς πάντα χρόνον διατελεῖ τὰ ἀριστα πράττων τῇ πόλει, νενίκηκε δὲ πύξ καὶ πάλην καὶ δρόμον ἐν Ὀλυμπίᾳ μιᾷς ἡμέρας, καὶ τελείῳ ἄρματι, καὶ σινορίδι πολικῇ. ΤΙ. ἀλλ' οὐδὲ ἐθιώρησα ἐγὼ πώποτε εἰς Ὀλυμπίαν. ΔΗΜ. τί οὖν; διαθήσεις ὑστέρῳ τὰ τοιαῦτα καὶ πολλὰ προσκείσῃς ἄμεινον. καὶ ἡρίσσει δὲ ὑπὲρ τῆς πόλεως πέρουσι πρὸς ἀχαρνέας, καὶ κατέκοψεν πελοποννησίων δύο μοίρας. ΤΙΜ. πῶς; διὰ γὰρ τὸ μὴ ἔχειν ὄπλα, οὐδέ ποτε

ἡγάφω ἐν τῷ καταλόγῳ.
 Δη. μέτρια τὰ πρὸς σαυτῷ λέ-
 γης. ἡμεῖς δὲ ἀχάριστοι αὐτῷ
 κερὰ ἀμνημονουῦντες. ἔτι δὲ καὶ
 ψήφισματα ἡγάφω, καὶ συμ-
 βουλεύων καὶ πρᾶκτων, οὐ μι-
 κρὰ ὠφέλησι τὴν πόλιν, ὅπῃ
 τοῦτοις ἀπασὶ δέδοκται τῇ
 βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, καὶ τῇ ἡλι-
 κία καὶ φυλάς, καὶ τοῖς δή-
 μοις ἰδίᾳ, καὶ κοινῇ πάνσι, χρυ-
 σοῦ ἀναστῆσαι τὸν Τίμωνα
 παρὰ τὴν Αθηνῶν ἐν τῇ ἀκρο-
 πόλει, κεραιὸν ἐν τῇ δεξιᾷ
 ἔχοντα, καὶ ἀλίνας ὅπῃ τῇ κε-
 φαλῇ, καὶ στεφανῶσαι αὐτὸν
 χρυσοῖς στεφανοῖς ἐπὶ τῇ κεφαλῇ,
 καὶ ἀνακρευχθῆναι τοὺς στεφάνους
 σήμερον Διονυσίοις βασιλείοις
 καίνοις. ἀχθῆναι γὰρ δι' αὐτὸν
 δεῖ τήμερον τὰ Διονύσια. εἶπε
 τὴν γνώμην Δημέας ὁ ἑ-
 τερὸς συγγενὴς αὐτοῦ, ἀρχιεὺς,
 καὶ μαθητὴς αὐτοῦ ὢν. καὶ
 γὰρ ἑταῖρος αὐτοῦ ὁ Τίμων. καὶ
 τὰ ἄλλα πάντα ὅπῃ αὐ-
 τῷ ἔθελοι. τοῦτ' ἐμὸν οὐκ οἶ-
 σι τὸ ψήφισμα. ἐγὼ δὲ σοὶ καὶ
 τὸν υἱὸν ἐβουλόμην ἀγαγεῖν
 παρὰ

quam militiæ dederim
 nomen. DEM. Mode-
 ste equidem de teipso lo-
 queris, nos ramen ingra-
 ti futuri sumus, nisi me-
 minerim⁹. Præterea scri-
 bendis plebiscitis, & in
 consultationibus, & in
 administrandis bellis
 non mediocrem utilita-
 tem attulit Reipublicæ.
 His de causis omnibus
 visum est, curiæ, plebi,
 magistratibus tributim
 plebeis singulatim, com-
 munitè vniuersis, au-
 reum statuere Timonem
 iuxta Palladem in arce,
 fulmen dextra tenen-
 tem, radiis tempora am-
 bientibus, utque septem
 aureis coronis corone-
 tur, & promulgari co-
 ronæ hodie Dionysiis
 tragædis nouis. Agi e-
 nim per eum oportet ho-
 die Dionysia. Dixit hoc
 suffragium Demeas ora-
 tor, propterea quod cog-
 natus illius propinquus,
 ac discipulus eius sit.
 Nam & orator optimus
 Timon, præterea quic-
 quid voluerit. Hoc igitur
 tibi suffragium, sed
 vtinam & filium meum
 ad te pariter adduxis-
 sem,

sem, quem tuo nomine Timonem apellavi. T I. Qui potes Demea, quū ne vxorem quidem duxeris vnquam, quantum nobis scire licuit. D E M E. At ducam, nouo in eunte anno, si deus permiserit, liberisque operam dabo. Tum quod erit natum (erit autem masculus) Timonem nuncupabo. T I M. An vxorem tu sis ducturus equidē haud scio, tanta a me plaga accepta. D E M E A. Hei mihi. Quid hoc est rei? Tyrannidem Timon, occēptas? pulsasque eos qui sunt ingenui ipse nec ingenuus plane, nec ciuis, verum propediem pœnas daturus, quum aliis nominibus, tum quod arcem incendis. T I M. Atqui non conflagrauit arx sceleris! Proinde palam est te calumniatorum agere. D E M E. Sed & diues es ærarium prefodiens. T I M. Non prefossum est neq; isthuc, vnde ne hæc quidem probabiliter abs te dicuntur. D E M. Verum effodietur posthac, sed tu interim omnia q̄ in ea

παρά σε, ὃν ὀπὶ πρὸ σῶ ὄνυμα τι Τίμωνα ὀνόμακα. Τίμ. πῶς ᾧ Δημέα, ὅς οὐδὲ γὰ γάμικας, ὅσα γε καὶ ἡμᾶς εἰδέναι; Δη. ἀλλὰ γὰ μῶ, ὡς διδῶ θεὸς ἐς νέετα, καὶ παρδοποιήσομαι, καὶ τὴ γλῶσσην σόμφρον, ἄρξιν γὰ ἔσαι, Τίμωνα ἥδη καλῶ. Τίμ. οὐκ οἶδα, εἰ γὰ μῆσις ἔτι ᾧ οὗτος, τηλικαύτῳ παρ' ἐμοῦ πηγὴν λαμβάνων. Δημ. ὦ μοι, τί τοῦτο, τυραννίδι Τίμων ὀπῆχεις, καὶ τύπῃς πρὸ ἐλευθέρους, οὐ καθαρῶς ἐλεύθερος, οὐδ' ἀσὺς ὢν; ἀλλὰ δώσεις ἐν τάχει τὴν δίκην, τάτε ἄλλα, καὶ ὅτι τὴν ἀκρόπολιν ἐνέφρησας. Τίμ. ἀλλ' οὐκ ἐμπέφρησαι ᾧ μῆα; ἢ ἀκρόπολις, ὥς δὲ ἄλλος εἴ συκοφαντῇ. Δημ. ἀλλὰ καὶ πλουτεῖς, τὸν ὑπὸ τῷ δόμον διωρῶν. Τίμ. οὐ διώρεται οὐδὲ οὗτος, ὥς ἀπιδανά σου καὶ ταῦτα. Δημ. διαρρηχθήσεται μὴ ὕστερον, ἥδη δὲ σὺ παῖτα τὰ ἐν αὐτῇ ἔχεις. Τίμ.

Τίμ. οὐκοῦν ἢ ἄλλω λάμ-
 βαν. Δη. ὁμοί τὸ μεῖα φρε-
 νον. Τίμ. μὴ κέκραχθι. κα-
 τοίσω γὰρ σοι ἢ τρίτῳ, ἔπει
 καὶ γελοῖα πάμπαν πάθοι-
 μι, δύο μὲν λακεδαίμονιαν
 μοῖρας καλὰ κόψας ἄνθρωπος.
 ἐν δὲ μιᾷ ἐν ἀνθρώπιον μὴ
 ὀπτήσας, μάτῳ γὰρ αὐ-
 τῷ καὶ νικητικῶς οὐλύμπια
 πούξ καὶ πάλιν. ἀλλὰ τί
 ταῦτο; οὐ Θρασυκλῆς ὁ φι-
 λόσοφος οὕτως ὅστις; οὐ μὲν
 οὐδ' ἄλλος. ἐκπετάσας τοῦ
 τὸν πάγονα, καὶ τὰς ὀφρὺς
 ἀνατείνας, καὶ βρενθυόρμους
 τι πρὸς αὐτὸν ἔρχεσθαι, τιτανῶ-
 δες βλέπων, ἀνασισοειμέ-
 νος τῶν ὅτι τὸ μετώπῳ κέ-
 μιν, Αὐτοβορέας τις ἢ Τρί-
 ταν, οἷους ὁ Ζεὺς ἐξέραφεν.
 οὗτος ὁ τὸ γῆμα εὐσελὲς, ἢ
 κόσμιος τὸ βᾶδισμα, ἢ σω-
 φρονικὸς τῶν ἀναβολῶν, ἔω-
 διν μυρία ὅσα περὶ ἀρετῆς
 διδξαὶν, ἢ τῆς ἡδονῆς χαιρόν-
 ταν κατηγορεῖν, καὶ τὸ ὀλ-
 γαρκὲς ἐπαινῶν. ἐπειδὴ λου-
 σάμενος ἀφίκοιτο ὅτι τὸ
 δεῖν

in ea condita, possides
 T I M. Alteram itaque
 plagam accipe. D E M E.
 Hei scapulis meis. T I M.
 Ne vociferare, alioqui
 & tertiam tibi illidam.
 Etenim res plane ridicu-
 la mihi acciderit, si quā
 inermis duas Lacedæmo-
 niorum acies fuderim,
 vnum scelestum homi-
 nem non protriuero.
 Tum frustra vicerim in
 Olympiis, & pugil &
 palæstrites. Sed quid
 hoc? an non philosophus
 Thrasycles hic est? Pro-
 fecto ipse est, promissa
 barba, subductisque su-
 perciliis, & magnum
 quiddam secum murmu-
 rans accedit, Titanicum
 obtuens, cæsariem per
 scapulas fluentem ven-
 tilans, alter quidam
 Boreas aut Triton, qua-
 les eos Zeus depinxit.
 Hic habitu fragilis, in-
 cessu moderatus, ami-
 ctu modestus, mane mi-
 rum quam multa de vir-
 tute differit, damnans
 eos, qui voluptate capi-
 untur, & frugalitatem
 laudans, postquam lotus
 deuenit ad cœnam, puer
 que ingentem illi cali-
 cem

cem porrexit, meratior
autem maxime gaudet,
perinde ut Lethes aquā
ebibens, a diluculariis
illis disputationibus di-
uersissima quæ sunt ex-
hibet, dum milui instar
præripit obsonia, & pro-
ximum cubito opposito
arcens, mento interim
condimentis oppleto,
dum canum ritu ingur-
gitat, prono incumbens
corpore, perinde atque
in patinis virtutem in-
uenturum sese speret,
dumque usque adeo di-
ligenter catinos exter-
git indice digito, ut ne
paululum quidem reli-
quiarum sinat adhære-
re, nunquam non que-
rulus, tanquam deteri-
orem partem acceperit,
vel si totam placentam,
aut suam solus omnium
accipiat, qui quidem e-
dacitatis & insatiabili-
tatis est fructus remu-
lentus, vinoque baccha-
tus, non ad tantum mo-
do, saltationēq; verum
ad conuicium usque &
iracundiam. Adhæc mul-
tus inter pocula sermo
(tum enim vel maxime)
de temperantia, sobrie-
tate-

δείπνον, καὶ ὁ παῖς μεγά-
λῳ πλὺ κύλικα ὀρέξεν
αὐτῷ, τῷ ζωροτέρῳ δὲ χαί-
ρει μάλιστα, καθάπερ τὸ λή-
θης ὕδωρ ἐκπιῶν, ἐναντιώ-
τατα ὀπιδέικνεται τοῖς ἐω-
δινοῖς ἐκείνοις λόγοις, φο-
ραπάζων ὥσπερ ἰκτίνος τὰ
ὄψα, καὶ τὸν πλεσίον πα-
ραγκωνιζόμενος, καρύκῃς
τὸ χρεῖον ἀνάπνεως, κωπ-
δὺν ἐμφροῦμενος, ὀπκι-
κυφῶς, καθάπερ ἐν ταῖς λο-
πάσι πλὺ ἀρετῇ εὐρήσεν
προσδοκῶν, ἀκριβῶς τὰ τρέ-
βλια τῷ λεχανῷ ἔποσμά-
χων, ὥς μηδὲ ὀλίγον ἤ μυ-
τωτῷ καλαλίποι, μεμψίμοι-
ρος αἰὲς τὸν πλακουῶτα
ὄλεον, ἢ τὸν σωμῶνος ἤ
ἄλλων λάβοι, ὃ, τι περ λεχ-
νείας καὶ ἀπλησίας ὀφείλος,
μέθυσος καὶ πάροινος, οὐκ
ἄχρεῖς ὦδ' ἔς καὶ ὀρχηστῆρος
μόνον, ἀλλὰ καὶ λοιδορίας
καὶ ὀργῆς προσέτι, καὶ λή-
γοι πολλοὶ ὅτι τῇ κύλικι,
τότε δὲ καὶ μάλιστα πᾶσι
σωφροσύνης καὶ κοσμιότη-
τος,

τος, καὶ ταῦτά, φησιν, ἤδη
 ὑπὸ τῷ ἀκράτου πονήρως ἐ-
 χων, καὶ ὑποδραυλίζων Ἰελοῖ-
 ος. εἴτα ἐμείλος ὅπῃ τέτοις, καὶ
 τὸ τελευταῖον ἀράμφοι τι-
 νες ἐκφέρουσιν αὐτῷ ἐκ τῆς συμ-
 ποσίου τῆς αὐληγίδος ἀμφοτέ-
 ραις ἐπειλυμμένον. πάλιν ἀλ-
 λά καὶ νήφων, οὐδενὶ τῷ πορεί-
 ῳ παραχωρήσειν αὐτῷ ψυ-
 σμᾶτος ἐνκα, ἢ θρασυτήτος
 ἢ φιλαργυρίας. ἀλλὰ καὶ κολά-
 κων βᾶσι τὰ πρῶτα, καὶ ὁπορκεῖ
 ποροχευτάσια, καὶ ἡ γοντεία
 ποροχευται, καὶ ἡ ἀναισχυντία
 παρομαρτεῖ, καὶ ὅλως πάν-
 σοφον τὸ χεῖμα, καὶ πάντα
 χόθεν ἀκριβές, καὶ ποικίλως
 ἐπιτελές. οἰμῶξ ὅτι τοιγαροῦν
 οὐκ εἰς μακρὰν χρεὶς ὦν. τί
 τὸ; παπαί, χεῖνιος ἡμῶν
 Θρασυκλῆς. Θρα. οὐ καὶ ταῦ-
 τα ὧς Τίμων τοῖς πολλοῖς τέ-
 τοις ἀφῆγμαι, ὥσπερ οἱ τὸν
 πλοῦτόν σοι τεθηκότες, ἀρ-
 γίου καὶ χρυσίου καὶ δειπνων πο-
 λυτελῶν ἐλπίδι σωδεδραμή-
 κασι, πολλὸν πλὴν κολακείαν
 ὁπιδὲς ἀμφοῖν πρὸς ἀνδρα ὄιον

σὲ

tateque, atque ista qui-
 dem loquitur, quum iam
 a mero male habens, &
 balbutiens ridiculus. De
 inde vomitus super his.
 Postremo sublatum eum
 de conuiuio efferunt alii
 qui, ambabus manibus
 tibicinæ inhaerentem.
 quanquam alioqui ne
 sobrius quidem ulli pri-
 mariorum cesserit vel
 mendacio vel confiden-
 tia, vel auaricia. Quin
 & inter assentatores pri-
 mas tenet, peierat prom-
 ptissime, anteit imposu-
 ra, comitatur impuden-
 tia. In summa prorsus
 admirandum quoddam
 spectaculum est omni ex
 parte exactum, varieque
 absolutum, proinde non
 eiulabit clarius videli-
 cet, quum sit modestus.
 Quid hoc? papa, tandem
 nobis Thrasycles? ΤΗΚ.
 Non hoc animo ad te
 venio, Timon, quo ple-
 rique isti, qui nimirum
 opes admirati tuas, ar-
 genti, auri, opiparorum
 conuiuiorum adducti spe
 concurrunt, multaque
 assentatione deliniunt
 te, hominem videlicet
 simplicem, facileque im-

Τ

parti-

partientem id quod adest. Siquidem haud ignoras offam mihi in cenam sufficientem esse, tum obsonium suauissimum, caepe aut nasturcium, aut si quando deliciar, pusillum salis. Porro potum fons Athenis nouem saliens venis, suppeditat. Tum pallium hoc quauis purpura potius. Nam aurum nihilo magis apud me in precio est, quam calculi, qui sunt in littoribus. Sed tua ipsius gratia huc me contuli, ut ne te subuerterit pessima ista atque insidiosissima res, opulentia, quippe quae multis saepenumero immedicabilium malorum extiterit causa. Etenim si me audies, potissimum opes vniuersas in mare praecipitabis, utpote quibus nihil sit opus bono viro, quique philosophiae possit opes perspicere. Ne tamen in altum obone, sed ferme ad pubem usque ingressus, paulo ultra solum fluctibus opertum, me quidem vno spectante. Quod si hoc non vis, tute igitur eas potio

σε ἀποϊκόν, καὶ τὸν ὄντων κοινονικόν. οἶδα γὰρ ὡς μάλα μὲν ἐμοὶ δεῖπνον ἱκανόν, ὅσον δὲ ἡδιστον, δέμον ἢ κάρδαμον, ἢ ἔποτε τρυφώλυ ὀλίγον ἤν' ἀλῶν. ποτὸν δὲ ἢ ἐννεάκρουμος. ὁ δὲ τρεῖς οὗτος, ἥς βούλει πορφυρίδος ἀμείνων. τὸ χρυσίον μὲν γὰρ οὐδὲν τιμιώτερον ἤν' ἐν τοῖς ἀγριαλοῖς ψηφίδων μοι δοκεῖ, σοὺ δὲ αὐτοῦ χάριν ἐσάλλω, ὡς μὴ διαφθείρῃ σε τὸ κάκιστον τοῦτο καὶ ὀπθουλότατον κῆμα ὁ πλουτος, ὁ πολλοῖς πολλὰς αἰτίας ἀνῆκεσαν συμφορῶν γιγνημῆος. εἰ γὰρ μοι πείθῃς, μάλας ὅλον εἰς τὴν θάλασσαν ἐμβαλεῖς αὐτὸν, οὐδὲν ἀναγκασίον ἀνδρὶ ἀγαθῷ ὄντι, καὶ τὸν φιλοσοφίας πλουτοῦν ὀρεῖν δυναμῆναι. μὴ μὲν τοι ἐς βάθος ὧ γαθὲ, ἀλλὰ ὅσον ἐς βουβῶνας ἐπιμελᾶς, ὀλίγον παρὰ τῆς κυμαλίδους γῆς, ἐμοὶ ὀρεῖν ἰσχύς. εἰ δὲ μὴ τὸτο βούλῃς, σὺ δ' ἄλλων τρεῖς ἀμείνω καὶ τάχος ἐκφύ

ἀκφύρῃσιν αὐτὸν ἐκ τῆς
 οἰκίας, καὶ μὴδ' ὀβολὸν αὐ-
 τῷ ἀνείς, διαδιδούς ἅπα-
 σι τοῖς δειωμένοις, ὥ μὲν
 ἔδραχμας, ὥ δὲ μνᾶν, ὥ
 δὲ τάλαντον, εἰ δέ τις φι-
 λόσοφος εἴη, διμοιρίαν ἢ τρι-
 μοιρίαν φέρεσθαι δίκαιος,
 ἐμοὶ δὲ, καὶ τοι οὐκ ἔμαυ-
 τοῦ χάριν αὐτῷ, ἀλλ' ὅπως
 μεταδῶ τῇ ἑταίρῳ τοῖς
 δειωμένοις, ἱκανὸν εἰ ταύτῃ
 πλὴν πῆραν ἐμπλήσας πα-
 ράχοις, οὐδὲ ὅλους δύο με-
 δίμνους χωρεῖσιν αἰγινη-
 τικοῖς. ὀλιγαρχίᾳ δὲ καὶ
 μέτρίῳ χρηεῖναι τὸν φιλο-
 σοφουῦντα, καὶ μὴδὲν ὑπερ-
 πλὴν πῆραν φρονεῖν. Τιμ.
 ἐπαινῶ τὰτά σου ὦ Θρασύ-
 κλεις. πρὸ γούμ τῆς πῆρας
 εἰδοκεῖ, φέρε σοι πλὴν κεφα-
 λῷ ἐμπλήσῃ κοινδύλων,
 ὀπμιτρήσας τῇ δικέλλῃ,
 Θρας. ὦ δημοκρατία, καὶ
 νόμοι, παύμεθα ὑπὸ τοῦ
 καταράτου ἐν ἐλευθέρᾳ τῇ
 πόλει. Τιμ. τί ἀγανακτεῖς
 ὦ γὰρ Θρασύκλεις; μὲν
 παρ-

potiore via ex zdibus eii
 cito, ac ne obulum qui-
 dem tibi facias reliquū,
 videlicet largiens iis,
 quicunque opus habent
 huic quinque drachmas,
 illi minam, alii talentum.
 Si vero quis phi-
 losophus fuerit, duplam
 aut triplam portionem
 ferre dignus est. Quan-
 quam hoc quidem mihi
 non mea ipsius gratia
 peto, sed quo amicis si
 quiegebunt, donem, sat
 est si modo peram hanc
 largitione tua expleue-
 ris. ne duos quidem mo-
 dios Aegineticos capien-
 tem. Nam paucis con-
 tentum, modestumque
 conuenit esse eum qui
 philosophatur, neque
 quicquam ultra peram
 cogitare. T I M. Equi-
 dem ista, quæ dicis, pro-
 bo Thrascles, ergo si
 videtur, priusquam pe-
 ram expleam, age tibi
 caput opplebo tuberi-
 bus, posteaquam ligone
 sum mensus. T H R A S.
 O libertas, o leges, pul-
 samur ab impurissimo
 libera in ciuitate? T I M.
 Quid stomacharis o bo-
 ne Thrascycles? num te

defraudavi? Atqui ad-
 iiciam ultra mensuram
 Chrenices quatuor? sed
 quid hoc negotii? Com-
 plures simul adueniunt,
 Blepsias ille, & Laches
 & Gniphon, breuiter
 agmen eorum qui vapu-
 labunt. Itaque quin ego
 in rupem hanc conscen-
 do, ac ligonem quidem
 paulisper interquiescere
 sino, dudum fatigatum?
 Ipse vero plurimis con-
 gestis saxis, procul eos
 lapidum grandine peto.
 BLE. Ne iace o Timon,
 Abimus enim. TIM.

At vos quidem nec
 citra sanguinem,
 nec absq; vul-
 neribus.

παρακέρουσαι σι; ἢ μὲν
 ἐπιβαλὼ χοίρκας ὑπὲρ
 τὸ μέτρον τέληρας. ἀλλὰ
 τί τοῦτο; πολλοὶ ξυνέρχον-
 ται. Βλεψίας ἐκείνος, καὶ
 Λάχης καὶ Γνίφων, ὅπως τὸ
 σωταγμα τῷ οἰμωξομένῳ.
 ὥς τε τί οὐκ ὅτι πῶν πέτραν
 ταῦτ' αὐτὸν ἀνελθόν, πῶν μὲν δὲ
 κελλαν ὀλίγον ἀναπαύω, πάλ-
 λαι ἀποποινηκῶν; αὐτὸς δὲ
 ὅτι πλείους λίθους ξυμφο-
 ρήσας, ἐπιχαλαζῶ πύργῳ
 διὰ αὐτοῦ; BLE. μὴ βάλ-
 λε ὃ Τίμον, ἀπὸ μὲν γὰρ. Τί.
 ἀλλ' οὐκ ἀναμνήσι γε ὑμεῖς,
 οὐδὲ ἀνεντραυμά-
 ταν.

FINIS.

ΤΕΛΟΣ.

L I P S I A E

*In Officina Ernesti Vægelini
Constantiensis.*

Anno

M. D. LXVIII.